

ДЕЙВИД БАЛДАЧИ ЧАСТ ОТ СЕКУНДАТА

Част 1 от „Шон Кинг и Мишел Максвел“

Превод от английски: Любомир Николов, 2003

chitanka.info

*На баща ми —
най-голямото вдъхновение,
което може да има един син*

ПРОЛОГ

СЕПТЕМВРИ 1996

Всичко отне само част от секундата. Но за агента от тайните служби Шон Кинг това сякаш бе най-дългата част от секундата в неговия живот.

Маршрутът на предизборната кампания ги бе довел до тази сбирка в хотела на някакво тъй затънтено градче, че за всеки разговор трябваше да разполагаш едва ли не със сателитна връзка. Застанал зад поверения му обект, Кинг оглеждаше тълпата, от време на време микрофонът в ухото му оживяваше с бръмчене, за да съобщи поредната незначителна информация. Задух тегнеше в голямата зала, претъпкана с развълнувани хора, които размахваха флагчета с надписи „Изберете Клайд Ритър“. От всички страни протягаха бебета към усмихнатия кандидат. Кинг мразеше тия моменти, защото зад всяко дете можеше да се крие пистолет — до мига, когато вече ще бъде късно. Но бебетата продължаваха да пристигат и Клайд ги целуваше едно по едно, а стомахът на Кинг изгаряше от киселини, докато наблюдаваше тази потенциално опасна сцена.

Прииждащата тълпа опря плътно в опънатите кадифени възета. Кинг пристъпи по-близо до Ритър. Дланта на изпънатата му ръка леко докосваше потната риза върху гърба на кандидат-президента, за да може да го повали мигновено, ако се случи нещо. Нямахме как да застане пред него, защото кандидатът принадлежеше на народа. Ритър се придържаше към неизменен ритуал: ръкостискания, енергично помахване, усмивка, крилато послание тъкмо навреме за новините в шест вечерта, после сочна целувка на някое пухкаво бебе. А Кинг през цялото време наблюдаваше тълпата, държеше ръка върху потната риза на Ритър и се озърташе за заплахи.

Някой подвикна от дъното на залата. Ритър отвърна на шегата с шегата и хората се разсмяха добродушно, поне повечето от тях. Имаше и такива, които мразеха Ритър и каузата му. Лицата не лъжат, ако човек е обучен да ги разгадава, а Кинг владееше това изкуство не по-зле от

стрелбата с пистолет. Така си изкарваше хляба — отгатваше какво се таи в сърцата и душите на мъже и жени по очите, по неосъзнатите движения на тялото.

Той си набеляза конкретно двама души на около три метра отдясно. Изглеждаха опасни, макар че и двамата бяха по ризи с къси ръкави и тесни панталони, където нямаше как да прикрият оръжие, което ги сваляше няколко нива по-надолу в скалата на потенциалните заплахи. Обикновено убийците предпочитаха торбести дрехи и малки пистолети. Въпреки това Кинг промърмори няколко думи в микрофона, за да сподели тревогата си с останалите. После погледът му падна върху часовника на стената в дъното. Беше 10:32 сутринта. Още пет минути и щяха да потеглят към следващото градче, където да продължат с ръкостисканията, посланията, целувките и взирането в непознати лица.

Погледът на Кинг се отмести по посока на някакъв нов звук и сетне към нова, напълно неочаквана гледка. Застанал срещу тълпата, зад увлечения в риториката на въображаем спор Ритър, той единствен я виждаше. Вниманието му остана приковано натам за миг, два, три — твърде дълго. И все пак кой би го упрекнал, че не успя да откъсне очи? Както се оказа по-късно — всички, включително и самият той.

Кинг чу глух удар като от изтървана книга. Усети влажната си длан върху гърба на Ритър. Но сега влагата не бе само пот. Парна го остра болка там, където куршумът бе изхвъркнал от тялото, откъсвайки част от средния му пръст, преди да се забие в стената. Докато Ритър падаше на пода, Кинг се почувства като комета, летяща с безумна скорост и все пак застрашена да не достигне целта си дори за безброй светлинни години.

От тълпата избликнаха писъци, сетне сякаш се сляха в един протяжен, безжизнен вопъл. Обтегнатите лица заприличаха на карнавални маски. После шеметът врхлетя върху Кинг като вълна от взрив на граната — тропот на нозе, въртящи се тела и крясъци от всички посоки. Хората натискаха, блъскаха се, приклякаха и залягаха. Помнеше как си помисли: най-големият хаос настава, когато пред неподозираща тълпа се разыграе внезапна насилствена смърт.

А бившият кандидат-президент Клайд Ритър вече лежеше с простреляно сърце до краката му върху паркета. Кинг откъсна очи от покойника и се завъртя към стрелеца — висок симпатичен мъж с очила

и сако от туид. Революерът на убицеца, „Смит&Уесън“ четирийсет и четвърти калибър, все още сочеше към мястото, където преди миг стоеше Ритър, сякаш очакваше жертвата да се изправи, за да бъде отново простреляна. Обезумялата човешка маса пречеше на хората от охраната, които се бореха да си проправят път, тъй че Кинг и убиецът останаха единствени участници в драмата.

Кинг насочи пистолета си към гърдите на нападателя. Не го предупреди, не обяви нито едно от правата, които му гарантираше Американската конституция. Дългът му вече бе ясен. Стреля веднъж, после още веднъж, макар че стигаше и един куршум. Първият изстрел повали човека на място. Убиецът не изрече нито дума, сякаш бе очаквал да умре за стореното и приемаше условията стоически, като примерен мъченик. А всички мъченици оставяха зад себе си хора като Кинг — хора, които да бъдат упреквани, че са позволили да стане най-лошото. Всъщност през онзи ден загинаха не двама, а трима души и третият бе той.

Шон Игнейшъс Кинг. Роден на 1 август 1960 година. Умрял на 21 септември 1996 в едно градче, за което не бе чувал до последния ден от живота си. И съдбата му се оказа далеч по-тежка от тази на другите двама. Те легнаха мирно и тихо в ковчезите си, оплаквани навеки от ония, които ги обичаха — като хора или поне като символи. Бившият агент от тайните служби Кинг нямаше този късмет. След гибелта го чакаше непосилен товар — да продължи да живее.

1

ОСЕМ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Колоната автомобили отби към сенчест паркинг и от нея се изсипаха множество хора, които изглеждаха изтощени от жегата, уморени и откровено нещастни. Миниатюрната армия пое към грозната бяла тухлена сграда. През дългото си битие постройката бе служила за какво ли не и в момента приютяваше западнало погребално бюро, което се крепеше все още само защото нямаше друго такова в радиус от петдесет километра, а мъртвите, естествено, все трябва да отиват някъде. Мъже с подобаващо мрачни физиономии и черни костюми стояха до катафалки в същия цвят. Неколцина опечалени се изнизваха през вратата, хълцайки тихо в кърпичките си. Старец с опърпан, твърде широк костюм и омазнена каубойска шапка седеше на пейката пред входа и дялкаше парче дърво. Градчето просто си беше такова — провинциално до мозъка на костите, с неизменните кънтри балади и фургони за превозване на добитък.

Старецът гледаше любопитно как край него преминава процесията, някъде по средата на която крачеше висок достолепен мъж. Поклати мълчаливо глава и се ухили на зрелището, разкривайки няколко си оцелели зъба, пожълтели от тютюна. После измъкна шишенце от джоба си, отпи освежителна глътка и пак се захвана с дърворезбата.

Жена на около трийсет години, облечена в тъмен костюм с панталон, крачеше плътно зад високия мъж. Доскоро тежкият пистолет в кобура на колана бе протривал бедрото ѝ до зачервяване. В търсене на изход тя взе да пришива към блузите си допълнителни парчета плат на това място и постепенно привикна с досадния сърбеж. Бе чувала някои от нейните колеги да се шегуват, че всички жени в тайните служби трябва да носят по един кобур под всяка мишница, защото така си осигуряват пищен бюст, без да хвърлят луди пари за силикон. Да, светът все още си оставаше мъжко царство.

Агент Мишел Максвел се издигаше в тайните служби с главоломна скорост. Още не я бяха пратили в Белия дом да пази президента, но скоро и това щеше да стане. Само след осем години в службите вече ръководеше охранителна група. Повечето агенти се занимаваха по десетина години с елементарни разследвания, преди изобщо да бъдат допуснати в охраната, но Мишел Максвел бе свикнала да достига целта преди другите.

Днес ѝ предстоеше голямото изпитание преди почти гарантираното прехвърляне в Белия дом и тя се тревожеше. Бяха спрели непредвидено, а това означаваше отсъствие на група за предварителна подготовка и ограничени подкрепления. Ситуацията имаше и положителна страна — никой не можеше да знае, че са тук, тъй като планът бе променен в последния момент.

Стигнаха до входа. Мишел решително хвана високия мъж за ръката и му каза да изчака, докато проучат мястото.

Вътре бе тихо, носеше се дъх на смърт и безнадеждност, лъхаща откъм ковчезите в тесните стаички. Мишел разпредели агенти на няколко ключови точки от маршрута на високия мъж — „положи жалони“, както се изразяваха на служебен жаргон. Ако работата се вършеше както трябва, самият факт, че на входа стои професионалист с пистолет и радиовръзка, можеше да постигне чудеса.

Тя изрече в радиостанцията няколко думи и колегите ѝ въведоха високия мъж на име Джон Бруно. Мишел тръгна пред него по коридора, следвана от погледи откъм другите стаи. Свитата на политик по време на предизборна кампания беше като стадо слонове — просто не можеше да се движи дискретно. Стъпките им болезнено разтърсваха земята с цялата сборна тежест на телохранители, шефове на екипи, говорители, автори на речи, рекламни специалисти, момчета за всичко и тъй нататък. Подобна гледка задължително предизвикваше или смях, или сериозна тревога за бъдещето на страната.

Джон Бруно се бореше за поста президент на Съединените щати и нямаше абсолютно никакъв шанс да спечели. Доста младолик за своите петдесет и шест години, той беше независим кандидат, успял да се включи в щатските листи с подкрепата на малък, но гръмогласен процент избиратели, отегчени от всичко общоприето. По този начин получи охрана от тайните служби, макар и не чак толкова засилена, колкото на по-перспективните кандидати. Мишел Максвел имаше

задачата да го опази жив до изборите и броеше с нетърпение всеки изминал ден.

Като бивш твърдолинеен прокурор Бруно си бе създал безброй врагове, а от тях много малко бяха все още зад решетките. Политическата му платформа беше съвсем проста. Свеждаше се до искането правителството да спре да тормози обикновените хора и да остави властта в ръцете на свободната инициатива. Колкото до бедните, слабите и онези, които нямат сили да се преборят с неограничената конкуренция... е, при всички други животински видове слабите загиват, а силните надделяват, тъй че защо при нас да е другояче? Тъкмо заради тези си убеждения нямаше шанс да спечели. Макар че обичаха дръзките политици, американците не изгаряха от желание да гласуват за ръководители, лишени от състрадание към унижените и оскърбените, които всеки момент можеха да се превърнат в мнозинство.

Неприятностите започнаха, когато Бруно влезе в стаята, следван от шефа на предизборния щаб, двама сътрудници, Мишел и трима от нейните хора. Вдовицата, седнала пред ковчега на своя съпруг, рязко вдигна глава. Макар че беше с воал и лицето ѝ не се виждаше, Мишел предположи, че по него е изписана изненада от нашествието на цяла тълпа досадници в това свято място. Старицата стана и разтреперана се отдръпна в ъгъла.

Кандидатът се завъртя към Мишел.

— Той беше мой скъп приятел — отсече Бруно — и няма да се перча пред него с цяла армия. Вън! — грубо добави той.

— Ще остана — отвърна тя също тъй остро. — Само аз.

Той поклати глава. Вече неведнъж бяха имали подобни сблъсъци. Знаеше, че кандидатурата му е безнадеждно начинание и това го караше да се старее още по-упорито. Ритъмът беше убийствен, организирането на охрана — същински кошмар.

— Не, това тук е лично посещение! — изръмжа Бруно. Озърна се към треперещата жена в ъгъла. — Боже мой, изплашихте я до смърт. Отвратително.

Мишел продължаваше да упорства. Той отново отказа и изведе всички навън, като не спираше да ги навиква. Какво, по дяволите, можело да му се случи в едно погребално бюро? Да не би осемдесетгодишната вдовица да го нападне? Или мъртвецът да

оживее? Мишел усещаше кое го дразни най-много — че заради нея губи от ценното време за кампанията си. Вярно, не тя предложи идеята да дойдат тук. Бруно обаче не бе в настроение да изслуша напомнянето.

Този човек нямаше никакъв шанс да спечели, а се държеше, сякаш вече е в Белия дом. Естествено, когато дойдеха изборите, всички гласоподаватели, включително и Мишел, щяха да му натрият носа.

Като компромис Мишел измоли две минути, за да претърси стаята. Бруно прие и нейните хора незабавно се заеха със задачата, докато тя мълчаливо кипеше от гняв и си повтаряше, че трябва да си пази патроните за по-важни сблъсъци.

След 120 секунди агентите излязоха и докладваха, че всичко е наред. Само една врата. Няма прозорци. Вътре са само старицата и покойникът. Положението беше добро. Не идеално, но задоволително. Мишел кимна на кандидата. Бруно можеше да се сбогува с покойника насаме и после щяха да продължат по маршрута.

След като влезе в стаята, Бруно затвори вратата и пристъпи към отворения ковчег. До стената в дъното имаше още един ковчег — също отворен, но празен. Ковчегът на покойника бе положен върху издигнатата платформа с бяла драперия, край която бяха наредени високи до кръста красиви букети. Бруно се поклони пред безжизненото тяло и прошепна:

— Сбогом, Бил.

После се завъртя към вдовицата, която отново бе седнала на стола. Коленичи пред нея и нежно стисна ръката ѝ.

— Толкова съжалявам, Милдред, толкова съжалявам. Той беше добър човек.

Опечалената вдигна очи към него иззад воала, усмихна се, сетне отново наведе глава. Изражението на Бруно се промени, докато той оглеждаше наоколо, макар че единственият човек в стаята освен тях не бе в състояние да ги чуе.

— Ти спомена, че искаш да поговорим за още нещо. Насаме.

— Да — отвърна вдовицата съвсем тихо.

— За съжаление не разполагам с много време, Милдред. Какво има?

Вместо отговор тя го погали с длан по бузата, после пръстите ѝ докоснаха шията му. Бруно направи гримаса, когато усети бодването

по кожата си, сетне се свлече в несвяст на пода.

2

Мишел крачеше напред-назад из коридора, гледаше часовника си и слушаше печалната музика, долитаща от озвучителната система. Стигна до извода, че дори ако преди влизането си тук човек не е бил тъжен, потиснат или направо обзет от мисъл за самоубийство, точно това го очаква само след пет минути слушане на тия затъпяващи ритми. Беше бясна, че Бруно е затворил вратата, но трябваше да се примири. По принцип не се полагаше да изпускаш от очи охранявания, ала понякога реалният живот се оказваше по-силен от уставите. Въпреки всичко тя погледна един от хората си и попита за пети път:

— Абсолютно сигурен ли си, че е чисто?

Човекът кимна.

След като изчака още малко, тя пристъпи до вратата и почука.

— Мистър Бруно? Трябва да тръгваме, сър.

Никакъв отговор. Мишел въздъхна тихичко. Знаеше, че останалите агенти от групата, все по-възрастни от нея, я наблюдават внимателно, за да видят как ще се справи. От около две хиляди и четиристотин оперативни агенти само седем процента бяха жени и сред тях се брояха на пръсти онези, които заемаха ръководни постове. Да, не беше лесно.

Тя отново почука.

— Сър?

Минаха още няколко секунди и Мишел усети как мускулите на корема ѝ почват да се стягат. Натисна дръжката и смаяно се озърна.

— Заключено е.

Друг агент я погледна с недоумение.

— Е, значи той е заключил отвътре.

— Мистър Бруно, добре ли сте? — Тя помълча. — Сър, или отговорете, или ще влезем.

— Само минутка!

Нямаше съмнение — гласът принадлежеше на Бруно.

— Добре, сър, но трябва да тръгваме.

Минаха още две минути. Мишел тръсна глава и отново почука на вратата. Не получи отговор.

— Сър, вече закъсняваме. — Тя се озърна към Фред Дикърс, шефа на предизборния щаб. — Фред, опитай ти, ако обичаш.

С Дикърс отдавна бяха постигнали взаимно споразумение. След като са заедно по два̀сет часа на денонощие, шефът на щаба и шефът на охраната трябва да се погаждат поне в най-общи линии, иначе нищо няма да стане. Все още не бяха единодушни по всички въпроси и никога нямаше да го постигнат, но в случая твърдо стояха на еднакви позиции.

Дикърс кимна и подвикна:

— Джон, аз съм Фред. Наистина трябва да тръгваме. Сериозно изоставаме от графика. — Той почука на вратата. — Джон? Чуваш ли ме?

Мишел отново почувства как мускулите на корема ѝ се стягат. Нещо не беше наред. Тя кимна на Дикърс да се отдръпне и пак почука.

— Мистър Бруно, защо заключихте, сър?

Никакъв отговор. По челото на Мишел избиха капчици пот. Тя се поколеба за миг, размишлявайки трескаво, после изведнъж изкрещя през вратата:

— Сър, съпругата ви току-що позвъни по телефона. Случила се е тежка злополука с едно от децата ви.

Отговорът бе ужасяващ.

— Само минутка!

— Разбийте вратата! — кресна Мишел на агентите около нея. — Разбийте я!

Те опряха рамене във вратата, напънаха, после още веднъж, бравата поддаде и всички нахълтаха в стаята. Не видяха никого освен покойника.

3

По оградената с дървета алея бе потеглила погребална процесия. В колоната имаше само десетина коли. Преди последният автомобил да изчезне по пътя, Мишел и нейните хора изскочиха от погребалното бюро и се разпръснаха във всички посоки.

— Блокирайте целия район — извика тя на агентите, застанали край колите на Бруно. Те се втурнаха да изпълнят заповедта. Мишел изрече в микрофона на радиостанцията: — Трябват ми подкрепления. Не ме интересува откъде, просто ги изпратете. Веднага! И ме свържете с ФБР.

Тя втренчи поглед в последната кола от процесията. Щяха да хвърчат глави. Включително и нейната. Сега обаче я вълнуваше само едно — да открие Джон Бруно, за предпочитане жив.

Видя как от колите на медиите изскачат репортери и фотографи. Въпреки увещанията на Фред Дикърс, че случаят е великолепен за отразяване в медиите, Бруно бе проявил характер и отказа да ги допусне в погребалното бюро. Новината не ги зарадва особено. Сега цялото журналистическо войнство изригваше с пълна сила, сякаш надушило, че е станало нещо повече от обикновено поклонение на кандидата пред тленните останки на стар приятел.

Преди обаче да стигнат до нея, Мишел сграбчи ръката на един униформен пазач, който бе дотичал в очакване на нареждания. Посочи към пътя.

— Вие ли отговаряте за района? — попита тя. Човекът кимна, пребледнял и с разширени очи; изглеждаше готов всеки момент да припадне или да се подмокри. — Чие е погребалното шествие?

— На Харви Килъбру. Карат го към гробището „Мемориъл Гардънс“.

— Искам да го спрете.

Пазачът я изгледа смаяно.

— Да го спра?

— Отвякоха човек. А това там — тя посочи колоната — е отличен начин да го измъкнат от района, не смятате ли?

— Аха — бавно отвърна пазачът. — Така е.

— Затова искам да претърсите всяка кола, най-вече катафалката, разбрахте ли?

— Катафалката? Но, госпожо, Харви е вътре.

Мишел огледа униформата му. Човекът беше най-обикновен пазач от някоя частна фирма за охрана, но сега не бе моментът да се прави на придирчива. Тя впи очи в значката с името му и изрече съвсем спокойно:

— Полицай Симънс? Полицай Симънс, откога се занимавате... хм... с охрана на реда?

— От около месец, госпожо. Но отлично, боравя с оръжието. Ловувам още от осемгодишен. Мога и комар да прострелям.

— Страхотно — каза Мишел. Само месец, а всъщност не му личеше да е служил и толкова. — Добре, Симънс, слушай внимателно. Според мен човекът навярно е в безсъзнание. А катафалката е отлично превозно средство за някой, който е изгубил съзнание, нали така?

Пазачът кимна, очевидно най-сетне схващаше за какво става дума. Мишел се навъси и гласът ѝ отекна като пистолетен изстрел:

— А сега си размърдай задника, спри онази процесия и провери колите.

Симънс хукна презглава. Мишел прати неколцина от хората си да го наглеждат и да му помогнат, а на другите нареди да започнат щателно претърсване на погребалното бюро. Имаше известен шанс Бруно да е скрит някъде вътре. След това тя се промъкна през тълпата от репортери и фотографи и си избра място за команден център в сградата. Оттам проведе още няколко телефонни разговора, разгледа картите на района и организира допълнително издирване, като определи зона с радиус километър и половина около погребалното бюро. После дойде ред на обажданията, които нямаше как да избегне. Телефонира на началниците си и изрече думите, които завинаги щяха да останат свързани с нейното име и провалената ѝ кариера в тайните служби.

— Обажда се агент Мишел Максвел, отговаряща за охраната на Джон Бруно. Докладвам, че ние... че аз загубих охранявания. По

всичко личи, че Джон Бруно е отвлечен. Издирването е в ход. Установихме връзка с местната полиция и ФБР.

Усещаше как секирата вече пада над шията ѝ.

Тъй като нямаше какво друго да предприеме, тя се присъедини към хората от екипа, заети да преровят цялото погребално бюро в търсене на Бруно. Да го извършат, без да засегнат местопрестъплението, бе, меко казано, проблематично. Не биваше да пречат на предстоящото разследване, но от друга страна, трябваше на всяка цена да открият изчезналия кандидат.

В стаята, където бе станало всичко, Мишел погледна единия от агентите, които бяха претърсили мястото, преди кандидатът да влезе.

— Как, по дяволите, можа да се случи? — попита тя.

Човекът беше добър агент, ветеран от службите. Той с недоумение поклати глава.

— Мястото беше чисто, Мик. Чисто.

Колегите често наричаха Мишел с прякора Мик. Така се чувстваше като едно от момчетата, а това — признаваше го, макар и неохотно — не бе чак толкова зле.

— Проверихте ли вдовицата, разпитахте ли я?

Агентът я изглежда скептично.

— Какво, да подложим на разпит една стара жена, докато мъжът ѝ лежи в ковчег на две крачки от нея? Надникнахме в чантата ѝ, но не сметнах за твърде уместно да я разсъбличаме. — Той помълча и добави. — Разполагахме с две минути. Можеш ли да ми посочиш някой, дето би свършил сваятна работа за толкова време?

Мишел изтръпна, когато осъзна смисъла на думите му. След провала всеки щеше да гледа да спаси кожата си и федералната пенсия. Сега разбираше колко глупаво е постъпила — да им даде само две минути. Тя провери дръжката на вратата. Беше нагласена да се заключва автоматично.

Ковчег на две крачки от нея? Тя се озърна към дългия правоъгълен сандък с меден цвят. Вече бяха повикали управителя на погребалното бюро. Сега той изглеждаше доста по-блед, отколкото изискваше професията му. Мишел го попита дали тялото наистина е било на Бил Мартин. Да, отговори човекът.

— И сте сигурен, че жената тук беше вдовицата на Мартин?

— Коя жена по-точно? — попита той.

— В тази стая седеше жена, облечена в черно и с воал на лицето.

— Нямам представа дали е била мисис Мартин. Не съм я видял да влиза.

— Нужен ми е домашният номер на мисис Мартин. И никой от работещите тук не бива да напуска, докато не дойдат от ФБР да разследват случая. Разбрахте ли?

Колкото и невероятно да бе, човекът пребледня още повече.

— ФБР?

Мишел го отпрати, после погледът ѝ падна върху ковчега и пода отпред. Тя се наведе и вдигна разсипаните листенца от рози. Когато приклезна, очите ѝ се изравниха със завесата около ковчега. Тя посегна над цветята и внимателно дръпна плата, зад който се разкри дървена плоскост. Мишел почука по дървото. Подиумът бе кух. Използвайки ръкавици, тя и още един агент вдигнаха първата от дъсчените секции. Разкри се празно пространство, където лесно би могъл да се скрие възрастен мъж. Мишел безмълвно поклати глава. Беше се провалила с гръм и трясък.

Един от агентите пристъпи към нея с някаква малка машинка в торбичка.

— Прилича ми на дигитално записващо устройство — докладва той.

— Така ли са генерирали гласа на Бруно? — попита Мишел.

— Сигурно са записали отнякъде тези негови думи и са използвали откъса, за да ни държат в неведение, докато се измъкнат. Решили са, че фразата „Само минутка“ ще отбие успешно почти всички наши въпроси. Ти обърка плановете им с онези думи за децата на Бруно. Тук някъде сигурно има скрит и безжичен предавател.

Мишел разбра мисълта му.

— Защото би трябвало да ни чуват, за да пуснат записания отговор, когато се обадох.

— Точно така. — Агентът посочи към стената, където бе свалена част от тапицираната облицовка. — Там има врата. Зад стената минава коридор.

— Значи така са се измъкнали. — Мишел му подаде торбичката. — Остави това точно там, откъдето го взе. Не желая от ФБР да ми четат лекции за съхранението на уликите.

— Трябва да е имало борба — каза агентът. — Изненадан съм, че не чухме нищо.

— Как бихме могли, като тая погребална музика гърми навсякъде? — рязко отвърна тя.

Двамата тръгнаха по коридора. Празният ковчег върху количка бе оставен до другия изход, извеждащ зад сградата. Отворената врата водеше към място, закрито с двуметрова тухлена стена от останалите изходи. Върнаха се в стаята за поклонение, повикаха отново управителя и му показаха коридора.

Човекът се обърка.

— Дори не знаех, че има такъв коридор.

— Какво? — възкликна недоверчиво Мишел.

— Работим тук едва от две години. Тогава закриха единственото погребално бюро в областта. Не можехме да използваме същата сграда, защото беше предвидена за събаряне. Тази тук е била какво ли не, преди да стане погребално бюро. Сегашните собственици се задоволиха с минимален ремонт. Всъщност стаите за поклонение останаха почти без промени. Нямах представа, че тук има врата или коридор.

— Е, някой определено е имал представа — грубо го прекъсна Мишел. — Вратата в края на този коридор извежда зад сградата. Ще кажете ли, че и това не ви е известно?

— Тази част от сградата се използва за склад и до нея се стига през вътрешни входове — обясни управителят.

— Видяхте ли днес паркирана кола там?

— Не, но и не съм поглеждал отзад.

— Някой друг да е видял?

— Ще трябва да проверя.

— Не, аз ще проверя.

— Уверявам ви, че фирмата е напълно почтена.

— Имате тайни коридори и изходи, а не знаете нищо за тях? Не се ли тревожите за сигурността?

Управителят я изгледа учудено, после поклати глава.

— Тук не е като в големите градове. Няма сериозни престъпления.

— Е, тази традиция току-що бе нарушена. Имате ли домашния номер на мисис Мартин?

Човекът ѝ даде номера и тя позвъни. Никакъв отговор.

За момент Мишел остана сама наред стаята. Толкова години труд, толкова усилия да се докаже... и сега всичко отиваше на вятъра. Нямахте дори утешението да се е хвърлила пред куршумите на убиеца. Мишел Максвел вече принадлежеше на миналото. Знаеше, че това се отнася и до работата ѝ в тайните служби. С нейната кариера бе свършено.

4

Погребалната процесия бе спряна. Претърсиха всички коли и катафалката. Когато отвориха ковчега, вътре лежеше Харви Килъбру — всеотдаен съпруг, баща и дядо. Буквално всички опечалени бяха стари хора, очевидно изплашени от това нашествие на въоръжени мъже, и нито един от тях не приличаше на похитител, но все пак агентите върнаха цялото шествие заедно с катафалката обратно към погребалното бюро.

Униформеният пазач Симънс се приближи до един агент от тайните служби, който тъкмо седаше в колата си, за да поведе кервана назад.

— А сега какво, сър?

— Искам пътят да бъде под наблюдение. Който се опита да се измъкне, спирай го. Дойде ли някой откън, проверявай дали има редовни документи. Ще гледаме да ти осигурим подкрепление колкото се може по-скоро, но засега не мърдай оттук. Разбра ли?

Симънс изглеждаше много нервен.

— Станало е нещо голямо, нали?

— Човече, това е най-голямото нещо, което ще видиш през целия си живот. Само дано да свърши благополучно. Макар че не ми се вярва.

Дотича друг агент на име Нийл Ричардс и предложи:

— Аз ще остана, Чарли. Вероятно не е добра идея да го зарежем тук съвсем сам.

Чарли се озърна към своя колега.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш на веселбата, Нийл?

Ричардс се усмихна мрачно.

— В момента бих предпочел да съм поне на километър от Мишел Максвел. Оставам с момчето.

Ричардс се настани на седалката до Симънс, който бързо завъртя вана си така, че да прегради пътя. Двамата проследиха с очи как процесията от агенти и опечалени изчезва в далечината, после

огледаха местността във всички посоки. Не се виждаше жива душа. Симънс не отлепваше длан от дръжката на пистолета си и черната му кожена ръкавица леко се сбръчкваше, когато напрягаше пръсти. Той посегна да засили звука на полицейската радиостанция и пак се озърна нервно към опитния агент. После високо изрече:

— Знам, че навярно не бива да ми казвате, но какво стана там, по дяволите?

Ричардс не си направи труда да го погледне.

— Прав си. Не бива да ти казвам.

— Аз съм израснал по тия места, познавам всеки сантиметър — каза Симънс. — Ако ми трябваше да измъкна някого оттук, на около километър по-нататък има черен път. Потеглиш ли по него, додето се усетиш, и вече си минал десетина километра.

Този път Ричардс се озърна към него и бавно каза:

— Така ли?

Той се приведе към Симънс и бръкна в джоба на самото си. В следващия миг агентът от тайните служби Нийл Ричардс лежеше по очи на седалката с малка червена дупка в гърба. Пръстите му все още стискаха дъвката, която бе извадил от джоба си. Симънс хвърли поглед назад, където жената сваляше заглушителя от малокалибрения си пистолет. Досега се бе укривала в малка ниша под фалшивия под на вана. Разговорите по полицейската радиостанция бяха заглушили тихия шум при измъкването ѝ.

— Малокалибрен дум-дум, предназначен да остане в тялото — каза тя. — Така е по-чисто.

Симънс се усмихна.

— Прав беше човекът, наистина е нещо голямо.

Той измъкна радиостанцията на мъртвия агент и я захвърли надалече в гората. После подкара в посока, обратна на погребалното бюро. След около петстотин метра зави по бурения черен път. Там изхвърлиха трупа на агент Ричардс в един обрасъл крайпътен ров. Симънс бе казал истината — този път бе идеален за бягство. След още стотина метра и два завоя стигнаха до изоставен обор с отворени врати и хлътнал покрив. Симънс вкара вана, слезе и затвори вратите. Вътре ги чакаше бял пикап.

Жената се измъкна след него. Вече изобщо не приличаше на престаряла вдовица. Беше млада, русокоса, дребничка, но мускулеста

и пъргава, облечена с джинси и бяла плажна блузка. В момента се наричаше Таша — едно от многото имена, които бе използвала в своя сравнително кратък живот. Тя бе също тъй опасна като Симънс и дори по-жестока. Притежаваше най-главното качество на един свършен убиец — пълна липса на съвест.

Симънс съблече униформата си, под, която носеше джинси и тениска. След това взе от задната седалка на вана комплект за гримиране и свали перуката, бакенбардите, веждите и другите части на маскировката си. В действителност беше доста по-възрастен, с тъмна коса.

Двамата свалиха от вана големия сандък, където лежеше Бруно. В случай, че някой си направеше труда да погледне, върху сандъка бе написано, че съдържа свързочна апаратура. Зад кабината на пикапа, точно под стъклото имаше друг сандък, предназначен за инструменти. Извадиха Бруно, прехвърлиха го вътре и заключиха. В стените и капака имаше отвори за проветрение, а вътрешността беше тапицирана.

След това двамата натовариха в каросерията на пикапа няколко бали сено от купчината в ъгъла на обора; така почти напълно прикриха сандъка. Приключиха за по-малко от дващест минути, после скочиха в кабината, надянаха бейзболни каскетчета, изкараха колата от обора и по друг черен път се върнаха на главното шосе на около три километра по-нататък.

По ирония на съдбата насреща им се зададе дълга колона полицейски коли, черни автомобили и джипове, без съмнение устремени към мястото на престъплението. Докато се разминаваха, един млад полицай дори се усмихна на красивата жена, седнала отдясно в пикала. Таша му хвърли кокетен поглед и махна с ръка. Сетне двамата продължиха спокойно напред, а отвлеченият кандидат-президент лежеше безчувствен в каросерията.

На три километра пред тях беше старецът, който неотдавна седеше край входа на погребалното бюро, докато Джон Бруно и свитата му влизаха вътре. Няколко минути преди Максвел да блокира района, той приключи с дялкането и се измъкна. Пътуваше сам, в очукан „Буик Импала“ с раздрънкан ауспух. Току-що бе получил вест от колегите си. Отвлечането на Бруно вървеше успешно и имаше само една жертва — някакъв агент от тайните служби, решил за свое

нещастие да вземе за партньор човек, когото навярно бе сметнал за съвсем безобиден.

След толкова време и усилия най-сетне се започваше. Старецът се усмихна неволно.

5

Червеният „Форд Експлорър“ спря до голяма къща от кедрови трупи сред гъстата гора. Постройката бе изградена майсторски и по размери приличаше по-скоро на хижа, отколкото на семейна вила, макар че в нея живееше само един човек. Мъжът слезе и се разкърши. Все още бе рано и слънцето едва започваше да се издига по небосклона.

Шон Кинг се изкачи по широките стъпала от ръчно издялани дъски и отключи вратата на дома си. Спря за малко в просторната кухня, за да включи кафеварката. Докато кафето капеше в каната, той хвърли поглед наоколо, оценявайки със задоволство сглобката на ъглите, наместването на всеки дънер, съотношението между стени и прозорци. Бе завършил постройката за около четири години, като през това време живееше в малък фургон край терена от шейсет декара в планините Блу Ридж, на петдесетина километра западно от Шарлотсвил.

Вътре бе обзаведено с кожени кресла, меки дивани и дървени маси, ориенталски килими, медни аплици, наместо библиотека грубо сковани етажерки, препълнени с книги на всевъзможни теми, маслени картини и акварели, дело предимно на местни художници, и още много вещи, каквито човек натрупва и наследява в течение на живота си. А досега, за своите четирийсет и четири години, Кинг бе изживял поне два живота. Нямахше желание да се пресъздава отново.

Той се качи горе, мина по вътрешния балкон, който обикаляше и четирите стени, и влезе в спалнята. И тук, както и навсякъде в хижата, беше безупречно подредено, всичко стоеше точно на мястото си и нямаше нито сантиметър излишно похабено пространство.

Кинг свали униформата и влезе под душа, за да отмие потта от нощното дежурство. Избръсна се, изми косата си и изчака топлата вода да отпусне белега от хирургическа операция на средния му пръст. Отдавна бе свикнал да живее с този малък спомен от кариерата си като агент в тайните служби.

Ако още работеше в службите, вместо да живее в тази красива хижа сред живописните планини на Централна Вирджиния, навярно и досега щеше да се свира в задушна къща из някой убийствено скучен жилищен квартал край околоръстното шосе на Вашингтон. Все още щеше да бъде с бившата си жена и нямаше да открие своя собствена преуспяваща адвокатска кантора. Определено нямаше да работи за своята селска община като доброволен помощник на полицията по една нощ седмично. Щеше да чака поредния самолет, да гледа как поредният политик се усмихва, целува бебета и лъже и да дебне търпеливо кога някой ще се опита да убие охранявания човек. Цялата тази досада заради някакви си сто хиляди долара годишно плюс някой и друг бонус от авиокомпаниите!

Той облече костюм, сложи си вратовръзка, среса се, отнесе кафето си във всекидневната до кухнята и разгърна вестника. Първата страница бе заета почти изцяло от съобщения за отвличането на Джон Бруно и започналото разследване на ФБР. Кинг внимателно изчете основния репортаж и допълнителните материали, запаметявайки всички по-важни подробности. Пусна телевизора и превключи на новинарския канал, по който тъкмо съобщаваха за смъртта на агент Нийл Ричардс — ветеран от тайните служби, съпруг и баща на четири деца.

Без съмнение всичко това беше трагично, но поне тайните служби се грижеха за оцелелите. Близките на Нийл Ричардс можеха да разчитат на помощта им. Това нямаше да върне покойника, но все пак бе нещо.

После репортерът добави, че от ФБР отказват коментари. Ще отказват, естествено, помисли си Кинг; ФБР никога не коментираше, но рано или късно някой се изпускаше пред някого, който пък хувкаше да съобщи на приятел от „Поуст“ или „Таймс“ и накрая всички узнаваха. Само че обикновено новината нямаше нищо общо с истината! Медиите обаче имаха ненаситен апетит и никоя организация не можеше да си позволи да ги остави на гладна диета. Дори и ФБР.

Кинг се облегна назад, без да откъсва очи от екрана, на който млада жена и група мъже стояха до невисок подиум. Веднага усети, че сега ще стане дума за тайните служби. Отлично познаваше този тип хора. Жената изглеждаше истинска професионалистка, с онази спокойна и същевременно напрегната стойка, която Кинг помнеше

много добре. Изражението ѝ подсказваше и друго, но той не успяваше да го разчете. Не само кураж и дързост — това го имаха всички агенти. Нещо повече, може би сдържано предизвикателство.

Тайните служби помагат на ФБР във всяко отношение, заяви един от мъжете. Разбира се, водят и свое собствено вътрешно разследване. Кинг знаеше, че с разследването ще се заемат сътрудници от Отдела за вътрешен контрол — нали точно те го бяха подгонили след убийството на Ритър. Разчитайки прикрития смисъл на бюрократичните изрази, той разбра какво означава това: виновникът вече е набелязан и ще бъде обявен публично веднага щом най-важните фигури вземат решение в каква точно форма да бъде поднесена ужасната новина. После пресконференцията приключи, жената се отдалечи и седна в черен автомобил. Говорителят обясни, че от тайните служби ѝ било забранено да разговаря с журналисти, сетне услужливо я представи като Мишел Максвел, шеф на охранителния екип, който бе загубил Джон Бруно.

Тогава защо я показват на пресата, запита се Кинг. Защо размахват сурово месо пред хищник в клетка? Почти веднага си отговори сам: за да подготвят почвата за предстоящото обвинение. Службите често вършеха истински чудеса, за да опазят своите хора. Неведнъж се бе случвало след сериозен провал агентът да излезе в неплатен отпуск, а после да го назначат отново. Но сега може би се водеха задкулисни политически пазарлъци и участниците в тях държаха на всяка цена да падне нечия глава. „Ето я виновницата — сякаш казваха те. — Хайде, дръжте я. Вярно, още не сме провели официалното разследване, но нека това не ви спира.“ И сега Кинг разбра сдържаното предизвикателство, изписано по лицето на жената. Тя отлично знаеше какво става. Дамата присъстваше на собствената си екзекуция и това не ѝ допадале.

Кинг отпи от кафето, захапа препечената филийка и каза на жената върху екрана:

— Ядосвай се колкото щещ, но вече си бита карта, Мишел.

След миг на екрана се появи снимка на Мишел Максвел, докато гласът зад кадър четеше биографични данни за нея. Още в гимназията имала отлични постижения както в баскетбола и леката атлетика, така и в учебните дисциплини. За три години завършила университета „Джорджтаун“ с основна специалност наказателно право. А отгоре на

всичко това по време на следването си насочила своята изключителна атлетична дарба към друг спорт и спечелила сребърен олимпийски медал по гребане за жени. *Надарена в учението и в спорта — има ли нещо по-въдъхновяващо?* След една година работа в полицията на родния си щат Тенеси тя постъпила в тайните служби, положила неимоверни усилия да се издигне светкавично... и ето че днес можеше да се радва на ролята на изкупителна жертва.

Хубава изкупителна жертва, помисли си Кинг и внезапно се сепна. Хубава? Да, но в нея *определено* имаше мъжки качества: енергичната, дори малко наперена походка, внушителните рамене — без съмнение резултат от гребането, — очертанията на челюстта, които подсказваха чести изблици на крайно упорство. И все пак не й липсваше женственост. Беше висока над метър и седемдесет, стройна въпреки широките рамене, но същевременно имаше приятно заоблена фигура. Косата ѝ беше черна, права, дълга до раменете според строгите правила на службите, и все пак изглеждаше модерна. Високите скули издаваха решителност, в зелените ѝ очи блестеше интелигентност — явно тия очи не пропускаха нищо. В тайните служби подобно зрение бе задължително.

Като цяло Мишел не изглеждаше класическа красавица, но навярно бе от онези момичета, които винаги се оказват по-бързи и по-умни от момчетата. Сигурно в гимназията всичките ѝ съученици бяха изгаряли от желание да станат нейни „най-добри приятели“. Но като я гледаше, Кинг се съмняваше някой да е успял да постигне нещо извън определените от нея условия.

Е, подхвърли той мислено към телевизора, и след службите има живот. Можеш да почнеш от нулата и да се пресъздадеш. Въпреки всичко можеш да постигнеш щастие, в разумни граници, разбира се. *Само че никога не забравяш. Съжалявам, Мишел Максвел, казвам ти го от опит.*

Той погледна часовника. Беше време да тръгва за истинската си работа — да съставя завещания, договори за наем и хонорарни сметки. Не бе тъй вълнуващо като предишната му професия, но в сегашния етап на своя живот Шон Кинг нямаше нищо против скуката и рутината. Някогашните вълнения му стигаха поне за два-три живота.

6

Кинг изкара на заден ход от гаража своя лексус със свален гюрук и потегли на работа за втори път през последните осем часа. Пътуваше по лъкатушни пътища сред великолепни местности, из които от време на време се мяркаха диви животни. Движението не бе особено натоварено, поне докато не навлезе в града. Кантората му се намираше на главната улица, наречена тъй с пълно право, защото беше единствената истинска улица в центъра на Райтсбърг — малко и сравнително ново градче, разположено между далеч по-големите Шарлотсвил и Линчбърг, щата Вирджиния.

Той спря на паркинга зад бялата двуетажна тухлена сграда, приютила адвокатската кантора „Кинг и Бакстър“, както гордо обявяваше табелката до входа. Беше учил право във Вирджинския университет, на трийсет минути път оттук, но след две години напусна и си избра кариера в тайните служби. По онова време търсеше повече приключения, отколкото можеха да му предложат купищата правна литература и Сократовите методи. Е, получи си ги.

След като стихна шумотевицата около убийството на Клайд Ритър, той напусна тайните служби, довърши образованието си и откри самостоятелна кантора в Райтсбърг. Сега фирмата имаше още един адвокат и животът на Кинг най-сетне летеше напред с пълна скорост. Той беше уважаван юрист и приятел на мнозина от най-видните граждани в областта. Отплащаше се на общината с доброволен труд като помощник на местната полиция, а и по други начини. Като един от най-търсените ергени в района, можеше да се среща с млади жени когато си пожелае. Имаше широк кръг от приятели, макар че допускаше малцина близо до себе си. Обичаше работата си, радваше се на свободното време и рядко оставяше нещо да го разтревожи. Животът му течеше в спокойно, грижливо прокарано русло и това напълно го задоволяваше.

Слизайки от лексуса, Кинг зърна жената и понечи да се вмъкне обратно, но тя вече го бе забелязала и изтича напред.

— Здравей, Сюзан — каза той, докато взимаше куфарчето си от дясната седалка.

— Виждаш ми се уморен — каза тя. — Не знам как го правиш.

— Кое?

— Работлив адвокат денем, полицейски служител нощем.

— Доброволен помощник на полицията, Сюзан, и то само една нощ седмично. Всъщност най-вълнуващото събитие снощи беше резкият завои, който направих, за да не сгазя един опосум.

— Бас държа, че в тайните служби си изкарвал по няколко денонощия без сън. Изтощително, но и вълнуващо.

— Не съвсем — каза той и тръгна към кантората. Тя го последва.

Сюзан Уайтхед беше на четирийсет и няколко, разведена, привлекателна, богата и явно твърдо решена да го превърне в свой четвърти съпруг. Кинг бе уредил последния ѝ развод, знаеше от първа ръка всичките ѝ безкрайно досадни капризи, знаеше и колко отмъстителна може да бъде, тъй че от все сърце съчувстваше на клетия трети номер — плах саможив човечец, дотолкова смазан от железния юмрук на жена си, че накрая бе хукнал към Лас Вегас да се гмурне за четири дни във вихър от алкохол, секс и хазарт, и това бе началото на края. Сега беше по-беден, но несъмнено по-щастлив. Кинг нямаше ни най-малко желание да го замести.

— В събота организирам малко парти и се надявах да дойдеш — не се отказваше Сюзан.

Кинг мислено провери ангажиментите си, откри, че съботната му вечер е свободна, и отговори, без да му мигне окото:

— Съжалявам, имам планове. Благодаря все пак. Може би някой друг път.

— Много планове имаш, Шон — подхвърли тя с отрепетирана свенливост. — Искрено се надявам някой ден да намеря и аз място в тях.

— Сюзан, не е добре да възниква лична връзка между адвокат и клиент.

— Но аз вече не съм ти клиентка.

— Все пак не бива. Повярвай ми. — Кинг посегна да отключи вратата и добави: — Желая ти чудесен ден.

Влезе вътре, като се надяваше тя да не го последва. Изчака няколко секунди във фойето, въздъхна от облекчение, когато Сюзан

не нахълта, и пое нагоре по стъпалата към кабинета си. Почти винаги идваше пръв. Неговият партньор Фил Бакстър бе поел съдебните дела на фирмата, а Кинг покриваше останалите области: завещания, пълномощни, недвижими имоти и разни видове сделки, с две думи всичко, което носеше постоянни приходи. Из тихите кътчета около Райтсбърг се таяха големи богатства. Кинозвезди, промишлени магнати, писатели и други заможни личности бяха избрали това място за свой дом. Обичаха го заради красотата, спокойствието, уединението и местните забележителности под формата на добри ресторанти, приветливи магазини, процъфтяваща културна общност и университет от световна класа само на един хвърлей камък — в Шарлотсвил.

Фил не бе ранобуден — а и съдът не отваряше преди десет, — но за разлика от своя съдружник работеше до късно. Към пет следобед Кинг обикновено вече си беше у дома и майстореше нещо в работилницата или излизаше с лодка на риболов из езерото зад къщата, докато Бакстър се трудеше упорито. Тъкмо това ги правеше чудесен екип.

Кинг отвори вратата и влезе. Часът едва приближаваше осем и секретарката още не беше дошла. Сюзан Уайтхед навярно бе дебнала отвън, за да го хване на идване.

Най-напред погледът му падна върху съборения стол, сетне видя дребните вещи, които трябваше да са на секретарското бюро, но сега лежаха разпилени по пода. Инстинктивно посегна към кобура, но сега нямаше нито кобур, нито пистолет. Носеше само една злонамерена добавка към наскоро оформено завещание, която би спласила единствено бъдещите наследници. Той вдигна от пода тежкото преспание и се огледа. Онова, което видя, го накара да застине на място.

Край вратата за кабинета на Бакстър имаше кръв. Стиснал здраво преспанието, Кинг пристъпи напред; с другата ръка извади мобилния си телефон, набра 911 и събщи на дежурния за произшествието спокойно и ясно. Протегна ръка към дръжката, но веднага я дръпна и извади от джоба си носна кърпа, за да не заличи отпечатъците. Бавно отвори вратата, напрегнал мускули и готов за нападение, макар инстинктът да му подсказваше, че кантората е пуста. Надникна в мрачния кабинет и щракна с лакът ключа на лампата.

Трупът лежеше на една страна точно срещу Кинг; имаше огнестрелна рана в гърдите с изходно отворстие на гърба. Не беше Фил Бакстър. В кабинета лежеше съвсем друг човек, но той го познаваше много добре. И убийството на този човек щеше да разтърси из основи спокойното съществуване на Шон Кинг.

Задържаният в гърдите му въздух излетя навън с тежка въздишка и в един ослепителен миг Кинг осъзна всичко.

— Пак се започва — промърмори той.

Мъжът седеше в буика си и гледаше как патрулните коли спират пред кантората на Кинг и униформените полицаи изтичват навътре. Външността му се бе променила значително за краткото време, откакто игра ролята на старец, седнал да дялка парче дърво пред погребалното бюро, докато вътре отвличаха Джон Бруно. През онзи ден носеше дрехи с два номера по-големи от обичайния му размер, за да изглежда дребен и мършав; мръсните зъби, брадясалото лице, шишенцето с алкохол и тютюнът за дъвчене в устата — всичко това бе грижливо подготвено, за да привлича погледите. И наблюдателят би си тръгнал с ясна представа за човека, когото е видял. Само че изводът щеше да бъде абсолютно неверен и тъкмо такава беше целта.

Сега мъжът изглеждаше подмладен, може би с повече от трийсет години. Беше се пресъздал също като Кинг. Дъвчеше маслен геврек, пиеше черно кафе и спокойно обмисляше как е реагирал Кинг, откривайки труп в кантората си. Отначало е бил стреснат, после може би разгневен, но не и изненадан — не, логично погледнато, изобщо не би трябвало да се изненада.

Докато размишляваше за това, той включи радиото, вече настроено на местния новинарски канал, и хвана сутрешния бюлетин, който започваше с отвличането на Джон Бруно — водеща новина за почти всички информационни агенции по света. Тази вест бе успяла да прогони макар и временно от ума на мнозина американци дори Близкия изток и професионалния футбол.

Слушайки новините, мъжът облиза от пръстите си сусамовите семена и маслото. Говореха за Мишел Максвел, шеф на охранителния екип от тайните служби. Официално я бяха изпратили в неплатен отпуск, което на практика означаваше, че е само на крачка от края на кариерата си.

И тъй, жената вече бе въвн от играта, поне официално. А неофициално? Точно затова през онзи ден бе запомнил всяка черта от лицето на Максвел, докато тя минаваше покрай него. Не беше

изключено в даден момент пак да се сблъскат. Той вече знаеше всичко за миналото ѝ, но с колкото повече данни и информация разполагаше, толкова по-добре. Тази жена или щеше да си седи у дома и да трупа злоба, или да се втурне в атака независимо от риска. От малкото, което бе видял, той смяташе втория вариант за по-вероятен.

Мъжът отново насочи вниманието си към сцената, която се разиграваше пред него. Към адвокатската кантора се задаваха неколцина граждани, тръгнали на работа или да отворят магазините си, когато на малкия паркинг изскочи още една полицейска кола, следвана от микробус с екип криминалисти. Очевидно това бе нещо ново за достопочтения малък град Райтсбърг. Униформените полицаи сякаш нямаха ни най-малка представа какво да вършат. Всичко това бе крайно обнадеждаващо за мъжа, който дъвчеше геврека в колата си. Толкова дълго бе чакал този момент; държеше да му се порадва. А най-хубавото тепърва предстоеше.

Той отново забеляза жената, застанала край кантората. Беше видял Сюзан Уайтхед, когато тя заговори Кинг пред вратата. Приятелка? По-скоро кандидатка, досети се мъжът по видяното преди малко. Той насочи фотоапарата си към нея и направи няколко снимки. Чакаше Кинг да излезе на чист въздух, но това навярно нямаше да се случи. Кинг бе навъртял доста километри при обиколката си като добровolec към полицията. Толкова много диви, самотни пътища криволичеха из пуцинака. Всичко може да дебне там, в гъстите гори. Ала къде ли можеше да намери човек истинска безопасност в днешно време?

В плътно затворена чанта отзад в багажника лежеше един много специален предмет, който трябваше да отиде на специално място. Всъщност тъкмо сега бе идеалният момент за това.

След като захвърли остатъка от закуската си в кошчето на тротоара, мъжът включи на скорост ръждясалия буик и потегли, следван от пукота на разбития ауспук. Отдалечи се по улицата, като хвърли един последен поглед към кантората на Кинг и насмешливо вдигна палец. Докато минаваше край Сюзан Уайтхед, която гледаше към сградата, мъжът си помисли: „Може пак да се срещнем с теб. И то съвсем скоро.“

Буикът изчезна по пътя, оставяйки зад себе си потресеното градче.

Първият рунд официално бе приключил. Мъжът чакаше с нетърпение започването на втория.

8

Уолтър Бишоп крачеше нервно пред Мишел Максвел, която седеше до масичката и го гледаше. Двамата се намираха в малка заседателна зала, укрита дълбоко в една вашингтонска държавна сграда, чиито обитатели още не можеха да се опомнят от неотдавнашните събития.

— Само те пращаме в отпуск, Максвел, би трябвало да изпитваш облекчение — подхвърли през рамо той.

— О, да, примирам от радост, че ми прибрахте значката и пистолета. Не съм глупачка, Уолтър. Присъдата вече бе произнесена. С мен е свършено.

— Разследването още е в ход... всъщност едва започва.

— Да, бе. И всичките тия години от моя живот отиват на вятъра.

Бишоп рязко се завъртя и отсече:

— Под носа ти отвлякоха кандидат-президент! За пръв път в историята на службите. Поздравления. Имаш късмет, че в момента не те чака разстрел. В някои други страни можеше да те сполети точно това.

— Уолтър, не смяташ ли, че и аз изпитвам същото? Тази история направо ме убива.

— Интересни думи подбиращ. Нийл Ричардс беше отличен агент.

— И това знам — повиши глас тя. — Да не мислиш, че съм очаквала онзи от местната охрана да е замесен? В цялата служба никой не се чувства по-виновен от мен заради Нийл.

— Изобщо не биваше да допускаш Бруно сам в онази стая. Ако просто бе следвала стандартните процедури, това нямаше да стане. В краен случай трябваше поне да оставиш вратата откритата, за да виждаш човека. Много добре знаеш: никога не откъсвай очи от охранявания. Това е правило номер едно.

Мишел поклати глава.

— С толкова неща трябва да се примиряваме, че понякога човек допуска компромис, за да бъдат всички доволни.

— Нашата работа не е хората да бъдат доволни, а да ги опазим.

— Да не би да твърдиш, че за пръв път се случва охраната да остави някого в затворено помещение без присъствие на агент?

— Не. Твърдя, че за пръв път в такава ситуация се стига до подобен провал. Отговорностите са ясни, Мишел. Не се допускат никакви оправдания. Партията на Бруно вече се готви за война. Някои смахнати направо твърдят, че службите са подкупени, за да отстранят Бруно от надпреварата.

— Това е абсурд.

— Да, ние с теб го знаем, но ако много хора повтарят едно и също, накрая обществото почва да хваща вяра.

През целия този разговор Мишел бе седяла на ръба на стола. Сега се облегна назад и спокойно погледна Бишоп.

— Нека да сме наясно. Поемам пълна отговорност за станалото и никой от моите хора не бива да бъде засегнат. Те изпълняваха заповеди. Аз командвах нещата и се провалих.

— Много почтено от твоя страна. Ще видя какво мога да направя. — Той помълча и добави: — Предполагам, че не смяташ доброволно да подадеш оставка.

— Не, Уолтър, наистина не смятам. И за твое сведение, възнамерявам да си наема адвокат.

— Ще си наемеш, естествено. Нали сме в Америка. Тук при всеки провал виновникът може да наеме адвокат и дори да получи пари за своята некадърност. Сигурно се гордееш със себе си.

При този болезнен упрек Мишел примижа, за да удържи бликналите сълзи, но дълбоко в душата си приемаше, че го заслужава.

— Просто се опитвам да се защита, Уолтър, както би постъпил и ти на мое място.

— Да. Разбира се.

Бишоп пхна ръце в джобовете си и хвърли поглед към вратата в знак, че разговорът е приключил. Мишел се изправи.

— Може ли да те помоля за нещо?

— Може, естествено. Макар че се чудя откъде имаш такъв кураж.

— Не си първият, който се чуди — хладно отвърна тя.

Бишоп я чакаше търпеливо да продължи.

— Искам да знам как върви разследването.

— С него изцяло се занимава ФБР.

— Знам, но би трябвало да ни държат в течение.

— Да, държат ни и тази информация е за служебно ползване.

— Намекваш, че аз вече не съм от службите?

— Знаеш ли, Мишел, аз имах сериозни съмнения, когато службите започнаха да приемат жени. Нали разбираш, толкова пари хвърляме за обучение, а после агентката изведнъж се омъжва, ражда деца и напуска. Подготовка, пари, време — всичко отива на вятъра.

Мишел не можеше да повярва на ушите си, но премълча.

— Но когато се появи ти, аз си казах: ето такава момиче ни трябва. Ти беше образец за агентка. Най-добрата и най-умната.

— А с това дойдоха и големите надежди.

— На всеки агент тук се възлагат големи надежди. Очакваме от тях съвършенство, ни повече, ни по-малко. — Той помълча и добави: — Знам, че досега досието ти беше безупречно. Знам, че бързо вървеше нагоре. Знам, че си добра, но се провали, загубихме охраняван политик и един от собствените ни хора загина. Навярно не е честно, но такива са фактите. За тях също не беше честно. — Той пак помълча и очите му се замъглиха, сякаш гледаше надалече. — Може и да останеш на някаква служба при нас. Но никога, никога няма да забравиш какво се случи. То ще те преследва всеки ден, всяка минута, докато си жива. И ще те нарани много по-зле от всичко, което биха могли да ти сторят службите. Повярвай ми.

— Много си сигурен.

— Аз бях с Боби Кенеди в хотел „Амбасадор“. Бях зелен новак от тамошната полиция, пратен за местно подкрепление на тайните служби, когато пристигна сенаторът. Просто стоях там и гледах как на пода умира сред локва кръв човекът, който трябваше да стане президент. Оттогава всеки ден се питам какво бих могъл да променя, за да попреча на станалото. Това бе една от главните причини няколко години по-късно да постъпя в службите. Сигурно исках някак да изкупя вината си. — Той погледна Мишел в очите. — Така и не успях да я изкупя. От мен да го знаеш: човек никога не забравя.

9

Тъй като журналистите дебнеха около къщата ѝ в предградията на Вирджиния, Мишел се настани в столичен хотел. Използва краткия момент на затишие, за да обядва набързо с една приятелка от ФБР. Тайните служби и Бюрото невинаги имаха общи възгледи. В областта на държавната правоохранителна дейност ФБР беше като грамадна горила в сравнение с всички други организации. Мишел обаче често напомняше на приятелите си от ФБР, че тяхната агенция е основана от седем бивши агенти на тайните служби.

Двете жени членуваха и в дружеството ЖФПО — „Жени от федералните правоохранителни органи“. Това бе организация за взаимопомощ с конференции и ежегодни срещи и макар че колегите мъже често ѝ го натякваха, ЖФПО се оказа за Мишел чудесно средство да преодолява служебни проблеми, свързани с нейния пол. Приятелката ѝ явно се тревожеше от срещата с нея, но прие не само защото членуваше в ЖФПО, но и защото някога Мишел ѝ бе помогнала да спечели сребърен олимпийски медал. Почти нищо не е в състояние да разкъса подобна връзка.

Докато чакаха да им донесат салата „Цезар“ и чай с лед, Мишел изслуша досегашните резултати от разследването. Симънс бил служител на фирмата, охраняваща погребалното бюро, макар че през онзи ден графикът не предвиждал да е на дежурство. Всъщност бюрото имаше само нощна охрана. От Симънс — това, естествено, не бе истинското му име — нямаше и следа. Документите му във фирмата бяха съвсем безполезни. Нито една информация за Симънс не отговаряше на истината — откраднат номер на социалната осигуровка, фалшива шофьорска книжка, изкусно подправени препоръки и тъй нататък. Беше постъпил на работа преди по-малко от месец. Засега всичко около Симънс водеше в задънена улица.

— Когато дотича, помислих го за зелен новак от някоя охранителна фирма. Беше пълен хаос. Просто го викнах и му наредих да действа. Дори не претърсихме вана му. Очевидно Бруно е бил скрит

някъде отзад. А аз като кръгла глупачка се хванах в капана. Дадох му идеална възможност да убие един от моите хора.

Непоносимата мисъл накара Мишел да захлупи лице в дланите си. Тя се овладя с усилие, набоде с вилицата листче маруля и започна да дъвче толкова усърдно, че зъбите я заболяха.

— Преди да ме отстранят, разбрах, че са извадили куршума от Нийл Ричардс. Бил е дум-дум. Балистичната експертиза вероятно няма да даде нищо, дори ако открием предполагаемото оръжие на убийството.

Приятелката ѝ кимна, после каза на Мишел, че ванът е открит в един изоставен обор. В момента го проверявали за отпечатъци и микроследи, но засега нямало никакви резултати.

Милдред Мартин, съпругата на покойника, била открита жива и здрава в дома си, където спокойно прекопавала градината. Възнамерявала вечерта да отиде да види тялото на съпруга си заедно с приятели и роднини. Не се била обаждала на Бруно с молба да дойде в погребалното бюро. Съпругът ѝ някога работел като юридически наставник на Бруно и двамата били близки приятели. Ако кандидат-президентът иска да види покойника, нека да заповяда и толкоз, казала тя на следователите.

— И все пак защо Бруно наруши графика в последния момент, за да посети Мартин в погребалното бюро? — попита Мишел. — Стовари ни тази промяна изневиделица.

— Според сътрудниците му същата сутрин получил обаждане от предполагаемата Милдред Мартин с молба да дойде да почете паметта на мъжа ѝ. Шефът на неговия екип Фред Дикърс твърди, че Бруно бил много развълнуван след разговора.

— Е, все пак е починал негов близък приятел.

— Според Дикърс той вече знаел за смъртта на Мартин.

— Значи смяташ, че има и още нещо?

— Избрала е точно момент, когато в погребалното бюро почти няма хора. А от някои думи на Бруно след разговора Дикърс останал с впечатлението, че срещата предполагала нещо повече от последна почит.

— Значи може би затова настоя толкова грубо да ги оставя насаме?

Приятелката ѝ кимна.

— Е, зависи какво е имала да каже вдовицата. Бруно може и да е искал някои неща да не се разчуват.

— Но Милдред Мартин твърди, че не се е обаждала.

— Някой е говорил от нейно име, Мишел.

— Ами ако Бруно не беше дошъл? — попита Мишел и веднага си отговори сама: — Тогава просто щяха да си тръгнат. А ако бях влязла с него, нямаше да предприемат нищо и Нийл Ричардс... — Гласът ѝ изтъня. — С какво друго разполагаш?

— Смятаме, че е било планирано от доста време. Нали разбираш, трябвало е да координират множество отделни събития, а всичко изпълниха свършено.

— Трябва да са имали информатори между сътрудниците на Бруно. Иначе откъде биха узнали маршрута му?

— Е, единият начин е чрез официалния уебсайт на неговата кампания. Събитието, за което пътуваше, преди да се отклони към погребалното бюро, беше обявено отдавна.

— По дяволите! Казвах им да не обявяват маршрута му в мрежата. Представяш ли си, в един от хотелите, където отседнахме, някаква сервитьорка знаеше за графика на Бруно повече от нас, защото го чула да разговаря със сътрудниците. Сещат се да ни уведомят едва в последната минута.

— Право да ти кажа, чудя се как изобщо си вършиш работата.

Мишел рязко вдигна очи към нея.

— А дали не са уредили старият наставник на Бруно да умре в най-подходящия момент? Нали разбираш, точно оттам започна всичко.

Още преди да довърши, приятелката ѝ кимна.

— Човекът е бил на преклонна възраст, страдал от рак в последна фаза и издъхнал в леглото си през нощта. При тези обстоятелства не подали доклад до съдебния лекар и не е имало аутопсия. Лекуващият лекар подписал смъртния акт. След станалото обаче тялото бе задържано и в лабораторията извършиха токсикологични тестове с проби от тъканите.

— И какво откриха?

— Между другото големи количества роксанол, течен морфин, който взимал заради болките, и над един литър балсамираща течност. От стомашното съдържание няма и следа, било е отстранено при балсамирането. На практика никакви улики.

Мишел я погледна втренчено.

— И все пак не ми изглеждаш убедена.

Приятелката ѝ се поколеба и накрая сви рамене.

— Балсамиращата течност прониква в по-големите кръвоносни съдове, в кухините и органите, тъй че е трудно да се постигне точност. Но предвид обстоятелствата съдебната лекарка взе образец от средния мозък, където по принцип не прониква балсамираща течност, и откри следи от метанол.

— Метанол! Но той влиза в състава на балсамиращата течност, нали? Ами ако течността все пак е стигнала дотам?

— Не е изключено. А в случай че не знаеш, има различни видове балсамираща течност. Скъпите съдържат по-малко метанол и повече формалдехид. Евтините, като тази на Мартин, съдържат по-висок процент чист метанол. Освен това метанолът се среща в много продукти, например във виното и алкохолните питиета. Казват, че Мартин обичал да си попейва. Това би могло да обясни следите от метанол, лекарката не е съвсем сигурна. Но в крайна сметка дори и малко количество би могло да убие тежко болен човек като Бил Мартин. — Тя извади папка и я прелисти. — Освен това при аутопсията са открити увреждания на вътрешните органи, изсъхнали лигавици, разкъсване на стомашната обвивка — все признаци за отравяне с метанол. От друга страна обаче, човекът е имал метастази по цялото тяло, минал е през лъчева и химиотерапия. Както и да го погледнеш, съдебната лекарка е с вързани ръце. Като предполагаема причина за смъртта се посочва спиране на кръвообращението, но при един старец със смъртоносна болест има цял куп причини да умре тъкмо по този начин.

— И все пак е много изобретателно да убият някого с метанол, като знаят, че вероятно ще бъде балсамиран без аутопсия — каза Мишел.

— Мен ако питаш, просто е страшно, по дяволите.

— Но той трябва да е бил убит — каза Мишел. — Не може просто да са изчаквали с надеждата, че Мартин ще умре от естествена смърт, а после трупът му да се окаже в погребалното бюро точно когато Бруно минава наблизо. — Тя помълча. — Има ли списък на заподозрените?

— Наистина не мога да ти кажа. Това е текущо разследване, а и бездруго се разприказвах повече, отколкото трябваше. Знаеш, че може да ме проверят с детектор на лъжата.

Когато сервитьорът донесе сметката, Мишел бързо я грабна. Докато излизаха заедно, приятелката ѝ попита:

— И какво смяташ да правиш сега? Да изчакаш? Да търсиш нова работа?

— Колкото до изчакването — да, но засега не смятам да търся работа.

— Тогава какво?

— Не съм готова да се откажа без бой от кариерата си в службите.

Приятелката я изгледа тревожно.

— Познавам това изражение. Какво си мислиш?

— Мисля, че ти си от ФБР и е по-добре да не знаеш. Като сама каза, може да те проверят с детектор на лъжата.

10

Най-черният ден в живота на Шон Кинг бе 26 септември 1996 година — денят, когато Клайд Ритър загина, докато агентът от тайните служби Кинг гледаше в съвсем друга посока. За беда почти толкова черен се оказваше и днешният ден. Кантората му гъмжеше от полиция, федерални агенти и криминалисти задаваха купища въпроси и на много малко от тях получаваха отговори. Сред цялата тази полицейска суматоха бяха взели отпечатъци от Кинг, Фил Бакстър и тяхната секретарка — за да ги елиминират, както твърдяха. Кинг обаче знаеше много добре, че това е нож с две остриета.

Пристигнаха и представители на местната преса. За щастие той ги познаваше лично и даде уклончиви отговори, които те приеха почти без коментари. Много скоро щеше да пристигне и националната преса, защото в убийтия имаше нещо извънредно интересно за медиите. Кинг подозираше това от самото начало и съмненията му се потвърдиха, когато на прага му изникна цял екип от федералната шерифска служба.

Убийтът Хауард Дженингс бе работил в адвокатската кантора на Кинг като сътрудник и се занимаваше с издирване на справочници, коригиране на текстове, проверка на банкови сметки и други незначителни дейности — с две думи, момче за всичко. Канцеларията му се намиреше на долния етаж. Беше кротък, работлив и затворен човек. Нямаше свършено нищо забележително в начина, по който си изкарваше хляба. В едно отношение обаче беше наистина необикновен.

Дженингс бе включен в Програмата за защита на свидетели. Четирийсет и осем годишен, с висше образование по счетоводство, Дженингс (естествено, това не бе истинското му име) някога бе заемал доходна длъжност като ковчезник на голяма престъпна организация, действаща в Средния запад. Тия хора се бяха занимавали главно с рекет, изнудване и пране на пари, а като най-убедителни аргументи бяха използвали палежи, побоища, осакатявания и от време на време убийства. Дейността им бе привлякла общонационално внимание —

както заради убийствените методи на организацията, така и заради сложността на случая.

Дженингс бързо бе усетил накъде духа вятърът и беше помогнал да бъдат пратени зад решетките значителен брой много опасни личности. Но някои от най-опасните бяха успели да се изплъзнат от федералната мрежа; затова се бе наложило да бъде включен в програмата.

Сега бе мъртъв, а главоболията на Кинг едва започваха. Като бивш федерален агент с широк достъп до секретна информация, Кинг бе имал работа с програмата при съвместни операции на тайните служби и федералните шерифи. Когато Дженингс дойде да търси работа, проверката на биографията му и някои други подробности накараха Кинг да се усъмни, че човекът е включен в програмата. Не знаеше със сигурност, разбира се; федералната шерифска служба едва ли би споделила с него истинската самоличност на човек под закрила, но все пак имаше подозрения — подозрения, които не споделяше с никого. Те бяха свързани с оскъдните препоръки на Дженингс и почти пълната липса на сведения за предишни работни места, тъкмо както се случва, когато човек е изтрил напълно досегашния си живот.

Увериха Кинг, че не е заподозрян, а това, естествено, означаваше, че навярно е сред първите в списъка. Ако споменеше пред разследващите органи предположението си, че Дженингс е свързан с програмата, можеше незабавно да му спретнат обвинение. Реши засега да се преструва на наивен.

През остатъка от деня се наложи да успокоява партньора си. Бакстър беше едър мъжага, бивш футболист от Вирджинския университет, изкарал две-три години по резервните скамейки на Националната футболна лига, преди да стане агресивен и извънредно способен адвокат. Бившият спортист обаче не бе свикнал да заварва трупове в кантората си. Точно този вариант на термина „внезапна смърт“ никак не му допаднаше.

Като агент от тайните служби Кинг бе работил години наред срещу много опасни банди, извършващи фалшификации и измами. И разбира се, беше убивал хора, тъй че имаше далеч по-добра подготовка от своя партньор за една среща с насилствената смърт.

Когато се появи секретарката Мона Хол, Кинг ѝ даде свободен ден и я отпрати да си върви у дома. Крехка и нервна, тя не би понесла

леко гледката на окървавения труп. Освен това обаче Мона се славеше като всепризната клюкарка и Кинг не се съмняваше, че по местните телефонни линии вече бръмчат догадки за страховитите събития в кантората на „Кинг и Бакстър“. В тихо градче като Рийтсбърг такова произшествие можеше да стане тема за разговори в течение на месеци, ако не и на години.

След като сградата им бе запечатана и поставена под денонощна охрана, съдружниците Кинг и Бакстър трябваше временно да прехвърлят юридическата дейност по домовете си. Тази вечер двамата адвокати пренесоха в колите си купища кашони, папки и документи. Когато едрият Фил Бакстър потегли със своя също тъй внушителен джип, Кинг се облегна на капака на колата си и вдигна очи към кантората. Горее светеха всички лампи, федералните все още претърсваха упорито навсякъде, опитвайки се да открият следа, която да им подсказва кой е забил куршум в гърдите на Хауард Дженингс. Кинг зарея поглед към планинския пейзаж отвъд сградата. Там се намираше неговият дом — мястото, което бе изградил върху руините от живота си. Тогава градежът му помогна да се излекува. А сега?

Докато пътуваше към къщи, той се питаше какво ли ще донесе утрешният ден. Хапна в кухнята чиния супа, гледайки местните новини. Показаха негови снимки, споменаха за кариерата му в тайните служби, включително и безславното уволнение, адвокатската му кариера в Райтсбърг и всевъзможни догадки за Хауард Дженингс. Кинг изключи телевизора и се опита да се съсредоточи върху книгата, които беше донесъл. Вниманието му обаче непрестанно се отклоняваше и накрая той просто остана да седи унесено в хола сред своя свят от юридически книги и досадни документи. По някое време трепна и се опомни.

Преоблече се с къси панталони и пуловер, грабна бутилка вино и чаша и слезе до покрития кей зад къщата. Качи се на шестметровия скутер, който държеше там заедно с петметрова платноходка, каяк, кану и мощен джет, който можеше да се носи по водата като мотоциклет.

Дълго около тринайсет километра и широко не повече от осемстотин метра, с множество устия и тихи заливчета, езерото привличаше любителите на лодките и риболова; из дълбоките бистри

води гъмжеше от сивени и планински пъстърви. Лятото обаче вече отминаваше, а заедно с него си отиваха туристите и летовниците.

Лодките бяха вдигнати на хидравлични крикове. Кинг спусна скутера на вода, запали двигателя и включи ходовите светлини. Натисна дросела и измина около три километра, като вдишваше с наслада полъха на свежия вятър. Навлезе в едно закътано заливче, изключи двигателя, хвърли котва, наля си чаша вино и се замисли над перспективите за бъдещето, които в момента изглеждаха доста мрачни.

Когато плъзнеше новината, че в адвокатската му кантора е убит човек от Програмата за защита на свидетели, Кинг отново щеше да попадне в центъра на всеобщото внимание, а тъкмо това го плашеше най-много. Последният път някакъв жълт вестник най-безогледно го бе обвинил, че е бил подкупен от радикална политическа групировка, за да се престори на разсеян, докато стрелят по Клайд Ритър. Е, законите за клевета все още бяха на почит в Съединените щати и Кинг спечели от вестника солидно обезщетение. Използва неочакваната печалба, за да построи тази къща и да започне живота си отначало. Ала парите не изтриха спомена за станалото. Нима биха могли?

Той седна на перилото, ритна обувките си настрани, смъкна дрехите и се гмурна в тъмната вода. След малко изплува и си пое дъх. В езерото всъщност бе по-топло, отколкото навън.

Кариерата му като агент от тайните служби се бе сгромолясала след разкритието, че през съдбоносните мигове една от охранителните камери на хотела е била насочена право към него. Записът ясно показваше как той отклонява поглед от Ритър за много по-дълго, отколкото се полагаше. Показваше още как убиецът вади пистолета, прицелва се, стреля и убива Ритър, а през цялото това време Кинг гледа настрани като в транс. Виждаше се дори как някои деца от тълпата реагират на появата на пистолета, преди Кинг да осъзнае какво става.

Медиите бяха решили да бъдат безпощадни към Кинг — от една страна, заради гръмогласните вопли на привържениците на Ритър, а от друга, за да не изглеждат предубедени към един непопулярен кандидат.

Той си спомняше повечето заглавия: „Агент зяпа настрани, докато кандидат-президентът умира“, „Провал на агент ветеран“, „Задрямал на пост“. Имаше и едно, което при други обстоятелства би

го накарало да се разсмее — „Значи затова носели тъмни очила“. Найлошото обаче бе, че почти всичките му колеги се отдръпнаха от него.

Бракът му се разпадна от напрежението. Всъщност той бе започнал да се разпада много преди това. Кинг отсъстваше твърде често, понякога заминаваше без предупреждение и без да знае кога ще се върне. При тези обстоятелства той прости първата извънбрачна връзка на жена си, прости дори и втората. Третия път обаче се разделиха. А когато след рухването на неговия свят тя бързо се съгласи на развод, Кинг не се натъжи кой знае колко.

Въпреки всичко бе успял да оцелее и да възстанови живота си. А сега?

Кинг бавно се изкатери на моторницата, препаса се с хавлията, която държеше на борда, и потегли обратно. Но вместо да се върне към кея, той изключи двигателя и светлините и отби в едно заливче на неколкостотин метра от дома си. Хвърли малката плаваща котва, за да не се забие лодката в калния бряг. Горе, нейде зад къщата му, светъл лъч шареше напред-назад. Имаше посетители. Може би журналистите се мъчеха да надушат нещо. Или пък, помисли си той, убиецът на Хауард Дженингс се връщаше за нова жертва.

11

Кинг тихо прегази до брега, облече се и приклегна зад няколко ниски храста. Светлината продължаваше да шари напред-назад, докато непознатият се движеше из района покрай източната граница на имота му. Прикрит от дърветата, Кинг се отправи към предната част на къщата. На алеята беше паркирана непозната кола — синьо открито беемве. Понечи да се приближи, но в последния момент реши, че ще е по-разумно да се въоръжи. С тежък пистолет в ръката щеше да се чувства далеч по-спокоен.

Той се промъкна в тъмната къща, взе пистолета и отново излезе през страничната врата. Светлата дъга бе изчезнала и това го разтревожи. Коленичи и се ослуша. До ушите му долетя рязък пукот на строшен сух клон. Шумът се раздаде отдясно, само на три-четири метра от него; после той дочу човешка стъпка, след това още една. Напрегна се, стиснал здраво пистолета със свален предпазител.

Хвърли се напред, блъсна непознатия, стовари се върху него и насочи пистолета към лицето му.

С изненада откри, че противникът е жена. И тя също държеше насочен пистолет. Двете дула почти се докосваха.

— Какво търсиш тук, по дяволите? — попита гневно той, когато видя с кого си има работа.

— Ако се дръпнеш от мен, може би ще си поема дъх да ти кажа — отвърна тя също тъй гневно.

Кинг се изправи, без да бърза, и когато жената протегна ръка, за да ѝ помогне да стане, той се престори на разсеян.

Гостенката беше облечена с пола, блуза и късо яке. При сблъсъка полата се бе вдигнала почти до слабините ѝ. Докато се изправяше с усилие, тя успя да я придърпа надолу.

— Навик ли ти е да нападаш посетителите? — попита сприхаво тя, докато прибираше пистолета си в кобура и се изтупваше.

— Обикновено посетителите не се промъкват в имота ми.

— Почуках на предната врата, но никой не ми отговори.

— Тогава трябваше да си тръгнеш и да дойдеш друг път. Не са ли те учили като малка?

Жената скръсти ръце.

— Отдавна не сме се виждали, Шон.

— Тъй ли? Не бях забелязал. Напоследък съм доста зает с новия си живот.

Тя се озърна.

— Виждам. Хубаво местенце.

— Какво търсиш тук, Джоун?

— Дойдох да видя един стар приятел, изпаднал в беда.

— Нима? И кой е той?

Тя се усмихна сдържано.

— Убийство в кантората ти. Това е беда, нали?

— И още как. Питам кой е „старият приятел“.

Тя кимна към къщата.

— Идвам отдалече. Много съм слушала за южняшкото гостоприемство. Няма ли да ми го покажеш в действие?

Кинг се замисли дали да не пусне един-два куршума над главата ѝ. Но единственият начин да разбере какво си е наумила Джоун Дилинджър беше да я търпи, поне засега.

— Какво гостоприемство по-точно?

— Е, часът вече приближава девет, а аз не съм вечеряла — каза тя.
— Да започнем оттам, а после ще видим.

— След всички тези години ми цъфваш изневиделица и очакваш да ти готвя вечеря? Ама че си нахална.

— Това не би трябвало да те изненадва, нали?

Докато Кинг приготвяше вечерята, Джоун тръгна да обиколи приземния етаж с чаша джин-тоник в ръка. После влезе при него в кухнята и се настани на ръба на масата.

— Как е пръстът? — попита тя.

— Боли ме само когато съм сериозно раздразнен. Един вид индикатор за настроението. И за твое сведение в момента боли, та се не трае.

Тя не обърна внимание на закачката.

— Къщата е великолепна. Чух, че си я построил сам.

— Все трябваше да се занимавам с нещо.

— Не знаех, че си дърводелец.

— В колежа се издържах, като изработвах разни неща за хора, които можеха да си ги позволят. После си рекох: по дяволите, защо пък да не поработя и за себе си?

Вечеряха на масата в трапезарията, откъдето имаше великолепен изглед към езерото. Кинг бе донесъл от избата бутилка мерло. При други обстоятелства би било много романтично преживяване.

След вечерята седнаха да пият кафе във всекидневната с висок сводест таван и панорамни прозорци. Когато забеляза, че Джоун потръпва, Кинг включи газовата камина и ѝ подхвърли одеяло да се наметне. Седяха на кожените дивани един срещу друг. Джоун свали обувките си, настани се с подвити крака и сложи одеялото върху тях.

— Вечерята беше приказна. — Тя вдигна чашата си и вдъхна аромата на виното. — А виждам, че си добавил още нещо към списъка на уменията си.

— Добре де, вече си с пълен стомах и леко подпийнала. Защо дойде?

— Когато с бивш агент се случи нещо необичайно и предстои сериозно криминално разследване, всички проявяват интерес.

— И те пратиха да ме видиш?

— Вече мога и сама да се пращам където искам.

— Значи е неофициално посещение? Или си дошла тук да шпионираш за службите?

— Бих го определила като неофициално. Искам да чуя как стоят нещата от твоя гледна точка.

Кинг държеше чашата между дланите си, потискайки желанието да замери Джоун с нея.

— Нямам гледна точка. Човекът работеше за мен отскоро. Убиха го. Днес открих, че бил включен в Програмата за защита на свидетели. Не знам кой го е убил. Точка.

Вместо да отговори, Джоун мълчаливо се загледа в огъня. Накрая стана, пристъпи към камината, коленичи и плъзна ръка по каменната зидария.

— Значи освен дърводелец си и зидар?

— Не, наех майстор. Знаем докъде ми стигат възможностите.

— Приятно е да го чуя. Повечето мъже, които познавам, не биха си признали подобно нещо.

— Благодаря. Но все пак искам да знам защо си тук.

— Не е свързано със службите, а само с нас двамата.

— Няма никакво „нас двамата“.

— Е, някога имаше. И бих искала да се надявам, че на мое място ти би сторил същото — ако чуеш, че там, където работя, е убит човек от Програмата за защита на свидетели и отново почват да разнищват миналото ми, ще дойдеш да видиш как я карам.

— Мисля, че грешиш в това отношение.

— Е, затова дойдох. Искях да видя дали си добре.

— Радвам се, че отчаяното ми положение ти дава тази чудесна възможност да демонстрираш своята състрадателност.

— Сарказмът не ти подхожда, Шон.

— Късно е, а до Вашингтон има много път.

— Прав си. Пътят е много дълъг. — Джоун помълча и добави: — Струва ми се, че имаш доста свободни стаи. — Тя стана, пристъпи към Кинг, седна в застрашителна близост до него и плъзна възхитен поглед по едрата му фигура. — Изглеждаш в отлична форма. Спокойно би могъл да постъпиш в екипа на ФБР за освобождаване на заложници.

Той поклати глава.

— Стар съм вече за тия истории. Имам проблеми с коленете, контузено рамо и тъй нататък.

Тя въздъхна, загледа се настрани и намести зад ухото си един непокорен кичур.

— Наскоро навърших четирийсет.

— По-лошо щеше да е, ако не ги беше навършила. Какво толкова, не е краят на света.

— Ако бях мъж, и аз щях така да говоря. Не е много весело да си стара мома на четирийсет години.

— Изглеждаш великолепно. Все едно дали си на трийсет или на четирийсет. Освен това тепърва ти предстои кариера.

— Не вярвах да издържа толкова дълго.

— Все пак издържа по-дълго от мен.

Тя остави чашата си и се обърна към него.

— А не трябваше.

Настана неловко мълчание.

— Беше преди години — каза накрая Кинг. — Минали работи.

— Явно не са. Виждам как ме гледаш.

— А ти какво очакваше?

Тя допи виното си на една глътка.

— Изобщо нямаш представа колко трудно ми беше да дойда тук.

Поне на десет пъти размислях. Трябваше ми около час, за да реша как да се облека. Изхабих повече нерви, отколкото ако бях охрана на президентска церемония за встъпване в длъжност.

Кинг за пръв път я чуваше да говори така. Тя винаги се държеше извънредно самоуверено. Задяваше се с момчетата, сякаш беше не просто част от компанията, а неин всепризнат лидер.

— Съжалявам, Шон. Не помня дали успях някога да ти се извиня.

— В крайна сметка вината беше моя. Случаят е приключен.

— Много мило от твоя страна.

— Просто не разполагам с излишно време или енергия, за да се сърдя на когото и да било. За мен не е чак толкова важно.

Джоун се изправи, сложи си обувките и наметна якето.

— Имаш право, късно е и трябва да си тръгвам. Съжалявам, че смутих за малко твоя чудесен живот. Приеми извиненията ми, задето бях толкова загрижена за теб, та дойдох да видя как я караш.

Докато Джоун крачеше към вратата, Кинг понечи да заговори, поколеба се и накрая въздъхна примирено.

— Твърде много пи, за да караш нощем по тия провинциални пътища. Гостната е на горния етаж вдясно. Има отделна баня, в шкафа ще намериш пижами, а който стане пръв, ще свари кафе.

Тя се завъртя.

— Сериозно ли говориш? Не си длъжен да ме каниш.

— Повярвай ми, знам много добре. Не бива да те каня. Е, хайде, утре сутрин пак ще се видим.

Тя го изгледа с изражение, което говореше красноречиво: „Сигурен ли си, че няма да ме посетиш *преди* утрото?“

Кинг се завъртя и тръгна към другата стая.

— Къде отиваш? — попита Джоун.

— Имам да свърша малко работа. Приятни сънища.

Джоун излезе да си вземе пътната чанта от колата. Когато се върна, от Кинг нямаше и следа. Спалнята му навярно беше в дъното на

коридора. Тя тихичко пристъпи нагам и надникна. Вътре беше тъмно. И пусто. Джоун бавно се качи в своята стая и затвори вратата.

Ръцете и краката на Мишел Максвел се движеха с максимална мощ, поне според по-умереното ниво на натоварване, което бе възприела, след като напусна олимпийския отбор. Лодката ѝ разсичаше водите на река Потомак, а слънцето изгриваше над хоризонта и вече натежалият въздух подсказваше, че денят няма да е тъй хладен като утрото. Тук, в Джорджтаун, бе започнала нейната кариера в гребния спорт. Мускулестите ѝ бедра и рамене изгаряха от усилието. Беше задминала всички други лодки, каяци и платноходки по реката, включително и една моторница с мощен двигател.

Тя наближи един от многото хангари за лодки по брега край Джорджтаун, прегъна се и си наложи да диша дълбоко и бавно. Ендорфините изпълваха кръвта ѝ и пораждаха приятно опиянение.

Половин час по-късно Мишел пътуваше с джипа си обратно към хотела близо до Тайсънс Корнър, Вирджиния, където се бе пренесла. В този все още ранен час движението бе спокойно — тоест относително спокойно за една област, където обикновено магистралите се задръстваха още в пет сутринта. След като стигна в хотела, Мишел си взе душ и се облече с тениска и боксерки. Чувстваше се великолепно без неудобни обувки и чорапи и най-вече без кобур, който да протрива кожата ѝ. Разкърши се, разтри уморените си крака, после поръча да ѝ донесат закуска и наметна халата си. Докато закусваше палачинки, портокалов сок и кафе, тя включи телевизора и започна да сменя каналите, търсейки новини за изчезването на Бруно. Ирония на съдбата — през онзи ден тя бе шеф на охраната му, а сега трябваше да получава новини за разследването от Си Ен Ен. Задържа се на един от каналите, когато зърна мъж, който ѝ се стори познат. Човекът беше в Райтсбърг, Вирджиния, обкръжен от новинарски екипи, и това очевидно не му харесваше.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да си припомни името. Човекът се казваше Шон Кинг. Тя бе постъпила в тайните служби около година след убийството на Ритър. Мишел така и не узна какво е станало с

Шон Кинг, а и нямаше причини да се интересува. Но сега, докато слушаше съобщението за убийството на Хауард Дженингс, постепенно я обзе желание да научи повече. Донякъде причината бе чисто физическа. Кинг беше много красив мъж — висок, с отлично телосложение и късо подстригана коса, вече силно прошарена на слепоочията. Тя пресметна, че сега трябва да е на около четирийсет и пет години. Имаше лице, на което отиват бръчки; те му добавяха привлекателност, каквато едва ли бе притежавал на двайсет или трийсет години, когато навярно бе изглеждал сладникав красавец. Но не красивите черти я заинтригуваха най-силно. Докато слушаше оскъдните подробности за смъртта на Дженингс, усети нещо особено около това убийство — нещо, което не беше наред, макар че сама не можеше да посочи точно какво.

Тя разгърна броя на „Уошингтън Поуст“, доставен в хотелската ѝ стая, и като прегледа набързо страниците, откри кратка, но съдържателна статия за убийството. В текста имаше и факти за миналото на Кинг, за провала с Ритър и последиците от него. Когато изчете материала и отново погледна мъжа на екрана, тя изведнъж почувства някаква мощна, дълбока връзка с него. И двамата бяха допуснали професионални грешки, за които си плащаха скъпо. Изглежда, Кинг бе успял коренно да преустрои живота си. Мишел се запита дали след време би могла да се похвали макар и с далеч по-скромна победа.

Внезапно ѝ хрумна да позвъни на един свой доверен приятел в службите. Младият мъж не беше агент. Работеше в администрацията. Всеки действащ агент се нуждаеше от здрави връзки с административния персонал, защото именно там хората знаеха как да преодоляват формалностите, които тормозят почти всяка държавна служба. Младежът беше горещ почитател на Мишел и сигурно би се преметнал през глава по коридора, ако тя благоволяше да пие кафе с него. Е, сега благоволяваше. При едно условие: да ѝ донесе копия от някои доклади и други материали. Отначало той се дърпаше — не искал да си навлече неприятности. Тя обаче скоро успя да го убеди. Помоли го също така да забави движението на документите за нейния неплатен отпуск, така че поне още седмица да има достъп до базата данни на тайните служби със собственото си име и парола.

Срещнаха се в едно малко кафе в центъра и Мишел получи исканите документи. Тя прегърна младежа малко по-нежно, отколкото се полагаше, за да е сигурна, че и занапред ще продължи да ѝ прави услуги. В края на краищата постъпването ѝ в тайните служби не означаваше, че е престанала да се числи към женската половина на човечеството. В някои отношения това бе просто инструмент за действие. Нещо повече — при разумна употреба можеше да постигне много повече от служебния пистолет.

Докато се качваше отново в колата, чу някой да я вика по име. Обърна се и видя, че към нея крачи един агент, когото бе изпреварила при изкачването по служебната стълбица. Изражението на лицето му говореше красноречиво. Беше дошъл да злорадства.

— Кой би си помислил — започна невинно той. — Така де, ти се издигаше като ракета. Още не мога да разбера как го допусна, Мик. Нали разбираш, да оставиш човека сам в стая, която не си проверила както трябва. Какво си мислила, по дяволите?

— Струва ми се, че не мислех, Стив.

Той я потупа по рамото малко по-силно от допустимото.

— Хей, не се тревожи, няма да зарежат своята суперзвезда на произвола на съдбата. Пак ще те назначат — може би да охраняваш Лейди Бърд Джонсън в Тексас. Или пък семейство Форд. Така ще си караш царски — половин година в Палм Спрингс, половин година във Вейл. Естествено, ако беше някой от нас, простосмъртните, щяха да му отрежат главата и да забравят. Но кой казва, че животът е справедлив?

— Чака те изненада. Когато всичко приключи, може и да не съм в службите.

Той се усмихна широко.

— Е, може пък в крайна сметка животът все пак да е справедлив. Хей, да се пазиш.

Той се обърна да си върви.

— О, Стив — подвикна Мишел. Онзи се обърна. — Дано да си получил известието, че идната седмица ще проверяват компютрите на всички агенти. Не е зле да прекъснеш връзката с онзи сайт, по който гледаш порно от службата. Инак, току-виж, те подгонили. Кой знае, може и жена ти да научи. И като стана дума, струва ли си да рискуваш само заради някакви едри цици и стегнат задник? Така де, тия забавления са за шестнайсетгодишните.

Усмивката на Стив изчезна; той ѝ показа среден пръст и се отдалечи.

На връщане към хотела Мишел се усмихваше през цялото време.

13

Мишел подреди документите на леглото и старателно се зае да ги проучва, като си водеше записки. Скоро стана ясно, че Кинг е имал безупречно досие и дълъг списък от отличия по време на своята кариера в службите — поне до онзи съдбоносен ден, когато вниманието му се бе отклонило и Клайд Ритър бе платил най-високата цена за това.

По време на работата срещу фалшификаторите в началото на кариерата си Кинг дори бе ранен при една зле организирана полицейска акция. Документите описваха как убил двама души, след като бил прострелян в рамото. Години по-късно бе убил и нападателя на Ритър, макар и с няколко секунди закъснение. Общо трима унищожени противници при изпълнение на служебните задължения. Мишел беше изстреляла хиляди куршуми на полигона, но по време на краткия си стаж като полицейски служител в Тенеси дори не бе вадил оръжие срещу жив човек. Често се питаше какво ли е усещането, дали не те променя, дали не те прави по-безразсъден или пък прекалено предпазлив, за да си вършиш работата както трябва.

Убиецът на Клайд Ритър беше преподавател от колежа „Атикъс“. Професор Арнолд Рамзи нямал репутация на опасен човек, нито връзки с радикални политически организации, макар по-късно да се оказало, че е бил отявлен критик на Ритър. След смъртта си оставил вдовица и дъщеря. Ама че наследство за момичето, помисли си Мишел. Какво би могла да каже, като стане дума за близките ѝ? *Здрасти, моят баща беше политически убиец, нали знаеш, като Джон Уилкс Бут и Лий Харви Осуалд. Тайните служби го застреляха. А твоят баща какво работи?* Нямаше арестувани във връзка с убийството. Официалното заключение бе, че Рамзи е действал сам.

След като приключи с докладите, тя взе касетата, която бе част от официалната документация. Зареди я във видеокасетофона под телевизора и го включи. Облегна се назад и загледа как на екрана изникват сцени от хотелската среща на Ритър по време на

предизборната кампания. Този запис беше направен от местен телевизионен екип, дошъл да заснеме събитието. Именно той бе забил последния пирон в ковчега на Кинг. Въпреки големите усилия подобна грешка да не се повтори, ръководството на службите бе взело решение да не показва този запис на новопостъпилите агенти. Може би от неудобство, помисли си Мишел.

Тя настръхна, когато видя самоувереният Клайд Ритър и антуражът му да влизат в препълнената зала. Не знаеше за Ритър почти нищо, освен че е започнал като телевизионен проповедник и е натрупал значително състояние. Хиляди хора от цялата страна му пращали големи и малки суми. Множество застаряващи богати жени, предимно вдовици, му давали целите си спестявания срещу обещанието да попаднат в рая. Но поради липса на сигурни доказателства шумотевицата скоро заглъхнала. След като напуснал псевдорелигиозния живот, той се кандидатира за Конгреса и бил избран като представител на един от южните щати — Мишел дори не знаеше кой точно. Често гласувал за доста съмнителни предложения в областта на расовите проблеми и гражданските права, а религиозните му убеждения определено излизали извън рамките на нормалното. Но в щата го обичали, а в страната имало предостатъчно гласоподаватели, разочаровани от машинациите на големите партии, тъй че Ритър успял да се регистрира като независим кандидат за президент. Куршум в сърцето сложил край на грандиозните му амбиции.

До Ритър стоеше ръководителят на предизборната кампания. Мишел бе проверила и неговите данни от досието. Човекът се казваше Сидни Морс. Син на виден калифорнийски адвокат и богата наследница, той — колкото и да е учудващо — бе работил като драматург и театрален режисьор, преди да насочи забележителния си артистичен талант към политическата сцена. Спечелил си репутация на национално ниво, като ръководел големи политически кампании и ги превръщал в медийни водевили, където наблягал на кратки и безсмислени, но бомбастични изказвания. С тази тактика постигнал удивителни успехи. Това вероятно говори по-скоро за лековерието на днешния гласоподавател, отколкото за високите критерии на кандидатите, помисли си Мишел.

Морс станал наемен смутител на спокойствието и се прехвърлял от лагер в лагер при всяка изгодна ситуация. Присъединил се към

каузата на Ритър, когато кампанията почнала да набира скорост и кандидатът се нуждаел от по-сериозен кормчия. Морс имал репутацията на талантлив, хитър и при необходимост безмилостен организатор. Всички единодушно смятали, че той помогнал на Ритър да предприеме едва ли не идеалната кампания. И по всичко личало, че му доставя огромно удоволствие да разклати лодката на управляващите с въвеждането на трета влиятелна сила. След убийството на Ритър обаче Морс бил отритнат от всички политици и животът му неумолимо поел надолу. Преди малко повече от година загубил разсъдъка си и попаднал в държавна клиника за душевноболни, откъдето едва ли щял някога да излезе.

Мишел отново настръхна, когато видя Шон Кинг точно зад кандидат-президента. Мислено преброи агентите в залата. Не бяха чак толкова много, осъзна тя. В групата за охрана на Бруно имаше три пъти повече. Кинг беше единственият агент в непосредствена близост до Ритър. Интересно, кой ли бе измислил толкова тъп план?

Мишел старателно бе изучила историята на своята организация и знаеше, че функцията на тайните служби се бе развивала в течение на времето. Едва след трагичната смърт на трима президенти — Линкълн, Гарфийлд и Маккинли — Конгресът предприел решителни мерки за президентската безопасност. След като Маккинли бил застрелян, Теодор Рузвелт пръв получил истинска охрана от страна на тайните служби; по онова време обаче всичко било много по-просто. Като новоизбран вицепрезидент на Франклин Рузвелт през Втората световна война, Хари Труман дори нямал прикрепен агент от тайните служби, докато един от неговите помощници не го убедил, че човек, който е само на крачка от най-високия пост в света, заслужава да бъде охраняван поне от един въоръжен професионалист.

Докато срещата на екрана продължаваше, Мишел наблюдаваше как агент Кинг действа строго по устава и погледът му непрестанно се движи. Тайните служби създаваха този навик у своите сътрудници чрез непрекъснати упражнения. Веднъж между тайните служби и други държавни правоохранителни агенции било проведено състезание чии представители определят най-точно кога някой лъже. Службите спечелили категорична победа. За Мишел причината бе очевидна. Всеки агент от група за охрана посвещава голяма част от своето време

на усилието да отгатне най-интимните мисли и мотивация на хората само по видимото проявление.

И после дойде моментът. Кинг изглеждаше като хипнотизиран от нещо вдясно. Мишел бе тъй увлечена в предположения какво гледа агентът, че не забеляза как Рамзи извади пистолета и стреля. Когато се раздаде звукът, тя подскочи и осъзна, че също като Кинг е позволила на вниманието си да се отклони. Върна записа и видя как Рамзи бръква в джоба на самото си, прикривайки частично движението с плакат на Ритър, който държеше в другата ръка. Пистолетът се видя ясно едва когато Рамзи го насочи срещу кандидата и стреля. Кинг залитна назад, вероятно когато куршумът мина през Ритър и го улучи в ръката. Докато Ритър се свличаше на пода, тълпата изпадна в истерия. Операторът с видеокамерата бе паднал на колене и Мишел виждаше само тела и крака на безредно бягащи хора. Забеляза, че натискът на обезумялата тълпа изблъсква останалите агенти и охранители към стените на залата. Всичко продължи броени секунди, но ѝ се стори цяла вечност. После операторът навярно отново бе станал на крака, защото Шон Кинг пак се появи на екрана.

Измъкнал пистолета с окървавена ръка, Кинг се целеше право в Рамзи, който все още държеше оръжието си. Реакцията на всеки нормален човек при изстрел е да трепне, да изпадне в паника и да се просне неподвижен на пода. Обучението в тайните служби имаше за цел да преодолее този инстинкт. Когато стреля непознат, трябва да действаш! Грабваш охранявания и изчезваш час по-скоро. Ако се наложи, изнасяш го на ръце. Кинг не постъпи така — навярно защото насреща му имаше въоръжен човек.

Кинг стреля веднъж, после още веднъж, привидно спокоен; Мишел не го чу да изрече нито дума. А после, когато Рамзи падна, Кинг остана да стои неподвижно, гледайки мъртвия кандидат, докато другите агенти най-сетне се втурнаха напред, грабнаха Ритър и го отнесоха тичешком, както се полага според инструкциите, оставяйки Шон Кинг на местопрестъплението.

Мишел би дала всичко, за да узнае какво си мислеше този човек в момента.

Тя върна записа и го изгледа отново. Рамзи стреля и отекна гърмеж. Но преди това имаше друг звук. Отново върна лентата и се вслуша напрегнато. Ето го — някакво писукане, дрънчене или звън.

Точно така. Звън! Идваше от посоката, в която гледаше Кинг. И веднага след това прозвуча тихо съскане или свистене.

Мишел размишляваше трескаво. Звън в хотела почти винаги означава, че асансьорът е пристигнал. А свистенето можеше да е от вратите на асансьора. Според схемата на залата, където бе убит Ритър, в нея имаше два асансьора. Ако вратите на някой от тях се бяха разтворили, какво бе видял Шон Кинг? Или кого? И защо бе премълчал това? Защо никой друг не бе видял? И накрая — защо никой не бе забелязал простия факт, който тя разкри само след кратък преглед на записа? А защо самата тя толкова се интересуваше от Шон Кинг и сполетялата го беда преди осем години? Не можеше да го отрече — интересуваше се. След дългите отегчителни дни искаше да предприеме нещо. Нуждаеше се от действие. Без сама да знае точно защо, Мишел си събра багажа и напусна хотела.

Също като Мишел Максвел, Кинг стана рано и посрещна изгрева над водата. Но не беше със спортна лодка, а с обикновен каяк и гребеше доста по-бавно. В този час езерото бе гладко като огледало и наоколо цареше покой. Идеално място за размисъл, а той имаше да обмисля много неща. Ала скоро нарушиха уединението му.

Чу някой да го вика по име и се озърна. Джоун стоеше на задната веранда, размахваше ръка и му сочеше чаша, вероятно пълна с кафе. Беше облечена с пижамата за гости. Кинг потегли назад, без да бърза, после бавно се изкачи до къщата, където Джоун го чакаше край задната врата.

Тя се усмихна.

— Очевидно си станал пръв, но кафето не беше сложено. Нищо, аз обичам да се грижа за комфорта при акциите.

Кинг взе пълната чаша и седна на масата, след като Джоун настоя да му приготви закуска. Гледаше я как подтичва из кухнята боса и по пижама, разигравайки безупречно ролята на палава и щастлива съпруга. Спомни си, че макар да бе сред най-коравите агенти, работили някога в службите, Джоун умееше да бъде по-женствена от всяка друга жена, а понякога в интимни моменти се превръщаше в истински сексуален динамит.

— Още ли обичаш бъркани яйца?

— Да — отвърна той.

— И геврекът без масло?

— Аха.

— Божичко, колко си предсказуем.

Сигурно е така, помисли си той. Реши да зададе въпрос на свой ред.

— Има ли някакви новини за смъртта на Дженингс, или вече не ми се полага достъп до подобна информация?

Тя застина както бе вдигнала яйце над тигана.

— Това е територия на ФБР, знаеш го.

— Службите си разменят сведения.

— Само в краен случай. Така беше някога, така е и днес.

— Значи нищо не знаеш? — Гласът му прозвуча обвинително.

Вместо отговор тя разбърка яйцата, препече геврека и сервира закуската заедно с прибори, салфетка и току-що сварено кафе. Седна срещу Кинг и отпи няколко глътки портокалов сок, докато той закусваше.

— Нищо ли няма да хапнеш? — попита той.

— Пазя си фигурата. Макар че ти очевидно не се интересуваш от нея.

Въобразяваше ли си, или кракът ѝ наистина докосна неговия под масата?

— А ти какво очакваше? След осем години раздяла незабавно да скочим в леглото?

Тя отметна глава и се разсмя.

— Да, понякога съм си го фантазирала.

— Луда си, тъй да знаеш — заяви Кинг. — Луда за връзване.

Не се шегуваше.

— А имах толкова нормално детство. Може би просто си падам по секси мъже с тъмни очила.

Този път нямаше съмнение. Кракът ѝ *наистина* докосна неговия. Сигурен бе, защото докосването не само продължаваше, но и пълзеше нагоре към някои по-специални части на тялото му.

Джоун се приведе напред. Погледът ѝ не бе разнежен, а хищен. Явно го искаше — не би имала нищо против да го прелъсти още сега, тук, на масата, до неговите „предсказуеми“ бъркани яйца. Тя стана и свали долницето на пижамата, разкривайки прозрачни бели бикини. После бавно и демонстративно разкопча горницето, сякаш с всяко копче го предизвикваше да ѝ попречи. Той не я спря. Само гледаше. Горницето падна на пода. Джоун не носеше сутиен. Захвърли дрехата в скута му и с другата ръка помете чиниите от масата.

— Прекалено дълго те чаках, Шон. Да не губим повече време.

Тя се изкатери на масата пред него и легна по гръб с разтворени крака. Усмихна се, като го видя да надвисва над нейната великолепна, прелъстителна голота.

— Да не си станала срамежлива?

— Какво искаш да кажеш?

Той вдигна очи към тавана.

— Не си свалила всичко докрай.

— О, денят тепърва започва, мистър Кинг.

Усмивката ѝ изчезна, когато Кинг взе горницето от пижамата и внимателно го остави върху слабините ѝ.

— Отивам да се облека. Ще ти бъда много благодарен, ако разчистиш тая бъркотия.

Докато се отдалечаваше, чу зад себе си смеха на Джоун. Когато наближи горната площадка, тя подвижна след него:

— Най-сетне си пораснал, Шон. Впечатлена съм.

Кинг поклати глава и се запита от коя ли лудница е избягала.

— Благодаря за закуската — отвърна той.

Когато Кинг слезе отново долу, след като се беше изкъпал и преоблякъл, някой почука на вратата. Той надникна през прозореца и с изненада видя пред къщата полицейска кола, пикап на шерифската служба и черен джип. Отвори вратата.

Познаваше шефа на местната полиция Тод Уилямс, тъй като беше негов доброволен сътрудник. Тод изглеждаше ужасно притеснен, докато единият от двамата агенти на ФБР пристъпи напред и показа служебната си карта с рязък жест, сякаш размахваше нож.

— Шон Кинг? Разбрахме, че има регистриран пистолет на ваше име.

Кинг кимна.

— Аз съм доброволен помощник в полицията. Хората предпочитат да ни виждат въоръжени в случай, че се наложи да стреляме по някой злодей. И какво?

— Искаме да видим оръжието. По-точно, да го вземем.

Кинг рязко се озърна към Тод Уилямс, който също го погледна, после сви рамене и направи символична крачка назад.

— Имате ли съдебно нареждане? — попита Кинг.

— Вие сте бивш федерален агент. Надявахме се да ни окажете съдействие.

— Освен това съм и адвокат, а в този занаят съдействието е рядко срещано.

— Както желаете. Ето, имаме документ.

Като федерален агент Кинг неведнъж бе прилагал подобен трик. „Съдебното нареждане“ често се оказваше сгъната хартийка с ксерокопие от кръстословица в „Ню Йорк Таймс“.

Този път обаче заповедта бе истинска. Искаха служебния му пистолет.

— Мога ли да попитам защо?

— Можете — каза агентът.

Сега напред пристъпи човекът от шерифската служба. Беше на около петдесет години, висок над метър и деветдесет, с телосложение на професионален боксьор с широки рамене, дълги ръце и грамадни длани.

— Стига сме дрънкали празни приказки, става ли? — подхвърли той на агента, преди да погледне Кинг. — Искат да го сравнят с куршума, изваден от Дженингс. Предполагам, че нямате нищо против.

— Мислите, че съм застрелял Хауард Дженингс в кантората, и то със собствения си служебен пистолет? И по каква причина? За ваше удобство, или защото съм твърде стиснат, за да похарча пари за друг пистолет?

— Просто елиминираме възможностите — отговори любезно човекът. — Знаете процедурата. Нали сте агент от тайните служби и тъй нататък.

— Бях. Бях агент от тайните служби. — Кинг се завъртя. — Отивам да донеса пистолета.

Едрият мъж го хвана за рамото.

— Не. Само им покажете къде е.

— Значи да ги пусна в дома си, та безпрепятствено да съберат улики за обвинение срещу мен?

— Невинен човек няма какво да крие — възрази шерифът. — Освен това те няма да надничат където не трябва, честна дума.

Един от агентите последва Кинг в къщата. Докато вървяха по коридора, агентът огледа с изненада бъркотията в кухнята.

— Кучето ми е малко буйно — обясни Кинг.

Човекът кимна.

— Аз имам черен лабрадор, казва се Тригър. А вашето?

— Женски питбул на име Джоун.

Минаха във всекидневната, където Кинг отвори сейфа и после кимна на агента да провери съдържанието. Онзи прибра пистолета в

найлонов плик, даде му разписка и двамата отново излязоха навън.

— Съжалявам, Шон — каза Тод. — Знам, че всичко е пълна глупост.

Но Кинг отбеляза, че добрият полицейски началник не изглежда особено убеден.

Докато колите на посетителите потегляха, Джоун слезе по стълбището, вече напълно облечена.

— Какво искаха?

— Събират дарения за бала на полицаите.

— Аха. Да не си заподозрян?

— Взеха ми пистолета.

— Но имаш алиби, нали?

— Бях дежурен из района. Никого не видях и никой не ме е видял.

— Жалко, че не дойдох по-рано. Ако си беше изиграл картите както трябва, можех да ти осигуря страхотно алиби. — Тя вдигна дясната си ръка и положи другата върху въображаема Библия. — Ваша светлост, Шон Кинг е невинен, тъй като по време на въпросното убийство същият беше натиснал свидетелката върху кухненската маса.

— Мечтай си.

— Мечтала съм. Но мисля, че дойдох твърде късно.

— Джоун, ще те помоля за една услуга. Пръждосвай се от дома ми.

Тя отстъпи назад и се вгледа в очите му.

— Не се тревожиш сериозно, нали? Данните от балистичната експертиза няма да съвпаднат и край.

— Така ли смяташ?

— Предполагам, че по време на дежурството си носил служебния пистолет.

— Естествено, че го носех. Прашката ми се счупи.

— Пак шеги. Винаги пускаш тъпи шеги, когато си нервен.

— Един човек е мъртъв, Джоун, убит е в кантората ми. Не е особено весело.

— Не виждам какво общо може да има твоят пистолет, освен ако ти си го убил. — Тъй като Кинг не отговори, тя добави: — Има ли нещо, което не си казал на полицията?

— Не съм убил Дженингс, ако това имаш предвид.

— Нямам това предвид. Твърде добре те познавам.

— Е, хората се променят. Наистина.

Джоун взе чантата си.

— Ще имаш ли нещо против, ако някой ден отново те посетя? Обещавам да бъда кротка — бързо добави тя и хвърли поглед към кухненската маса.

— Защо го направи? — попита Кинг.

— Преди осем години загубих нещо важно за мен. Тази сутрин се опитах да си го върна по начин, който се оказа безнадеждно глупав.

— Какъв смисъл има пак да се виждаме?

— Наистина искам да те попитам нещо.

— Питай тогава.

— Не сега. Друг път. Ще ти се обаждам.

След като Джоун си тръгна, Кинг се зае да разчисти кухнята. Няколко минути по-късно всичко беше отново спретнато и подредено. Ех, ако можеше да стори същото и с живота си. Но имаше чувството, че още много неща ще се строят, преди тази история да приключи.

Мишел хвана вътрешен полет до Северна Каролина. Тъй като вече нямаше служебна карта и значка, трябваше да предаде пистолета и малкия нож, който носеше винаги, и да си ги вземе след кацането. Нае кола и пътува около час до градчето Боулингтън, разположено на около осемдесет километра от границата с Тенеси, в сянката на Грейт Смоуки Маунтинс. Както скоро откри обаче, от градчето не бе останало почти нищо. В доброто старо време цялата област разчитала на текстилната промишленост, обясни й един кореняк на бензиностанцията, където спря за малко.

— Днес произвеждат всичко това на безценица в Китай или Тайван вместо в Щатите — оплака се човекът. — А на нас тук не ни остана кажи-речи нищо.

Той подчерта коментара си, като изстреля в плювалника струя дъвкиан тютюн, после й подаде бутилка сода, маркира покупката и върна рестото. Попита я за какво е дошла, но тя отговори сдържано:

— Просто минавам.

— Е, госпожо, за ваше сведение това място вече и за минаване не го бива.

Тя се качи в колата и подкара през опустялото западнало градче. Навсякъде виждаше старци, които седяха на прогнилите си веранди или тътреха нозе из занемарените дворчета. Когато достигна целта си, Мишел се запита защо преди осем години Клайд Ритър е сметнал за уместно да спре тук по време на предизборната си обиколка. Вероятно дори на гробището би спечелил повече гласоподаватели.

Разположен на няколко километра извън града, хотел „Феърмаунт“ беше не просто в окаяно състояние — изглеждаше тъй, сякаш само една-две опорни греди го деляха от срутването. Осеметажната сграда имаше висока ограда от телена мрежа. В архитектурно отношение хотелът представляваше смесица от стилове. Беше на повече от век и на места бе изграден в готически стил с кули, балюстради и фалшиви кулички, другаде се мяркаха типично

средиземноморски белосани стени и червен керемиден покрив. Грозен е донемайкъде, реши Мишел. Дори изразът „пълна скръб“ бе твърде мек за това архитектурно страшилище.

По оградата висяха табели „Вход забранен“, но Мишел не видя нито пазачи, нито помещение за охраната. Отстрани на хотела откри пролука в мрежата. Преди да се вмъкне обаче, обучението ѝ на таен агент я подтикна да огледа терена.

Местността наоколо беше почти съвсем равна, само зад хотела имаше лек наклон към оградата. Мишел прецени ъгъла на склона спрямо мрежата и се усмихна. Две години наред бе печелила щатския шампионат по дълъг и висок скок. С малко повече адреналин във вените, при попътен вятър и с помощта на този наклон би могла да прескочи проклетата ограда. Преди десет години навярно щеше да опита просто за развлечение. Сега обаче продължи обиколката и реши да навлезе в гората. Когато чу шум на вода, тя тръгна навътре сред гъстите дървета.

Само след няколко минути откри откъде идва шумът. Пристъпи до ръба на канарата и надникна надолу. До водата имаше десетина метра. Реката не беше много широка, но течеше бързо и изглеждаше доста дълбока. По отвесната скала стърчаха няколко тесни издатини, отрупани тук-там със заоблени камъни. Пред очите ѝ един от тях се отрони, полетя надолу, заби се с плясък във водата и бързо бе отнесен от бурното течение. От тази гледка я побиха студени тръпки; никога не бе понасяла височините. Тя се завъртя и бързо тръгна назад под лъчите на гаснеция залез.

След като се промъкна през отвора в мрежата, Мишел тръгна към масивната предна врата, която се оказа заключена с катинар и верига. Тя заобиколи отляво, откри строшен прозорец и влезе през него. Електричество явно нямаше, затова бе донесла фенерче. Включи го и започна да оглежда наоколо. Мина през стаи, изпълнени с прах, влага, плесен, а вероятно и гризачи, ако се съдеше по тропота на ситни крачета. Видя преобърнати маси, угарки от цигари, празни бутилки и захвърлени презервативи. Очевидно изоставеният хотел сега служеше като своеобразен нощен клуб за малцината младежи, останали в Боулингтън.

Мишел бе донесла със себе си архитектурен план на хотела от досието, което ѝ бе дал нейният приятел. Използвайки чертежа, тя

бързо се отправи към фойето, а оттам към вътрешната зала, където беше убит Клайд Ритър. Сега залата правеше впечатление с махагоновата ламперия, претруфените свещници и виненочервения мокет. Когато затвори вратата зад себе си, стана толкова тихо, че Мишел неволно изпита облекчение от тежестта на пистолета върху колана си. Вместо служебния пистолет, който ѝ бяха отнели, носеше лек деветмилиметров „Зиг-Зауер“. Всеки федерален агент си имаше лично резервно оръжие.

Причината да дойде тук не се криеше в някакво нездраво любопитство. Имаше някои интересни съвпадения, които я заинтригуваха. Отвличането на Бруно също бе станало в затънтено земеделско градче недалече оттук. Онази сграда също беше стара, макар и не хотел, а погребално бюро. Твърдо вярваше, че в заговора срещу Бруно трябва да е имало и вътрешен съучастник. А след всичко, което бе узнала за убийството на Ритър, започваше да се убеждава, че и там е играл роля вътрешен човек. Може би тук щеше да открие нещо, което би ѝ помогнало да се справи със собствените си проблеми; поне така се надяваше. Във всеки случай беше по-добре, отколкото да седи в хотелската стая и да си трови нервите.

Мишел приседна на една малка масичка в ъгъла и разгърна досието, в което имаше точна схема за положението на всички действащи лица през онзи съдбоносен ден. После пристъпи на мястото, където бе стоял Шон Кинг точно зад Клайд Ритър. Плъзна поглед из залата и отбеляза къде е бил единият агент от тайните служби, после още един и още един. Припомни си подробностите: тълпата стояла зад въжетото, а Ритър се протягал през него да поздравява хората. На разни места из залата имало няколко души от екипа на кампанията. Мишел бе видяла на видеозаписа Сидни Морс да бяга с писъци както всички останали. Дъг Денби, шефът на предизборния щаб, стоял близо до вратата. Убиецът Арнолд Рамзи бил в дъното на залата, но постепенно си проправил път през тълпата, докато застанал пред жертвата си. Носел плакат с надпис „Приятел на Клайд“ и изглеждал съвсем безобиден — такъв го видя дори опитното око на Мишел, докато гледаше видеозаписа.

Мишел се озърна надясно към вратите на асансьорите. Представи си, че е Шон Кинг, и започна да се оглежда наляво-надясно, наблюдавайки залата сектор по сектор. Протегна ръка напред, сякаш

докосваше потния гръб на Ритър и се престори, че говори по микрофона. После също като Кинг се озърна надясно и задържа поглед; мислено отброяваше секундите. В тази посока нямаше нищо забележително освен асансьорите. Тихият звън, който бе чула, трябва да идваше от тях.

Внезапен трясък я стресна дотолкова, че тя измъкна пистолета и рязко се завъртя, готова да стреля по сенките. Задъхана и разтреперана, Мишел седна на пода. Стомахът ѝ се свиваше. Бързо осъзна, че подобен звук е нещо съвсем нормално в един изоставен порутен хотел; просто бе долетял в най-неподходящия миг. Тя неволно се изуми от хладнокръвието на Кинг — да преживее същата изненада, а след това, макар и ранен, да запази присъствие на духа, за да извади оръжието си и да застреля въоръжен човек. Дали тя би могла да пренебрегне болката в ръката си и настъпилия хаос и да стреля? Сега, когато отчасти бе преживяла сама ситуацията, уважението ѝ към Кинг нарасна още повече.

След малко тя се окопоти, погледна асансьора и после отново надникна в папката. Проблемът беше, че според официалната версия този асансьор се водеше изключен и охраняван от тайните служби по време на произшествието. Не се полагаше да има никакъв звън. И все пак тя го бе чула. А вниманието на Кинг наистина бе приковано към това място или поне в тази посока. Макар той да твърдеше, че просто се е разсеял, Мишел се питаше дали не е имало нещо повече. Тя погледна една снимка на залата, направена по времето на убийството. Подът беше покрит с паркет — мокетът бе сложен по-късно. Мишел стана, извади ножа, определи на око мястото и сръза паркета. След като откъсна парче с размери около метър на метър, тя освети с фенерчето оголеното място.

Тъмните петна още личаха. Почти невъзможно е да изчистиш дървото от кръв. Налага се да смениш паркета и управата на „Феърмаунт“ бе предпочела да сложи отгоре мокет. Кръв от Кинг и Клайд Ритър, каза си тя; кръвта им се бе смесила завинаги. Стана и отиде до стената зад мястото, където бе стоял Кинг. Естествено, вече нямаше и следа от куршума, който бе убил Клайд Ритър и наранил агента, преди да се забие в бетона. След убийството на Ритър стените бяха покрити с дебела махагонова ламперия. Това пак беше своеобразен опит за прикриване, сякаш собствениците на хотела са се

надявали да заличат станалото. Но това не им бе помогнало — скоро след инцидента хотелът беше закрит.

Тя отиде до служебната зона зад рецепцията. До едната стена имаше големи канцеларски шкафове, а по бюрата все още лежах хартии, писалки и други дребни принадлежности, сякаш мястото бе изоставено наред работен ден. Провери шкафовете и с изненада откри, че са пълни. Зае се да преглежда съдържанието им. Макар че по време на убийството в хотела несъмнено бе имало компютри, личеше, че са поддържали и резервна документация на хартия. Това донякъде я улесняваше. Като си светеше с фенерчето, тя най-сетне откри материалите за 1996 година, а след това и за конкретния ден на посещението. Всъщност единствената документация бе от 1996 и началото на 1997 година. Предположи, че хотелът е бил закрит скоро след убийството и никой не си е направил труда да разчисти.

Екипът на Ритър бе останал една нощ във „Феърмаунт“. Кинг се бе настанил в хотела заедно с всички останали. От документацията ставаше ясно, че е отседнал в стая 304.

Мишел се изкачи по главното стълбище до третия етаж. Нямаше ключ, но си носеше комплект шперцове и вратата бързо поддаде. За един обучен федерален агент няма прегради. Влезе вътре, огледа се и не откри нищо освен онова, което можеше да очаква — пълен безпорядък. Забеляза междинна врата към съседната стая, номер 302. Мина през нея и видя свършено същата гледка.

Слезе долу и вече се канеше да напусне, когато ѝ хрумна нещо. Върна се в канцеларията и потърси списъка на служителите. За нещастие този път удари на камък. Позамисли се, после провери плана на хотела, откри главния домакински сектор и се отправи натам. Попадна в просторно помещение, изпълнено с лавици по стените, празни маси и голямо бюро. Мишел прегледа бюрото, после провери големия канцеларски шкаф до стената в дъното. Там откри каквото търсеше — няколко пожълтели мухлясали листа с имената и адресите на работниците по поддръжката. Взе списъка и се върна в канцеларията да потърси телефонен указател. Но единственият, който намери, бе отдавна остарял и следователно безполезен. Когато отново излезе в нощния мрак, тя с изненада откри, че е била в хотела повече от два часа.

Настани се в мотел и използва телефонния указател от стаята, за да провери дали някоя камериерка от списъка на служителите все още живее в района. Откри три имена — на същите адреси както по време на инцидента. Започна да звъни. На първия телефон не ѝ отговориха и тя остави съобщение. Следващите обаждания се оказаха по-успешни — и двата пъти се свърза с бившите камериерки. Мишел се представи като авторка на документални филми, работеща по сценарий за политическите убийства и дошла да потърси хора, запознати с атентата срещу Ритър. За нейна изненада и двете жени казаха, че с радост ще участват в подобен филм. А може и да не е толкова изненадващо, помисли си тя — какво друго има да се прави тук? Мишел си уговори срещи с тях за следващия ден. После отскочи да хапне набързо в една крайпътна закувалня в типично западняшки стил, където само за десет минути трима дангалаци с каубойски шапки опитаха да се запознаят с нея. Още първите двама я отегчиха дотолкова, че когато се появи третият, тя продължи да държи сандвича с едната ръка, а с другата извади пистолета и злополучният кандидат незабавно си плю на петите. О, колко е хубаво да си търсена. След вечерята седна в стаята си и около два часа обмисля въпросите, които щеше да зададе на жените. През това време ѝ позвъни третата камериерка и също се съгласи да поговорят на другия ден. Докато заспиваше, Мишел се зачуди накъде всъщност е тръгнала с цялата тази история.

* * *

Пред мотелската ѝ стая спря старият буик — с все тъй раздрънкан ауспук, бълващ зловонни синкави облачета. Шофьорът изключи двигателя и остана да седи неподвижно, приковал поглед във вратата на Мишел. Гледаше тъй съсредоточено, сякаш можеше да надникне през стените, а може би дори и в мислите на младата жена.

Утре се очертаваше интересен ден. Човекът беше предвидил, че Мишел Максвел ще дойде да проведе свое собствено разследване. Сега, след като това наистина стана, трябваше да действа деликатно. Той грижливо бе съставил списъка на мишените си и не желаше да го разширява излишно. Плановете обаче се променяха в зависимост от

ситуацията; тепърва щеше да се изясни дали Максвел е станала мишена, или не.

Оставаше още много работа, тъй че една млада и любопитна сътрудничка на тайните служби можеше да се превърне в сериозен източник на заплаха. Човекът се поколеба дали да не я убие още сега, дори посегна надолу към своето предпочитано оръжие. Докато стягаше пръсти около студения метал, той поразмисли още малко и хватката му се отпусна.

Не беше добре подготвен, а смъртта ѝ в момента можеше да доведе до множество усложнения. Той просто не действаше по този начин. И тъй, Мишел Максвел щеше да поживее още един ден. Мъжът включи буика на скорост и потегли.

Разговорите с първите две бивши камериерки от хотел „Феърмаунт“ не се оказаха особено плодотворни. Убийството беше най-голямото събитие както в живота им, така и в цялата история на градчето, затова при срещата с „продуцентката“ Мишел и двете бяха склонни да развиват най-невероятни теории, без обаче да предлагат каквото и да било в областта на конкретните факти. Мишел ги изслуша любезно и си тръгна.

Третият дом, в който отиде, беше скромна, но спретната къща, отдалечена от пътя. Лорета Болдуин чакаше Мишел на широката веранда. След като се представи, Мишел седна на люлеещия се стол до нея и прие чашата чай с лед, която ѝ предложи жената.

Болдуин беше стройна афроамериканка на възраст над шейсет години с високи, остри скули, изразителни устни и очила със стоманена рамка, които уголемяваха нейните живи, енергични очи. Седеше изправена и Мишел забеляза, че има наблюдателен и в същото време привидно небрежен поглед, с който би се гордял всеки агент от тайните служби. Ръцете ѝ бяха дълги, покрити с издути вени. Когато се здрависаха, в ръкостискането на възрастната жена имаше такава сила, че атлетичната Мишел се изненада.

— Този филм, за който говориш, скъпа, голям ли ще е или малък?

— Документален е, значи не много голям.

— И сигурно няма да се намери хубава роля за мен.

— Е, ако разговорът излезе интересен, ще ви включим. По-късно ще дойдем да ви заснемем. Засега правя предварително проучване.

— Не, скъпа. Питам дали *плащате* за участието.

— О, не, не плащаме. Разполагаме с твърде скромен бюджет.

— Жалко. Нали разбираш, по тия места трудно се намира работа.

— Да, предполагам.

— По-рано не беше така.

— Когато работеше хотелът ли?

Болдуин кимна и бавно се залюля на стола. Вятърът се усилваше. Бе почнало да захладнява и, честно казано, Мишел би предпочела чаша горещо кафе вместо чай с лед.

— С кого си разговаряла досега? — Когато Мишел ѝ каза, Болдуин се усмихна, после тихичко се изкиска. — Онези момичета понятие си нямат, разбираш ли, понятие си нямат от нищо. Малката мис Джули каза ли ти, че присъствала, когато застреляли Мартин Лутър Кинг младши?

— Да, спомена нещо такова. Стори ми се твърде млада за това.

— Не ще и дума. Виждала е Мартин Лутър Кинг колкото аз съм виждала папата.

— А вие какво можете да ми разкажете за онзи ден в хотела?

— Ден като ден. Само дете знаехме, че той идва, разбира се. Имам предвид Клайд Ритър. Знаех за него от телевизията и тъй нататък, а освен това всеки ден чета вестници. Човекът мислеше горедолу като Джордж Уолас, преди да му дойде умът, но въпреки всичко се справяше доста добре и това ти стига, за да разбереш в що за страна живеем. — Тя погледна Мишел с весели искрици в очите. — Толкова ли си добре с паметта? Или туй, дете ти го разправям, не си струва да го записваш?

Мишел трепна, после бързо извади бележник и започна да драска. Сложи и малък диктофон на масата до жената.

— Имате ли нещо против?

— Не, по дяволите. Ако някой рече да ме съди, няма какво да ми вземе. Това е най-добрата застраховка на бедняка — ниските приходи.

— Какво правихте през онзи ден?

— Чистех стаите както винаги.

— Кой етаж обслужвахте?

— *Етажи*. Все някой си взимаше болнични. Обикновено трябваше да чистя сама два етажа. През онзи ден пак бяха два — втори и трети. Докато свърша, май приближаваше време да почвам отново.

Мишел трепна при тези думи. Кинг бе отседнал на третия етаж.

— Значи не бяхте на партера, когато започна стрелбата?

— Казала ли съм такова нещо?

Мишел се обърка.

— Но нали казахте, че сте чистили.

— Има ли закон, дето да забранява да слезеш и да погледнеш за какво е цялата връва?

— Бяхте ли в залата по време на стрелбата?

— Бях в коридора, до самата врата. Там имаше килер за препарати, а аз трябваше да взема това-онова, нали разбираш. — Мишел кимна. — Началството не обичаше ние, камериерките, да се мяркаме долу, ще знаеш. Сякаш не искаха гостите да разберат, че съществуваме. Ама че глупост. Ти представяш ли си хотел, дето сам да се чисти? — Мишел потвърди, че не си представя. — Е, залата, където застреляха Ритър, се наричаше „Джаксън Стената“. Нали си нямаме по нашия край политици като Линкълн или Грант, та да кръщаваме залите на тяхно име.

— Разбирам.

— Е, надникнах и видях онзи човек. Ръкуваше се с хората, говореше мазно-мазно и гледаше всекиго право в очите. Четох някъде, че преди това бил телевизионен проповедник. Щом го видях, веднага ми стана ясно как печели гласове и дарения. Просто си му беше в кръвта. Но като цветнокожа ще ти кажа, че според мен Клайд Ритър се чувстваше в онази зала като у дома си, а предната нощ сигурно беше спал с най-голямо удоволствие в апартамента „Джефърсън Дейвис“, та си рекох: да пукна, ако гласувам за него.

— И това разбирам. Забелязахте ли още някого освен Ритър?

— Спомням си, че на вратата стоеше полицай. Трябваше да надничам покрай него. Както вече ти казах, видях Ритър и един човек плътно зад него.

— Агентът от тайните служби Шон Кинг.

Болдуин я изгледа втренчено.

— Точно така. Говориш тъй, сякаш го познаваш.

— Не съм го срещала. Но отдавна проучвам случая.

Без да бърза, Болдуин огледа Мишел от глава до пети и младата жена се изчерви.

— Не виждам халка на пръста ти. Да не вземеш да речеш, че вече няма свестни мъже, дето да харесат хубаво младо момиче като теб?

Мишел се усмихна.

— Работното ми време е шантаво. На мъжете това не им харесва.

— По дяволите, скъпа, мъжете харесват само да има вечеря и бира, когато седнат на масата, никой да не оспорва глупостите им, да

се шляят по цял ден и да заварят в леглото топло тяло за секс, ама без много приказки след това.

— Виждам, че сте ги разгадали напълно.

— То пък какво ли има за разгадаване. — Болдуин помълча за момент. — Да, много симпатичен мъж. Ама като стреляше с онзи пищов, не беше чак толкова симпатичен.

Мишел отново трепна.

— Видяхте ли го?

— Аха. Когато застрелях Ритър, настана същински ад. Направо да не повярваш. Полицаят пред мен се обърна да види какво става, а навалицата го повали и взе да се препъва в него. Аз просто замръзнах. Не че не съм чувала пушки още от малка, дори и сама съм стреляла да плаша разни гадинки, крадци по нивите и други такива. Ама онзи път беше различно. Тогавя видях как Кинг застреля Рамзи. После другите хукнаха с Ритър, само че той вече беше умрял, личеше си от пръв поглед. А пък онзи Кинг си стоеше и гледаше в пода, все едно... все едно...

— Все едно, че току-що е видял как собственият му живот свършва — подхвърли Мишел.

— Точно тъй. Ти откъде знаеш?

— Познавам един човек, който е преживял нещо подобно. А случайно не чухте ли някакъв шум, преди да застрелят Ритър? Нещо, което може да е разсеяло агент Кинг?

Мишел не искаше да спомене, че звукът може да е бил звън на асансьор, за да не повлияе върху спомените на Болдуин.

Старата жена се замисли, после поклати глава.

— Не, не помня да съм чула. А и много шумове имаше. Знаеш ли какво направих? Избягах по коридора и се скрих в килера. Толкова бях уплашена, че излязох едва след час.

— Но преди всичко това сте почистили третия етаж?

Болдуин я погледна втренчено.

— Защо не ме попиташ направо каквото искаш, та да не си губим и двете времето?

— Добре, почистихте ли стаята на агент Кинг?

Болдуин кимна.

— Разбира се, всички бяха напуснали още преди събитието. Но имах списък с имената на хората. Да, почистих онази стая, преди да

почне стрелбата, и да ти кажа право, голямо чистене падна.

— Защо, толкова ли е бил немарлив?

Болдуин многозначително вдигна вежда.

— Не, ама предната нощ трябва да е имало голямо оживление в стаята.

— Оживление? — повтори Мишел.

— Да, оживление.

Мишел бе седнала на ръба на люлеещия се стол. Сега се облегна назад.

— Разбирам.

— Стаята изглеждаше тъй, като че диви зверове са вилнели из нея. Дори намерих черни дантелени бикини върху полилея, представи си. Не знам как са попаднали там и не искам да знам.

— Имате ли представа кой е бил другият звяр?

— Не, но ми се струва, че не е нужно да го търсиш много далече, нали ме разбираш?

При тези думи Мишел присви очи.

— Да, наистина. Значи не сте видели някой да излиза от асансьора наред суматохата?

— Асансьора не съм го и поглеждала — спомни си жената.

Мишел погледна бележките си.

— Видях, че хотелът е затворен.

— Затвориха го скоро след като застреляха Ритър. Лоша слава и тъй нататък. И за мен беше зле. Оттогава не съм видяла постоянна работа.

— Оградили са го с телена мрежа.

Болдуин сви рамене.

— Хора всякакви. Едни гледат да отмъкнат нещо, други взимат наркотици или влачат приятелките си там, нали знаеш за какво.

— Няма ли някакви планове да го отворят отново?

Болдуин изсумтя шумно.

— По-скоро ще вземат да го съборят.

— Имате ли представа чия собственост е сега?

— Не. Вече е просто една голяма камара боклук. Също като целия този град.

Мишел зададе още няколко въпроса, после благодари и си тръгна, но не преди да даде на Лорета Болдуин малко пари за помощта.

— Обади ми се кога ще излъчват филма. Искам да го гледам по телевизията.

— Ако изобщо стане нещо, ще узнаете най-напред — отговори уклончиво Мишел.

Докато потегляше, тя чу гърмежите на ауспух, готов да падне всеки момент. Озърна се тъкмо навреме, за да види как един очукан, ръждясал буик бавно минава по улицата край нея и спира наблизо. Шофьорът почти не се забелязваше. Единствената ѝ мисъл бе, че колата несъмнено символизира целия град — разпадаше се досущ като него.

Шофьорът на буика незабелязано огледа Мишел. Щом тя потегли, човекът се озърна към усмихнатата Лорета Болдуин, която се люшкеше на стола и броеше парите. Бе хванал целия разговор чрез звуков усилвател, скрит в антената на колата, освен това бе направил с телеобектив снимки на двете жени. Разговорът им беше много интересен, дори вдъхновяващ в личен план. Значи през онзи ден камериерката Лорета се е криела в килера. Кой би повярвал след толкова много години? Но засега трябваше да отложи този въпрос. Той бавно направи завой и последва Мишел. Беше сигурен, че тя се връща в хотела. И след като бе изслушал разговора ѝ с Лорета Болдуин, той отлично разбираше защо.

Кинг се бе привел над една папка, разгърната на бюрото му, когато зад вратата му прозвучаха стъпки. Днес нямаше да идват нито партньорът му, нито секретарката, затова той стана, въоръжен с нож за хартия, бързо пристъпи напред и отвори вратата.

Мъжете в коридора го гледаха свирепо и мрачно. Бяха четирима: местният полицейски началник Тод Уилямс, същият униформен мъжага от шерифската служба и двама непознати, които набързо показаха служебни карти на ФБР. Кинг ги въведе в малката заседателна зала до кабинета си.

Едрият мъж се приведе напред. Обясни строго, че се казва Джефърсън Паркс, държи на цялото си име и не приема да го наричат Джеф, а по принцип предпочита да се обръщат към него с „помощник-шериф Паркс“.

— Федералните шерифи са политически назначения, помощник-шерифите вършат цялата работа. — Той вдигна пистолет в найлонов плик и добави с глух, безизразен глас: — Това е пистолетът, който бе взет от вашия дом.

— Щом казвате.

— Няма грешка, той е. Откакто е иззет, се знае с точност у кого е бил.

Кинг погледна Уилямс, който кимна.

— Добре — каза Кинг. — И защо искате да ми го върнете?

— О, няма да ви го върнем — обади се единият от агентите.

Паркс продължи:

— Извадихме куршума, с който е убит Дженингс, от стената в кабинета на вашия съдружник. Той е с медна риза, тъй че почти нямаше деформации. Открихме и гилзата. Хауард Дженингс е застрелян с вашия пистолет. Всичко съвпада — следата от ударника, браздите по куршума и дори белегът от изхвърлянето.

— А аз ви казвам, че това е невъзможно.

— Защо?

— Позволете да ви задам един въпрос. По кое време е убит Дженингс?

— Според съдебния лекар между един и два часа през нощта, преди да го откриете в кантората — отговори Паркс.

— По това време бях на патрулна обиколка. А пистолетът беше в кобура ми.

Единият от агентите наостри уши.

— Да приемем ли това за признание?

Погледът на Кинг му даде да разбере, че репликата не заслужава коментар.

Паркс се замисли над възражението и каза:

— Проверяваме маршрута ви през онази нощ. Видели са колата ви на главната улица приблизително по същото време, когато е убит Хауард Дженингс.

— Вероятно съм бил там. Обиколките ми включват и градския район, тъй че би било логично някой да е забелязал колата. Но нямате свидетел, който да ме е видял в кантората, защото не съм бил там.

Единият от агентите понечи да отговори, но Паркс положи грамадната си ръка върху рамото му.

— В момента не се налага да обсъждаме тази тема — каза Паркс. — Данните от балистичната експертиза обаче са положителни, а с вашата подготовка знаете много добре, че те са неоспорими като отпечатъците от пръсти.

— Не, не са толкова неоспорими. Това не означава, че съм бил на местопрестъплението.

— Напротив, пистолетът ви се е оказал там, а вие сте засечен наблизко. Доста силно доказателство.

— Косвено — възрази Кинг.

— Случвало се е да осъждат хора и за много по-малко — отвърна светкавично Паркс.

— Трябвало е да ви проверят за следи от метал, когато са конфискували пистолета — каза един от агентите.

— Нямаше да помогне — каза Кинг. — През нощта преди вашето идване държах пистолета, тъй че по кожата ми щеше да има микроскопични следи от метала.

— Удобно — подхвърли агентът.

Паркс гледаше втренчено Кинг.

— Мога ли да попитам защо сте вадили пистолета? Нали тогава не бяхте на дежурство?

— Стори ми се, че някой дебне около къщата.

— Заловихте ли някого?

— Не, оказа се посещение на стара позната.

Паркс го изгледа странно. Явно реши да не задълбава.

— А ще кажете ли какъв ми е бил мотивът? — попита Кинг.

— Човекът работи за вас, може да е бъркал в касата или пък е открил, че мамите клиентите, и се е опитал да ви изнудва. Уреждате среща и го убивате.

— Интересна теория, само че той не бъркаше в касата и аз не мамя клиентите, защото нямам пряк достъп до техните сметки. Проверете.

— О, ще проверим, но това са само две от възможностите. Ето и друга: узнавате някак, че човекът е включен в Програмата за защита на свидетели, и се изпускате пред когото не трябва.

— И затова го убиват с моя пистолет, който беше в моя кобур?

— Или сте го извършили лично срещу добро заплащане.

— А, значи сега станах и наемник!

— Знаехте ли, че Дженингс е включен в програмата?

Кинг се поколеба миг по-дълго, отколкото трябваше, или поне така му се стори.

— Не.

— Ще се съгласите ли да ви проверим с детектор на лъжата?

— Не съм длъжен да отговарям.

— Просто се мъчим да ви помогнем — каза Паркс. — Нали разбирате, след като вече признахте, че оръжието на убийството е било у вас в момента, когато е застрелян Дженингс.

— За ваше сведение не сте ме предупредили за правата ми, тъй че не ми се вярва съдът да приеме каквото и да било от казаното досега за доказателство.

— Не сте под арест. Няма предявено обвинение — изтъкна единият агент. — Следователно не сме длъжни да ви предупреждаваме за правата.

— И ако ни призват за свидетели — добави Паркс, — можем само да повторим какво казахте в наше присъствие.

— Сведения от втора ръка — отсече Кинг. — И определено не вярвам съдът да ги допусне по изключение, защото говорят за предубеждение. Процесът моментално ще бъде обявен за невалиден.

— Не практикувате наказателно право, нали? — попита Паркс.

— Не, защо?

— Защото онова, което казахте току-що, е пълна глупост.

Кинг вече не изглеждаше толкова самоуверен.

— Оттегляте ли твърдението си, че пистолетът е бил у вас по време на убийството? — настоя Паркс.

— Арестуван ли съм?

— Може да зависи от отговора на въпроса ми.

Кинг се изправи.

— От този момент нататък всички разговори ще се водят в присъствието на адвоката ми.

Паркс също стана и за момент Кинг имаше чувството, че едрият мъжага се готви да прескочи масата и да го сграбчи за гушата. Но шерифът само се усмихна и подаде торбичката с пистолета на един от агентите.

— Сигурен съм, че пак ще се видим — каза любезно той. — Само не си правете планове за пътуване извън града — няма да съм доволен.

Докато останалите си тръгнаха, Кинг дръпна Уилямс настрана.

— Тод, защо тоя Паркс командва парада? ФБР не отстъпва пред никого.

— Убийтът е бил в Програмата за защита на свидетели. А Паркс е много голяма клечка в йерархията. Мисля, че точно той е пратил Дженингс насам. И сега убийството го е засегнало здравата. Мисля, че си използва връзките във Вашингтон. — Тод се озърна смутено и сниши глас. — Виж какво, нито за миг не съм повярвал, че имаш нещо общо с това.

— И сега сигурно се каниш да кажеш „но“?

Тод се смути още повече.

— Но мисля, че ще е най-добре...

— Да преустановя работата си като доброволен помощник на полицията, докато всичко приключи, нали?

— Благодаря ти за разбирането.

След като Тод си тръгна, Кинг седна зад бюрото. Мъчеше го въпросът защо не бе арестуван веднага. Всъщност разполагаха с достатъчно доказателства за обвинение. И как можеше pistolетът, който бе носил в кобура си онази нощ, да е използван при убийството на Дженингс? Сещаше се за два възможни варианта, а когато му хрумна нова мисъл, той едва не проби стената с юмрук. Как можеше да е толкова глупав?

Грабна телефона и се обади на един стар приятел във Вашингтон. Човекът все още работеше за тайните служби и бе останал на страната на Кинг през цялото изпитание преди осем години. След като си побъбриха на лични и професионални теми, Кинг го попита как е Джоун Дилинджър.

— Право да ти кажа, не знам.

— О, мислех си, че работите заедно с нея.

— Да, докато не напусна.

— Напусна ли? Имаш предвид бюрото във Вашингтон?

— Не, службите.

Кинг едва не изтърва телефона.

— Джоун вече не работи в тайните служби, така ли?

— Напусна преди около година. Зае се с частна охранително-консултантска дейност. Доколкото чух, рине парите си с лопата. И сигурно ги харчи до последния цент. Нали знаеш, Джоун обича да живее нашироко.

— Знаеш ли й телефона?

Докато Кинг записваше номера, приятелят му продължи:

— Сигурно си чувал за нашите неприятности. Наистина лоша работа. А Максвел много я биваше — имаше енергия за цяла електроцентрала.

— Гледах я по телевизията. Май ми намирисва на изкупителна жертва, прав ли съм? Станах специалист по тези неща.

— В сравнение с нейния гаф твоето е цветя и рози. Максвел допусна огромна тактическа грешка. Ти беше само един от охраната, а тя — шеф на целия екип.

— Я стига, колко пъти сме стояли пред затворена спалня, докато човекът вътре се чука с чужда жена? Не помня също така да сме

претърсвали дамите за оръжие. Нито пък да сме настоявали да висим край леглото и да наблюдаваме.

— Но не се е случвало нищо.

— Чист късмет.

— Добре, дай да сменим темата. Трябва да внимавам за кръвното си. Е, ще се обадиш ли на Джоун?

— О, имам чувството, че много скоро ще я видя.

Мишел отново се вмъкна в хотел „Феърмаунт“ и тръгна право към канцеларията. Кинг бе отседнал в стая 304. Лорета Болдуин бе намекнала, че не е нужно да се търси много надалече, затова Мишел провери кой е заемал номер 302. Спомняше си, че между двете стаи има междинна врата.

— По дяволите — промърмори тя, когато видя името върху регистрационната карта.

В стая 302 бе нощувала някоя си Дж. Дилинджър. Възможно ли бе да е Джоун Дилинджър? Мишел я познаваше от две-три кратки срещи. Издигнала се в службите по-високо от почти всяка друга жена, тя изведнъж бе напуснала. Мишел си спомняше, че дамата я стресна, а това ѝ се случваше много рядко. Носеше ѝ се славата, че била поиздръжлива на напрежение, по-упорита и по-храбра от когото и да било в службите, независимо мъж или жена. Адски амбициозна, тя бе напуснала държавната работа, за да се заеме с доходна частна охранителна дейност. Но докато още работеше в службите, тя бе пример и вдъхновение за Мишел.

И все пак дали Джоун Дилинджър бе второто диво животно, за което намекваше Лорета Болдуин? Дали желязната дама, на която някога се възхищаваше Мишел, беше същата жена, чиито черни дантелени бикини се бяха озовали върху полилея? Дали през онзи ден Кинг не е бил просто физически изтощен след една нощ с Джоун Дилинджър, толкова страстна, че чак бельото ѝ се бе разхвърчало из въздуха? Мишел твърдо смяташе, че трябва да е била Джоун, защото също като Кинг бе записала в хотелския формуляр адреса на тайните служби във Вашингтон.

Тя прибра двете адресни карти в чантата си и отиде в залата „Джаксън Стената“. Там огледа вратата, през която Лорета Болдуин бе наблюдавала първото убийство по време на кандидатпрезидентска кампания за последните трийсет години. Застана на мястото на

камериерката и затвори вратата. Отново стана толкова тихо, че чуваше развълнуваните удари на сърцето си.

Щом напусна залата и се върна във фойето, това чувство изчезна. Завърнаха се нормалните звуци, вече не чуваше сърцебиенето си. Започваше да се чуди дали из залата не витае дух — например духът на крайно раздразнения Клайд Ритър. Тя тръгна по коридора и откри килера там, където Лорета твърдеше, че се е крила. Беше доста голям, с лавици по трите стени.

Мишел се изкачи по стълбището до третия етаж, като въртеше лъча на фенерчето в широка дъга. Стигна до стая 302 и влезе. Опита се да си представи как Джоун Дилинджър почуква тихичко на вратата и Кинг ѝ отваря. Може би след няколко питиета и малко служебни клюки бикините на Джоун бяха излетели към полилея, за да създадат най-подходящото осветление за последвалата сцена.

Тя излезе в коридора и тръгна обратно към стълбището. Спря и огледа големия улей за изхвърляне на боклук, прикрепен за един от прозорците. Явно някой се бе захванал да разчисти, но така и не бе приключил. Мишел се приведе през прозореца и изчака очите ѝ да привикнат с дневната светлина. Долу улеят свършваше в голям контейнер за смет, пълен с остатъци от матраци, завеси и парчета мокет. Всичко изглеждаше безнадеждно прогнило.

Върна се на партера и спря. Стълбището продължаваше надолу към мазето. Там едва ли имаше нещо интересно, а и както поучават евтините филми на ужасите, човек не бива никога, никога да рискува да слезе в мазето. Е, освен ако става дума за въоръжен агент от тайните служби. Тя извади пистолета и тръгна надолу. Тук мокетът беше прокъсан и въздухът миришеше на плесен и гнило. Внезапно Мишел спря и се върна назад. Отвори една малка вратичка и светна с фенерчето. Зад нея имаше голям сервизен асансьор. Не можеше да прецени дали свързва и осемте етажа, или не. Вече бе разбрала, че „Феърмаунт“ е много стар хотел и това можеше да е пътят, по който бяха превозвали бельото и други обемисти товари. На стената до вратичката имаше бутони за включване и изключване, значи асансьорът работеше с електричество, което отдавна беше прекъснато. В шахтата обаче имаше макари и въжета, навярно използвани като резервна система при спиране на тока.

Тя продължи по коридора, докато достигна непроходима стена от отпадъци, паднали от горния етаж. Сградата се разпадаше в пълния смисъл на думата. Ако не побързаха да я разрушат, щеше сама да се срути.

Обзе я копнеж за чист въздух и слънце. Тя изтича нагоре по стълбището. Ненадейно в очите ѝ нахлу светлина. И в същия миг до ухото ѝ отекна глас:

— Не мърдай. Хотелска охрана. Въръжен съм и ще стрелям без колебание.

Мишел вдигна високо пистолета и фенерчето.

— Аз съм агент от тайните служби.

Изрече тези думи автоматично, преди да се сети, че вече няма нито значка, нито служебна карта.

— Тайните служби? Да бе, а пък аз съм министър на правосъдието.

— Може ли да не ми светите в очите? — помоли тя.

— Остави пистолета на пода — нареди гласът. — Бавно и без резки движения.

— Добре, правя го — каза Мишел. — Само внимавайте да не дръпнете случайно спусъка.

Когато се изправи, фенерчето вече не светеше в очите ѝ.

— Какво търсите тук? Това е частна собственост.

— Тъй ли? — попита невинно тя.

— Пише го на табелите по оградата, госпожице.

— Е, сигурно съм минала от друго място.

— Какво търсят тук тайните служби? Между другото, имате ли нещо, с което да докажете, че наистина работите за тях?

— Може ли първо да излезем на светло? От около шест часа се ровя из тия подземия като пещерняк.

— Добре, но не посягайте към пистолета си. Аз ще го взема.

Излязоха навън, където Мишел успя да огледа по-добре непознатия. Беше на средна възраст, с къса прошарена коса, среден на ръст и мускулест, облечен в униформата на пазач. Без да я изпуска от поглед, той пхна пистолета ѝ под колана си и извади радиостанция.

— Добре, щяхте да ми покажете значката си. Но дори и да сте от тайните служби, пак нямате работа тук.

— Помните ли как преди около осем години в този хотел убиха един политик на име Клайд Ритър?

— Да помня ли? Госпожице, през целия си живот не съм мърдал оттук. Това е единственото вълнуващо събитие в тая затънтена дупка.

— Е, аз дойдох да проверя случая. Сравнително отскоро съм в службите и това е един от сценариите, които изучаваме в подготвителния център — как да избягваме подобни грешки, разбира се. Просто ми стана интересно и реших да видя хотела с очите си. Дойдох чак от Вашингтон и видях, че е затворен, но реших, че нищо няма да стане, ако надникна.

— Да, разбирам. А значката?

Мишел се замисли за миг. Докато вдигаше ръка да докосне брадичката си, дланта ѝ попътно се плъзна по късче метал. Тя свали от ревера си малката значка с емблемата на тайните служби и я протегна напред. Тези значки служеха само за да могат агентите да се разпознават. За избягване на фалшификации цветовете постоянно се сменяха. За Мишел значката бе станала тъй обичайна, че дори отстранена от служба, тя си я слагаше всяка сутрин.

Пазачът пое значката, вгледа се и я върна.

— Оставих документите си и служебната карта в мотела, където съм отседнала — обясни Мишел.

— Добре, май всичко е наред. Определено не приличате на оная измет, дето се вмъква в изоставени хотели. — Човекът понечи да ѝ върне пистолета, но не довърши жеста. — Ще може ли първо да си отворите чантата?

— Защо?

— Много ясно, за да надникна вътре.

Тя много неохотно му подаде чантата си. Докато пазачът разглеждаше съдържанието, Мишел попита:

— Кой е сегашният собственик?

— Не казват на хора като мен. Аз просто обикалям наоколо и не пускам никой да влиза.

— Няма ли поне представител на собственика?

— Да пукна, ако знам. Аз само си върша работата.

— И какво ще правят със сградата? Ще я съборят ли?

— Нямам представа. Ако почакаат още малко, сама ще си падне.

— Човекът извади адресните карти и ги огледа. — Ще ми кажете ли

какво смятате да правите с тия неща?

Мишел се опита да изглежда колкото се може по-невинна.

— О, тези ли? Е, случайно познавам и двамата. Работила съм заедно с тях в службите. Били са тук по време на стрелбата и... просто реших... реших, че сигурно биха искали да ги имат за сувенир — довърши тя с изтънял глас.

Пазачът я изгледа мълчаливо, после каза:

— Сувенир, а? По дяволите, вие федералните сте смахнат народ.

Той пусна адресните карти в чантата и я върна на Мишел заедно с пистолета.

Докато младата жена се отдалечаваше към колата си, пазачът я проследи с поглед. Изчака още няколко минути, после влезе в хотела. Когато излезе десет минути по-късно, външността му се бе променила поразително. Мишел Максвел е много съобразителна, помисли си той. Ако продължаваше с тия занимания, можеше да попадне в списъка му. Затова бе дошъл тук, преоблечен като пазач — за да разбере какво е открила. Без съмнение имената върху адресните карти представляваха интерес, но не и изненада. Шон Кинг и Джоун Дилинджър — каква прелестна двойка.

Мъжът седна в буика си и потегли.

19

— Помощник-шериф Паркс, какво мога да направя за вас днес? Искате ли да си призная две-три нарушения, да ме осъдите на обществено полезен труд и да приключваме?

Седнал на верандата пред къщата, Кинг гледаше как служителят на реда излезе от колата си и после се изкачи по стъпалата. Едрият мъж беше облечен с джинси и синьо яке, на което сякаш по ирония на съдбата имаше надпис ФБР, а върху бейзболното му каскетче се белееше емблемата на Агенцията за борба с наркотиците. Виждайки заинтригувания поглед на Кинг, Паркс обясни:

— Започнах да си правя колекция още през седемдесетте, когато бях полицаи във Вашингтон. Взимам тия неща от всяка служба, с която си имам работа. Мене ако питате, най-доброто качество е в Агенцията за борба с наркотиците. — Той седна на люлеещия се стол до Кинг и разтри коленете си. — На младини ми беше доста приятно да съм толкова едър. Бях звезда във футболния и баскетболния отбор, с приятното задължение да задирям всички момичета от агитката. Дори по някое време станах професионален играч, за да си платя колежа.

— Къде играхте?

— В „Нотр Дам“. Така и не ме включиха в основния състав, но участвах в почти всеки мач. Повече ме биваше за защитник, отколкото за нападател. Отбелязах един-единствен тъчдаун, но беше страхотен.

— Впечатляващо.

Паркс сви рамене.

— Сега, като понатрупах годинки, вече не е чак толкова приятно. Направо си е като трън в задника. Или в коленете, бедрата, раменете — изобщо в цялата анатомия.

Кинг повдигна шишето бира.

— Да ви предложи ли, ако не сте на служба?

— Не, но с удоволствие ще запаля цигара. Все някак трябва да се преборя с тоя свеж планински въздух. Не знам как го издържате.

Паркс измъкна пурета от джоба на ризата си и я запали със седефена запалка, после щракна капачето.

— Хубава къща си имате.

— Благодаря.

Кинг се вгледа внимателно в Паркс. Ако водеше следствието за смъртта на Хауард Дженингс заедно с другите си задължения, значи беше зает човек и идването му тук имаше определена цел.

— Хубава адвокатска практика, хубава къща, хубаво градче. И един симпатичен човек, който работи усърдно и се старае да помогне на общината.

— Моля ви, почвам да се изчервявам.

Паркс кимна.

— Разбира се, в тая страна разни симпатични и преуспяващи хора непрекъснато вършат убийства, тъй че не давам пет пари за това. Лично аз не си падам по симпатичните момчета. За мен са слабаци.

— Невинаги съм бил толкова симпатичен. И всъщност не е нужно много, за да си възвърна старите грубиянски навици. Вече ги усещам как се надигат.

— Това е обнадеждаващо, но не разчитайте да се разнежа.

— А и как мога да бъда симпатичен човек? Нали с моето оръжие е извършено убийство.

— Да, така е.

— Искате ли да чуете теорията ми по този повод?

Паркс погледна часовника си.

— Дадено, ако отделите секунда, за да ми донесете една бира. Чудна работа, току-що ми свърши работното време.

Кинг донесе бутилка и му я подаде. Шерифът се облегна назад, вдигна крака на парапета и отпи глътка бира между две облачета тютюнев дим.

— И тъй, теорията ви за оръжието — напомни той, гледайки към залязващото слънце.

— Носех го със себе си по време на убийството. Според вас точно с този пистолет е убит Дженингс.

— Дотук май всичко се връзва — каза Паркс. — Всъщност мога още сега да ви щракна белезниците, ако искате.

— Е, след като аз не съм убил Дженингс, изглежда съвсем ясно, че в действителност оръжието не е било у мен.

Паркс рязко го стрелна с поглед.

— Променяте ли твърдението си?

— Не. През работната седмица не използвам пистолета. Държа го в сейф. Живея сам, тъй че невинаги заключвам сейфа.

— Много глупаво.

— Повярвайте ми, след тази история ще го държа в подземно хранилище.

— Продължавайте.

— Теория номер едно: някой открадва пистолета ми и оставя на негово място друг, който взимам със себе си на дежурство. Същият човек използва оръжието, за да убие Дженингс, връща го в касата и прибира заместителя. Теория номер две: използват друг пистолет, за да убият Дженингс, после го слагат в сейфа и той се превръща в оригиналното оръжие, с което проведеха балистичната експертиза.

— Серийният номер на оръжието е регистриран на ваше име.

— Тогава се връщаме към първия вариант.

— Значи твърдите, че преди доста време някой е взимал пистолета ви, защото е трябвало да му изработи точно копие. А после е разиграл трика с подмяната, за да изглежда, че вашето оръжие е убило Дженингс.

— Точно това твърдя.

— Искате да ме убедите, че един бивш таен агент не познава собствения си пистолет?

— Това е обикновен деветмилиметров пистолет, мистър Паркс. Масово производство. Не е някакъв натруфен музеен експонат с диаманти по дръжката. Взех го, когато станах доброволен помощник. Веднъж седмично го нося, без дори да го вадя от кобура, после забравям за него. Но който е правил копието, си разбира от работата, защото изглеждаше съвсем като моя — и по разпределение на тежестта, и като усет при хващане.

— И защо ще си прави толкова труд само за да ви натопи?

— Е, убийците често се опитват да натопят някого, нали? То си е част от изпълнението. Дженингс работеше за мен. Може би са очаквали хората да си помислят същото, което казахте преди малко — че съм убил Дженингс, защото е крал от мен или пък ме е хванал да мамя клиентите. Мотив, оръжие, липса на алиби. Смъртната присъда не ми мърда.

Паркс свали крака на пода и се приведе напред.

— Много интересно. А сега нека и аз да ви отвърна с една теория. Доста хора търсеха Дженингс, за да го убият. Точно затова беше включен в програмата. Може би вие сте знаели, че е от програмата, и сте го издали срещу тлъста пачка. А после поръчителят ви се е отплатил, като е използвал вашето оръжие и е прехвърлил цялата вина върху вас. — Паркс го изгледа втренчено. — Е, как ви се струва?

— Откровено казано, и тази теория е стабилна — призна Кинг.

— Аха... — Паркс допи бирата, изгаси пуретата и стана. — Как са зверовете от медиите?

— Не чак толкова страшни, колкото се боях. Повечето още не са открили къде живея. Когато тръгнат насам, просто ще преградя пътя в подножието на склона, после слагам предупредителни табели и почвам да стрелям по нарушителите.

— Е, това вече е мъжка дума.

— Нали ви казах, че съм си грубиян по душа.

Паркс тръгна по стъпалата към колата си. Кинг подвикна след него:

— И как тъй още не съм арестуван?

Паркс отвори колата.

— Ами най-вече защото си мисля, че вашата теория номер едно не е лишена от основания. Може да сте носили друг пистолет, докато с вашия са убили Дженингс.

— Не вярвах да приемете теорията ми толкова лесно.

— О, не казвам, че не сте организирали подмяната сам, та някой друг да убие Дженингс по ваша поръчка. Макар че все пак най-много ми харесва вариантът, в който вие го издавате, а истинският убиец натопява вас. — За момент Паркс се загледа в земята — В цялата история на програмата досега нито един защитен свидетел не е бил убит, ако спазва правилата и изпълнява нарежданията. Това беше чудесен аргумент за убеждаване на потенциални свидетели. Сега вече не можем да го използваме. И се случи точно на мен. Аз настаних Дженингс тук и се чувствам отговорен за смъртта му. Тъй че, за ваше сведение, ако имате пръст в цялата работа, лично ще избира в кой затвор да попаднете и ще ви слушам как след три часа зад решетките умолявате за смъртна присъда. — Паркс отвори вратата на колата и

вдигна пръст към козирката. — А сега от сърце ви желая приятна вечер.

На следващия ден Кинг потегли рано от Райтсбърг, пребори се с претовареното сутрешно движение в Северна Вирджиния и около десет часа пристигна в Рестън. Десететажната сграда беше сравнително нова, но само половината офиси в нея бяха заети. Преди няколко години една фирма, водеща търговия по интернет, бе наела цялото пространство, но после бе останала без средства. Кварталът беше много приятен, с магазини и ресторанти в близкия градски център. Елегантни клиенти влизаха и излизаха от скъпи бутици. По задръстените пътища шофьорите водеха непрестанна борба да се доберат до целта си. Човек добиваше усещането за много енергия и луксозен живот. Кинг обаче просто искаше да свърши онова, за което бе дошъл, и сетне отново да се оттегли към безметежните склонове на Блу Ридж.

Най-горният етаж на сградата сега бе зает от фирма, известна просто като „Агенцията“ — термин, който бе патентовала като търговска марка, навярно за голямо съжаление на ЦРУ. Агенцията беше една от водещите детективски и охранителни фирми в страната. Кинг се изкачи със служебния асансьор, махна с ръка на камерата, насочена срещу него, и в малката чакалня край главното фоайе бе посрещнат от човек, който изглеждаше въоръжен и готов да си послужи с оръжието. Кинг трябваше да мине през обиск и металдетектор, преди да го допуснат в официалната приемна. Тя бе обзаведена с вкус и вътре нямаше жива душа освен извънредно бдителната жена зад бюрото, която го попита за името и набра вътрешен номер.

След малко се появи модерно облечен младеж с широки рамене, къдрава черна коса и високомерни маниери. Беше със слушалка в ухото. Той отвори една врата, кимна на Кинг да влезе и се оттегли, затваряйки вратата зад него. Кинг се огледа. Кабинетът беше ъглов, с четири прозореца от цветно огледално стъкло, предотвратяващо наблюдението отвън, макар че на тази височина можеше да надникне

само някоя птица или смахнат пилот на нисколетящ самолет. От цялото помещение се излъчваше чувство на спокойствие и ненатрапчив, но безспорен финансов успех. Когато страничната врата се отвори и тя влезе, Кинг не знаеше дали да поздрави, или с един удар да повали жената върху бюрото и да я удуши.

— Трогната съм, че си рискувал да се пребориш с претовареното движение, за да ме посетиш — каза Джоун. Беше облечена в черен костюм с панталон, подчертаващ великолепната ѝ фигура. Изящната кройка на тоалета и високите токчета я правеха по-висока, отколкото беше в действителност.

— Благодаря, че ме прие.

— Нормално е, след като съвсем неотдавна бях готова да те приема и по друг начин. Но наистина се изненадах, като ми казаха, че си тук.

— Е, сега сме квит. Защото нямам думи да ти кажа каква изненада беше да разбера, че вече не си в тайните служби.

— Не ти ли казах, когато дойдох в къщата?

— Не, Джоун, пропусна да споменеш.

Тя седна на малкия кожен диван до едната стена и му направи знак да се настани до нея. На масичката отпред имаше сервиз за кафе. Докато Кинг сядаше, Джоун наля две чашки.

— Недей да си правиш труд за останалото — бъркани яйца, геврек... и дантелени бикини — добави язвително той. Много се изненада, когато тя се изчерви.

— Наистина се старая да прогоня това от спомените си — тихо каза Джоун.

Кинг отпи глътка кафе и се огледа.

— Хей, гледай само какъв кабинет! Имахме ли изобщо бюра в службите?

— Не, защото не ни трябваша. Или хвърчахме с коли като луди...

— Или стърчахме до премаляване — довърши той вместо нея. „Стърчене“ бе жаргонното название за охраняване на обект или човек.

Тя се облегна назад и също огледа кабинета.

— Приятно е, но обикновено не се задържам дълго тук. Най-често летя със самолет нанякъде.

— Е, поне ползваш частни или търговски компании. Военните самолети се отразяват зле на гръбнака, задника и стомаха. И на двама

ни е дошло до гуша от тях.

— Имаш ли спомен от президентския самолет? — попита Джоун.

— Такова нещо не се забравя.

— Виж, той ми липсва.

— Но пък печелиш много.

— Вероятно и ти не си за оплакване.

Той се настани по-удобно и подпря чашката върху дланта си.

— Знам, че си заета, затова ще карам направо. Един помощник-шериф на име Джефърсън Паркс дойде да ме посети. Той води разследването за Хауард Дженингс, убития свидетел от Програмата за защита на свидетели. Същият, който дойде да вземе пистолета ми, докато ти беше вкъщи.

Джоун явно се интересува.

— Джефърсън Паркс?

— Познаваш ли го?

— Името ми звучи познато. Значи са ти взели пистолета. Балистичната експертиза показва, че си чист, нали?

— Всъщност не, има пълно съвпадение. Хауард Дженингс е убит с моя пистолет.

На идване Кинг бе обмислил тези думи много внимателно, защото искаше да види как ще реагира Джоун. Тя едва не разля кафето си. Или беше наистина голяма актриса, или реагираше искрено.

— Не може да бъде — отсече тя.

— Същото казах и аз. Но за щастие и двамата с Паркс сме единомудни поне за едно — че някой може да е използвал за убийството моя пистолет, докато аз съм си мислил, че е у мен.

— Как?

Кинг накратко изложи своята теория за подмяната. Беше се колебал дали да не премълчи, но в крайна сметка реши, че не е чак толкова важно, а освен това искаше да види как би реагирала и на тази новина.

Джоун се замисли — според него по-дълго от необходимото.

— Това би означавало голям опит и отлично планиране — каза накрая тя.

— И достъп до къщата ми. Би трябвало да върнат пистолета в сейфа преди идването на полицията. Нали си спомняш онази сутрин,

когато ти беше при мен.

Той допи кафето и си наля още една чашка, докато Джоун осмисляше чутото. Предложи и на нея, но тя отказа.

— Значи идваш да ми кажеш... че според теб аз съм те натопила?
— попита тя.

— Казвам само едно: че някой го е направил и току-що ти обясних как вероятно е станало.

— Можеше да ми го кажеш по телефона.

— Да, можех, но ти ме посети и аз реших да ти върна визитата. Поне се обадох предварително.

— Не съм те натопила, Шон.

— Значи край на всичките ми беди. Ще се обадя на Паркс да му съобщя добрата новина.

— Знаеш ли, отива ти да се правиш на умник.

Той остави чашката и се приближи плътно до нея.

— Дай да ти го обясня с прости думи. В кабинета ми откриха труп на човек, убит с моя пистолет. Нямам алиби, а един адски печен шериф, който може и да приема донякъде теорията ми за подмяната, в никакъв случай не е убеден в невинността ми. И този човек няма да се просълзи, ако ме пъхнат на топло до края на дните ми или пък ме боднат със спринцовката, за да премина в отвъдното. Ти пък ме посещаваш изневиделица и кой знае защо, пропускаш да споменеш, че вече не работиш за тайните служби. Поднасяш хиляди извинения, държиш се мило и в крайна сметка те приютявам за една нощ. Правиш всичко възможно, за да ме съблазниш върху кухненската маса по причина, която все още не проумявам, но не мога да повярвам, че е свързано само с желанието да съживиш тръпка отпреди осем години. Докато плавам по езерото, ти оставаш сама в къщата и по някакъв тайнствен начин моят пистолет се оказва оръжие на убийството, след като е конфискуван същата сутрин. Е, Джоун, може и да изглеждам ненужно мнителен, но би трябвало да съм в болница на командно дишане, за да не се усъмня поне мъничко в тая странна поредица от събития.

Тя го изгледа с вбесяващо спокойствие.

— Не съм взимала пистолета ти. И не знам някой да го е правил. Нямам никакви сведения по въпроса. Просто ще трябва да ми повярваш на честна дума.

— Какво облекчение.

— Никога не съм казвала, че още работя в службите. Ти просто го предположи.

— Но и не каза, че си напуснала! — повиши глас Кинг.

— Не си ме питал! — отвърна тя със същия тон и добави: — И не беше всичко възможно.

Кинг се обърка.

— Какво?

— Ти каза, че съм направила всичко възможно, за да те съблазня. Много повече мога за твое сведение.

Двамата се облегнаха назад, останали без дъх, а навярно и без думи.

— Добре — каза след малко Кинг, — не знам каква игра си играеш с мен, но щом си решила, продължавай. Няма да вляза в затвора за убийството на Дженингс, защото не съм го извършил.

— Нито пък аз, и не се опитвам да те натопя. Какъв би бил моят мотив?

— Е, ако знаех, нямаше да съм тук, нали? — Кинг се изправи. — Благодаря за кафето. Следващия път сложи по-малко цианкалий, от него получавам газове.

— Както вече ти казах; дойдох да те видя с определена цел — прекъсна го Джоун. Кинг я изгледа втренчено. — Но не стигнах дотам. Изглежда, срещата след толкова години ме стресна повече, отколкото предполагам.

— И каква беше целта?

— Да ти направя предложение. — Тя бързо добави: — Делово предложение.

— Например?

— Например Джон Бруно — отговори тя.

Очите му се присвиха.

— Какво общо имаш с един изчезнал кандидат-президент?

— Благодарение на мен фирмата бе наета от партията на Бруно, за да открие какво се е случило с него. Вместо обичайната тарифа сключих друго споразумение. Ще покриват служебните ни разходи, но приемаме много по-ниско дневно възнаграждение. Това обаче е свързано с една евентуално изгодна добавка.

— Каква? Ако намерите Бруно, да го задържите, а?

— Ако го намерим, ще получим няколко милиона долара. И тъй като аз осигурих сделката, а нашата фирма насърчава личната инициатива, при успех моят дял е шейсет на сто.

— Как точно го постигна?

— Е, както знаеш, имах доста добра кариера в службите. А откакто съм тук, доведох до успешна развързка няколко много важни случая, включително спасяването на отвлечен топ мениджър от една от петстотинте компании в класацията на „Форчън“.

— Поздравления. Странно, че не съм чул за това.

— Е, ние предпочитаме да не се набиваме на очи. Пред широката публика имам предвид. За онези, които разбират обаче, нашата фирма е водеща в бранша.

— Милиони, а? Не знаех, че треторазредните кандидати разполагат с такива фондове.

— Голяма част от сумата е свързана със специална застраховка против подобни произшествия, а и жената на Бруно е наследила доста пари. Освен това кампанията му беше спонсорирана много щедро. И тъй като сега нямат кандидат, за когото да харчат парите, готови са да платят на мен, а аз не се дърпам.

— Но по случая на Бруно в момента се води федерално разследване.

— И какво от това? ФБР не е монополист в разкриването на престъпления. А хората на Бруно категорично не вярват на правителството. Ако случайно не си го прочел във вестниците, някои смятат, че техният кандидат е бил отвлечен от тайните служби.

— Същото говореха за мен и за Ритър. Днес звучи също толкова нелепо, колкото и тогава.

— Но пък за нас е великолепа възможност.

— За нас? И каква точно е моята роля във всичко това?

— Ако ми помогнеш да намеря Бруно, ще ти платя четирийсет процента от моя дял; сумата ще е седемцифрена.

— Не съм богат, но наистина не ми трябват пари, Джоун.

— На мен обаче ми трябват. Напуснах службите, преди да навъртя двайсет и пет години стаж, тъй че с пенсията съм малко прецакана. Тук съм от година, печеля добри пари и спестявам голямата част от тях, но не се забавлявам. В службите хвърлих труд колкото за четирийсетгодишна кариера. Виждам в бъдещето си бели плажове,

катамаран и екзотични коктейли. Този случай ще ми помогне да го постигна. А ти може и да не се нуждаеш от пари, но трябва да ти се случи нещо хубаво. Поне веднъж вестниците да те представят като герой, а не като изкупителна жертва.

— Значи се заемаш и с медийния ми облик, а?

— Мисля, че трябва някой да се погрижи за това, Шон.

— Защо избра точно мен? Разполагаш с всички ресурси на фирмата.

— Повечето от опитните сътрудници са се вкиснали, задето докопах сделката, и не искат да работят с мен. Останалите са млади, твърде образовани и не са помирисвали истинския живот. През четвъртата си година в службите ти разби най-голямата фалшификаторска мрежа в северното полукълбо, като работеше самостоятелно, и то от затъntenата провинция — оперативното бюро в Луивил, Кентъки. Точно такъв детективски талант ми е необходим. А и не е без значение, че живееш на два часа път от мястото, където отвлякоха Бруно.

Кинг се огледа.

— Аз дори не работя тук.

— Мога да привлека за разследването когото си искам.

Той поклати глава.

— От години не съм вършил такава работа.

— То е като да караш велосипед. — Тя се приведе напред и го изгледа напрегнато. — Като да караш велосипед, Шон. И едва ли бих ти направила това предложение, ако те бях накиснала за убийство. Ако искам голямата печалба, трябва да си до мен. А аз много я искам.

— Имам адвокатска практика.

— Вземи си почивка. Ако изобщо намерим Бруно, ще е по-скоро рано, отколкото късно. Погледни от добрата страна. Вълнуващо е. Различно. Може да не е като в старите времена. Но пък и новите времена навярно си имат предимства.

Ръката ѝ леко докосна неговата. И кой знае защо, този жест бе по-съблазнителен от цялото изпълнение върху кухненската маса.

— И може би ти ще ми покажеш как се управлява катамаран, защото аз нямам представа — тихо каза Джоун.

Лорета Болдуин лежеше във ваната и усещаше как горещата вода прогонва студа от костите ѝ. В банята беше тъмно. Така ѝ харесваше — уютно и спокойно като в майчина утроба. Тя се изкиска; просто не можеше да се удържи всеки път, когато се сетеше. За онова момиче, дете дойде да задава цял куп въпроси, като се преструваше, че прави филм за Клайд Ритър, сякаш някой се интересуваше от това. Момичето навярно беше от полицията или от някое частно детективско бюро, макар че Лорета нямаше представа кому е притрябвало да се рови из кашата около Клайд Ритър. Но парите щеше да вземе — до последния цент. Както ги бе взимала през всички тези години. Бе отговорила абсолютно честно — поне на въпросите, които зададе гостенката; просто онази не знаеше какво да пита. Например какво е видяла Лорета, докато се криеше в килера. Как ѝ се изпилиха нервите на излизане от хотела, макар че всъщност никой не я забеляза. Тя беше просто една от камериерките — почти невидима. Никой не я заподозря.

Отначало си мислеше да отиде в полицията с онова, което бе намерила и видяла, но после размисли. Защо да се забърква в подобна каша? А и вече ѝ бе омръзнало да прахосва живота си в чистене на чуждата мръсотия. Какво я интересуваше Клайд Ритър? По-добре човек като него да лежи в гроба, откъдето няма как да бълва отровата си.

И тя го направи. Изпрати на онзи човек снимка и бележка с описание какво е видяла, какво притежава и по какъв начин желае да получава парите. Наистина ги получи и не наруши мълчанието си, а човекът, когото изнудваше, така и не разбра коя е чак до самия край. Постъпи много хитро, използва поредица от пощенски кутии, фалшиви имена и една близка приятелка, вече покойница, която ѝ помагаше да прикрива следите. Не беше алчна. Парите не бяха чак толкова много, но ѝ помогнаха доста, след като толкова години наред нямаше постоянна работа. С тях поддържаше къщата, плащаше

сметките, купуваше си хубави вещи и помагаше на близките си. Да, тогава постъпи както трябва.

А онова момиче изобщо не се сети да попита; но и откъде ли можеше да знае? И дори да бе станало дума, Лорета щеше да излъже, също както момичето я излъга, че прави документален филм.

След като се настани удобно във ваната, я връхлетяха още по-мрачни мисли. Парите вече не идваха, но нищо не можеше да се направи. Всичко си има край. Тя обаче не беше прахосница. Бе заделила част от парите, защото знаеше, че кокошката няма вечно да снася златни яйца. Щеше да изкара с тях още известно време, а дотогава може би щеше да се появи нова кокошка. Онова момиче ѝ даде пари. Това бе добро начало. Лорета Болдуин преливаше от оптимизъм.

Стресна я телефонен звън. Вече затоплена, тя отвори очи и започна да се измъква от ваната. Може би тъкмо в момента звънеше новата златна кокошка.

Така и не се добра до телефона.

— Помниш ли ме, Лорета?

Мъжът се извисяваше над нея, стиснал в ръце метален прът с плосък край.

Тя щеше да изпищи, но той я натисна под водата с пръта и я задържа така. Лорета бе сравнително силна за възрастта си, но не чак толкова. Очите ѝ се разширяваха все повече и повече, тялото ѝ се замаята насам-натам. Тя сграбчи пръта и водата от ваната плисна по целия под. Ала най-сетне трябваше да си поеме дъх. В дробовете ѝ нахлу вода и след това всичко приключи бързо.

Човекът повдигна пръта и огледа лицето ѝ. Съсухреното тяло остана на дъното на ваната, изцъклило насреща му мъртви очи. Телефонът бе спрял да звъни; в къщата цареше тишина. Човекът напусна банята за минута, откри портмонето на Лорета и се върна отново. Извади парите, които ѝ бе дала Мишел — пет двайсетачки, грижливо скътани във вътрешното джобче.

Той закачи с пръта трупа на Лорета и я вдигна от водата. Отвори устата ѝ, после натъпка парите вътре. Притисна нагоре челюстта и пусна тялото. То отново потъна. Между устните стърчаха ъгълчетата на банкнотите. Не твърде приятна гледка, помисли си той, но пък толкова уместна съдба за една изнудвачка.

Отдели още известно време, за да прерови вещите на Лорета, търсейки онзи предмет, който му бе отнела преди години. Не го откри. Нима след всичкото това време отново се оказваше с празни ръце? Може би все пак Лорета щеше да се смее последна. Да, но тя лежеше мъртва във ваната с пари в устата. Тъй че кой се смееше в действителност?

Човекът взе пръта и излезе както бе влязъл.

Буикът потегли и се отдалечи с гърмене на разбития ауспук. Тази глава от неговия живот, тази изпусната нишка най-сетне приключваше. Може би си струваше покрай другото да прати благодарствено писмо на Мишел Максвел. Никога нямаше да узнае коя е жената, ако Мишел не бе дошла да задава въпроси. Лорета Болдуин не беше част от първоначалния план, а само изгодна възможност — твърде изгодна, за да я отмине.

Засега бе приключил с провинциалното градче Боулингтън. Той пожела на Лорета Болдуин да се пържи навеки в ада за престъпленията си. Без съмнение по някое време щеше да я срещне там и може би да я убие отново.

Каква чудесна мисъл!

Кинг небрежно хвърли въдицата и започна да навива макарата. Стоеше на кея, а слънцето бе изгряло едва преди час. Рибата не кълвеше, но това не го вълнуваше. Планинските вериги наоколо сякаш се вираха с мрачна съсредоточеност в разсеяното му занимание.

Несъмнено Джоун имаше редица сложни мотиви да направи предложението си. Кой бяха свързани с нещо друго освен финансовата изгода? Едва ли имаше такива. Плановете на Джоун преследваха единствено нейните интереси. Но Кинг поне беше наясно какво да мисли за нея.

За Джефърсън Паркс обаче не бе толкова сигурен. Шерифът изглеждаше искрен, но това можеше да е само маска; Кинг знаеше, че хората на закона често се преструват. Той самият бе играл тази игра по време на следователската си дейност в службите. Кинг не се съмняваше, че незнайният убиец на Хауард Дженингс ще изпита с пълна сила гнева на едрият мъж. Просто искаше да е сигурен, че няма да се окаже под удара му.

Малка вълничка докосна леко една от опорите на кея и той се озърна да види откъде идва. По езерото се плъзгаше спортна лодка и жената в нея мощно натискаше греблата. Беше толкова близо, че Кинг различи ясно мускулите по ръцете и раменете ѝ, разкрити от лятната блуза без ръкави. Когато тя намали скоростта и се насочи към него, нещо в нея му се стори много познато.

Жената се озърна с изненада, сякаш не бе усетила, че е толкова близо до брега.

— Здравейте — каза тя и размаха ръка.

Вместо отговор Кинг само кимна. Отново хвърли въдицата, като нарочно се прицели съвсем близо до нея.

— Дано да не ви преча на риболова — каза тя.

— Зависи колко дълго смятате да останете.

Тя повдигна колене. Беше обута с къси черни панталони от еластична материя, а под кожата на бедрата ѝ се изпъваха като въжета

дълги мускули. Свали ластичето, с което бе стегнала косата си на тила, и избърса лицето си с хавлиена кърпа. После се озърна.

— Ех, че е хубаво тук.

— Загова идват хората — отвърна предпазливо Кинг. — А вие откъде точно идвате?

Все още се напрягаше да се сети откъде му е позната.

Тя посочи на юг.

— Пътувах с кола до щатския резерват и оттам продължих с лодката.

— Това са над единайсет километра! — възкликна той. Тя дори не изглеждаше задъхана.

— Често се занимавам с това.

Лодката бавно се приближаваше. И Кинг най-сетне разпозна жената. Едва успя да овладее смайването си.

— Ще приемете ли чаша кафе, агент Максвел?

За момент тя се престори на изненадана, после явно усети, че при дадените обстоятелства това е излишно и дори нелепо.

— Ако не ви затруднява.

— В никакъв случай. Нали сме събрата по участ — агенти в немилост.

Той ѝ помогна да привърже лодката към кея. Мишел огледа бараките и навесите. Джетът, каяците, скутерът и другите лодки на Кинг бяха безупречно чисти. По стените и лавиците се виждаха спретнато подредени инструменти, въжета и резервни части.

— Всяко нещо на мястото си, а? — подхвърли тя.

— Така ми харесва — отвърна Кинг.

— Аз пък съм малко немарлива в личния си живот.

— Съжалявам да го чуя.

Тръгнаха нагоре към къщата.

След като влязоха, Кинг наля кафе и двамата седнаха край кухненската маса. Върху спортния си екип Мишел бе облякла анцуг с емблемата на Харвард.

— Мислех, че сте завършили университета „Джорджтаун“ — каза Кинг.

— Купих си този анцуг, когато на Чарлс Ривър в Бостън тренирахме за Олимпийските игри.

— Вярно, Олимпийските игри. Не си губите времето.

— Така ми харесва.

— Сега обаче явно имате време за губене, щом излизате на ранни разходки по реката и навестявате бивши агенти от тайните служби.

— Значи няма да приемете, че случайно съм се озовала тук? — Мишел се усмихна.

— Анцугът ви издаде. Подсказва, че сте имали намерение да слезете някъде, преди да се върнете до колата си. Освен това, независимо от олимпийската подготовка, едва ли щяхте да гребете единайсет километра дотук, ако не знаехте дали съм си у дома. Тази сутрин на няколко пъти ми позвъниха по телефона, но когато вдигах слушалката, никой не се обаждаше. Чакайте да позная — сигурно имате клетъчен телефон в черепа.

— Както виждам, полицейските навици си остават за цял живот.

— Просто се радвам, че си бях у дома, за да ви посрещна. Не бих искал да обикаляте наоколо. Напоследък засичам разни хора и това никак не ми харесва.

Тя остави чашката.

— Напоследък обикалях по други места.

— Така ли? Браво на вас.

— Отскочих до градче, наречено Боулингтън, в Северна Каролина. Мисля, че ви е познато. — Кинг също остави чашата си. — Хотел „Феърмаунт“ още е цял, но не работи.

— Според мен би трябвало да го взривят, та да се отърве от мъките — каза Кинг.

— Отдавна ме преследва един въпрос. Дали ще ми помогнете?

— Ще се постарая — отвърна подигравателно Кинг. — Така де, като си нямам друга работа, защо да не помогна на вас?

Тя не обърна внимание на тона му.

— Разположението на агентите около Ритър. Не сте разполагали с достатъчно хора и това го разбирам. Но подреждането ви е било истинска катастрофа. В радиус от три метра около човека не е имало друг агент освен вас.

Кинг отпи глътка кафе и се загледа в ръцете си.

— Знам, че ви се натрапвам — настоя Мишел. — Пристигам изневиделица и почвам да задавам въпроси. Ако кажете да си тръгна, няма да ви досаждам повече.

Най-сетне Кинг сви рамене.

— Какво пък толкова. И на вас не ви е било сладко след отвличането на Бруно. Това ни прави кръвни роднини в известен смисъл.

— Да, донякъде.

— Какво намекувате? — попита сприхаво Кинг. — Че аз се издъних по-зле от вас и не искате да се сравнявате с мен?

— Напротив, смятам, че аз се издъних много по-зле. Аз бях шеф на екип. Изпуснах от поглед охранявания. Никой не стреля по мен. Не ми се наложи да убивам сред адска суматоха. Вие загубихте концентрация за част от секундата. Навярно е непростимо за един агент от тайните служби, но аз провалих цялата операция от начало до край. Мисля, че по-скоро вие не бихте искали да се сравнявате с мен.

Изражението на Кинг омекна и гласът му стана по-спокоен.

— Разполагахме едва с половината от необходимия брой агенти. Донякъде по вина на правителството, отчасти и по желание на Ритър. Той не се радваше на особена популярност и всички знаеха, че няма шанс да спечели.

— Но нима Ритър не искаше да си осигури максимална безопасност?

— Той не ни вярваше — отговори простишко Кинг. — Ние бяхме представители на администрацията, вътрешни хора. А той, макар и член на Конгреса, си оставаше вън от системата. И не просто вън, а безкрайно далече — със смахнатата си платформа и онези радикални поддръжници. Та той дори си въобразяваше, че го шпионираме, честна дума. Затова ни държаха в неведение. Променяха маршрутите в последния момент, без да се посъветват с нас, и направо влудяваха Боб Скот, шефа на екипа.

— Представям си. Но това не е отразено в официалния доклад.

— Защо да го отразяват? Вече си имаха виновник.

— Но това не обяснява защо през онзи ден охраната е била разположена толкова зле.

— Изглежда, Ритър ме харесваше. Нямам представа защо. Определено не споделях политическите му възгледи. Но показвах уважение, случваше се да разменим по някоя шега и мисля, че ако изобщо е вярвал на някого от екипа, това бях аз. Затова когато бях на пост, винаги го прикривах откъм гърба. Но иначе не искаше други агенти да се навъртат около него. Беше убеден, че хората го обичат. Че

никой не би поискал да му стори зло. Това фалшиво чувство за безопасност навярно идваше от времето, когато е бил проповедник. Шеф на кампанията бе Сидни Морс. Е, той имаше далеч по-трезв поглед и положението никак не му харесваше. Знаеше, че наоколо има хора, които биха гръмнали неговия човек при първа възможност. Морс искаше винаги да има поне един агент плътно до Ритър. Но останалите трябваше да бъдат разпръснати по периметъра, далече от него.

— И станаха почти безполезни, когато започна стрелбата и тълпата изпадна в паника.

— Предполагам, че сте гледали записа.

— Да. Добре, разположението на агентите не е било ваша отговорност. Но би трябвало шефът на екипа да прояви повече настойчивост.

— Боб Скот беше бивш военен, сражавал се бе във Виетнам, дори известно време бил военнопленник. Свястно момче, но ако питате мен, не умееше да си подбира противниците. По онова време си имаше лични неприятности. Жена му беше подала молба за развод около два месеца преди да убият Ритър. Скот искаше да напусне екипа и да се върне в отдела за разследване. Според мен съжаляваше, че не е останал в армията. По-добре се чувстваше в униформа, отколкото в официален костюм. Понякога дори козируваше и като типичен военен никога не казваше, да речем, „в два следобед“, а непременно „в четиринайсет часа“. Просто предпочиташе онзи живот.

— Какво стана с него?

— Напусна службите. Аз поех основния удар, но както вече знаете от собствен опит, всичко опира до шефа на охранителния екип. Той имаше прослужено време, тъй че пенсията му беше сигурна. После изгубихме връзка. Боб не беше от ония, дето редовно пращат коледни картички. — Кинг помълча и добави. — Освен това си падаше по пукотевицата.

— Любител на оръжието? Нормално за един бивш военен. В повечето правоохранителни органи има такива като него.

— Да, но при Боб излизаше от рамките на нормалното. Човекът беше жива реклама за Втората поправка.

— Той беше ли в хотела по време на инцидента?

— Да. Понякога избързваше с челната група към следващия град, но онзи път реши да остане в Боулингтън. Нямам представа защо. По-

затънтено градче не бях виждал.

— Мярнах на видеозаписа Сидни Морс. Стоеше точно до Ритър.

— Винаги стоеше до него. Ритър имаше лошия навик да губи представа за времето и Морс го държеше под контрол.

— Чух, че Морс бил голяма фурия.

— Беше. Когато започна кампанията, шеф на предизборния щаб на Ритър беше някой си Дъг Денби и на практика той ръководеше всичко. Но постепенно кампанията набра скорост и на Ритър му трябваше постоянен сътрудник с богат опит. Морс отговаряше на тези условия. Цялата кампания придоби нова сила, когато се появи той. Беше дебел, неуморен, много колоритен и артистичен. Вечно дъвчеше шоколад, крещеше заповеди, обработваше журналистите и привличаше вниманието на медиите към своя човек. Май изобщо не му оставаше време за сън. След неговото идване Денби вече свиреше втора цигулка. Мисля, че дори Ритър се боеше от Морс.

— Как се погаждаха Морс и Боб Скот?

— Невинаги бяха на едно мнение, но това е нормално. Както казах, Боб преживяваше тежък развод, а Морс имаше по-малък брат — мисля, че се казваше Питър, — който се бе замесил в някакви мътни истории и това го тревожеше здравата. Тъй че имаха основа за разбирателство. Погаждаха се доста добре. Виж, Морс и Дъг Денби изобщо не се понасяха. Дъг беше човек на разсъжденията, южняк от старата школа с възгледи, които сигурно са били общоприети преди петдесетина години. Морс беше същински фойерверк, шоумен от Западното крайбрежие. Във всички телевизионни предавания привличаше вниманието на публиката към Ритър, превръщаше ги в истинско представление. И много скоро фойерверкът стана по-важен, отколкото разсъжденията, Ритър, така или иначе, нямаше да спечели, но той беше страшно славолюбив, нещо нормално за един телевизионен проповедник. До колкото повече хора стигаха лицето и името му, толкова по-добре. Струва ми се, основната стратегия беше да стреснат големите клечки — а те определено ги стреснаха благодарение на Морс — и след това да се спазарят с тях. В крайна сметка Ритър почна да върши каквото му нареди Морс.

— Денби едва ли е приел това много добре. Какво стана с него?

— Кой знае? Къде отиват бившите шефове на предизборни щабове? Пълна загадка.

— Предполагам, че сте си легнали рано, след като сте били в сутрешната смяна.

Няколко секунди Кинг я гледа мълчаливо.

— Да, след като смяната ми приключи, отидох в гимнастическата зала на хотела заедно с двама колеги, вечерях рано и после си легнах. Защо се интересувате от това, агент Максвел?

— Наричай ме Мишел, ако обичаш. Видях те по телевизията след убийството на Дженингс. След всичко, което ме сполетя, изпитах желание да науча по-подробно какво се е случило с теб. Имах чувството, че между нас има някаква връзка.

— Хубава връзка, няма що.

— Кои други агенти бяха зачислени към Ритър?

Кинг рязко вдигна очи към нея.

— Защо?

Тя го изгледа невинно.

— Ами може да познавам някои. Мога да поговоря с тях. Да разбере как са го преживели.

— Сигурен съм, че е написано в някой доклад. Иди да го потърсиш.

— Ще си спестя време, ако просто ми кажеш.

— Каква експедитивност!

— Е, добре, беше ли Джоун Дилинджър между участниците в охраняващата група?

При тези думи Кинг стана, пристъпи до прозореца и се загледа навън. Когато се обърна, лицето му беше навъсено.

— Носиш ли микрофони? Или се съблечи да ми покажеш, че не е така, или скачай в лодката и се пръждосвай от живота ми.

— Не нося микрофони. Но ще се съблека, ако наистина смяташ, че е необходимо. Или пък мога да скоча в езерото. Електрониката не понася вода — добави любезно тя.

— Какво искаш от мен?

— Бих искала да отговориш на въпроса. Беше ли включена в групата Джоун Дилинджър?

— Да! Но не в моята смяна.

— Беше ли в хотела през онзи ден?

— Струва ми се, че вече знаеш отговора. Защо питаш?

— Приемам това за потвърждение.

— Приемай го както си искаш.

— Заедно ли прекарахте нощта?

— Задавай следващия въпрос и гледай да е добър, защото ще бъде последен.

— Добре, кой беше в асансьора, когато вратата се отвори точно преди изстрела?

— Не знам за какво говориш.

— Знаеш много добре. Чух звънеца на асансьора точно преди Рамзи да стреля. Това те разсея. Асансьорите би трябвало да са спрени. Който и да е бил в асансьора, когато вратата се отвори, привлече цялото ти внимание. Затова Рамзи успя да стреля, без изобщо да го забележиш. Поразпитах в службите за това. И други хора са чули звъntenето на видеозаписа. Разпитали те. Ти си казал, че си чул някакъв звук, но не си видял нищо. Обяснил си, че може да е било повреда на асансьора. И те не настояли, защото вече разполагали с виновник. Но аз твърдо смятам, че ти гледаше нещо. Или по-точно някого.

Вместо отговор Кинг отвори вратата към задната веранда и ѝ направи знак да си върви. Тя стана и остави чашката.

— Е, поне успях да си задам въпросите. Макар че не всички получиха отговор.

Докато минаваше покрай него, тя спря.

— Прав си, сега двамата с теб сме завинаги свързани в историята като некадърни агенти, които са се издънили. Аз не съм свикнала с това. Досега постигах върха във всичко, с което се заемах. Обзалагам се, че и ти си същият.

— Сбогом, агент Максвел. Желая ти всичко хубаво.

— Съжалявам, че първата ни среща трябваше да мине така.

— Надявам се да е и последната.

— А, и още нещо. Макар че не е отразено в официалния доклад, сигурна съм, че вече си обмислил възможността човекът в асансьора да е използван, за да те разсее, докато Рамзи вади пистолета и стреля.

Кинг мълчеше.

— Знаеш, че е интересно — каза Мишел и се загледа настрани.

— Ти май се интересуваш от много неща — грубо отсече той.

— Това място — каза тя и посочи с ръка високия таван, лъскавите греди, полирания под, всичко чисто и спретнато. — Красиво

е. *Съвършено* красиво.

— Определено не си първата, която го казва.

— Да — продължи Мишел, сякаш не го бе чула. — Красиво е и би трябвало да е уютно и топло. — Тя се обърна и го погледна. — Но не е. Всъщност всичко е чисто функционално, нали? Вещите са подредени почти като за изложба — изложба, създадена от човек, който изпитва потребност да контролира всичко и като прави това, отнема душата на тази подредба или поне не влага в нея и капчица от душата си. — Обгърна раменете си с длани. — Да, много студено.

И тя извърна очи от Кинг.

— Така ми харесва — лаконично отвърна той.

Мишел рязко обърна лице към него.

— Тъй ли, Шон? Е, бас държа, че някога не ти е харесвало.

Той се загледа в дългите ѝ крака, докато тя слизаше към кея с енергична крачка. Спусна лодката на вода и скоро се превърна в точица върху повърхността на езерото. Едва тогава Кинг затръшна вратата.

Когато на връщане мина край масата, той забеляза служебната ѝ визитна картичка, пхнатата под чашата за кафе. На гърба бе написала номерата на домашния и мобилния си телефон. Първата му мисъл беше да я изхвърли. Но не го направи. Задържа я и пак се загледа как точицата става все по-малка и по-малка, докато достигна един завой и Мишел Максвел напълно изчезна от поглед.

23

Джон Бруно лежеше на тясна кушетка и гледаше в тавана, осветен от самотна двайсет и петватова крушка. Лампата щеше да свети още час, след това да изгасне; после пак да се запали за десет минути и да изгасне отново; нямаше никаква система. Това бе влудяващо и унижително, целеше да прекърши духа му. И го постигаше.

Бруно бе облечен в мръсносив гащеризон и по лицето му стърчеше многодневна четина — та кой нормален тъмничар би дал бръснач на затворника си? Вместо баня трябваше да се задоволи с кърпа и кофа, които се появяваха и изчезваха, докато той спеше; на неравни интервали му подаваха храна през процепа във вратата. Той не бе видял похитителите си нито веднъж, нямаше представа къде се намира и как е попаднал тук. Когато се опита да поговори с невидимото присъствие, осигуряващо храна през процепа, не получи никакъв отговор и накрая се отказа.

Бе открил, че в храната му често са примесени опиати, които го потапяха в дълбок сън, а понякога предизвикваха халюцинации. Но ако не се хранеше, щеше да загине, затова ядеше. Нито веднъж не го пуснаха извън килията, а разходките му се ограничаваха с десет крачки в едната посока и десет обратно. Правеше лицеви опори и коремни преси върху студения под, за да поддържа силите си. Нямаше представа дали е под наблюдение, а и вече му беше все едно. В началото се мъчеше да измисли начин за бягство, но скоро стигна до извода, че е невъзможно. И като си помислеше само, че всичко започна с Милдред Мартин или по-точно с жена, която играеше нейната роля в погробалното бюро. За стотен път се прокле наум, задето не послуша съвета на Мишел Максвел. А после, като типичен егоцентрик, прокле Максвел, че не е била по-упорита, че не настоя да го придружи в онази стая.

Не знаеше откога е тук. Докато лежеше в безсъзнание, бяха му взели всички лични вещи, включително и часовника. Не можеше да

проумее защо са го отвлекли. Дали беше свързано с кандидатурата за президент, или с миналото му на прокурор? Изобщо не му хрумваше, че причината може да е съвсем друга. В началото хранеше надежди за бързо спасение, но вече не можеше да се заблуждава. Хората, които го бяха отвлекли, очевидно си знаеха работата. Оставаше му само крехката надежда да стане чудо, ала с отминаването на часове и дни тя също започна да гасне. Мислеше за съпругата и децата си, за кандидатпрезидентската кампания и почваше да се примирява, че животът му може да свърши тук, без някога да открият тялото му. Чудеше се защо са го оставили жив.

Вече не издържаше да гледа дори мъждивата светлина и той се превъртя по корем.

Човекът от другата килия в края на коридора беше там много по-отдавна, отколкото Джон Бруно. Отчаянието в очите и провисналите му рамене подсказваха, че е загубил надежда. Да яде, да спи и по някое време да умре. Това му предлагаше мрачното бъдеще. Човекът потръпна и се загърна по-плътно с одеялото.

В друга част на голямото подземие един мъж се занимаваше с интересна дейност. За разлика от отчаяните затворници, той преливаше от енергия и надежди.

Куршум след куршум пронизваха мишена с форма на човешки силует, закачена на цели трийсет метра от него в звукоизолираната зала. Всеки изстрел улучваше безпогрешно. Несъмнено човекът бе отличен стрелец.

Той натисна един бутон и автоматичната мишена плъзна по въжето към него. Замени я с нова, натисна друг бутон и мишената отлетя към най-далечната точка на стрелбището. Човекът зареди в пистолета си нов пълнител, сложи си защитни очила и наушници, прицели се и изстреля четиринайсет куршума за по-малко от двайсет и пет секунди. Когато и тази мишена бе върната, той най-сетне се усмихна. Нито един пропуснат изстрел — „прахосан куршум“ според полицейския жаргон. Той остави оръжието и напусна стрелбището.

Следващата стая, в която влезе, беше по-малка и с много различна подредба. Лавиците, покриващи стените от тавана до пода, бяха отрупани с всевъзможни детонатори, кабели и друго оборудване,

използвано от хора, решили да взривят нещо колкото се може по-ефикасно и ефективно. В средата на стаята имаше голям работен тезгях, където той седна и започна да сглобява проводници, транзистори, таймери, детонатори и пластични експлозиви в многобройни приспособления, предназначени за масово унищожение. Посвети на тази задача същото внимание и старание, което бе проявил на стрелбището.

Тананикаше си, докато работеше.

Един час по-късно той мина в трета стая, обзаведена съвсем различно от другите две. За наблюдател, който би видял само нея, без да знае за оръжията, експлозивите и заложниците в другите помещения, тук сякаш нямаше нищо страшно или злоещо. Това бе художествено ателие, където имаше всичко необходимо за творчество в който и да било вид изкуство, с изключение на слънчева светлина. Нямаше как да я осигурят толкова дълбоко под земята. Но изкуственото осветление тук бе приемливо.

Покрай едната стена имаше рафтове с дебели якета и ботуши, специални каски, дебели ръкавици, червени лампи, брадви, кислородни бутилки и друго подобно оборудване. То нямаше да потръбва скоро, но винаги е добре да бъдеш подготвен. Всяко привързване би довело до катастрофа. Искаше се търпение. И все пак той очакваше мига, когато всичко ще се обедини в едно цяло, когато ще може да каже, че успехът е негов. Да, търпение.

Човекът се настани на работната маса и през следващите два часа се отдаде съсредоточено на рисуване, изрязване, моделиране и настройване на поредица от творби, които никога нямаше да украсят вътрешността на музей или частна колекция. Но за него те бяха по-важни от най-изтъкнатите шедьоври на която и да било епоха. В известен смисъл цялата тази работа бе негов шедьовър и също като творбите на мнозина стари майстори изискваше години упорит труд.

Той продължи да се труди, отброявайки мислено времето до момента, когато най-голямото му постижение щеше да бъде завършено.

Приведена над своя лаптоп, Мишел се ровеше из базата данни на тайните служби и откриваше някои интересни подробности. Беше увлечена и съсредоточена, но когато мобилният ѝ телефон иззвъня, тя скочи от леглото и го грабна. На екранчето светна надпис: „Неидентифициран номер“, но тя все пак отговори, като се надяваше да е Кинг. Първите му думи я изпълниха с радост.

— Къде искаш да се срещнем? — отвърна тя на неговия въпрос.

— Къде си отседнала?

— В едно хотелче на пет-шест километра от теб, близо до магистрала дващест и девет.

— „Уинчестър“? — попита той.

— Точно така.

— Приятно място. Надявам се да ти харесва.

— Вече да.

— На около километър и половина оттам има мотел, наречен „Мъдрият джентълмен“.

— На идване минах край него. Изглежда много изискан.

— Така е. Каня те на обяд. Удобно ли е в дванайсет и половина?

— За нищо на света няма да го пропусна. И... Шон, благодаря, че ми се обади.

— Недей да ми благодариш, докато не чуеш какво имам да ти кажа.

Срещнаха се на широката веранда, която опасваше старата сграда във викториански стил. Кинг беше облечен със спортно сако, зелено поло и бежови панталони, Максвел с дълга плисирана черна пола и бял пуловер. Стилните ботуши, които носеше, я правеха по-висока, тъй че по ръст отстъпваше само с два-три сантиметра на Кинг. Черната ѝ коса падаше върху раменете. Макар че обикновено не употребяваше грим, този път бе сложила малко. Работата в тайните

служби не подтикваше към модни волности. Но тъй като охраняваните личности често посещаваха официални събития с добре облечени богати гости, гардеробът и външността на агента трябваше да бъдат на висота, което невинаги беше лесно. Както казваше една стара поговорка в службите: „Носи се като милионер със заплата на портиер“.

Кинг посочи паркирания отпред тъмносин джип с багажник на покрива.

— Твой ли е?

Тя кимна.

— В свободното си време активно се занимавам със спорт, а тази машина може да стигне навсякъде и да носи каквото ми трябва.

— Откъде намиращ свободно време, нали си агент от тайните служби?

Седнаха на маса в дъното на ресторанта. Заведението не беше пълно и можеха да се радват на усамотение, доколкото е възможно това на обществено място.

Когато сервитьорът дойде и попита дали са готови да поръчат, Мишел веднага отвърна:

— Да, сър.

Кинг се усмихна, но не каза нищо, докато сервитьорът не се отдалечи.

— Трябваша ми години, за да се отърва от това.

— От кое? — попита тя.

— Да наричам всекиго „сър“. От сервитьори до президенти.

Тя сви рамене.

— Май изобщо не съм забелязала.

— Как ще го забележиш, то ти е станало втора природа. Заедно с много други неща. — Той се позамисли. — Нещо в теб много ме озадачава.

По лицето ѝ трепна едва доловима усмивка.

— Само едно ли? Разочарована съм.

— Защо една толкова умна и атлетична жена като теб е влязла в правоохранителната система?

— Сигурно е наследствено. Баща ми, братята, чичовците, братовчедите — всички са полицаи. Татко е шеф на полицията в Нашвил. Искан да бъда първото момиче от рода, което е влязло в

професията. Изкарах една година стаж като полицейски служител в Тенеси, а после реших да разчупя семейната схема и подадох молба за постъпване в службите. Приеха ме и останалото е история.

Когато сервитьорът донесе поръчката, Мишел веднага се захвана с обяда, а Кинг, без да бърза, отпи глътка вино.

— Предполагам, че и друг път си бил тук — каза тя между две хапки.

Кинг кимна, допи чашата и започна да се храни.

— Водя тук клиенти, приятели, колеги адвокати. В района има и други заведения, не по-лоши, а може би и по-добри от това. Укрити са майсторски из гънките на терена.

— С наказателно право ли се занимаваш?

— Не. Със завещания, пълномощни, търговски сделки.

— Харесва ли ти?

— Помага ми да си плащам сметките. Не е най-вълнуващата работа на света, но пък е на хубаво място.

— Красиво е тук. Разбирам защо си се преселил в това градче.

— Има си и плюсове, и минуси. Тук понякога се поддаваш на заблудата, че си откъснат от напрежението и бедствията на широкия свят.

— Но те имат склонност да вървят по дирите ти, нали?

— Второ, внушаваш си, че можеш да забравиш миналото и да започнеш живота отново.

— Но ти наистина си успял да го направиш.

— Бях успял. Минало време.

Тя избърса устните си със салфетка.

— Защо пожела да ме видиш?

Той повдигна празната си чаша за вино.

— Няма ли да се присъединиш към мен? Не си на служба.

Тя се поколеба, после кимна.

Минута по-късно им наляха вино и след като приключиха с обяда, Кинг предложи да се прехвърлят в малкия салон до общата зала. Там се отпуснаха на стари кожени кресла и вдъхнаха смесения аромат на застоял дим от лули и пури, към който се прибавяше мирисът на стари книги в кожена подвързия върху проядените от червеи полици от орехово дърво покрай стените. Бяха сами в салона и Кинг вдигна

чашата към светлината, падаща от прозореца, разклати виното и отпи глътка.

— Добро е — каза Мишел, след като също отпи.

— Дай му още десет години и изобщо няма да го познаеш.

— Нищо не разбирам от вина, знам само, че се затварят с тапа, а не с капачка на винт.

— Преди осем години и аз бях в същото положение. Всъщност повече си падах по бирата. А и се отразяваше по-добре на портфейла ми.

— Значи когато напусна тайните служби, премина от бира на вино?

— Много неща се промениха в живота ми по онова време. Имах приятел дегустатор и той ме научи на всичко, което знам. Избрахме методичен подход, минахме първо през френските вина, после през италианските, дори малко се завъртяхме около калифорнийските бели вина, но той беше голям сноб в това отношение. Признаваше само червеното.

— Хммм. Чудя се дали си единственият познавач на виното, който е убивал хора. Нали разбираш, двете неща никак не си подхождат.

Той отпусна чашата си и я погледна развеселено.

— Какво, любовта към виното май ти се струва работа за изнежени типове, а? Знаеш ли колко кръв е пролята заради виното?

— По време на пиене или при спорове?

— Има ли значение? Мъртвецът си е мъртвец, нали така?

— Ти най-добре знаеш.

— Ако си мислиш, че след като го сториш, остава само да си сложиш резка на пистолета, дълбоко се лъжеш.

— Никога не съм го мислила. Може би по-скоро си слагаш резка на душата?

Той остави чашата.

— Искаш ли да обменим информация?

— Съгласна. В рамките на разумното.

— На взаимна основа. Относително равностойна размяна.

— И кой ще преценява?

— Ще те улесня. Започвам пръв.

Мишел се облегна назад.

— Любопитна съм защо.

— Навярно можем да го обясним с факта, че ти участваш в своя кошмар също тъй неохотно, както аз преди осем години в моя.

— Да. Ти каза, че сме кръвни роднини.

— Джоун Дилинджър беше в хотела през онази нощ.

— В твоята стая ли?

Кинг поклати глава.

— Твой ред е.

Мишел се замисли.

— Добре. Разговарях с една от камериерките, която работела в хотела по времето, когато убиха Ритър. Името ѝ е Лорета Болдуин. — При тези думи Кинг сякаш се озадачи. — Лорета казва, че онази сутрин почисти твоята стая. И открила на полилея чифт черни дантелени бикини. — Мишел помълча, после добави с напълно сериозна физиономия: — Предполагам, че не са били твои. Едва ли си падаш по дантелите.

— Така е. А и черното бельо не ми отива.

— Не беше ли женен по онова време?

— Да, но вече не живееш с жена ми. Тя имаше досадния навик да спи с други мъже, когато бях в командировка, тоест почти непрекъснато. Мисля, че бяха почнали дори да си носят пижами и четки за зъби. Чувствах се малко излишен.

— Добре е, че вече можеш да се шегуваш с това.

— Ако ме беше питала преди осем години, нямаше да бъда толкова духовит. Всъщност времето не лекува, просто преставаш да се вълнуваш.

— Значи имаше... флирт с Джоун Дилинджър?

— Тогави ми се струваше, че е нещо повече. Сега разбирам колко е било глупаво. Джоун просто не е такава жена.

Мишел се приведе напред.

— За асансьора...

— Пак е твой ред — прекъсна я Кинг. — Омръзна ми да ти напомням.

Мишел въздъхна и се облегна назад.

— Добре, Дилинджър вече не работи в службите.

— Не се брой, знам го. Нещо друго?

— Лорета Болдуин ми каза, че се скрила в един килер до залата, където е бил убит Ритър.

— Защо? — заинтересува се Кинг.

— Умирала от страх и избягала. Като всички други.

— Не всички — поправи я сухо Кинг. — Аз почти не мръднах от мястото си.

— А сега за асансьора.

— Какво те интересува? — рязко попита той.

— Интересува ме, защото той сякаш те хипнотизира! Дотолкова, че дори не забеляза убиеца пред себе си, преди да натисне спусъка.

— Просто се бях разсеял.

— Не мисля така. Чух звука на видеозаписа от хотела. Беше точно като звънче на пристигащ асансьор. И си мисля, че когато вратите са се отворили, онова, което си видял, е приковало вниманието ти чак до изстрела на Рамзи. — Тя помълча, после добави: — И тъй като асансьорите са били блокирани от тайните служби, предполагам, че в кабината е имало агент на службите. Иначе кой друг би могъл да направи това, без да го спрат? И се обзалагам, че този агент е Джоун Дилинджър. Обзалагам се още, че по някаква причина ти я прикриваш. Би ли ми казал, че греша?

— Дори ако всичко това е истина, няма значение. Аз се издъних и Ритър умря заради мен. Никакви извинения не помагат, вече би трябвало да го знаеш.

— Но ако си бил разсеян *нарочно*, това вече е друга история.

— Не беше нарочно.

— Откъде знаеш? Защо някой ще е в асансьора точно когато Рамзи решава да стреля? — Без да чака, тя си отговори сама: — Защото Рамзи е знаел, че асансьорът ще слезе и човекът вътре ще те разсее, давайки му шанс да убие Ритър. Чакал е асансьорът да дойде, преди да стреля.

Тя се облегна назад и лицето ѝ стана предизвикателно, точно както на онази пресконференция, която Кинг бе гледал по телевизията.

— Не е възможно, повярвай ми. Просто го наречи ужасно лош късмет, това е.

— Едва ли ще се изненадаш, ако кажа, че изобщо не ти вярвам.

Той мълча толкова дълго, че накрая Мишел се изправи.

— Виж какво, благодаря за обяда и урока по винарство. Но не ми разправяй, че умен човек като теб не застава всяка сутрин пред огледалото, за да се запита: „Ами ако?...“

Докато се отдалечаваше, мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Какво? Да. Кой? Така е, разговарях с нея. Откъде взехте този номер? Картичката ми? О, вярно. Не разбирам защо се обаждате. — Тя изслуша отговора и пребледня. — Не знаех. Боже мой, толкова съжалявам. Кога е станало? Разбирам. Да, благодаря. Имате ли номер, на който да ви потърся?

Тя изключи телефона, извади от чантата си листче и химикалка, записа номера и бавно се отпусна в коженото кресло до Кинг.

Той я изгледа с недоумение.

— Как си? Не ми изглеждаш добре.

— *Наистина* не съм добре.

Той се приведе напред и положи съчувствено длан върху треперещото ѝ рамо.

— Какво е станало, Мишел? Кой се обади?

— Спомняш ли си онази жена, за която ти споменах? Камериерката от хотела.

— Да, Лорета Болдуин.

— Обади се нейният син. Открил името ми на визитната картичка, която ѝ бях оставила.

— Защо, да не се е случило нещо с Лорета?

— Мъртва е.

— Какво е станало? Сърдечен удар? Злополука?

Тя поклати глава.

— Била е убита. Задавах ѝ въпроси за убийството на Ритър и сега е мъртва. Не мога да повярвам, че има връзка, но и не вярвам в съвпадения.

Кинг скочи на крака толкова бързо, че я стресна.

— Пълен ли е резервоарът на джипа ти? — попита той.

— Да — отвърна объркано тя. — Защо?

Кинг сякаш говореше на себе си.

— Ще уведомя хората, с които имам срещи за днес.

— Ще ги уведомиш ли? За какво?

— Че се налага да ги отменя. Заминавам.

— Къде отиваш?

— Не само аз. Заминаваме двамата. В Боулингтън, Северна Каролина, за да разберем защо Лорета Болдуин вече не е между живите.

Той се завъртя и тръгна към вратата. Мишел не го последва; седеше вцепенена и слисана. Кинг се озърна.

— Какво има?

— Не съм сигурна, че искам да се върна там.

Кинг пристъпи назад и застана пред нея. Лицето му стана сурово.

— Ти пристигна изневиделица и ме засипа с лични въпроси. Искаше отговори и аз ти ги дадох. Добре, вече и аз съм официално заинтересуван. — Той помълча, после кресна: — Затова да вървим, агент Максвел, нямам време за губене.

Мишел скочи на крака.

— Да, сър — отговори машинално тя.

Когато се качи в джипа на Мишел, Кинг набързо огледа вътрешността и не успя да прикрие презрението си. Вдигна от пода край крака си опаковка от шоколад, омазана отвътре с полуразтопена кафява каша. Задните седалки бяха отрупани с безредно нахвърляни вещи — обикновени и водни ски, пълен комплект гребла, анцузи, маратонки, обувки с висок ток, няколко поли, якета, блузи и два чифта чорапогачи, още в опаковките. Имаше костюми за тренировки, книги, включително телефонен указател на Северна Вирджиния, празни кутии от безалкохолни напитки, пушка „Ремингтън“ и кутия патрони. И това бе само каквото успя да види. Господ знае какво още се спотайваше долу; в ноздрите му нахлуваше мирис на развалени банани. Той се озърна към Мишел.

— Запиши си никога, никога да не ме каниш на гости.

Тя го погледна и се усмихна.

— Казах ти, че съм немарлива.

— Мишел, това не е немарливост, а подвижна кофа за боклук; пълна анархия на колела.

— Много философски се изразяваш. Наричай ме Мик.

— Предпочиташ Мик пред Мишел? Мишел е елегантно, изискано име. Мик ме кара да си представя пиян бивш боксьор, работещ като портиер с фалшиви еполети и медали.

— Тайните служби все още са мъжка територия. Трябва да съм в крак с колегите.

— Покани ги за едно кръгче с тая кола и вече никога няма да се усъмнят, че си мъжко момиче, та ако ще да се казваш Гуендолин.

— Добре, схванах намека. Какво очакваш да откриеш в Боулингтън?

— Ако знаех, вероятно нямаше да замина.

— Ще посетиш ли хотела?

— Още не знам. Не съм ходил там, откакто се случи всичко.

— Напълно те разбирам. И аз не знам дали бих могла да отида в онова погребално бюро.

— И като стана дума, има ли нещо ново около изчезването на Бруно?

— Нищо. Нито писмо за откуп, нито каквито и да било искания. Защо си дават толкова труд, за да отвлекат Бруно, при което убиват агент от тайните служби и може би човека, пред когото дойде да се поклони, а после не вършат нищо?

— Да, покойният Бил Мартин! Подозирах, че може да е убит.

Тя изненадано се озърна към него.

— Защо?

— Няма начин да планират цялата комбинация и да се надяват, че човекът ще ритне камбаната точно по график. А не може да действат и по обратната линия. Човекът умира и те трескаво нагласяват всичко за два-три дни, а по една случайност точно тогава Бруно минава наблизо. Не, трябва да са убили и него.

— Впечатлена съм от аналитичните ти способности. Чух, че си бил голяма работа.

— Работих като следовател много по-дълго, отколкото като жив щит. Всеки агент полага огромни усилия да се добере до отдела за охрана, особено в президентския екип, а успее ли, мечтае да напусне и да се върне при разследването.

— Според теб защо е така?

— Отвратително работно време, загубваш власт над собствения си живот. Просто стоиш и чакаш някой да стреля. Мразех тая работа, но нямах избор.

— Работил ли си в президентския екип?

— Да. Трябваша ми години упорит труд, за да стигна дотам. После бях две години в Белия дом. През първата година ми се стори чудесно, през втората — вече не толкова. Непрестанно пътуване, сблъсъци с някои от най-самолюбивите хора в света и те третират по-зле от градинаря. Особено ми допадаха разни младоци от кабинета, дето не могат да различат собствения си задник от дупка в земята, но не пропускаха да ни газят за каквото им хрумне. И най-смешното е, че тъкмо напуснах тази работа, когато ми възложиха да охранявам Ритър.

— Звучи ободряващо, като имам предвид, че и аз хвърлих години от живота си, за да стигна до същото положение.

— Не казвам, че не си струва. Да летиш с президентския самолет е страхотно преживяване. А ако президентът на Съединените щати те похвали за добрата работа, също е адски приятно. Просто казвам, че не вярвам на големите приказки. В много отношения това си е като да охраняваш когото и да било. В отдела за разследване поне можеш лично да арестуваеш злодеите. — Той помълча и погледна през стъклото. — Като стана дума за разследвания, Джоун Дилинджър наскоро се върна отново в моя живот и ми направи предложение.

— От какъв вид?

— Да ѝ помогна в издирването на Джон Бруно.

Мишел едва не изскочи от пътя.

— Какво?

— Нейната фирма е наета от хората на Бруно.

— Извинявай, тя не знае ли, че със случая се занимава ФБР?

— И какво от това? Хората на Бруно могат да наемат когото си искат.

— Но защо да замесва и теб?

— Даде ми обяснение, което не прозвуча убедително. Тъй че не знам.

— Ще се съгласиш ли?

Той я погледна.

— А ти как мислиш? Да приема ли?

Тя бързо се озърна към него.

— Защо ме питаш?

— Изглежда, че имаш подозрения спрямо нея. Ако е била замесена в убийството на Ритър, а сега се замесва в отвличането на треторазреден кандидат-президент, става доста интересно. Е, да приема ли, или не... *Мик?*

— Първата ми мисъл е категорично не. Не приемай.

— Защо? Боиш се да не загазя?

— Да.

— А сега кажи втората мисъл, която несъмнено е много по-лукава и егоистична.

Тя го погледна, видя развеселеното му лице и се усмихна виновно.

— Добре, втората ми мисъл е да приемеш.

— Защото тогава ще имам достъп до вътрешна информация от разследването. И мога да ти подавам всичко, което узная.

— Е, не всичко. Ако между вас двамата отново пламне старата страст, не бих желала да задълбавам в подробности.

— Не се бой. Женските на паяка „черна вдовица“ изяждат мъжките. Първия път се отървах по чудо.

Около два часа след като напуснаха Райтсбърг, те стигнаха до дома на Лорета. Наоколо нямаше патрулни коли, но вратата бе преградена с жълта полицейска лента.

— Изглежда, не можем да влезем — каза Мишел.

— Да, така изглежда. А синът й?

Мишел извади листчето от чантата си и набра номера. Човекът отговори и двамата се споразумяха за среща в едно кафене в центъра. Докато Мишел се готвеше да потегли, Кинг я спря.

— Само секунда.

Той изскочи от джипа, разходи се напред-назад по улицата, после зави зад ъгъла и изчезна от поглед. Няколко минути по-късно излезе иззад къщата на Болдуин и се върна в джипа.

— За какво беше всичко това? — попита Мишел.

— Нищо особено. Само се уверих, че Лорета Болдуин има хубава къща.

На път към центъра минаха край няколко патрулни коли, паркирани на кръстовищата. Полицаяте оглеждаха внимателно пътниците във всеки автомобил. Горе в небето кръстосваше хеликоптер.

— Чудя се какво става — подхвърли Мишел.

Кинг включи радиото и откри местния новинарски канал. След малко узнаха, че от близкия щатски затвор са избягали двама затворници и се води голяма акция за залавянето им.

Когато стигнаха до кафенето, Мишел понечи да паркира и да слезе, но изведнъж спря.

— Какво има? — попита Кинг.

Тя посочи една пресечка на главната улица, където чакаха две коли на областната полиция.

— Не мисля, че търсят избягали затворници. Това е клопка за нас.

— Добре, обади се отново и кажи на сина, че нямаш нищо общо с убийството на майка му, но ако иска, можете да поговорите по телефона.

Мишел въздъхна, включи на скорост и потегли. Отново набра номера и когато човекът отговори, му каза каквото я бе посъветвал Кинг.

— Искам само да знам как е била убита.

— Защо да ви казвам? — отвърна синът. — Посещавате майка ми и тутакси след това я убиват.

— Ако възнамерявах да я убия, нямаше да оставя името и телефона си, нали?

— Не знам, може да си падате по силните усещания.

— Дойдох да попитам майка ви какво знае за убийството на Ритър преди осем години. Тя каза, че не знае почти нищо.

— Защо се интересувате от това?

— Занимавам се с американска история. При вас ли са ченгетата в момента?

— Какви ченгета?

— Не ме баламосвайте. Там ли са, или не?

— Не.

— Добре. Предполагам, че лъжете и за това. Ето какво мисля аз. Разговорът ни за убийството на Ритър е подтикнал някого да убие майка ви.

— Ритър? Това е лудост. Единственият виновник е мъртъв.

— Нима? Сигурен ли сте?

— Как мога да бъда сигурен?

— Именно. Повтарям въпроса: как са убили майка ви?

Отсреща настана мълчание.

Мишел реши да опита по друг начин.

— Срецнах се с майка ви само за малко, но определено я харесах. Тя беше святна жена и говореше откровено. Уважавам това качество. У нея имаше много мъдрост, затворена в здрава черупка.

— Да, такава беше — каза синът. — Вървете по дяволите.

И той затвори.

— По дяволите — на свой ред тихо изруга Мишел. — Мислех, че съм го хванала на въдицата.

— Хвана го. Той ще се обади. Дай му време, трябва да се отърве от ченгетата.

— Шон, той току-що ми каза да вървя по дяволите.

— Значи не е от най-деликатните. Мъж е все пак. Бъди търпелива, ние мъжете не сме многофункционални устройства като вас, жените; можем да вършим само по едно нещо наведнъж.

Около трийсет минути по-късно телефонът иззвъня. Мишел се озърна към Кинг.

— Как позна?

— Мъжете си падат по приятните гласове. А ти каза за майка му точно каквото трябваше. Ние много държим на майките си.

— Е, добре — каза синът по телефона, — открили са я удавена във ваната.

— Удавена? Тогава откъде знаят, че не е нещастен случай? Може да е получила сърдечен удар.

— В устата ѝ имало натъпкани пари, а къщата била преровена. Това не ми прилича на нещастен случай, дявол да го вземе.

— Къщата преровена, а в устата ѝ натъпкани пари? — повтори Мишел и Кинг повдигна вежди.

— Да, сто долара. Пет двайсетачки. Аз я открих. Онази вечер ѝ позвъних по телефона, но тя не отговаряше. Живея на около шейсет километра от Боулингтън. Потеглих с колата. По дяволите! Да я видя така...

Гласът му секна.

— Съжалявам. А аз дори не ви попитах за името.

— Тони. Тони Болдуин.

— Съжалявам, Тони. Посетих майка ти, за да поговорим за убийството на Ритър. Интересуваше ме как точно е станало. Открих, че майка ти е била там през онзи ден и още живее в Боулингтън, затова отидох. Разговарях и с още две бивши камериерки. Мога да ти дам имената. Само това направих, кълна се.

— Добре, мисля, че ти вярвам. Имаш ли представа кой го е извършил?

— Още не, но от този момент най-важната ми задача е да разбера.

Мишел му благодари, затвори телефона и се обърна към Кинг.

— Пари в устата — каза замислено той.

— Моите пари — жално изрече Мишел. — Дадох й онези пет двайсетачки, защото отговори на въпросите ми.

Кинг разтърка брадата си.

— Добре, мотивът не е бил кражба. Иначе не биха оставили парите. Но са претърсили къщата. Човекът е търсил нещо и вероятно не го е намерил.

— Но парите в устата й... Боже мой, това е зловец.

— Ами ако го приемем като изявление?

Тя го погледна с любопитство.

— Какво изявление?

— Може би фатално и за двамата. Кой би го направил по този начин.

— За какво говориш?

— Не мога да ти кажа.

— Защо не, по дяволите?

— Защото още не съм го обмислил докрай. Така работя — искам всичко да е изпитано.

Мишел отчаяно вдигна ръце.

— Господи, подлудяваш ме.

— Благодаря. Наистина се старая. — Кинг се загледа през прозореца и след малко пак се обърна. — Добре, това е малко градче и сигурно ще привлечем внимание, особено с толкова много ченгета наоколо. Хайде да се отдалечим и да потърсим къде ще отседнем. Ще изчакаме да се стъмни преди удара.

— Какъв удар?

Той я погледна.

— И аз не съм застрахован срещу носталгия.

Мишел се навъси.

— Вие, адвокатите, никога ли не отговаряте на нормален език?

— Добре, мисля, че е крайно време да посетя хотел „Феърмаунт“. Това вече нормално ли ти звучи?

Приблжиха се към хотела изотзад, като внимаваха да вървят плътно до високите дървета. Двамата бяха облечени еднакво и се движеха в синхрон. Изчакаха малко в покрайнините на гората, оглеждайки напред за признаци на човешко присъствие. След като се увериха, че няма никого, те излязоха от сянката и бързо прекосиха пространството между дърветата и телената мрежа около хотела. Изкатериха се по нея и скочиха от другата страна. Единият извади пистолет, после се упътиха покрай задната страна на хотела. Откриха странична врата и бързо разбиха ключалката. След още миг изчезнаха в тъмнината вътре.

Кинг и Мишел паркираха далече от „Феърмаунт“ и минаха останалото разстояние пеш. Когато наблжиха сградата, прожекторът на хеликоптера проряза нощното небе и те бързо притичаха под дърветата.

— Наистина е вълнуващо — каза Мишел, когато излязоха от гората и продължиха към хотела. — Нали разбираш, поне веднъж за разнообразие да се прехвърлиш от другата страна на барикадата.

— Да, страхотна тръпка. Помисли си само, сега можем да съм си у дома пред камината с чаша червено вино и книга на Пруст, вместо да тичам из околностите на Боулингтън, Северна Каролина, и да се крия от полицейски хеликоптери.

— Моля те, не ми казвай, че четеш Пруст, докато пиеш вино — възкликна Мишел.

— Е, само ако няма нищо интересно по спортния канал.

Когато наблжиха хотела, Кинг вдигна очи към грозната фасада.

— Винаги съм си мислил, че Франк Лойд Райт би могъл да проектира нещо подобно, ако се беше надрусал с хероин.

— Ужасно е — съгласи се Мишел.

— И за да си представиш що за естет беше Клайд Ритър, ще ти кажа, че смяташе хотела за много красив.

Дупката в оградата, през която бе минала Мишел при предишното си посещение, се оказа запушена. Кинг с лека завист проследи как Мишел се изкатери нагоре далеч по-пъргаво, отколкото би успял той в най-добрите си времена. Имаше защо да завижда. Когато дойде негов ред да скочи от другата страна, кракът му се закачи за мрежата и той едва не падна по очи. Без коментар тя му помогна да се изправи и го поведе покрай сградата. Влязоха от същото място, както при първото ѝ посещение.

Мишел извади фенерче, но Кинг предупредително вдигна ръка.

— Изчакай малко. Нали каза, че имало пазач.

— Да, но не го видях наоколо, когато се вмъквах.

Кинг я изгледа странно.

— Доколкото си спомням, каза, че втория път си налетяла на пазача, но първия път не е имало никого.

— Може да е обикалял от другата страна. Вероятно задачата му е само да наблюдава оградата.

— Да, вероятно — каза Кинг. Кимна ѝ да включи фенерчето и двамата се запътиха към фойето.

— Залата „Джаксън Стената“ е малко по-нататък по коридора — каза Мишел.

— Тъй ли? Аз пък не знаех.

— Извинявай, Шон. Било е толкова отдавна, а аз съвсем наскоро бях тук.

— Не ми обръщай внимание — каза той. — Просто показвам колко съм невъзпитан.

— Искаш ли да идем там?

— Може би по-късно. Има нещо, което искам да проверя преди това.

— Килерът, където се е скрила Лорета Болдуин?

— Великите умове винаги мислят еднакво. Току-виж, скоро си почнала да пиеш вино и да четеш умни книги. И, макар да не ми се вярва, може би ще отделиш година-две да почистиш джипа си.

Отидоха до килера и отвориха вратата. Стиснал здраво фенерчето, Кинг влезе вътре и се огледа. Видя малка ниша в дъното, после се обърна към Мишел.

— Слаба ли беше Лорета?

— Почти скелет.

— Значи може без затруднения да се е вмъкнала там. Каза ли ти къде точно се е крила?

— Не, но може би просто е застанала по средата.

Кинг поклати глава.

— Ако аз бях изплашена жена наред убийства, суматоха, писъци и обезумели хора, мисля, че не само щях да вляза в някой килер, но и да се зароя колкото може по-надълбоко. Това е инстинкт, като да се завиеш през глава. В онзи момент тя не е разбирала какво става. Кой знае, може би всеки момент ще дотърчи въоръжен човек да се скрие тук и...

Той млъкна и се вгледа втренчено в предполагаемото скривалище на Лорета.

— Какво има, Шон?

Кинг само поклати глава.

— Не съм сигурен.

Той излезе от килера и затвори вратата.

— Добре, сега накъде? — попита Мишел.

Той въздъхна дълбоко.

— Към залата „Джаксън Стената“.

Когато влязоха в залата, Мишел мълчаливо се загледа как с лъча на фенерчето Кинг методично изследва цялото помещение, без да пропуска нито една подробност. После той погледна към мястото, където бе стоял преди осем години. С нова дълбока въздишка пристъпи натам и сякаш зае някогашния си пост. Ръката му плъзна по потния гръб на Клайд Ритър.

Кинг се бе пренесъл изцяло в месец септември 1996 година. Погледът му плъзна по въображаемите хора, потенциалните източници на неприятности, целуваните бебета; чуваше подхвърлените забележки от задните редове и отговорите на Ритър. Той дори неволно започна да шепне кодови думи в невидимия микрофон. Озърна се към стенния часовник, макар че вече отдавна го нямаше, а и не би могъл да го види в тъмното. Само още пет минути, после срещата щеше да приключи. Изумително, като си помислиш. Ако Рамзи бе закъснял или Ритър бе избързал, нищо нямаше да се случи. Колко различен щеше да бъде тогава животът на Кинг.

Без да осъзнава, той насочи поглед към асансьорите. Чу звън, после още веднъж и още веднъж. Пред мисления му поглед вратите се отваряха пак и пак. Сякаш го засмукваше някаква черна бездна.

Трясъкът го стресна, но ръката му полетя към кобура и измъкна въображаемия пистолет, докато той гледаше проснатото на пода тяло на Ритър. После вдигна очи към Мишел, която стоеше с фенерчето до вратата, след като току-що я бе затръшна.

— Извинявай — каза тя. — Просто исках да видя реакцията ти. Май не трябваше да го правя.

— Да, не трябваше — твърдо отвърна той.

Тя се приближи и застана до него.

— За какво си мислеше преди малко?

— Би ли се изненадала, ако кажа, че и аз не знам?

— Говори тогава, за да излезе наяве. Може да е важно.

Той се замисли.

— Спомних си как гледах Арнолд Рамзи. Изражението му не беше като на човек, който току-що е убил кандидат-президент. Не изглеждаше уплашен, предизвикателен, гневен или побъркан.

— А как изглеждаше?

Кинг я погледна втренчено.

— Стори ми се изненадан, Мишел, сякаш не бе очаквал, че ще убие Ритър.

— Добре, но това е пълна безсмислица. Той току-що го е застрелял. Помниш ли нещо друго?

— Спомням си как след като отнесоха тялото на Ритър, Боби Скот дойде при мен да погледне раната ми.

— Изключителна постъпка при дадените обстоятелства.

— Е, той не знаеше какво е станало. Просто виждаше, че има ранен агент. Неприятностите започнаха след това.

— Нещо друго?

Кинг се загледа в пода.

— По-късно, когато ме извеждаха, Боби и Сидни Морс се караха в коридора. С тях имаше още един човек, не го познавах. Морс беше висок метър и седемдесет и пет, тежеше към сто и десет килограма, най-вече за сметка на сланината, а насреща му стоеше бивш морски пехотинец с рамене като гардероб. И се караха здравата. Гледката беше невероятна. При други обстоятелства бих се разсмял.

— За какво се караха?

— Ритър беше мъртъв по вина на Скот — сигурен съм, че това е разправял Морс.

— Видя ли някого от двамата след това?

— Само Боби, на официалното разследване. Не разменихме и дума. Все си напомнях да му позвъня, да му кажа, че съжалявам. Но така и не се наканих.

— Четох, че Сидни Морс бил пратен в лудница.

— Да. Според мен той не даваше пет пари за политиката на Ритър. За Морс всичко беше шоу, грандиозно представление. По онова време той работеше в шоу бизнеса. Веднъж го чух да казва, че ако успее да изтика тип като Ритър до върха на националната слава, той самият ще се превърне в идол.

Мишел се озърна и потръпна.

— Толкова е тихо. Като в гробница.

— Е, в известен смисъл наистина е гробница. Двама души умряха тук.

— Радвам се, че не са били трима.

А дали всъщност не бяха трима, запита се Кинг.

Мишел плъзна по пода лъча на фенерчето.

— Въжето за удържане на тълпата е било там, нали? — Кинг кимна. — Значи е вървяло горе-долу от онази стена до около педя отвъд ръба на стената с асансьорите. А от видеозаписа си спомням, че беше сложено диагонално. Помниш ли кой е разположил въжето там?

— Сигурно службите.

— Значи шефът на екипа, Боб Скот.

— Едва ли Боби се е занимавал с такива подробности.

— Тогава откъде знаеш, че са го направили службите?

Той сви рамене.

— Не мога да бъда сигурен. Просто знаех, че двамата с Ритър ще бъдем зад въжето.

— Именно. — Мишел подаде фенерчето на Кинг, застана на някогашното му място и погледна към асансьорите. — Добре, щом въжето е там, а ти тук, значи си единственият в цялата зала, който може да види асансьорите. Изглежда ми нагласено. А между другото, тази вечер асансьорът определено пак привлече вниманието ти.

— Зарежи асансьора — отсече той. — Защо изобщо дойде, по дяволите? Ритър беше мръсник. Радвам се, че умря.

— И все пак е бил кандидат-президент, Шон. Аз също не харесвах Бруно, но го пазехме като зеницата на очите си.

— Не ми изнасяй лекции за дълга на службите — грубо я прекъсна Кинг. — Аз съм охранявал президенти, докато ти си натискала греблата заради някакво си парче метал.

Мишел бавно изрече:

— Дългът на службите ли ти повеляваше да се чукаш цяла нощ с друг агент, когато сутринта си на смяна? Сигурно съм пропуснала този раздел от устава.

— Да, точно в същия раздел пише, че не бива да оставяш охранявания човек сам в затворено помещение. Май и това си пропуснала.

— Дано Джоун да си е заслужавала.

— Лорета Болдуин ти каза за бикините на полилея. Сама си прави изводите.

— Било е погрешно решение. Не бих спала с теб преди смяна, колкото и да се изкушавам... не че бих се изкушила.

— Благодаря. Радвам се да го чуя... *Мик*.

— Всъщност — продължи невъзмутимо Мишел — за мен разсейването ти е много по-приемливо, отколкото бурната нощ, преди да застъпиш на пост.

— Много интересно. А сега ще оглеждаме ли хотела, или искаш да продължиш с дисекцията на моя живот?

— Знаеш ли какво, дай да си тръгваме — каза внезапно тя. — Започна да ми прилява от атмосферата тук.

Тя се отдалечи с широка крачка. Кинг уморено поклати глава и бавно я последва.

Когато излезе в коридора, Мишел вече бе изчезнала от поглед. Кинг подвикна след нея, завъртя фенерчето и най-сетне я откри в сенките.

— Мишел, почакай. Ще се претрепеш, ако тръгнеш да излизаш без светлина.

Тя спря, скръсти ръце и го изгледа навъсено. После настръхна и рязко завъртя глава настрани. Кинг зърна неясно петно да изскача от мрака и в същия миг Мишел извика. Той се втурна напред, докато в лъча на фенерчето двама мъже се нахвърляха върху Мишел.

— Внимавай! — извика Кинг, тичайки към тях.

Но преди да ги достигне, пистолетът на единия нападател излетя във въздуха, избит от точния ритник на Мишел. След миг левият ѝ крак изхрущя в лицето на втория. Онзи отхвъркна към стената и се свлече на пода. Като танцорка, изпълняваща грижливо репетиран балет, тя се завъртя и повали първия с жесток ритник в бъбреците. Дватама понечиха да се изправят, но тя удари единия с лакът в тила, а Кинг халоса другия с фенерчето, преди да е станал.

Задъхан, той се озърна към Мишел, която ровеше из чантата си. Тя извади две назъбени пластмасови лентички за стягане на кабели и сръчно върза двамата зашеметени мъже. Дори не изглеждаше изпотена.

Мишел забеляза любопитното изражение на Кинг.

— Черен пояс, четвърта степен — поясни тя.

— Естествено — каза Кинг. Той освети с фенерчето двамата нападатели, все още облечени в сини затворнически гащеризони. — Май това са нашите приятели, бегълците. Изглежда, не са намерили дрехи за смяна.

Мишел извади телефона си.

— Ще се обадя на местните полицаи. Анонимно, разбира се.

— Хей, Мишел.

— Какво?

— Просто искам да знаеш, че се чувствам много спокоен, като наблизко има голяма и силна жена да ме защитава.

* * *

След като Мишел позвъни на полицията, двамата крадешком се отправиха към джипа и стигнаха тъкмо когато хеликоптерът се зададе с рев към хотела. Мишел проследи с поглед летящата машина и лъча на прожектора, който подскачаше по дърветата. Изведнъж ахна.

На един страничен път лъчът освети пикап. А в кабината седеше мъж, ясно очертан на фона на ярката светлина. После лъчът изгасна, а заедно с него изчезна и човекът. Мишел чу как двигателят заработи и пикапът бързо се отдалечи.

Тя скочи в кабината и изкрещя на Кинг да я последва.

— Какво има? — извика той и затвори вратата, докато тя трескаво се суетеше с ключовете.

— Там имаше човек с пикап, не го ли видя?

— Не.

— Не го ли чу как потегли?

— С тоя хеликоптер отгоре? Кой беше?

— Изглеждаше различен, защото сигурно е бил с маскировка, когато го видях за пръв път, но различих очите му съвсем ясно. Той беше, кълна се.

— Кой?

— Пазачът Симънс от погребалното бюро. Човекът, който отвлече Бруно и уби Нийл Ричардс.

Кинг я погледна смаяно.

— Сигурна ли си?

Мишел включи на скорост и даде газ.

— Напълно.

Тя завъртя джипа и се канеше да подкара по страничния път, когато насреща ѝ изскочиха няколко полицейски коли.

Мишел удари с юмрук по волана.

— Дявол да го вземе, ама че момент избраха местните ченгета!

Когато вратата на една от колите се отвори и отвътре излезе човек, Кинг поклати глава.

— Не са местните, Мишел.

Човекът се приближи отляво и направи на Мишел знак да свали стъклото. После се наведе напред и огледа първо нея, после Кинг.

— Ще бъдете ли така любезни да слезете от колата? — попита Джефърсън Паркс.

Разпитът продължи почти цяла нощ. Полицаяте отказаха да чуят молбите на Мишел да я пуснат, за да се опита да открие мъжа, когото бе видяла в пикала. Явно имаха по-важни цели, а когато тя се опита да обясни, че става дума за похитителя на Джон Бруно, лицата им станаха много скептични.

— Това ще почака — заяви твърдо шерифът.

Мишел преживя и един много неприятен час, през който Уолтър Бишоп от тайните служби жестоко нарани гордостта ѝ. След като му съобщи, че е задържана от полицията на Северна Каролина, той долетя незабавно да я скастри.

— Когато ти напомних какъв късмет имаш, че все още си в службите, мислех, че съм те впечатлил — беснееше Бишоп. — А сега те откривам замесена в неща, които изобщо не те засягат. Забъркала си такава каша, че повече няма накъде. — Той погледна Кинг. — О, греша. Сега си правиш компания с най-легендарния неудачник в историята на службите. Можете да си основете клуб на некадърниците. Техният *крал* е пред нас, нали, Шон?

Докато работеше в службите, Кинг мразеше Бишоп, а той от своя страна бе сред онези, които най-гръмка надигнаха глас срещу Кинг след провала. Изминалите години не бяха смекчили чувствата на бившия агент.

— По-кратко, Уолт — каза Кинг. — Печелил съм дело за клевета и мога да спечеля дело за обида, а нямаш представа какво удоволствие би ми доставило да те направя на маймуна в съда.

— Душата ще ти извадя! — изрева Бишоп.

— Вече не съм в службите, тъй че спести си истерията за някой, дете наистина ще се стресне, ако изобщо намериш такъв.

— Не може да ми говориш така!

— По-скоро бих предпочел да говоря с конска фъшкия, отколкото да прахосам и минута от живота си за празноглав въздухар като теб — отсече в отговор Кинг.

— Не съм оставял кандидат-президент да загине, защото главата ми е била в задника!

— Твоята глава винаги е в задника. Аз поне я вадя от време на време, да си поема дъх.

Сетне разговорът тръгна още по-зле. До такава степен, че всички в сградата, включително и арестантите, наостриха уши.

Мишел никога не бе чувала някой да държи такъв тон на Уолтър Бишоп и едва се удържаше да не избухне в смях пред някои от изразите на Кинг. Той сякаш бе трупал словесни снаряди през последните осем години.

По-късно, след като побеснелият Бишоп се отправи обратно за Вашингтон, Джефърсън Паркс и местният шериф се присъединиха към тях, докато двамата пиеха калпаво кафе от автомата.

— Какъв вятър ви доведе насам? — обърна се Кинг към тях.

Личеше, че Джефърсън Паркс е разтревожен.

— Казах ви да не напускате града. А изведнъж моите хора ми съобщават, че не само сте в друг щат, но и обикаляте из градчето, където видяха сметката на Клайд Ритър. И отгоре на всичко получавам известие, че вашата партньорка — той кимна към Мишел — е замесена в убийството на местна жена. Повтарям, напуснахте града, макар че ви помолих да не го правите, защото...

— Не бях арестуван — прекъсна го гневно Кинг. — И не съм хванал самолета за Фиджи с всичките си спестявания в брой. Дойдох в Северна Каролина с джип, претъпкан със спортно оборудване и недоядени шоколади. Голяма работа!

— И имахме късмета да заловим онези затворници — добави Мишел. — Помогнахме на местните власти.

— Оценявам това — каза местният шериф, — но бих искал и да разбера по-добре вашата връзка с мисис Болдуин. Тук не сме имали убийство, откакто... откакто стана онова с Клайд Ритър, и цялата работа никак не ми харесва.

Мишел отново разказа за разговора си с Лорета. Шерифът се почеса по брадата и придърпа панталона си.

— Е, тогава просто не разбирам. Лорета не ви е казала нищо, с което да застраши някого.

— Именно. — Мишел бе изхитрувала и пропусна да спомене за черните дантелени бикини и бурната нощ в стая 304, заради което си

спечели признателен поглед от Кинг. — Точно затова не съм сигурна, че убийството има връзка със срещата ни. Може просто да се окаже едно невероятно съвпадение.

— А парите в устата й? Нали казахте, че са ваши?

Мишел кимна.

— Поне така смятам. Дадох й сто долара в двайсетачки, защото ми помогна. — Тя помълча и добави: — Нямам нищо общо с нейната смърт.

Шерифът кимна.

— Вече проверихме алибито ви. Някои хора си спомнят, че са ви видели във Вирджиния по времето, когато е убита Лорета.

— Тогава какъв е мотивът? — попита Паркс. Когато се обърнаха към него, той вдигна ръце. — Онова, което описавте току-що, е престъпление без мотив. Освен ако дамата е имала врагове, за които не знаете. Или може да си имаме работа със случаен убиец, но инстинктът ми подсказва, че не е така. Пари в устата — това е нещо лично.

Шерифът поклати глава.

— Лорета Болдуин беше последният човек, който би имал врагове. Нали разбирате, имаше остър език, а клюките, дето й излизаха от устата, бяха направо главозамайващи, макар че обикновено биеха право в целта. Но всичко това са дреболии. Нищо, за което да я убият.

— Е, никога не се знае — каза Кинг. — Онова, което изглежда за вас дреболия, може да е много важно за другиго.

Шерифът кимна, но не изглеждаше убеден.

— Може би. — Той се изправи. — Добре, получих показанията ви. Можете да си вървите.

Преди да излязат, Мишел пристъпи към шерифа.

— Знаете ли чия собственост е сега „Феърмаунт“?

— Доколкото чух, купила го някаква японска компания. Искали да направят елитен клуб с игрище за голф. — Шерифът се изкиска. — Сигурно не са си подготвили домашното. Хотелът наистина има доста терени, но повечето са мочурливи. А и в цялата област само шепа хора са виждали отблизо игрище за голф.

— Знаете ли коя охранителна фирма пази хотела?

Шерифът я погледна с недоумение.

— Каква охранителна фирма?

Мишел скри изненадата си и догони Кинг и Паркс.

— Как успяхте да пристигнете толкова бързо? — питаше Кинг.

— Моите хора ви следяха — обясни Паркс.

— Приемете един съвет от мен, не си хабете силите.

— Да бе, дотук беше страшно отегчително.

Мишел се намеси:

— Тази вечер се случи нещо, сър. Няма нищо общо с убийството на Лорета Болдуин, но мисля, че е свързано с изчезването на Джон Бруно.

— Бруно? — озадачи се Паркс. — Каква връзка има Бруно с всичко това, по дяволите?

Мишел му разказа за човека, когото бе видяла. Той поклати глава.

— Откъде сте толкова сигурна, че е той? Зърнали сте го само за миг при лошо осветление.

— Аз съм агент от тайните служби. Това ми е работата — да разгадавам и запомням лица.

Паркс все още изглеждаше скептично настроен.

— Добре де, щом е тъй, кажете на ФБР. Случаят е техен. Аз само се мъча да разбера кой уби един от свидетелите ми. — Той се озърна към Кинг и изръмжа: — И да държа под око този приятел, а той никак не ме улеснява.

— Искате да изчакам, докато съберете достатъчно доказателства, за да ме обесите?

— Ако исках, имам предостатъчно доказателства, за да ви арестувам още сега. Тъй че не ме изкушавайте. — Паркс изгледа свирепо двамата. — Затова потегляйте обратно към добрата стара Вирджиния.

— Е, бездруго вече ми дойде до гуша от добрия стар Боулингтън — отвърна Кинг.

— Както виждам, май и ти не ми вярваш.

В ранното утро Мишел и Кинг пътуваха обратно към Райтсбърг.

— За кое? — попита Кинг.

— За Симънс! Човекът, когото видях в пикала.

— Вярвам ти. Щом си го видяла, значи не бъркаш.

Тя го погледна с изненада.

— Паркс очевидно не ми повярва. Защо си на друго мнение?

— Защото един агент от тайните служби никога не забравя лица.

Тя се усмихна.

— Знаех си, че ще е добре да те взема с мен. Слушай, има и още нещо. Явно никаква фирма не охранява „Феърмаунт“. Значи онзи тип, който ме спря, е бил измамник.

Кинг я погледна с дълбока тревога.

— Мишел, може същият тип да е убил Лорета.

— Знам. Разминала съм се със смъртта.

— Как изглеждаше? — попита Кинг. Мишел описа човека. — Поне два милиона като него обикалят наоколо. Няма никакви характерни белези.

— Вероятно е преднамерено. Значи пак попаднахме в задънена улица. Това май почна да ни става навик.

Отбиха по алеята към къщата на Кинг. Когато стигнаха до входа, лицето на Кинг стана мрачно.

— Дявол да го вземе! — възкликна той.

Джоун Дилинджър крачеше гневно напред-назад пред къщата.

Мишел също я бе забелязала.

— Достопочтената мис Дилинджър като че ли не е особено щастлива.

— Знам, че я подозираш, но гледай да не ти проличи. Тя е проникателна дама.

Мишел кимна.

Кинг слезе от джипа и се приближи до Джоун.

— Търсих те по телефона — каза тя.

— Бях извън града — обясни Кинг.

Джоун трепна, когато Мишел на свой ред слезе от джипа. Изгледа подозрително Кинг, после отново Мишел и каза:

— Вие сте агент Максвел, нали?

— Да. Всъщност сме се срещали преди няколко години, докато още работехте в службите.

— Разбира се. А около вас напоследък вдигнаха голям шум из вестниците.

— Точно така — потвърди Мишел. — Макар че можех да мина и без такава популярност.

— Не се и съмнявам. Каква изненада да ви видя тук — каза Джоун, гледайки втренчено Кинг. — Нямах представа, че двамата с Шон се познавате.

— Запознахме се неотдавна — каза Кинг.

— Аха... — Джоун докосна лакътя на Мишел. — Мишел, би ли ни оставила насаме за малко? Трябва да кажа на Шон нещо много важно.

— О, няма проблеми. И без това съм грохнала.

— Шон често има такъв ефект върху жените. Всъщност би трябвало да му сложат надпис „опасен за здравето“.

Двете жени кръстосаха погледи.

— Благодаря за съвета, но мога и сама да се грижа за себе си — каза Мишел.

— Не се и съмнявам. Но някой противник може да се окаже извън твоята категория.

— Досега не ми се е случвало.

— И на мен. Казват, че първият път е забравим.

— Ще го имам предвид. Не е зле да го запомниш и ти.

— Довиждане, Мишел — каза Джоун. — И много благодаря, че ми позволи да те отърва от Шон — добави тя с леден тон.

— Да, благодаря, Мик — промърмори тихичко Кинг.

Мишел потегли и Кинг се изкачи по стъпалата, следван плътно от Джоун. Във врата си усещаше гнева ѝ като полъх на нажежено

желязо. Чувстваше се едва ли не като осъден на смърт, отиващ към мястото за екзекуция.

Щом влязоха вътре, Джоун седна на кухненската маса, докато Кинг слагаше да кипне вода за чай. Лицето на Джоун бе изкривено от ярост.

— Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш какво общо имаш с Мишел Максвел?

— Вече ти обясних. Тя е съвсем отскоро в живота ми.

— Не вярвам в такива случайности. Изпуснала е Бруно и после изневиделица цъфна на твоя праг, така ли?

— Какво те засяга?

— Какво ме засяга? Да не си полудял? Аз разследвам изчезването на Бруно, а ти внезапно изникваш с шефката на екипа, който го изтърва.

— Тя ме потърси, защото и двамата сме загубили кандидат-президенти. Искаше да сравни двата случая, това е. Всъщност Бруно няма нищо общо.

— Извинявай, че ти го казвам, но определено ми замириса на зелен хайвер.

— Каквото и да си мислиш, такава е истината. — Кинг вдигна празна чаена чаша и любезно попита: — Чай? Както виждам, май добре ще ти се отрази. Имам „Ърл Грей“, ментов и класически „Липтън“.

— Майната му на чая! Откъде идваш с нея?

Гласът на Кинг остана спокоен.

— О, от едно място, отдалечено на осем години оттук.

— Какво?

— Направихме малка разходка по алеята на спомените.

— Осем години? — Тя го изгледа смаяно. — Да не си ходил в Боулингтън?

— Браво, улучи от първия опит. Захар? Сметана?

— За какъв дявол отиде там?

— Извинявай, не вярвам да имаш разрешен достъп до подобна информация.

Джоун удари с юмрук по масата.

— Стига си ме будалкал, Шон! Казвай!

Той остави чая и я погледна.

— Не е твоя работа, по дяволите, докато не ми кажеш, че имаш някакъв интерес около убийството на Ритър. Нещо, което не зная.

Тя го изглежда предпазливо.

— Това пък какво би трябвало да означава?

— Защо ти не ми кажеш какво означава?

Джоун се облегна назад, въздъхна дълбоко и плъзна пръсти из разчорлената си коса.

— Тя знае ли, че онази нощ бяхме заедно?

— Няма значение какво знае или не знае. Това е между нас двамата.

— Все още нямам представа накъде е тръгнало всичко, Шон. Защо се ровиш из минали работи?

— Може и аз да нямам представа. Може би изобщо не искам да знам, тъй че дай просто да зарежем тая проклета тема. Минало и заминало, нали? Да спи зло под камък. Онзи досадник Ритър да почива в мир, става ли? — Той приготви чая и подаде на Джоун пълна чаша. — Ето ти ментов, изпий го.

— Шон...

Той я сграбчи за ръката и се приведе съвсем близо.

— Изпий си чая.

Глухият заплашителен глас и втренченият поглед сякаш я укротиха. Тя пое чашата и отпи глътка.

— Хубав е, благодаря.

— Моля. А сега за твоето предложение относно Бруно. Да речем, че се съглася. Каква ще е първата стъпка в дружеското ни партньорство?

Джоун все още изглеждаше разстроена, но извади от куфарчето си папка и прегледа съдържанието ѝ. Въздъхна, изкашля се тихо и каза:

— Нуждаем се от факти. Затова съставих списък от хора, с които трябва да говорим. — Тя подаде един лист на Кинг. — Освен това трябва да посетим местопрестъплението и да започнем оттам.

Кинг плъзна поглед по списъка.

— Добре, доста е изчерпателен. Не липсва никой — от мисис Бруно и мисис Мартин, та чак до Адам и Ева. — Той се втренчи в едно име от списъка, после вдигна очи към нея. — Сидни Морс?

— Смята се, че той е в психиатрична лечебница в Охайо. Да проверим дали е така. Ти можеш да го познаеш, предполагам.

— Едва ли някога ще го забравя. Имаш ли вече някакви теории?

— Да приема ли този интерес като съгласие от твоя страна?

— Приеми го като евентуално съгласие. И тъй, теории?

— Бруно имаше много врагове. Може вече да е мъртъв.

— В такъв случай разследването приключва още преди да започне.

— Не, моята сделка с хората на Бруно е да разбере какво е станало с него. Получавам парите, независимо дали с жив или мъртъв.

— Добър пазарлък. Както виждам, все още си в отлична форма.

— И жив, и мъртъв, ще е еднакво трудно да го намерим. Дори може да се окаже по-трудно, ако не е жив. Ще ми платят за резултата, какъвто и да е той.

— Чудесно, разбрах те. Говорехме за теории.

— Да допуснем, че някоя от заинтересованите страни го е отвлякла, за да наклони изборите в своя полза. Доколкото разбрах, електоратът на Бруно може да се окаже достатъчно голям, за да повлияе на резултатите, ако той подкрепи някого или му откаже поддръжка.

— Виж какво, изобщо не вярвам, че някоя голяма политическа партия е отвлякла Бруно. В друга страна може би, но не и тук.

— Съгласна съм. Звучи като изсмукано от пръстите.

Кинг отпи от чая си и каза:

— Нека тогава да се върнем към по-традиционните злодеяния, съгласна ли си?

— Отвлекли са го за пари и тепърва предстои искането за откуп.

— Или става дума за банда, чиято дейност е разбил по време на кариерата си като прокурор.

— Ако е тъй, вероятно никога няма да открием трупа.

— Има ли вероятни заподозрени?

Джоун поклати глава.

— Очаквах да има, но не излезе нищо. Трите най-сериозни престъпни организации, в чието разбиване е участвал, нямат активни членове на свобода. След напускането на Вашингтон той е преследвал някои местни банди във Филаделфия, но тяхната дейност с била чисто квартална и се ограничавала до пистолети, ножове и мобилни телефони, нищо съществено. Не биха имали нито ум, нито възможности да отвлекат Бруно изпод носа на тайните служби.

— Добре, отхвърляме политическите сметки и враговете от службата му като прокурор. Остават чисто финансовите мотиви. Заслужава ли си да поемат такъв риск заради него?

— Лично заради него — не. Както казах преди, роднините на жена му имат пари, но не са рокфелеровци. Биха могли да платят най-много един милион долара.

— Е, звучи внушително, но днес един милион не е чак такава сума, както някога.

— О, как бих искала да проверя на практика — подметна Джоун и пак се наведе над папката. — Политическата партия на Бруно разполага със солидни фондове, но пак се връщаме на основното: има далеч по-изгодни мишени, и то немалко.

— При това без охрана от тайните служби.

— Именно. Сякаш онези, които отвлякоха Бруно, са го сторили заради...

— Заради предизвикателството? — прекъсна я Кинг. — За да докажат, че могат да натрият носа на тайните служби?

— Да.

— Трябва да са имали вътрешен осведомител. Човек от екипа на Бруно.

— Имам някои предположения. Ще трябва да ги проверим.

— Чудесно. Но най-напред искам набързо да си пусна един душ.

— Изглежда, изследването на миналото не е много чисто занимание — сухо подхвърли Джоун.

— Много си права, ще знаеш — отвърна той и се отправи към горния етаж.

Тя подвикна след него:

— Сигурен ли си, че искаш да ме оставиш сама. Може да скрия в чекмеджето при чорапите ти атомна бомба и тогава вече наистина ще загазиш.

Кинг влезе в спалнята си, щракна лампата в банята, пусна душа и започна да си мие зъбите. Обърна се да затвори вратата, в случай, че на Джоун отново ѝ хрумнат смахнати идеи.

Когато тръгна да излиза, той усети, че вратата е по-тежка от обичайното. Много по-тежка, сякаш на нея висеше нещо. В кръвта му мигновено нахлу адреналин. Побутна по-силно и я проследи с любопитство. Тласкана от инерцията и увеличеното тегло, вратата

стигна до края и се захлопна. Кинг обаче дори не чу звука от удара в рамката. Цялото му внимание бе приковано към необикновената тежест върху вратата на банята.

В живота си бе виждал немалко тревожни гледки. Но видът на бившата му клиентка Сюзан Уайтхед, увиснала на вратата на банята с нож в гърдите и изцъклила насреща му мъртви очи, едва не го повали на пода.

30

Един час по-късно Кинг седеше на стъпалата, докато криминалистите привършваха работата си, а санитарите отнасяха трупа на Сюзан Уайтхед. Полицейският началник Уилямс се приближи до него.

— Свършихме, Шон. Изглежда, че е била убита около пет тази сутрин. По това време излиза на разходка. Което обяснява липсата на кръв по пода на банята. Изтекла е някъде другаде. Имаш ли какво да ми кажеш?

— Не бях тук. Току-що се връщам от Северна Каролина.

— Нямах предвид това. Не намеквам, че *ти* си убил мисис Уайтхед.

Лекото натъртване върху думата „*ти*“ накара Кинг рязко да вдигне глава.

— И не съм поръчал да я убият, ако това намекваш тъй деликатно.

— Просто си върша работата, Шон. Дявол да го вземе, при тоя взрив от престъпност в района засега никой не е извън подозрение. Надявам се да ме разбереш. Знам, че мисис Уайтхед е твоя клиентка.

— *Беше* моя клиентка. Уредих последния ѝ развод, това е всичко.

— Добре, ще те питам направо, защото и без това из града се шушука. — Кинг го изгледа въпросително. — Говореше се, че ти и мисис Уайтхед... нали разбираш, че се срещате. Имаше ли такова нещо?

— Не. Тя може и да е искала връзка, но аз не.

Уилямс сбръчка чело.

— Какъв ти е проблемът? Такава невероятна жена...

— Тя искаше между нас да има нещо, а аз не. Точка.

— И нищо повече, сигурен ли си?

— Накъде биеш всъщност? Да не би да градиш обвинение върху това, че съм убил жената, защото не искам да се срещам с нея? Стига глупости!

— Знам, че звучи безумно, но... хората говорят какво ли не.

— Особено по тия места.

— А мисис Уайтхед беше видна личност. Имаше много приятели.

— *Платени* приятели.

— На твое място бих се въздържал да говоря такива неща, Шон. Наистина. — Той повдигна найлоновото пликче, съдържащо бележката, която бяха открили върху гърдите на мъртвата Сюзан. — Имаш ли някакви идеи за това?

Кинг погледна бележката и сви рамене.

— Мога само да кажа, че я е писал човек, който има пръст в убийството на Ритър или знае много за него. На твое място бих я предал на ФБР.

— Благодаря за съвета.

Докато Уилямс се отдалечаваше, Кинг разтри слепоочията си. Искаше му се да легне във вана с чист бърбън и да изпие поне половината. В този момент иззвъня телефонът. Обаждаше се неговият партньор Фил Бакстър.

— Да, вярно е, Фил. Тя е мъртва, тук, в моята къща. Знам, и аз бях потресен. Слушай, може би ще се наложи да ме заместиш в кантората. Аз... какво каза? — Лицето на Кинг посърна. — Какви ги говориш, Фил? Искаш да се отделиш? Може ли да попитам защо? Ясно. Разбира се, щом така искаш. Прави каквото решиш.

Той остави слушалката.

Почти веднага телефонът пак иззвъня. Секретарката Мона Хол се обаждаше, че напуска. Изхленчи, че се бояла да работи при него. Около него се появявали труп след труп и хората шушукали, че е замесен в престъпленията. Не че тя вярвала, но както се казва, няма дим...

След като Кинг прекъсна разговора с Мона, някой го докосна по рамото. Беше Джоун.

— Пак ли неприятности?

— Моят партньор си плю на петите, а секретарката реши да не остане по-назад. Иначе всичко ми е наред.

— Съжалявам, Шон.

— Всъщност какво да очаквам? Около мен хората мрат като мухи. Дявол да го вземе, и аз бих избягал.

— Аз няма да бягам. Дори бих казала, че твоята помощ ми трябва повече от когато и да било.

— Е, хубаво е да си потребен.

— Ще остана наоколо два-три дни, докато проведе разговорите и разуча някои подробности. Обади ми се, но не протакай много. Ако няма да работиш с мен, ще трябва да продължа сама. Разполагам с частен самолет. Искам да ти помогна и смятам, че работата е най-доброто лечение.

— Защо, Джоун? Защо искаш да ми помогнеш?

— Наречи го връщане на стар дълг.

— Нищо не ми дължиш.

— Дълга ти повече, отколкото подозираш. Сега го разбирам съвсем ясно.

Тя бързо го целуна по бузата, обърна се и излезе.

Телефонът иззвъня. Кинг грабна слушалката и грубо изрече:

— Ало.

Обаждаше се Мишел.

— Вече чух. Пристигам след половин час — каза тя. Кинг мълчеше. — Шон, добре ли си?

Той погледна през прозореца към потеглящата кола на Джоун.

— Много добре.

Кинг се изкъпа набързо в банята към стаята за гости, после седна зад бюрото в кабинета си. Дълбоки бръчки прорязаха челото му, докато записваше по памет думите от бележката, намерена върху трупа на Уайтхед.

Историята се повтаря, сър Кингман. Ако можете, опитайте се да си спомните къде бяхте през най-важния ден от своя живот. Знаем, че сте умен, но напоследък се поотпуснахте, тъй че навярно ще трябва да Ви подсказжа. Ето: 10:32 ч. сутринта, 26091996. Колко стърчене на пост! Колко полагане на жалони! Чакам с нетърпение да се видим в най-скоро време.

Двайсет и шести септември 1996 година, 10:32 часа сутринта — точното време, когато бе убит Клайд Ритър. Какво можеше да означава това? Беше се съсредоточил тъй дълбоко, че изобщо не я чу да влиза.

— Шон, добре ли си?

Той подскочи и изкрещя. Мишел нададе писък и се отдръпна.

— Божичко, стресна ме.

— Аз ли съм те стреснал? Дявол да го вземе, не си ли чувала, че преди да влезеш, трябва да почукаш?

— Почуках. Стоях отпред пет минути, но никой не ми отговори.

— Тя погледна листчето. — Какво е това?

Той се успокои и отговори:

— Бележка от миналото ми.

— От далечното минало ли?

— Случайно да си чувала датата 26 септември 1996 година?

Мишел явно бе чувала. След кратко колебание Кинг ѝ подаде бележката.

Тя изчете текста и вдигна очи.

— Кой би могъл да я остави?

— Същият, който е донесъл трупа на Сюзан Уайтхед в моята баня. Комбинирана пратка. Предполагам, човекът е искал на всяка цена да забележа посланието.

— Тук ли е била убита?

— Не. Полицията смята, че рано тази сутрин е била нападната, убита и после донесена тук.

Мишел сведе очи към листчето.

— Полицията знае ли за това?

Кинг кимна.

— Оригиналът е при тях. Аз направих това копие.

— Някакви мисли относно автора?

— Да, но не са твърде логични.

— Джоун беше ли тук, когато се случи?

— Да, но няма нищо общо.

— Знам, Шон. Не намеквах това. Как вървят работите ти с нея?

— Ще ѝ се обадя, че смятам да приема предложението, и по-късно ще отида да го обсъдим.

— А дотогава?

— Връщаме се в Боулингтън.

Мишел го погледна с изненада.

— Мислех, че си приключил с хотел „Феърмаунт“.

— Да, приключих. Но искам да разбера как се е издържала една безработна камериерка и кой е натъпкал пари в устата ѝ.

— Не знаеш дали това е свързано с убийството на Ритър.

— Напротив, знам. И последният въпрос е най-интересен. — Мишел го гледаше въпросително. — Кого е видяла Лорета Болдуин в онзи килер?

31

— Благодаря, че прие да се срещнеш с мен — каза Джоун.

Джефърсън Паркс седеше срещу нея в малката столова на мотела, където бе отседнала. Той я изгледа предпазливо.

— Отдавна не се бяхме виждали.

— Шест години — каза тя. — Обединената следствена група в Мичиган. Тайните служби и федералните шерифи получиха великодушното разрешение да носят куфарите на ФБР.

— Доколкото си спомням, ти разгада цялата история и се погрижи всички да разберат за това.

— Да, умея да вдигам шум около себе си. Ако бях мъж, нямаше да ми се налага.

— Я стига, наистина ли мислиш така?

— Не, Джефърсън, не мисля, а *знам*. Да ти цитирам ли примери? Хиляди са на върха на езика ми.

— Заедно с цяла цистерна отрова — промърмори тихичко Паркс, но на глас каза: — И тъй, за какво искаше да ме видиш?

— За случая Хауард Дженингс.

— Какво по-точно?

— Просто се чудех докъде си стигнал. Чисто колегиален интерес.

— Знаеш, че не мога да говоря за текущо разследване.

— Можеш обаче да споделиш някои сведения, които не са поверителни и няма да застрашат разследването, но засега не са станали обществено достояние.

Паркс сви рамене.

— Не съм сигурен дали те разбирам.

— Ето, например не си арестувал Шон Кинг, вероятно защото въпреки някои косвени улики, които привидно сочат към него, не вярваш да е виновен. И може би разполагаш с факти, сочещи в друга посока. Колкото до Сюзан Уайтхед, той не може да я е убил, защото не беше тук. Дори ми се струва, че ти сам му осигури алиби.

— Откъде знаеш?

— Нали съм детектив — отвърна Джоун. — Проучих фактите.

— Не е задължително Хауард Дженингс и Сюзан Уайтхед да са убити от един и същ човек. Може да става дума за съвсем различни престъпления.

— Не вярвам в това, и ти също не вярваш. Струва ми се, че макар престъпленията да се различават, между тях има и много общо.

Паркс уморено поклати глава.

— Знам, че си много умна, а аз много глупав, но колкото повече говориш, толкова по-малко разбирам какво казваш, по дяволите.

— Да предположим, че Дженингс не е убит като човек, включен в Програмата за защита на свидетели. Нека допуснем, че е убит, защото работеше при Шон Кинг.

— Защо?

Тя не обърна внимание на въпроса.

— Сюзан Уайтхед е убита другаде и после пренесена в дома на Шон. И в двата случая няма безспорни доказателства, че той е убиецът. Нещо повече, в случая с Уайтхед фактите доказват обратното; той има алиби.

— Но за Дженингс няма алиби, а убийството е извършено с неговия пистолет — възрази Паркс.

— Да, той ми обясни теорията за подмяната. Доколкото разбрах, ти си съгласен с нея.

— Не потвърждавам и не отричам. Ето ти още една теория: Дженингс е убит от бившите си престъпни партньори и те се опитват да натопят Кинг. Пистолетът е негов, няма алиби, трупът лежи в кантората му. Класическа постановка.

— Но дали са могли да бъдат сигурни? — попита Джоун.

— В какво?

— Че Шон няма да разполага с алиби за онази нощ. Би могло да го повикат по спешност, докато е на дежурство, или някой да го види другаде в часа на убийството.

— Освен ако са знаели точния маршрут и навиците му — възрази Паркс. — Изчакали са да стигне до центъра и тогава са убили Дженингс. Той е забелязан там по време на убийството.

— Да, забелязан, но пак повтарям: ако бе срещнал някого или ако го бяха повикали в този момент, щеше да има алиби и край на целия

план.

— И докъде стигаме? — попита Паркс.

— Дотам, че организаторите на плана всъщност не дават пет пари дали Шон ще бъде арестуван за престъплението, или не. А от личен опит знам, че когато накисват някого, рядко допускат подобна немарливост. Щом са били толкова внимателни, че да откраднат пистолета му, да го изкопират до най-малката подробност, да убият Дженингс и да върнат оръжието в къщата на Шон, значи би трябвало да изберат за убийството време и място, което да остави Шон без никакъв шанс за алиби. С две думи, не приемам за нормално едно изключително грижливо планиране на действията с оръжието да се съчетае с пълна некадърност по линия на алибито. Убийците рядко проявяват такава шизофрения.

— Е, Кинг може сам да е скалпил всичко, за да ни обърка.

— С какъв мотив? Да съсипе хубавия живот, който си е уредил тук?

— Добре, схващам идеята ти, но защо проявяваш толкова жив интерес към тази история?

— Някога с Шон работехме заедно. Нека кажем, че съм му задължена. Тъй че докато търсиш убиеца, може и аз да погледна тук-там.

— Имаш ли идея къде точно да търсиш?

Джоун се загледа настрани.

— Всеки си има идеи.

С тези думи тя внезапно прекъсна разговора.

След като Паркс си тръгна объркан и разгневен, Джоун извади листчето от чантата си. Бе убедила един от помощниците на местния полицейски началник да ѝ разреши да направи копие, докато Кинг и Уилямс бяха заети другаде. След като го прочете, тя извади от портфейла си друго листче, което бе пазила през всичките тези години. Грижливо го разгъна и се вгледа в кратките думи, изписани върху него.

Това променяше положението... но можеше ли да бъде сигурна? Струваше ѝ се невероятно след толкова време. И все пак... Бележката, която държеше, бе същата, за която вярваше, че Шон ѝ е оставил в хотел „Феърмаунт“ в онова утро, когато загина Ритър. След бурната

любовна нощ тя остана да спи, а Кинг застъпи на смяна. Когато се събуди, видя бележката и изпълни точно каквото бе написано, макар че молбата криеше голям професионален риск. В края на краищата, нали бе авантюристка по дух. Отначало си мислеше, че станалото е просто лош късмет, ужасно съвпадение. После взе да се пита какво всъщност бе замислил Шон онази сутрин. Тогава не му каза нищо по една проста причина: опасността да провали кариерата си. Сегашният развой на събитията хвърляше съвсем нова светлина върху трагичното произшествие.

Въпросът беше един: какво да предприеме?

Докато се качваше в джипа на Мишел, Кинг хвърли изненадан поглед наоколо.

— Почистила си колата.

— О, просто събрах това-онова — отвърна небрежно тя.

— Мишел, колата е безупречно чиста и мирише приятно.

Тя сбърчи нос.

— Открих няколко изгнили банана. Нямам представа как са се появили.

— Да не си се притеснила от моите забележки?

— Шегуваш ли се? Просто... нали разбираш, просто имах малко свободно време.

— Въпреки всичко съм поласкан. — Внезапно му хрумна нова мисъл. — Какво направи с всичкия онзи багаж? Не си се прибирала.

Тя се смути леко.

— Не ти препоръчвам да посещаваш стаята ми в мотела.

— Добре, ще го имам предвид.

Стигнаха до Боулингтън и се срещнаха с Тони Болдуин. С разрешение от него и местния шериф отидоха да огледат къщата на Лорета Болдуин.

— Как се издържаше майка ти? — попита Кинг, оглеждайки красивото обзавеждане. — От обществени осигуровки ли?

— Не, тя беше само на шейсет и една — каза Тони.

— Работеше ли?

Тони поклати глава, а Кинг продължи да оглежда мебелите, килимчетата и красивите украшения, разпръснати тук-там. Кухненското обзавеждане бе много по-ново от самата къща, а в гаража откриха последен модел форд.

Кинг изгледа втренчено Тони.

— Е, предавам се. Ти ли я издържаше, или е получила наследство?

— Аз имам четири хлапета. Едва свързвам двата края.

— Чакай да позная. Лорета ти е пращала пари, нали?

Тони се смути.

— Спокойно, Тони — намеси се Мишел. — Просто се опитваме да разберем кой е причинил това на майка ти.

— Добре де, наистина ми пращаше пари от време на време. Нямам представа откъде ги взимаше и не ми се искаше да питам. Когато човек има да храни гладни гърла, не гледа зъбите на подарения кон, нали?

— Споменавала ли е някога откъде може да идват парите? — попита Кинг. Тони поклати глава. — Кога забеляза за пръв път този приток на средства?

— Не съм сигурен. Нали разбирате, тя почна да ми праща пари още преди години.

— Колко години? Помисли внимателно, важно е.

— Може би преди шест-седем.

— Кога престана да работи във „Феърмаунт“?

— Закриха хотела веднага след убийството на Ритър.

— А след това работила ли е другаде?

— Не постоянно, а през последните години изобщо не работеше. Цял живот е слугувала. Време беше да си даде малко отдих — отвърна предизвикателно Тони.

— Значи майка ти никога не е споменавала откъде идват парите? А дали не е споделила с други роднини или приятели?

— Аз съм ѝ най-близкият роднина. За приятели не съм чувал. Имаше един много добър приятел, Оливър Джоунс, но той почина. Може да е казала на него.

— Има ли начин да поговорим с близките му?

— Няма такива. Той ги надживя всичките. Умря преди около година.

— Не се ли сецаш за още нещо?

Тони се замисли и изведнъж лицето му просветна.

— Ами... миналата година мама каза нещо странно.

— Какво?

— През последните пет-шест години редовно пращаше хубави подаръци за децата. Само миналата Коледа пропусна. Малката ми дъщеря Джуъл попита баба си защо не е пратила подаръци, не ги ли обича вече. Нали знаете какви са децата. Е, мама каза нещо такова: „Скъпа, всички хубави неща рано или късно свършват.“

Мишел и Кинг се спогледаха многозначително. Кинг каза:

— Предполагам, че полицаите са претърсили къщата много старателно.

— От горе до долу, но не откриха нищо.

— Нямаше ли отрязъци от чекове, вносни бележки, стари пликове, които да подсказват откъде са идвали парите?

— Не, нищо такова. Мама не обичаше банките. Плащаше само в брой.

Кинг бе пристъпил до прозореца и гледаше към задния двор.

— Изглежда, Лорета добре се е грижила за градината.

Тони се усмихна.

— Тя обичаше цветята Много труд влагаше в тая градина. Аз идвах всяка седмица да помагам. Седеше там часове наред и гледаше цветята. — Тони отвори уста да каже още нещо, помълча и попита: — Искате ли да ги погледнете? — Кинг понечи да поклати глава, но Тони бързо добави: — Разбирате ли, обикновено на днешния ден от седмицата идвах да плевя. Знам, че вече я няма да ме види, но за нея беше важно.

Мишел се усмихна и каза със съчувствие:

— Аз обичам градините, Тони.

Тя смушка Кинг с лакът.

— Да, и аз си падам по тях — каза той без особен ентузиазъм.

Докато Тони Болдуин плевеше цветните лехи, Мишел и Кинг обикаляха двора и се възхищаваха на цветята.

Кинг отбеляза:

— Излиза, че тайните приходи на Лорета са започнали скоро след смъртта на Ритър.

— Точно така. За изнудване ли си мислиш?

Той кимна.

— Макар че се питам как Лорета е успявала да изнудва някого само защото го е видяла в килера.

— Имаш предвид, че човекът може да е попаднал там по същата причина — бил е изплашен като нея, така ли?

— Трябва да има и още нещо. Спомняш ли си, когато разглеждахме килера в хотела, аз ти казах, че вероятно се е свряла в дъното. Помислих си го, защото тя би се бояла да не нахълта някой с пистолет...

Изведнъж той млъкна и я погледна с разширени очи.

— Какво казваш? Че може би *наистина* е видяла някого да влиза с пистолет?

— Или с нещо друго. Иначе защо би го заподозряла? Нали разбираш, тогава много хора са бягали в търсене на скривалище.

— Но защо точно пистолет?

— А защо не? Някой да крие пистолет в служебен килер след убийството звучи много по-логично, отколкото да крие очила или пачка банкноти. Пистолетът е недвусмислена улика. Добре, да речем, че човекът носи пистолет. Не смее да излезе навън с него, защото могат да го спрат и да го претърсят. Затова когато избухва паника, той побягва и скрива оръжието в килера, без да знае, че Лорета е там. Може би е планирал този ход от самото начало с намерение да прибере пистолета по-късно или да остави полицията да го открие. Най-вероятно оръжието е било почистено от отпечатъци и други следи. Но когато той пхва пистолета между купчините хавлии или някъде другаде и излиза, Лорета отива и го прибира. Може би с намерение да го предаде на полицията, само че после променя решението си и избира пътя на изнудването. Тъй като работи в хотела, навярно знае как да изнесе оръжието през някой страничен изход, или да го скрие другаде и по-късно да го прибере.

Мишел се замисли над предположението му.

— Добре, тя взима пистолета и е видяла човека. Дори да не знае кой е, лесно може да разбере. Свързва се анонимно с него, може би му изпраща снимка на пистолета и мястото, където го е видяла, след това почва да го изнудва. Връзва се, Шон. Звучи не по-малко логично от всеки друг вариант.

— И затова къщата е претърсена. Заради пистолета.

— Наистина ли смяташ, че Лорета го е държала някъде тук?

— Нали чу какво каза Тони, жената не се е доверявала на банките. Нищо чудно да е била от онези хора, които гледат всичко важно да им е подръка.

— Значи остава големият въпрос: къде е оръжието сега?

— Може би си струва да разглобим къщата дъска по дъска.

— Няма смисъл. Не е много удобно да крие оръжието в стените, освен ако е имала вградено скривалище.

— Вярно.

Кинг разсеяно плъзна поглед из малката градина. За миг спря на едно място, отмина и пак се върна. Пристъпи към лехата с хортензии. Шест розови и една синя — точно по средата.

— Хубави хортензии — каза той на Тони.

Бършейки ръцете си, Болдуин отвърна:

— Да, мама ги обичаше най-много, дори повече от розите.

Кинг го погледна с любопитство.

— Интересно. Казвала ли е защо?

— Как така? — озадачи се Тони.

— Защо е обичала хортензиите повече от розите?

— Шон, наистина ли смяташ, че е важно? — обади се Мишел.

Тони се почеса по брадата.

— Ами... като стана дума, тя на няколко пъти спомена, че за нея тези хортензии са безценни.

Кинг рязко завъртя глава към Мишел, после се втренчи в синята хортензия и възкликна:

— По дяволите!

— Какво има? — попита Мишел.

— Най-невероятната догадка на света. Но може и да излезе вярна. Бързо, Тони. Имаш ли лопата?

— Лопата ли? Защо?

— Винаги съм се чудил на сините и розовите хортензии.

— Няма нищо за чудене. Някои хора смятат, че са различни видове, но всъщност не е така. Нали разбирате, човек може да си ги купи готови, но може и да превърне розовите в сини, като повиши киселинността на почвата, или пък розовите в сини, като направи почвата по-алкална. За киселинност продават специален препарат, алуминиев сулфат, струва ми се. А по-просто е да заровиш в земята

желязо — консервени кутии или дори ръждиви пирони. Това също ще промени цвета от розов на син.

— Знам, Тони. Затова искам лопата. Побързай, моля те.

Тони донесе инструмента от гаража и Кинг започна да разкопава около синята хортензия. Не след дълго лопатата издрънча в нещо твърдо. И малко по-късно той извади предмета.

— Хубав източник на желязо — каза Кинг, повдигайки ръждивия пистолет.

След като оставиха онемелия Тони да стои като вкаменен в майчината си градина, Кинг и Мишел спряха да хапнат в една малка закусвалня.

— Добре — първа се обади Мишел, — официално признавам, че съм впечатлена от детективските и градинарските ти умения.

— Имаме късмет, че желязото е съставна част на стоманата, иначе никога нямаше да намерим пистолета.

— Вече съм наясно с пистолета, изнудването и причината за смъртта на Лорета. Но все още не схващам защо са натъпкали пари в устата ѝ.

Кинг плъзна пръст по кафената чашка пред себе си.

— Веднъж работих в обединен екип с ФБР в Лос Анджелис. Руските рекетъори скубеха пари от всички магазини и заведения в един доста голям квартал. Освен това въртяха финансови машинации, затова включиха и нас. Разполагахме с вътрешна информация; плащаме на осведомители. Нали знаеш, горски пожар се гаси с огън. Един ден намерихме осведомителите надупчени на решето в багажника на изоставена кола. Устните им бяха защити с телбод. Когато магнахме телбода, открихме пари — навярно същите, които бяха получили от нас. Посланието беше ясно: приказваш ли, умираш и изяждаш възнаграждението за измяната, която е причинила смъртта ти.

— Значи парите в устата на Лорета са били символ? Последната вноска за нейното мълчание.

— Така го тълкувам.

— Чакай малко, синът ѝ каза, че парите спрели да идват преди около година. Но ако човекът все още е бил в състояние да убие Лорета, защо е спрял да плаща? И защо тя се е примирила? Защо не е отишла в полицията?

— Не забравяй, минали са седем години. Какво би казала тя на ченгетата? Че е имала амнезия и току-що всичко си е припомнила? А, между другото, ето го и пистолета.

— По същия начин трябва да е разсъждавал и онзи, когото е изнудвала, и затова е спрял да плаща. Направил си е сметката, че тя вече няма власт над него.

— Каквато и да е истината, очевидно някой съвсем наскоро е разбрал кой е изнудвачът и Лорета е платила с живота си.

Мишел изведнъж преbledня и стисна ръката му.

— Когато разговарях с Лорета, тя спомена, че е била в онзи килер, макар да не каза, че е видяла някого. Не смяташ ли...

Кинг веднага схвана тревогата ѝ.

— Някой може да ви е подслушал, или пък тя по-късно да е споделила с някого.

— Не, тя бе убита почти веднага след като разговарях с нея. Трябва да е станало заради онзи разговор. Но ние бяхме сами на верандата. И все пак някой трябва да е чул. Господи, сигурно аз съм причинила смъртта ѝ.

Кинг хвана ръката ѝ.

— Не, не си. Смъртта ѝ е причинил онзи човек, който я е натиснал във ваната.

Мишел затвори очи и поклати глава.

— Изслушай ме — настоя Кинг. — Съжалявам за онова, което се случи с Лорета, но тя е изнудвала своя убиец. Сама е задвижила тази опасна игра. Могла е още преди години да отиде с пистолета в полицията.

— Кое сега ние трябва да направим.

— Съгласен съм, макар че серийните номера са заличени и оръжието е в много лошо състояние. Може би специалистите от ФБР ще извлекат нещо. В Шарлотсвил има сателитен център на Бюрото. На връщане ще минем оттам.

— А сега какво?

— Ако някой е скрил пистолет в килера на хотел „Феърмаунт“ в утрото на убийството, какво ти говори това?

Тя изведнъж осъзна.

— Че може би Арнолд Рамзи *не* е действал сам.

— Точно така. И затова още сега отиваме там.

— Къде?

— В колежа „Атикъс“. Където е преподавал Арнолд Рамзи.

Красивите сенчести улици с тухлен паваж и елегантните, обрасли с бръшлян сгради на мъничкия колеж „Атикъс“ изобщо не приличаха на място, способно да създаде политически убиец.

— Не бях чувала за този колеж, преди да убият Ритър — каза Мишел, докато караше бавно по главната улица на университетското градче.

Кинг бавно кимна.

— Не подозирах, че е толкова близо до Боулингтън. — Той погледна часовника си. — Само за трийсет минути стигнахме дотук.

— Какво е преподавал Рамзи?

— Политология, като наблягал най-вече на федералните изборни закони, макар че личните му интереси били насочени към радикалните политически теории. — Кинг забеляза, че Мишел го гледа изненадано, и обясни: — След убийството на Ритър си поставих за цел сериозно да проуча биографията на Арнолд Рамзи. — Той пак се озърна към Мишел. — Когато си убил един човек, можеш поне да отделиш време, за да узнаеш нещо за него.

— Звучи малко жестоко, Шон.

— Нямах такова намерение. Просто исках да знам защо един привидно почтен преподавател е решил да пожертва живота си, за да убие някакъв смахнат кандидат без шансове за победа на изборите.

— Мислех си, че всичко това е проверено най-старателно.

— Не чак толкова старателно, колкото би било, ако ставаше дума за по-сериозен кандидат. Освен това мисля, че всички искаха да се измъкнат от кашата час по-скоро.

— И официалното разследване приключи с извода, че Рамзи е действал сам.

— Очевидно погрешен извод, както доказва днешната ни находка. — Кинг се загледа навън през стъклото. — Много време е минало. Не знам дали ще открием тук нещо полезно.

— Е, дай поне да опитаме. Може да засечем нещо, което другите са пропуснали. Както стана с хортензиите.

— Но може и да открием нещо, за което да съжаляваме.

— Каквото и да е то, изобщо не се надявам да е приятно.

— Значи държиш истината да излезе наяве на всяка цена?

— А ти?

Кинг сви рамене.

— Върви да питаш някой нормален човек. Аз съм адвокат.

Прехвърляха ги от един на друг служител и от факултет на факултет, докато се озоваха в кабинета на Торнтън Джорст. Той беше среден на ръст, със стегната фигура и изглеждаше малко над петдесет. Дебелите очила и бледото лице му придаваха типично професорски вид. Някога той бе дружил с покойния си колега Арнолд Рамзи.

Джорст седеше зад бюро, отрупано с разтворени книги, купища ръкописи и преносим компютър, върху който символично се мъдреха старомодни бележници и флумастери. Лавиците по стените провисваха под тежестта на впечатляващо дебели токове. Кинг тъкмо разглеждаше закачените дипломи, когато Джорст извади цигара.

— Ще имате ли нещо против? Професорският кабинет е едно от малкото места, където човек все още може да запали.

Кинг и Мишел кимнаха едновременно.

— Изненадах се, като чух, че сте дошли да разпитвате за Арнолд.

— Обикновено се обаждаме предварително да уговорим среща — каза Кинг.

— Но бяхме наблизко и решихме, че възможността не е за изпускане — добави Мишел.

— Извинявайте, не разбрах как се казвате.

— Аз съм Мишел, а това е Том.

Джорст се вгледа в Кинг.

— Извинявайте, че го казвам, но ми се струвате много познат.

Кинг се усмихна.

— Всички разправят така. Просто имам стандартно лице.

Мишел се намеси:

— Странно, тъкмо щях да кажа, че ви познавам отнякъде, доктор Джорст, но не си спомням откъде.

— Често се появявам по местната телевизия, особено сега, с приближаването на изборите — бързо отговори Джорст. — Предпочитам да не се набивам в очи, но четвърт час слава от време на време се отразява добре на самочувствието. — Той се изкашля и продължи: — Доколкото разбрах, правите някакъв документален филм за Арнолд.

Мишел се облегна назад и също си придаде академичен вид.

— Не само за него, а за политическите убийства като цяло, но със специална насока. Хипотезата е, че има подчертани разлики между хората, избрали политиците за своя мишена. Някои го правят поради душевно разстройство или въображаеми лични сметки за разчистване с дадена личност. А други нанасят удара в името на дълбоки философски убеждения или защото вярват, че така вършат добро. Не е изключено дори да смятат убийството на кандидат или избран обществен служител за проява на патриотизъм.

— И искате мнението ми към коя от тези категории спадаше Арнолд?

— Като приятел и колега вие сигурно неведнъж сте обмисляли този въпрос — каза Кинг.

Джорст му хвърли проникателен поглед през облачетата тютюнев дим.

— Е, не мога да отрека, че години наред съм си блъскал главата над въпроса какво е тласнало Арнолд да стане убиец. Но не мога да твърдя, че той се вмести напълно в рамката на някаква мотивационна нагласа или идеология.

— Може би ако се вгледаме в миналото му и периода, довел до деянието, ще успеем да стигнем донякъде — подхвърли Мишел.

Джорст погледна часовника си.

— Съжалявам — каза Мишел. — Лекция ли имате?

— Не, всъщност съм в творчески отпуск. Опитвам се да завърша новата си книга. Хайде, питайте.

Мишел извади писалка и бележник.

— Защо да не започнем с биографията на Рамзи? — предложи тя.

Джорст се облегна назад и вдигна очи към тавана.

— Арнолд завърши образованието си в Бъркли. Бакалавър, магистър, доктор — все с пълно отличие. Покрай всичко това някак намери време да участва в протестите срещу войната във Виетнам, да

си изгори повиквателната, да ходи на демонстрации за граждански права, на седящи и лежащи стачки, да попадне в ареста, да рискува живота си и тъй нататък. Имаше далеч по-добри академични препоръки от който и да било друг преподавател в историята на този колеж, тъй че го назначиха без колебание.

— Беше ли популярен сред студентите? — попита Кинг.

— Да, мисля, че се харесваше на студентите. Във всеки случай повече, отколкото аз на моите. — Джорст се разсмя тихичко. — Аз съм много по-голям скъперник на оценките, отколкото клетият ми непрежалим колега.

— Предполагам, че политическите му възгледи са били много различни от тези на Ритър? — попита Мишел.

— Деветдесет и девет процента от американците биха попаднали в същата категория и слава богу. Ритър беше телевизионен проповедник, който смучеше пари от заблудени хора из цялата страна. Как може подобен човек да се кандидатира за Белия дом? Това ме караше да се срамувам за страната си.

— Изглежда, и вие сте възприели нещичко от убежденията на Рамзи — подметна Кинг.

Джорст се закашля и опита да се разсмее.

— Определено споделях оценката на Арнолд за Ритър като суровина за президент. Но категорично не бях съгласен с мнението му за необходимите мерки относно неговата кандидатура.

— Значи Рамзи не криеше чувствата си?

— Никак. — Джорст загаси цигарата и веднага запали нова. — Спомням си как крачеше из кабинета ми, удряше с юмрук по дланта си и оплакваше народа, който допуска човек като Клайд Ритър да се сдобие с влияние в националната политика.

— Но той би трябвало да знае, че Ритър нямаше шанс да спечели.

— Не беше там работата. Имаше и друго, далеч не тъй очевидно — задкулиските пазарлъци. Ритър бе достигнал критични стойности в изследванията на общественото мнение и това почваше силно да изнервя както републиканците, така и демократите. Той с лекота постигна процент на одобрение, който му позволяваше да получи федерална изборна субсидия и участие в националните телевизионни дебати. А каквото и да се каже за Ритър, поне едно не може да му се

отрече — умееше да говори. Беше невероятно речовит и знаеше как да влезе в тон с определен кръг гласоподаватели. Трябва да разберете и друго. Освен личната си кандидатпрезидентска кампания, Ритър бе успял да скалъпи независима партийна коалиция, която издигна редица кандидати за обществени постове в много от големите щати. Това би могло да има катастрофални последици за кандидатите на основните партии.

— Как така? — попита Кинг.

— В цялата страна имаше случаи, когато неговата платформа разклащаше традиционната електорална основа на кандидатите от големите партии, и така той получаваше контрол над голяма част от бъдещите места в Сената — може би трийсет процента. А когато имаш толкова силно влияние на политическата арена...

— Тогава сам си определяш цената? — подсказа Кинг.

Джорст кимна.

— Никой няма представа каква би била цената на Ритър. След неговата смърт партията му се сгромоляса. Така големите партии се разминаха с куршума. Прощавайте, неподходящо се изразих. Но според мен Арнолд наистина вярваше, че ако не бъде спрян, Ритър ще унищожи ценностите, които Америка олицетворява.

— А Рамзи явно не е искал това да се случи — каза Кинг.

— Очевидно, след като го застреля — сухо отвърна Джорст.

— Споменава ли е някога, че се кани да извърши нещо подобно?

— Не, казах го и на властите още тогава. Вярно, идваше тук, беснееше и крещеше срещу Ритър, но категорично твърдя, че не е заплашвал. В края на краищата нали точно това е свободата на словото. Човекът имаше право на мнение.

— Но не и право да убива.

— Аз дори не знаех, че има пистолет.

— Беше ли близък с други преподаватели? — попита Мишел.

— Всъщност не. Повечето се смущаваха от него. В колеж като „Атикъс“ рядко попадат подобни академични светила.

— А приятели извън колежа?

— Не съм чувал.

— Може би между студентите?

Джорст изгледа втренчено Кинг.

— Извинявайте, но това ми се струва по-скоро лично проучване на Арнолд, отколкото подготовка на документален филм за мотивите му да убие Клайд Ритър.

— Може да е по малко и от двете — бързо се намеси Мишел. — Искам да кажа, трудно е да проумееш мотивите, без да разбираш самия човек и как е подготвил плана си за убийството.

Джорст се замисли, после сви рамене.

— Ако се е опитал да привлече помощници измежду студентите, аз поне не съм чувал.

— Беше ли женен по онова време? — попита Мишел.

— Да, но не живееше с жена си Реджина. Имаха дъщеря на име Кейт. — Джорст стана и отиде до лавица, отрупана със снимки. Подаде им една от тях. — Семейство Рамзи. В по-щастливи времена — добави той.

Кинг и Мишел погледнаха фотографията на мъж, жена и дете.

— Реджина Рамзи е много красива — отбеляза Мишел.

— Да, беше.

Кинг рязко вдигна глава.

— Беше?

— Мъртва е. Самоуби се. Всъщност не много отдавна.

— Не бях чул за това — каза Кинг. — Значи са били разделени?

— Да. По времето, когато Арнолд загина, Реджина живееше в малка къща недалече от тук.

— И двамата ли се грижеха за Кейт? — попита Мишел.

— Да. Не знам какво щеше да стане, ако се бяха развели. Естествено, след смъртта на съпруга си Реджина пое изцяло грижите за детето.

— Защо живееха разделено? — попита Мишел.

— Не знам. Реджина беше красива жена. Знам, че на младини е била отлична актриса. Завършила колеж по актьорско майсторство. Искала да направи кариера в театъра, после срещнала Арнолд, влюбила се и животът ѝ тръгнал в друга посока. Сигурен съм, че имаше много поклонници, но Арнолд беше мъжът, когото обичаше. Подозирам, че в крайна сметка посегна на живота си, защото не можеше повече да живее без него. — Той помълча и добави с изтънял глас: — По онова време ми се струваше, че е щастлива. Явно съм грешал.

— Но очевидно не е могла и да живее с Рамзи — отбеляза Кинг.

— Арнолд се бе променил. Академичната му кариера вече тръгваше надолу. Губеше ентузиазма да преподава. Всъщност беше много потиснат. Може би тази меланхолия е повлияла на брака им. Но когато Реджина го напусна, депресията му се задълбочи.

— Значи може би със стрелбата по Ритър се е опитвал да си върне младостта. Да промени света и да влезе в историята с ореола на мъченик.

— Може би. За жалост трябваше да плати с живота си.

— Как реагира дъщеря му на онова, което извърши баща ѝ?

— Кейт беше буквално съсипана. Спомням си, че я видях в деня, когато се случи всичко. Никога няма да забравя потресението, изписано по лицето ѝ. А няколко дни по-късно тя гледа по телевизията как точно е станало. Онзи проклет запис от хотела. Показваше всичко — как баща ѝ стреля по Ритър и как след това един агент от тайните служби го убива. Аз също го видях. Беше ужасно и... — Джорст млъкна и се вторачи в Кинг. Лицето му стана каменно и той бавно се изправи иззад бюрото. — Не сте се променили чак толкова, агент Кинг. Вижте, не знам какво точно става, но не обичам да ме лъжат. И искам незабавно да чуя с каква цел дойдохте да задавате всички тези въпроси.

Кинг и Мишел се спогледаха.

— Слушайте, доктор Джорст — каза Кинг, — няма да се впускам в дълги обяснения. Неотдавна открихме данни, които недвусмислено подсказват, че през онзи ден Арнолд Рамзи не е бил сам. Че в хотела е имало друг убиец или поне потенциален убиец.

— Невъзможно. Ако беше вярно, отдавна да е излязло на бял свят.

— Не е толкова сигурно — каза Мишел. — Не и ако мнозина високопоставени служители са искали всичко да се размине тихомълком. Вече са разполагали с убиец.

— И с виновен агент от тайните служби — допълни Кинг.

Джорст пак седна.

— Аз... просто не вярвам. Какви нови данни? — попита предпазливо той.

— Не можем да ви кажем в момента — отвърна Кинг. — Но нямаше да дойдем чак дотук, ако не вярвахме, че си струва да

проверим.

Джорст извади кърпичка и избърса лицето си.

— Е, и по-странни неща са ставали. Така де, вижте например Кейт Рамзи.

— Какво е станало с Кейт? — бързо попита Мишел.

— Тя учеше тук, в „Атикъс“. Аз ѝ преподавах. Кой би очаквал, че ще реши да постъпи тъкмо в този колеж? Беше извънредно умна, като баща си. Можеше да отиде където поиска, но дойде при нас.

— Къде е сега? — попита Кинг.

— В Ричмънд. Аспирантка е във Вирджинския университет, факултет „Публична администрация“. Отличен факултет. Аз лично ѝ написах препоръка.

— Как смятате, тя мразеше ли баща си заради онова, което е сторил?

Джорст се замисли, преди да отговори.

— Тя обичаше баща си. И все пак може да го е мразила в смисъл, че си е тръгнал и я е напуснал, поставяйки политическите си убеждения над обичта към нея. Не съм психиатър, просто изказвам предположение. Но нали знаете, крушата не пада далеч от дървото.

— Какво намеквате? — попита Мишел.

— Ходи на митинги, пише писма, подава заявления до държавни служители и граждански организации, публикува статии в алтернативни издания. Също като баща си.

— Значи може да го е мразила, че я е изоставил, но сега върви по неговия път?

— Така изглежда.

— А отношенията с майка ѝ? — попита Кинг.

— Доста добри. Макар че може би я упреква донякъде за станалото.

— Че не е била до съпруга си? — попита Кинг. — Че ако са били заедно, нямало да се стигне дотам?

— Да.

— Не сте ли се срещали с Реджина Рамзи след смъртта на съпруга ѝ? — попита Мишел.

— Не — бързо отговори Джорст, после се поколеба. — Естествено, виждали сме се на погребението и още няколко пъти, докато Кейт учеше тук.

— Помните ли каква беше причината за смъртта ѝ?

— Свръхдоза.

— Тя не се ли омъжи повторно? — попита Кинг.

Джорст леко пребледня.

— Не. — Той се окопоти и забеляза любопитните им погледи. — Извинявайте, разговорът е много болезнен за мен. Те бяха мои близки приятели.

Кинг отново огледа лицата на хората от снимката. Кейт Рамзи изглеждаше около десетгодишна. Имаше умно, изпълнено с обич лице. Стоеше между родителите си и стискаше ръцете им. Мило, любещо семейство. Поне на пръв поглед.

Той върна снимката.

— Случайно да се сещате за още нещо?

— Нищо не ми идва наум.

Мишел подаде на Джорст визитна картичка с телефонните си номера.

— За всеки случай, ако си спомните някоя подробност — обясни тя.

Джорст погледна картичката.

— Ако е вярно твърдението ви, че е имало друг убиец, какво точно би трябвало да извърши? Да чака като резерва в случай, че Арнолд се провали?

— Или — каза Кинг — може би през онзи ден е трябвало да умре още някой.

Когато се свързаха с факултет „Публична администрация“ към Вирджинския университет, Кинг и Мишел узнаха, че Кейт Рамзи в момента отсъства, но я очакват да се върне до два-три дни. Потеглиха обратно към Райтсбърг, където Кинг помоли да спрат на паркинга пред един голям магазин за хранителни стоки в центъра.

— Мисля, че ти дължа вечеря и бутилка хубаво вино — обясни той, — след като те влачих къде ли не.

— Е, беше по-забавно, отколкото да стоя на входа с пистолет, докато някой политик се моли за гласове.

— Браво, напредваш.

Изведнъж Кинг се втренчи през прозореца. Явно му бе хрумнало нещо.

— Хей, това изражение ми е познато. Какво ти минава през главата? — попита Мишел.

— Помниш ли, Джорст все повтаряше, че колежът извадил голям късмет, като привлякъл преподавател от ранга на Рамзи, че учени от Бъркли и национални експерти рядко благоволявали да обърнат внимание на колежи като „Атикъс“?

— Да, и какво?

— Видях в кабинета дипломите на Джорст. Учил е на свестни места, но не от най-реномираните. А предполагам, че и останалите професори не са били звезди като Рамзи и може би затова са се притеснявали от него.

Мишел кимна замислено.

— И тъй, защо един блестящ ум с докторат от Бъркли и национален експерт в крайна сметка става преподавател в място като „Атикъс“?

Кинг я погледна.

— Именно. Ако трябваше да предполагам, бих казал, че Рамзи е имал тайни, които е държал да останат неразкрити. Може би от времето на протести. Може би затова го е напуснала и жена му.

— Но това не би ли излязло най-вече след убийството на Ритър? Трябва да са проверили под лупа цялото му минало.

— Може и да не са разбрали, ако е било добре прикрито. Става дума за период много преди убийството. А шейсетте години бяха смахнати времена.

Докато лъкатушеха из магазина и избираха продукти за вечеря, Мишел забеляза, че клиентите зяпат Кинг и си шушукат. На касата Кинг потупа по рамото един мъж, който усилено се преструваше, че не го забелязва.

— Как я караш, Чарлс?

Човекът се обърна и пребледня.

— А, Шон. Благодаря, добре съм. А ти? Искам да кажа...

Той млъкна, смутен от собствения си въпрос, но Шон продължи да се усмихва.

— Зле, Чарлс, направо зле. Но несъмнено мога да разчитам на теб, нали? Помниш ли как преди няколко години те отървах от оная гадна история с данъците?

— Какво... аз... о, Марта ме чака отвън. Довиждане.

Чарлс бързо изтича от магазина и скочи в микробус мерцедес, каран от миловидна жена с побеляла коса, която зяпна от изумление, когато съпругът ѝ взе да разправя какво е станало. След миг колата потегли с пълна скорост. Докато излизаха с покупките, Мишел каза:

— Шон, съжалявам за всичко това.

— Какво пък, добрият живот все някога трябва да свърши.

В дома на Кинг си устройоха галавечеря, която започна със салата „Цезар“ и рулца от раци, следвани от свинско бонфиле с домашен сос от гъби и лук, гарнирано с чесново картофено пюре. За десерт имаше шоколадови еклери. Вечеряха на задната веранда над езерото.

— Значи можеш да готвиш; но дали си на разположение, ако ми хрумне да те ангажирам за някое празненство? — пошегува се Мишел.

— Срещу подходящ хонорар — отвърна Кинг.

Мишел вдигна чашата с вино.

— Хубаво е.

— Няма как да не е хубаво. Отлежава в мазето от седем години. Една от най-любимите ми бутилки.

— Поласкана съм.

Шон погледна към кея.

— Какво ще кажеш за една разходка по езерото след вечеря?

— Щом е по вода, никога не отказвам.

— В стаята за гости има бански костюми.

— Шон, поне едно трябва да ти е ясно за мен — не ходя никъде без подходящ спортен екип.

След малко Кинг яхна големия червен джет, а Мишел се настани зад него и го прегърна през кръста. Изминаха около пет километра и накрая Кинг пусна малката котва в плитчините на едно заливче. Не бързаха да слязат от джета. Кинг хвърли поглед наоколо.

— След около шест седмици есента ще обагри пейзажа в изумителни цветове — каза той. — А най-много обичам да гледам планините, когато слънцето залязва зад тях.

— Добре, време е да се поразкръшим.

Мишел свали спасителната жилетка, после съблече анцуга. Отдолу носеше ослепително червени ластични шорти и късо потниче в същия цвят. Кинг неволно я зяпна, напълно забравил за красивите планински пейзажи.

— Смущава ли те нещо? — попита Мишел, като се озърна към него.

— В никакъв случай — каза Кинг и побърза да извърне глава.

— Първа! — Тя се гмурна във водата и след малко изплува. — Идваш ли?

Той се съблече, гмурна се и изплува до нея. Мишел погледна към брега.

— Според теб колко има дотам?

— Около сто метра. Защо?

— Мисля си да организирам импровизиран триатлон.

— Защо ли не съм изненадан?

— Да се надбягваме до брега — предложи тя.

— Няма да е равностойно състезание.

— Много си самоуверен, а?

— Не, исках да кажа, че ще ме изпревариш за нула време.

— Откъде знаеш?

— Ти си олимпийска състезателка, а аз адвокат на средна възраст с отслабнали колене и калпаво дишане заради една стара рана,

получена при изпълнение на служебния дълг. Все едно да се състезаваш с баба си.

— Ще видим. Може да изненадаш и себе си. Раз-два-три-старт!

Тя се стрелна напред, прорязвайки с мощни удари на ръцете спокойната топла вода.

Кинг заплува след нея и за свое учудване с лекота преодоля разстоянието. Нещо повече, когато приближиха брега, вече бяха почти рамо до рамо. Мишел се разсмя, когато той посегна и шеговито я сграбчи за крака. Стигнаха на брега едновременно. Кинг се просна по гръб и задиша жадно, сякаш цялата атмосфера нямаше да му стигне.

— Е, май наистина изненадах и себе си — каза задъхано той. После завъртя глава към Мишел. Тя изобщо не се задъхваше и Кинг изведнъж осъзна истината. — Измамница! Ти дори не си се опитала да ме изпревариш!

— Напротив. Е, трябваше да ти дам известен бонус за възрастта и другите неравностойни показатели.

— Това вече беше последната капка.

Той скочи и се хвърли към Мишел, която побягна с писъци. Но в същото време се превиваше от смях и Кинг я догони с лекота. Метна жертвата на рамо, нагази до кръста и тържествено я хвърли във водата. Тя изплува, продължавайки да се смее.

— Това за какво беше?

— За да ти покажа, че още има хляб в мен, макар да съм прехвърлил четирийсетте.

* * *

Когато се върнаха и вдигнаха джетата на кея, Кинг попита:

— Как тъй се прехвърли от баскетбола и бягането в олимпийския отбор по гребане?

— Предпочитах бягането пред баскетбола, но ми липсваше играта в екип. В колежа един мой приятел се занимаваше с гребане и чрез него се запалих и аз. Изглежда, имам вроден талант за този спорт. Излезех ли по вода, ставах неуморна; бях като машина. И много харесвах опиянението от чувството, че хвърлям цялото си същество

върху греблата. Бях най-млада в отбора. Когато постъпих, никой не вярваше от мен да излезе нещо. Мисля, че ги опровергах.

— Май си посветила на подобни опровержения значителна част от живота си. Особено в тайните служби.

— Да, не всичко беше цветя и рози.

— Не разбирам много от спорт. Как се наричаше твоята дисциплина?

— Четворка с кормчия. Четири жени гребат с всичка сила, а кормчията дава ритъма. Трябва да си неимоверно съсредоточен.

— Как беше на Олимпийските игри?

— Най-вълнуващото и най-непоносимото време в живота ми. Толкова се бях стегнала, че повърнах преди първата гонка. Но когато спечелихме среброто, и то само на косъм от златото, нямаше по-прекрасно чувство на света. Аз все още си бях хлапачка и ми се струваше, че съм достигнала върха.

— Още ли тя се струва така?

Тя се усмихна.

— Не, надявам се, че най-хубавото ще дойде тепърва.

Изкъпаха се и облякоха сухи дрехи. Когато Мишел слезе, Кинг преглеждаше някакви записки на кухненската маса.

— Интересно ли е четивото? — попита тя, докато решеше мократа си коса.

Той вдигна глава.

— Разговорът ни с Джорст. Чудя се дали не знае повече, отколкото казва. И още — чудя се какво можем да научим от Кейт Рамзи.

— Ако се съгласи да разговаря с нас.

— Точно така. — Кинг се прозина. — Утре ще му мислим. Денят беше тежък.

Мишел погледна часовника си.

— Късно става. Май е по-добре да си тръгвам.

— Слушай, защо не пренощуваш тук? — предложи Кинг и бързо добави: — Можеш да спиш в стаята за гости, където се изкъпа току-що.

— Недей да ме жалиш, имам си къде да спя. Вече съм голямо момиче.

— Жаля те, защото всичките боклуци от джипа сега са в стаята ти. Може нещо живо да се спотайва в купчината. Току-виж, те нападнало посред нощ. — Той се усмихна, после тихо каза: — Остани тук.

Тя му отвърна с усмивка и многозначителен поглед. Но може и да е от виното, каза си той.

— Благодаря, Шон. Наистина съм много уморена. Лека нощ.

Той я проследи с поглед как се изкачва към горния етаж. Дългите крака преминаваха в красиво, стегнато дупе, после тялото продължаваше с олимпийски рамене, дълга шия и... По дяволите! Докато се отдалечаваше към стаята си, Кинг въздъхна и отчаяно се помъчи да не мисли за онова, за което мислеше тъй отчаяно.

Обиколи всички врати и прозорци, за да се увери, че са затворени. Възнамеряваше в най-близко време да си инсталира аларма. А никога не бе допускал, че тук ще му потрябва подобно нещо. Често дори не заключваше външната врата. Как се променя животът!

На горната площадка Кинг спря и погледна към стаята за гости. Вътре лежеше красива млада жена. Ако не се заблуждаваше, би могъл да отвори вратата, да влезе и навярно щеше да получи разрешение да остане до сутринта. Но пък с неговия късмет Мишел можеше като нищо да го простреля в топките. Той постоя още малко, унесен в мисли. Наистина ли искаше да започне връзка с тази жена? При бурните събития от последно време? Колкото и да не му харесваше, отговорът бе съвсем ясен.

Той тръгна по коридора към своята стая.

Навън, близо до разклона към къщата на Кинг, спря стар буик с изключени фарове. Двигателят замлъкна. Раздрънканият ауспук беше поправен, защото мъжът вътре вече не искаше да го забелязват. Вратата се отвори, човекът бавно излезе навън и се вгледа през дърветата към силуета на притъмнялата къща. После се отвориха задните врати и от буика излязоха още двама — „пазачът Симънс“ и неговата смъртоносна приятелка. Симънс изглеждаше малко нервен, но Таша бе напълно готова за приключението. Водачът им изглеждаше само спокоен и съсредоточен. Той се обърна към своите спътници и бавно кимна. После тримата тръгнаха към къщата.

Кинг се събуди от дълбок сън, когато нечия ръка запуши устата му. Първо видя пистолета, след това лицето.

Мишел вдигна пръст пред устните си и прошепна в ухото му:

— Чух шум. Мисля, че в къщата има някой.

Кинг грабна дрехите си и посочи въпросително към вратата.

— Мисля, че е отзад, на долния етаж — поясни Мишел. — Имаш ли представа кой може да е?

— Не бих се учудил, ако някой ми носи поредния труп.

— Има ли нещо ценно в къщата?

Кинг понечи да поклати глава, но изведнъж застина.

— По дяволите. Пистолетът от градината на Лорета е в касетката ми в кабинета.

— Наистина ли мислиш, че...

— Да, наистина.

Той посегна към телефона да повика полиция, но след миг отново остави слушалката.

— Само не ми казвай, че няма връзка — прошепна Мишел.

— Къде е мобилният ти телефон?

Тя поклати глава.

— Мисля, че го оставих в джипа.

Промъкнаха се надолу по стълбището, напрягайки слух да доловят звуци, които биха им подсказали къде е неканеният гост. Обгръщаше ги мрак и тишина. Врагът можеше да е навсякъде, дебнейки момент за нападение.

Кинг се озърна към Мишел и прошепна:

— Нервна ли си?

— Страшничко е. А ти какво правиш, когато стане напечено?

— Бягам да си взема по-голям пищов от противника.

Откъм подножието на стълбището долетя трясък. Мишел погледна Кинг.

— Предлагам да не влизаме в сблъсък. Не знаем колко са и с какво оръжие разполагат.

— Съгласен. Но трябва да вземем пистолета. В теб ли са ключовете от колата?

Тя ги повдигна.

— Винаги съм една крачка пред теб.

— Аз ще карам. Щом се измъкнем, веднага звъним на ченгетата.

Докато Мишел го прикриваше, Кинг се вмъкна в кабинета, взе касетката и провери дали пистолетът е вътре. Двамата тихо излязоха през предната врата.

Качиха се в джипа и Кинг пъкна ключа в отвора на таблото.

Ударът изотзад го повали върху волана и клаксонът нададе вой.

— Шон! — изкрещя Мишел, сетне гласът ѝ секна и тя остана без дъх, когато кожената примка се впи в шията ѝ.

Отчаяно се помъчи да пъкне пръсти под тънкия ремък, но той вече бе потънал твърде дълбоко. Скоро дробовете ѝ пламнаха, очите ѝ изхвъркнаха от орбитите; мозъкът ѝ изгаряше. С крайчеца на окото си зърна Кинг да лежи върху волана. По врата му се стичаше струйка кръв. После усети как примката се завъртя и стегна още по-здраво. Нечия ръка се пресегна да грабне касетката от предната седалка. Звукът на клаксона раздираше тъпанчетата ѝ; гледката на неподвижния, окървавен Кинг само засилваше чувството за безнадеждност. Тя отново изви гръбнак и стовари глава в лицето на удушвача. Чу го как извика и примката се разхлаби, но съвсем малко. Тя веднага посегна назад, опитвайки се да хване кичур коса, да разреже кожа или да извади око. Най-сетне успя да сграбчи косата на нападателя и дръпна с все сила, но натискът върху гърлото ѝ продължаваше. Задраска с нокти по лицето му, после онзи рязко дръпна назад и едва не я преметна през облегалката. Стори ѝ се, че чу как гръбнакът ѝ изпращя. Омекналото ѝ тяло безсилно се отпусна напред.

Усети дъха на човека, който я убиваше, влагайки всяка капка енергия, за да я довърши. Сълзи на болка и отчаяние бликнаха по лицето ѝ.

— Умри — изсъска онзи до ухото ѝ. — Просто умри!

Подигравателният му тон изведнъж я съживи. С последните остатъци от енергия Мишел стегна пръсти около пистолета си. Насочи

го назад, към седалката, и показалецът ѝ напипа тънкото късче метал. Вече почти не ѝ оставаха сили, но въпреки всичко намери малък резерв от воля да изпълни замисленото. Молеше се прицелът да е точен. Втори шанс нямаше да получи.

Пистолетът изгърмя и куршумът прониза седалката. Мишел чу звука на куршум, потъващ в човешка плът. Примката веднага се разхлаби, после падна. Освободена, Мишел засмука огромна глътка въздух. Макар че бе замаяна и ѝ призляваше, тя блъсна вратата на джипа и падна навън.

Чу задната врата да се отваря. Мъжът изскочи навън, притискайки с длан окървавените си ребра. Тя вдигна пистолета, но той ритна вратата докрай и ударът я повали. Вече обезумяла от ярост, Мишел отново скочи на крака и се прицели, докато противникът се обръщаше да побегне.

Но преди да стреля, тя падна на колене, разтърсвана от жестоки спазми в стомаха. Когато вдигна глава, зрението ѝ бе тъй замъглено, в главата ѝ туптеше тъй адска болка, че видя не един, а три бягащи силуета. Изстреля шест куршума, всичките насочени в плътен сноп към предполагаемия образ на човека, който бе сторил всичко възможно, за да я убие.

И шестте изстрела прелетяха далече от нападателя. Беше избрала погрешен образ.

Стъпките бързо се отдалечиха; след малко избуча автомобилен двигател, чу се как гумите изхвърлят пръст и чакъл.

Мишел изпъшка още веднъж и падна на земята.

Воят на клаксона най-сетне привлече вниманието на един патрулиращ помощник-шериф, който откри Кинг и Мишел все още в безсъзнание. Откараха ги в болницата в Шарлотсвил. Кинг се опомни пръв. Главата му беше окървавена, но черепът му се бе оказал корав, тъй че нямаше сериозни увреждания. Мишел се свести по-бавно — бяха я упоили, докато обработят раните по шията ѝ. Когато се събуди, Кинг седеше до нея с бинтована глава.

— Господи, изглеждаш ужасно — изрече тя с немощен глас.

— Само това ли заслужих, като седя от часове на този проклет стол и чакам принцесата да се събуди? „Господи, изглеждаш ужасно.“

— Извинявай. Наистина е чудесно да видя лицето ти. Не знаех дали си жив.

Той се вгледа в белезите по подпухналата ѝ шия.

— Който и да е бил, пипа здравата. Видя ли някого?

— Не. Беше мъж, само това знам. — Тя помълча и добави: — Прострелях го.

— Какво?

— Прострелях го през седалката.

— Къде го улучи?

— В ребрата, струва ми се.

— Полицаите чакат да дадеш показания. Аз вече говорих с тях. ФБР и Джефърсън Паркс също са тук. Разказах им как намерихме пистолета, споделих и теорията си за изнудването на Лорета.

— Едва ли ще мога да им кажа много.

— Трябва да са били поне двама: единият ни подплашва да напуснем къщата, другият чака в джипа. Разчитали са да взема пистолета. Така им спестихме търсенето. Идеално замислен капан.

— В колата бяха двама. — Мишел пак помълча. — Взели са пистолета, нали?

— Да. Глупаво, като си помислиш. Трябваше веднага да занесем пистолета във ФБР, но не го направихме и вече нищо не можем да

променим. — Той въздъхна и положи ръка на рамото ѝ. — Разминахме се на косъм, Мишел. Наистина на косъм.

— Борих се с всички сили.

— Знам. Без теб щях да бъда мъртъв. Задължен съм ти.

Преди Мишел да отговори, вратата се отвори и в стаята влезе млад мъж.

— Агент Максвел? — Той показва карта от тайните служби. — Щом ви изпишат от болницата и приключите разговора с полицията, трябва да ме придружите до Вашингтон.

— Защо? — попита Кинг.

Онзи не му обърна внимание.

— Лекарите казват, че сте оцелели по чудо.

— Чудото се дължи изцяло на нея — изтъкна Кинг.

— Защо трябва да се върна във Вашингтон? — попита Мишел.

— От днес сте възстановена на работа във вашингтонското бюро.

— Това е работа на Уолтър Бишоп — подхвърли Кинг.

— Не знам чия работа е.

— Аз обаче знам. Затова го казах.

— Ще бъда тук, когато сте готова за тръгване.

Младият мъж отривисто кимна на Кинг и излезе.

— Е, беше забавно, макар че не трая дълго — каза Кинг.

Тя посегна и стисна ръката му.

— Хей, ще се върна. Няма да те оставя да се забавляваш сам-самичък.

— Засега почивай, става ли?

Тя кимна.

— Шон? — Той я погледна. — За снощи, с плуването и всичко останало. Беше забавно. Мисля, че и двамата се нуждаехме от това. Може някой ден да го повторим.

— Да, по дяволите. С огромно удоволствие те метнах във водата.

Кинг бе напуснал стаята на Мишел и вървеше по коридора, когато пред него пристъпи жена. Джоун изглеждаше едновременно объркана и разтревожена.

— Току-що узнах. Добре ли си?

Тя погледна превързаната му глава.

- Нищо ми няма.
- А агент Максвел?
- И тя е добре. Благодаря, че попита.
- Сигурен ли си, че нищо ти няма?
- Добре съм, Джоун!
- Разбрах, разбрах, успокой се.

Тя кимна към столовете в една празна стая. Седнаха й Джоун го погледна със сериозно изражение.

- Чух, че си открил пистолет в дома на онази жена.
- Как разбра, дявол да го вземе? Току-що го казах на полицаите.
- Работя в частния сектор, но не съм загубила детективските си умения, когато напуснах службите. Вярно ли е?

Той се поколеба.

- Да, намерих пистолет.
- И откъде е дошъл според теб?
- Имам си теории. Но не съм в настроение да ги споделям.
- Дай тогава да ти предложи една от моите. Тази жена е бивша камериерка от хотел „Феърмаунт“, има скрит пистолет в градината и я откриват убита, с натикани в устата пари. Изнудвала е собственика на пистолета. А той може да е бил замесен в убийството на Ритър.

Кинг я зяпна смаяно.

- Откъде черпиш сведения, по дяволите?
- Извинявай, нещо и аз загубих настроение да споделям. Значи намери пистолета, после го загуби и при това без малко да се простиш с живота си.

— Всъщност Мишел пострада по-зле. Мен само ме зашеметиха. Изглежда, че са направили всичко възможно, за да я убият.

При тези думи Джоун го изгледа странно.

— Мислиш ли, че случаят има нещо общо с изчезването на Бруно? — попита внезапно тя.

— От къде на къде? — изненада се той. — Само защото Ритър и Бруно бяха кандидат-президенти? Твърде слаб аргумент.

— Може би. Но нещата, които изглеждат сложни, често се оказват прости по същността си.

— Благодаря за урока по детективска логика. Няма да го забравя.

— Може наистина да ти трябват елементарни уроци. Тръгнал си с жената, която остави да отвлекат Бруно.

— Тя не е по-виновна за това, отколкото аз за смъртта на Ритър.

— Фактът е, че аз разследвам изчезването на Бруно и в момента за мен никой не е извън подозрение, включително и скъпата ти приятелка Мишел.

— Чудесно, само че тя не ми е „скъпа приятелка“.

— Добре, каква ти е точно?

— Просто разследвам нещо и тя ми помага.

— Великолепно, радвам се, че поне движиш с някого, тъй като мен явно си ме забравил напълно. И Максвел ли предлага милион долара, ако разгадаеш случая, или само малко гимнастика между чаршафите?

Кинг се втренчи в нея.

— Само не ми казвай, че ревнуваш.

— Може и да ревнувам, Шон. Но въпреки всичко смятам, че заслужавам поне отговор на предложението си.

Кинг хвърли поглед към стаята на Мишел, но пак се обърна, когато Джоун сложи ръка върху рамото му.

— Трябва да продължа разследването. И кой знае, може би има някакъв шанс да разкрием цялата истина за Клайд Ритър.

Кинг я изгледа предизвикателно.

— Да, някакъв шанс — отвърна той.

— Е, участваш ли? Трябва да знам. Още сега.

След кратко колебание той кимна.

— Участвам.

Излетяха с частен самолет за Дейтън, Охайо, после продължиха с кола до една психиатрична клиника, която се намираше на около трийсет минути път северно от града. Джоун се бе обадила предварително да получи разрешение за свиждане със Сидни Морс.

— Не беше чак толкова трудно, колкото предполагах — обясни тя на Кинг. — Макар че когато споменах кого искам да видя, жената отсреща се разсмя. Нямамо пречки да го посетим, но щяло да бъде безполезно.

— Откога е тук Морс? — попита Кинг.

— От около година. Изпратили са го близките му. Или по-точно брат му, Питър Морс. Изглежда, няма други роднини.

— Мислех, че Питър Морс има неприятности с полицията. Не беше ли наркоман?

— Именно, *беше*. Никога не е влизал в затвора, вероятно благодарение на влиятелния си брат. По всичко личи, че се е отказал от наркотиците и когато по-големият му брат превъртял, той го настанил в щатската психиатрична клиника.

— Защо точно в Охайо?

— Доколкото разбрах, преди това Сидни живеел тук с брат си. Вероятно вече не е в състояние сам да се грижи за себе си.

Кинг поклати глава.

— Как се обръща съдбата! За по-малко от десет години някогашният герой на деня става постоянен жител на лудницата.

Малко по-късно Кинг и Джоун седяха в малка стая на унилото болнично заведение. По коридора долитаха стонове, крясъци и ридания. Хора, отдавна загубили разсъдъка си, седяха прегърбени в инвалидни колички из коридорите. В общата зала близо до приемната неколцина пациенти гледаха телевизия. Сестри, лекари и санитарии с

бели престилки крачеха уморено насам-натам, сякаш потискащата обстановка изсмукваше енергията им.

Кинг и Джоун станаха, когато един санитар докара пациента в инвалидна количка. Младежът кимна.

— Добре, ето го Сид. — Той коленичи пред Морс и го потупа по рамото. — Хей, Сид, тези хора искат да поговорят с теб, чуваш ли ме? Нищо друго, само да поговорят.

При последните думи санитарят се ухили. После той стана, а Джоун попита:

— Има ли нещо, което трябва да знаем? Например да избягваме някоя особено болезнена тема?

Младежът се усмихна, разкривайки ред криви зъби.

— Не и със Сид. Изобщо няма значение.

Кинг не можеше да откъсне очи от развалината в количката. Нима същият този човек преди осем години бе само на крачка от осъществяването на най-изумителния трик в американската политика? Морс бе поотслабнал, но все още си оставаше пухкав. Косата му беше обръсната; имаше къса прошарена брада. Кинг помнеше, че някога очите му бяха като лазери, не пропускаха нищо. Сега изглеждаха напълно безжизнени. Да, пред тях наистина седеше Сидни Морс, но само като сянка, куха обвивка.

— Каква е диагнозата? — попита той.

— Никога няма да излезе оттук, това му е диагнозата — отговори санитарят, който се представи с името Карл. — Напълно си е загубил ума. Превъртял е и няма да се оправи. Вижте какво, аз ще съм малко по-нататък по коридора. Като свършите, просто елате да ме повикате.

И Карл излезе.

Джоун се озърна към Кинг.

— Не мога да повярвам, че е той. Знам, че кариерата и репутацията му понесоха тежък удар след смъртта на Ритър, но кой би си помислил, че ще стигне дотук?

— Може да е станало постепенно — отговори той. — Много неща могат да се случат за осем години. Погледни мен например. След провала с Ритър той направо се срива. Никой не го искаше. Изпадна в депресия. А може би, докато са живеели заедно, по-малкият брат е подтикнал Сидни към наркотиците в момент, когато е бил най-уязвим. Спомням си как веднъж по време на кампанията Сидни спомена, че

имал големи неприятности заради наркоманията на брат си. Онзи бил много изобретателен в измислянето на начини да си набавя пари за дрога. Изпечен мошеник. — Кинг коленичи пред Морс. — Сидни, Сидни, не ме ли помниш? Аз съм Шон Кинг. Агент Шон Кинг — добави той.

Никаква реакция. Струйка слюнка се стече по устната на нещастника. Кинг се озърна към Джоун.

— Баща му беше известен адвокат, а майка му наследница на богат род. Чудя се къде ли са отишли всичките им пари.

— Може да са използвани за издръжката му тук.

— Не, това е обществено заведение, а не някакъв луксозен пансион.

— Тогава може да са попаднали в ръцете на брат му. Всеки е получил дял от наследството, а сега братът контролира всичко. И изобщо какво ме интересуват братята Морс? Дошла съм да намеря Джон Бруно.

Кинг отново се обърна към Морс. Човекът не бе помръднал.

— Господи, погледни тези белези от нож по лицето му.

— Самонараняване. Случва се понякога при душевноболните.

Кинг поклати глава и се изправи.

— Хей, играхте ли вече с него? — попита нечий писклив глас.

Двамата се обърнаха и погледнаха niskия костелив мъж, който стоеше зад тях, стиснал раздърпано плюшено зайче. Лицето му беше толкова дребничко, че приличаше на джудже. Облеклото му се състоеше единствено от протрит халат, явно без нищо отдолу. Джоун бързо извърна глава.

— Играта — каза човекът и ги погледна с детинско изражение. — Играхте ли вече?

Кинг посочи Морс.

— Какво, с него ли?

— Аз съм Бъди. — Новодошлият повдигна парцаливото зайче. — И това също е Бъди.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Бъди — каза Кинг. Той погледна зайчето. — И с теб също, Бъди. Значи познаваш Сид?

Бъди енергично закима.

— Играем играта.

— Да, играта. Защо не ми я покажеш? Може ли?

Бъди отново кимна и се усмихна. Изтича в ъгъла на стаята, където имаше кашон с разни вехтории. Извади топка за тенис и се върна при тях. Застана пред Морс и вдигна топката.

— Добре, сега хвърлям...

Изведнъж Бъди сякаш загуби връзка със света и остана да стои с безизразни очи и зяпнала уста, стискайки заека и топката.

— Топката — подсказа му Кинг. — Хвърляш топката, Бъди.

Бъди се съживи.

— Добре, хвърлям топката.

Той демонстративно размаха ръка като професионален играч на бейзбол, при което халатът разкри доста повече от анатомията му, отколкото биха желали да видят Кинг и Джоун. Когато пушна топката обаче, замахът беше бавен и отмерен.

Топката летеше право към главата на Морс. Секунда преди да го улучи, дясната му ръка се стрелна нагоре и я хвана. После ръката се отпусна, продължавайки да стиска топката. Бъди заподскача насамнатам, после се поклони.

— Играта — обяви той.

Пристъпи към Морс и се опита да вземе топката, но пръстите на болния стискаха здраво. Бъди се завъртя към гостите с жална физиономия.

— Никога не я дава. Той е лош! Лош, лош, лош!

Карл подаде глава през вратата.

— Наред ли е всичко? Ехей, Бъди.

— Той не ми дава топката — проплака Бъди.

— Няма проблеми. Успокой се.

Карл пристъпи напред, взе топката от ръката на Морс и я подаде на Бъди. Дребосъкът се обърна към Кинг и протегна ръка.

— Сега е твой ред!

Кинг сви рамене и лекичко метна топката към Морс, който отново я хвана.

— Никой ли не идва да навести Сид? — обърна се Джоун към Карл.

— Отначало идваше брат му, но вече отдавна не сме го виждали. Сид сигурно е бил голяма клечка преди години, защото когато го приехме, идваха разни журналисти. Но това не трая дълго, след като

видяха в какво състояние е. Сега никой не идва. Той просто си седи на стола.

— И лови топката — добави Джоун.

— Точно така.

Докато си тръгваха, Бъди изтича след Джоун и Кинг. Стискаше топката за тенис.

— Ако искате, можете да я вземете. Аз имам още много.

Кинг взе топката.

— Благодаря, Бъди.

Бъди вдигна заека.

— Благодаря и на Бъди.

— Благодаря, Бъди.

Дребосъкът погледна Джоун и вдигна заека още по-високо.

— Целувка за Бъди?

Кинг смушка Джоун с лакът.

— Давай, симпатичен е.

— Какво, дори без да ме е черпил една вечеря?

Джоун целуна заека по бузата. После попита:

— Значи сте добри приятели със Сидни... със Сид, искам да кажа.

Бъди кимна тъй енергично, че брадата му се удари в гърдите.

— Стаята му е до моята. Искате ли да я видите?

Кинг погледна Джоун.

— Така и така сме дошли.

Тя сви рамене.

— Щом сме приели играта...

Бъди хвана ръката на Джоун и ги поведе по коридора. Двамата не знаеха дали е разрешено да влизат в тази част на болницата без придружител, но никой не им попречи.

Бъди спря пред една стая и плесна с длан по вратата.

— Това е моята стая! Искате ли да видите? Много е хубава.

— Разбира се — каза Джоун. — Може вътре да имаш още някой Бъди.

Бъди отвори вратата и веднага пак я захлопна.

— Не обичам да ми гледат нещата — каза той, като ги наблюдаваше с тревога.

Кинг въздъхна примирено.

— Добре, Бъди, къщата си е твоя, ти командваш.

— Тази ли е стаята на Сид? — попита Джоун, сочейки вратата вляво от Бъди.

Дребосъкът отвори вратата отдясно.

— Не, тази.

— Разрешено ли е, Бъди? — попита Кинг. — Може ли да влезем?

— Разрешено ли е, Бъди? Може ли да влезем? — повтори Бъди, като ги гледаше с широка усмивка.

Джоун се озърна към коридора и не видя някой да ги наблюдава.

— Мисля, че може, Бъди. Защо не останеш отвън да пазиш?

Тя се вмъкна в стаята. Кинг я последва и затвори вратата. Бъди остана да стои отвън с уплашена физиономия. Вътре двамата огледаха спартанското обзавеждане.

— Падението на Сидни Морс е пълно и окончателно — отбеляза Джоун.

— Често става така — подхвърли разсеяно Кинг, продължавайки да оглежда стаята.

Наоколо се носеше силна миризма на урина. Кинг се запита колко често сменят чаршафите. В ъгъла имаше малка масичка. На нея лежаха няколко снимки без рамки. Кинг ги вдигна.

— Изглежда, в стаите не се разрешават остри предмети от стъкло и метал.

— Морс не ми се видя способен на самоубийство, както впрочем и на каквото и да било друго.

— Кой знае, може да глътне оная топка и да умре от задушаване.

Кинг разгледа снимките. На едната се виждаха двама младежи в ученическа възраст. Единият държеше бейзболна бухалка.

— Братя Морс. Тук вероятно са гимназисти. — Кинг вдигна друга снимка. — А това сигурно са родителите им.

Джоун застана до него и погледна снимките.

— Майка им е била грозничка.

— Грозничка, но богата. За много хора това е по-важно.

— Таткото изглежда много внушителен.

— Нали ти казах, виден адвокат.

Джоун взе снимката и я повдигна.

— Сидни още тогава е бил пълничък, но симпатичен. Питър също изглежда добре... хубаво телосложение, същите очи като на брат

му. — Тя се вгледа в пръстите, уверено стегнати около бухалката. — Навярно е бил спортист в гимназията. На осемнайсет е стигнал върха и оттам насетне всичко тръгва надолу. Наркотици, хулиганство и тъй нататък.

— Не е първият.

— На колко години е Питър сега?

— Малко по-млад от Сидни, значи на петдесет и няколко.

Джоун се вгледа в лицето на Питър.

— Малко прилича на Тед Бънди. Красив, чаровен и щом се разсееш, тутакси ти прерязва гърлото.

— Досущ като някои мои познати от женски пол.

В ъгъла имаше малка кутия. Кинг отиде натам и прерови съдържанието. То се състоеше от купчина стари, пожълтели вестникарски изрезки. Повечето отразяваха събития от кариерата на Сидни Морс.

Джоун надникна през рамото му.

— Много мило от страна на брат му, че е донесъл този своеобразен дневник. Макар и Сидни да не може да го прочете.

Кинг не отговори. Продължаваше да прелиства. След малко вдигна една омачкана изрезка.

— Тук пише за ранната кариера на Морс като театрален режисьор. Спомням си, че той веднъж ми разказа. Правел невероятно сложни постановки. Но не вярвам някоя от тях да е донесла пари.

— Едва ли това го е вълнувало. Едно синче на богата майчица може да си позволи подобни капризи.

— Е, по някое време той се отказал от експериментите и почнал наистина да си изкарва хляба. Но дори и кампанията на Ритър организира като театрална постановка.

— Сецаш ли се за още нещо, преди окончателно да задраскаме Сидни Морс от списъка? — попита Джоун.

— Дали да не погледнем под леглото? — предложи Кинг.

Джоун го изгледа презрително.

— Това е работа за момчета.

Кинг въздъхна, предпазливо надникна под леглото и бързо се изправи.

— Е? — попита Джоун.

— Не ти трябва да знаеш. Хайде да се махаме.

Когато излязоха, Бъди чакаше пред стаята.

— Благодаря за помощта, Бъди — каза Джоун. — Беше истинско сладурче.

Той я погледна с вълнение.

— Целувка за Бъди?

— Вече го целунах — учтиво напомни тя.

Бъди изведнъж се нацупи, готов да заплаче.

— Не, този Бъди.

И той посочи гърдите си с пръст. Джоун зяпна от смайване и се озърна към Кинг за помощ.

— Съжалявам, това е работа за момичета — ухили се той.

Джоун се втренчи в жалния Бъди, тихичко изруга, после изведнъж го сграбчи и залепи звучна целувка върху устата на дребосъка. Обърна се, избърса устни и прошепна на Кинг:

— Какви неща трябва да правя за милион долара.

Сетне излезе с широка крачка.

— Довиждане, Бъди — каза Кинг и я последва.

Щастливият Бъди трескаво размаха ръка и отвърна:

— Довиждане, Бъди.

Частният самолет кацна във Филадельфия и трийсет минути покъсно Кинг и Джоун приближаваха дома на Джон и Катрин Бруно в едно красиво предградие. Докато минаваха покрай добре поддържани тревни площи и тухлени къщи, обрасли с бръшлян, Кинг се озърна към Джоун.

— Тук май мирише на стари пари.

— Само от страна на съпругата. Джон Бруно е израснал в бедно семейство от Куинс, после родителите му се преселили във Вашингтон. Завършил право в „Джорджтаун“ и веднага започнал работа като столичен прокурор.

— Срещата ли си мисис Бруно?

— Не. Искан да дойдеш с мен. Нали знаеш, първото впечатление е най-важно.

Мургава прислужница с колосана униформа, дантелена престилчица и почтително държане ги въведе в големия хол. Жената едва не направи реверанс, преди да излезе. Кинг поклати глава пред тази старомодна гледка, после веднага се съсредоточи, защото в стаята влезе дребна жена.

От Катрин Бруно би излязла отлична президентска съпруга, бе първото му впечатление. Тя беше около четирийсет и пет годишна, нисичка, изтънчена, умна, достолепна — истинско олицетворение на синята кръв и добрите маниери. Втората му мисъл обаче бе, че жената твърде много държи на собствената си персона. Това личеше по навика ѝ да гледа над рамото на своя събеседник. Сякаш не можеше да хаби безценното си зрение за хора от простолюдието. Тя дори не попита Кинг защо главата му е бинтована.

Джоун обаче я накара много бързо да се съсредоточи. Тя винаги излъчваше сила и напрежение, като ураган, готов всеки момент да се

разрази. Кинг едва удържа усмивката си, докато неговата партньорка с лекота разбиваше стената на високомерието.

— Времето не е на наша страна, мисис Бруно — каза Джоун. — Полицията и ФБР вършат всичко необходимо, но резултатите им засега са нищожни. Колкото по-дълго остава в неизвестност съпругът ви, толкова повече намаляват шансовете да го върнем жив.

Надменният поглед бързо се върна към грешната земя.

— Е, нали затова ви наеха хората на Джон? За да го върнете жив и здрав.

— Именно. Водя разследване по няколко линии, но ми е необходима и вашата помощ.

— Казах на полицаите всичко, което знам. Питайте тях.

— Предпочитам да чуя вас.

— Защо?

— Защото в зависимост от вашите отговори може да имам допълнителни въпроси, които не са хрумнали на полицаите.

И освен това искаме да видим дали зад тая префърцунена маска не се крие лъжлив език, помисли си Кинг.

— Добре, питайте.

Жената изглеждаше толкова смутена, че Кинг изведнъж се запита дали няма тайна любовна връзка, която измества на заден план желанието ѝ отново да види съпруга си.

— Подпомагахте ли политическата кампания на съпруга си? — попита Джоун.

— Що за въпрос е това?

— Такъв, чийто отговор бихме желали да знаем — отвърна любезно Джоун. — Разбирате ли, мъчим се да стесним кръга от мотиви, потенциални заподозрени и перспективни линии на разследване.

— А какво общо има с това моята подкрепа за политическата кариера на Джон?

— Е, ако сте подкрепяли политическите му амбиции, значи навярно имате достъп до имена, водили сте със съпруга си разговори насаме за някои негови тревоги, свързани с тази част от живота му. Ако обаче сте били извън играта, ще трябва да търсим другаде.

— О, не мога да кажа, че бях твърде доволна, когато Джон се насочи към политическа кариера. Разбирате ли, той нямаше никакъв

шанс; всички го знаехме. А близките ми...

— Не одобрявах — подсказа Кинг.

— Семейството ми стои далеч от политиката. Имаме безупречна репутация. Майка ми едва не получи удар, когато се омъжих за обикновен прокурор, израснал в неподходяща среда и отгоре на всичко с десет години по-възрастен от мен. Но аз обичам Джон. И все пак се налага да изглаждам отношенията, а това невинаги беше лесно. Затова не мога да кажа, че бях добре запозната с политическата му дейност. Той обаче имаше кристалночиста репутация като юрист. Беше водил обвинението по някои от най-тежките дела във Вашингтон, а по-късно и във Филаделфия, където се запознахме. Това му донесе национална известност. Предполагам, че близостта с всички онези политици във Вашингтон е разпалила у него стремежа да се хвърли в битката, дори и след като се преместихме във Филаделфия. Не одобрявах политическите му амбиции, но съм негова съпруга, тъй че формално го подкрепях.

Джоун и Кинг зададоха поредица от стандартни въпроси, на които мисис Бруно даде стандартни и в общи линии безполезни отговори.

— Значи не се сещате кой би желал да причини зло на съпруга ви? — попита Джоун.

— Не, с изключение на онези, които е обвинявал в съда. Получаваше заплахи наистина, но това беше отдавна. След като напусна прокуратурата във Филаделфия, той работи няколко години като адвокат, преди да се хвърли на политическата арена.

Джоун спря да си води записки.

— В коя фирма работеше?

— Във филаделфийския клон на вашингтонската фирма „Добсън, Тайлър и Рийд“. Кантората им е в центъра, на Маркет Стрийт. Много почтена фирма.

— С какво се занимаваше там?

— Джон не разговаряше с мен по работа. А и аз никога не съм го насърчавала. Не ме интересуваше.

— Но вероятно е ставало дума за съдебни дела.

— Съпругът ми бе най-щастлив, когато имаше сцена, на която да се изяви. Затова предполагам, че наистина е водил съдебни дела.

— И не е изказвал пред вас никакви тревоги?

— Той смяташе, че кампанията му върви сравнително добре. Не се самозалъгваше, че ще спечели. Просто искаше да изкаже публично убежденията си.

— А какво щеше да прави след изборите?

— Никога не сме обсъждали тази тема. Предполагам, че възнамеряваше да се върне в „Добсън, Тайлър и Рийд“.

— Можете ли да ни кажете нещо за отношенията му с Бил Мартин?

— Споменаваше името му от време на време, но това е било още преди мен.

— И нямате представа защо вдовицата на Бил Мартин би желала да се срещне със съпруга ви?

— Ни най-малка. Както казах, било е още преди да се запозная с Джон.

— Имали ли сте предишни бракове?

— Той не, аз да — отвърна лаконично мисис Бруно.

— А имате ли деца?

— Три. Ужасно им е трудно. И на мен също. Просто искам Джон да се върне.

Тя театрално заподсмърча и Джоун ѝ подаде хартиена кърпичка.

— Всички желаем същото — каза Джоун, мислейки несъмнено за милиона, който би спечелила в такъв случай. — И няма да спра, докато не постигна тази цел. Благодаря. Ще поддържаме връзка.

Излязоха и потеглиха обратно към летището.

— Е, какво мислиш? — попита Джоун в колата. — Надуши ли нещо?

— Първо впечатление: тая надменна жена знае повече, отколкото казва. Но това, което не казва, може да няма нищо общо с отвличането на Бруно.

— Или изцяло да е свързано с него.

— Не изглежда много доволна от политическите му забавления, но коя ли съпруга си пада по тия неща? Тя има три деца и нямаме основания да подозираме, че не обича тях или съпруга си. Пари не ѝ липсват. Нищо не печели, ако поръча да го отвлекат. Ще трябва сама да плати част от откупа.

— Но ако няма откуп, не плаща нищо. Отново е свободна да се омъжи за човек от своята класа, който не е нагазил в блатото на политиката.

— Вярно — съгласи се Кинг. — Просто засега не знаем достатъчно.

— И това ще стане. — Джоун отвори папката и зачете. — Нападението срещу теб и Максвел е било около два след полунощ. Мислех, че към мен си проявил по-особено внимание, а откривам, че каниш за нощувка какви ли не жени.

— Тя спа в стаята за гости, също като теб.

— А *ти* къде спа?

Той не обърна внимание на въпроса.

— Кой е следващият в списъка?

Джоун затвори папката.

— Бих искала, докато сме в града, да посетим онази фирма, „Добсън, Тайлър и Рийд“, но първо ще трябва да направим някои справки. Затова се насочваме към Милдред Мартин.

— С какво разполагаме за нея?

— Посветила целия си живот на своя съпруг, който работел заедно с Бруно във Вашингтон. Някои от предварителните ми проучвания подсказват, че младият Джон Бруно е гледал да обира лаврите, а на Мартин прехвърлял черната работа.

— Значи вдовицата на Мартин не би трябвало да изпитва топли чувства към Бруно?

— Точно така. Бил Мартин е страдал от рак на белите дробове в последен стадий. Болестта се прехвърляла и към костите. Оставал му най-много още месец живот. Но това не съвпадало с нечий график и се наложило да му помогнат. — Тя отвори папката. — Успях да получа резултатите от аутопсията на Мартин. Балсамирацията е проникнал навсякъде, дори до стъкловидното тяло, което иначе е много подходящо за откриване на отрови, защото след смъртта не се превръща в пихтия като кръвта.

— Стъкловидното тяло? — повтори Кинг. — Това е течността, която изпълва окото, нали?

Тя кимна.

— Но в пробата от средния мозък *откриха* повишено съдържание на метанол.

— Нищо необичайно, ако човекът е пийвал повечко. Метанолът се среща във виното и уискито.

— И тук си прав. Просто го отбелязвам, защото е направило впечатление на съдебния лекар. Метанолът обаче е и съставка на балсамиращата течност.

— И ако са знаели, че няма да има аутопсия и тялото ще бъде балсамирано...

Джоун довърши:

— Балсамирането може да прикрие присъствието на метанол или поне да обърка съдебния лекар, когато бъде извършена аутопсия.

— Значи идеално убийство?

— Не и когато ние водим разследването — каза Джоун с усмивка.

— Какво очакваш да ни каже Милдред?

— Ако Бруно е променил графика си, за да се срещне с жена, която се представя за Милдред Мартин, значи е смятал, че истинската Милдред Мартин има да му каже нещо важно. Доколкото съм чувала, Джон Бруно не върши нищо без полза за себе си.

— Или ако нещо не го застрашава. И какво те кара да мислиш, че тя ще каже *на нас*!

— Проверих какво се знае за нея и открих, че също си пада по пиенето и по вниманието на красиви мъже. Надявам се да схващаш намека. Ако можеш, свали превръзката. Имаш толкова хубава коса.

— А какво ще е твоето участие?

Тя се усмихна лукаво.

— Ролята на безсърдечната кучка. Изпипала съм я до съвършенство.

След като кацнаха, Кинг и Джоун наеха кола и потеглиха към дома на Милдред Мартин, където пристигнаха привечер. Скромната къща се намираше в квартал за пенсионери без големи финансови възможности. Беше на около осем километра от погребалното бюро, откъдето бяха отвлекли Бруно.

Позвъниха и почукаха на вратата, но никой не им отвори.

— Не разбирам — каза Джоун. — Обадох се предварително.

— Да проверим отзад. Нали каза, че пиела? Може да се е оттеглила някъде с бутилката.

В малкия заден двор, покрит с неравни, обрасли с мъх плочки, откриха домакинята край стара плетена маса. Милдред Мартин пиеше, пушеше и се взираше доволно в градината си. Изглеждаше на около седемдесет и пет години, със сбръчкано от тютюна и слънцето лице, и в топлата привечер бе облечена с тънка памучна рокля и леки сандали. Косата ѝ беше боядисана в оранжево, само тук-там при корените се мяркаше бяло. Кофичка с лимонова есенция под масата пръскаше аромат из въздуха, за да пропъжда комарите.

След като се представиха, Милдред каза:

— Обичам да седя тук, въпреки проклетите комари. По това време на годината градината направо сияе.

— Благодарим, че ни приехте — каза любезно Кинг. Беше изпълнил съвета на Джоун да махне превръзката.

Милдред им кимна да седнат и вдигна чашата си.

— Падам си по джина и мразя да пия сама. Какво да ви предложа?

Гласът ѝ беше дълбок и дрезгав, трайно увреден от десетилетия злоупотреба с тютюна и алкохола.

— Коктейл „Скрудрайвър“ — каза Джоун и хвърли бърз поглед към Кинг. — Обожавам водка с портокалов сок.

— Уиски със сода — каза Кинг. — Да ви помогна ли?

Милдред се разсмя от сърце.

— О, можехте, ако бях с четирийсет години по-млада.
Тя се усмихна кокетно и пое към къщата с леко неуверена крачка.

— Изглежда, че е приключила с траура — подхвърли Кинг.

— Били са женени четирийсет и шест години и по всичко личи, че са имали стабилен брак. Съпругът ѝ е починал на около осемдесет години, бил е болен от рак. Може би просто няма за какво да скърби.

— Казват, че Бруно смятал Бил Мартин за свой наставник. Защо?

— В началото на кариерата си като прокурор Джон Бруно работил под негово ръководство. Бил Мартин го научил на всичко.

— Във Вашингтон ли? — попита Кинг.

— Именно — отговори Джоун.

Кинг се огледа.

— Е, семейството не изглежда много заможно.

— От държавна служба не се забогатява, всички го знаем. А и Бил Мартин не се е оженил за богата наследница. След като се пенсионира, дошли тук. Това е родното място на Милдред.

— Ако оставим носталгията настрана, не виждам какво би ме накарало да се върна.

Милдред се върна с две чаши върху поднос и седна.

— А сега сигурно ще искате да пристъпите направо към въпроса. Вече разговарях с полицията. Всъщност нищо не знам.

— Разбираме, мисис Мартин — каза Кинг, — но искахме да се срещнем и да поговорим с вас лично.

— Какъв късмет. Моля, наричайте ме Мили. Свекърва ми беше мисис Мартин, а тя е покойница от трийсет години.

— Добре, Мили, знаем, че си разговаряла с полицаите и че те са направили аутопсия на съпруга ти.

— Божичко, само си загубиха времето.

— Защо? — бързо попита Джоун.

Милдред я изгледа втренчено.

— Защото никой не го е отровил. Той беше стар човек с тежка форма на рак и издъхна мирно в леглото си. Ако не ме поваля сърдечен удар в градината, и аз бих предпочела такава смърт.

— Знаеш ли за телефонното обаждане до Бруно?

— Да, и вече казах на полицаите, че не съм била аз. Провериха телефонните ми разпечатки. Май не ми вярваха.

Джоун се приведе напред.

— Да, но важното е, че според свидетели Бруно бил много развълнуван след разговора. Можеш ли да ни обясниш защо?

— Откъде да знам, след като не съм се обаждала? За жалост нямам телепатична дарба. Иначе досега да съм забогатяла.

— Погледни от друг ъгъл, Мили — настоя Джоун. — Бруно и твоят съпруг някога са били добри познати, но пътищата им отдавна са се разделили. И все пак щом някой му се обажда от твое име с молба за среща, веднага го обзема вълнение. Трябва да са му казали нещо правдоподобно. Нещо, което Бруно логично да свърже с теб или съпруга ти.

— Може човекът просто да му е казал, че Бил е мъртъв. Надявам се това да го е развълнувало. В края на краищата двамата бяха приятели.

Джоун поклати глава.

— Не, Бруно вече е знаел. Проверихме. Преди телефонния разговор не е възнамерявал да посети погребалното бюро.

Милдред извъртя очи нагоре.

— Виж, това не ме изненадва.

— Защо мислиш така? — попита Кинг.

— Няма да го увъртам. На мен Джон Бруно не ми допадаше, макар че Бил го боготвореше. Бил беше с двайсет и пет години по-възрастен и пое ролята на негов наставник. Не казвам, че Бруно нямаше способности, но нека се изразя така: той винаги постъпваше както му е изгодно, а за другите пет пари не даваше. Ето например — намира се само на двайсет минути път от покойния си *наставник*, а дори не му хрумва от едното благоприличие да спре за малко кампанията и да дойде да отдаде последна почит. Разбира се, докато някой не му се обажда, уж от мое име. Е, какво повече да ви разправам за Джон Бруно?

— Предполагам, че ти нямаше да гласуваш за него — каза с усмивка Кинг.

Милдред се разсмя гърлено и сложи ръка върху неговата.

— О, скъпи, толкова си симпатичен. Направо ми се ще да те сложа във витринка и да те гледам по цял ден.

Тя не отдръпна ръка след тези думи.

— Първо би трябвало да го опознаеш — подхвърли сухо Джоун.

— Чакам с нетърпение.

— Помниш ли по кое време точно започна да изпитваш неприязън към Джон Бруно? — попита Джоун.

Милдред вдигна празната си чаша и вътре издрънча бучка лед.

— Какво имаш предвид?

Джоун погледна записките пред себе си.

— По времето, когато твоят съпруг е ръководил прокуратурата във Вашингтон, били разкрити някои нередности, които довели до отмяна на редица присъди и провал на няколко обвинения. Било много грозна история.

Милдред запали нова цигара.

— Беше отдавна. Почти не си спомням.

— Сигурна съм, че ще си спомниш, ако се постараяш — твърдо отсече Джоун. — Бъди така добра да спреш да се наливаш. Много е важно. Много.

— Хей — намеси се Кинг, — я не нападай жената. Тя ни прави услуга. Не е длъжна да ни казва каквото и да било.

Милдред отново го хвана за ръката.

— Благодаря, скъпи.

Джоун се изправи.

— Знаеш ли какво, защо не вземеш да довършиш разпита сам, а аз ще запаля цигара и ще разгледам *хубавата* градина. — Тя взе пакета цигари на Милдред. — Може ли да задигна една?

— Взимай, скъпа, защо да умирам сама?

— Да, наистина защо, *скъпа*?

Джоун се отдалечи и Кинг смутено погледна Милдред.

— Понякога е малко рязка.

— Рязка? Направо си е кобра с токчета и червило. Наистина ли работиш за нея?

— Да. И научавам много неща.

Милдред се озърна към Джоун, която в момента изтръскваше пепелта от цигарата си над един розов храст.

— Само не забравяй да си държиш ръката на ципа на панталона, когато тя е наоколо, инак, току-виж, някоя сутрин откриеш, че ти липсва нещо много важно.

— Ще го имам предвид. Дай сега да си поговорим за онези истории в службата на съпруга ти. Усещам, че имаш определено

мнение за това, нали? Всъщност в крайна сметка той е подал оставка именно заради онези нередности, прав ли съм?

Милдред вирна глава, макар че гласът ѝ трепереше.

— Той пое вината заради отговорния пост, който заемаше и защото беше човек на честта. Вече няма мъже като Бил Мартин. Също като Хари Труман, той смяташе, че носи цялата отговорност. За добро или зло.

— Искаш да кажеш, че пое вината, макар грешката да не е била негова?

— Трябва ми още едно питие, преди да си строша някоя коронка с тоя проклет лед — каза тя и понечи да стане.

— Смяташ, че Бруно е виновен, нали? Той е напуснал Вашингтон, преди да стане напечено, съсипал е кариерата на мъжа ти и е станал шеф на прокуратурата във Филадельфия. А там си спечелил слава с присъди по нашумели дела, уредил се изгодно в голяма адвокатска фирма и накрая хвърлил око на Белия дом.

— Виждам, че си си подготвил домашното.

— Но съпругът ти е продължил да му се възхищава, значи не е споделял твоето мнение, нали?

Милдред отново седна.

— Бил беше добър юрист, но не умееше да преценява хората. Едно му признавам на Бруно: винаги знаеше какво да каже и как да постъпи. Знаеш ли, че позвъни тук да съобщи на Бил, че се кандидатира за президент?

Кинг я погледна с изненада.

— Наистина ли? Кога беше това?

— Някъде преди два месеца. Аз вдигнах телефона. Като чух гласа му, едва не паднах. Искях да му кажа каквото заслужаваше, но се въздържах. Прехапах си езика. Побъбрихме като стари приятели. Той разправи какви велики дела бил извършил, как чудесно си живеел във висшите кръгове на Филадельфия. Едва не повърнах. После дадох телефона на Бил и двамата разговаряха известно време. А всъщност Бруно само искаше да злорадства, да му натрие носа. Да покаже, че се е издигнал много над Бил.

— А аз предполагах, че Бруно не ви се е обаждал от години.

— Е, това беше единственият телефонен разговор и аз ужасно се подразних.

— Бил каза ли нещо, което би подтикнало Бруно да дойде в погребалното бюро?

— Не. Бил почти не успя да вземе думата. Вече беше много отпаднал. А аз определено не казах нищо, което да развълнува Бруно. Макар че много исках, повярвай ми.

— За онези истории във Вашингтон.

— И много други неща.

— Не са ли ти попадали доказателства?

— Бруно беше юрист, знаеше как да прикрива следите си. Неговото лайно никога не миришеше. Плю си на петите много преди нещата да излязат наяве.

— Е, доколкото виждам, ти не съжаляваш, че е изчезнал.

— Да върви по дяволите. Дори се надявам вече да е при тях.

Кинг се приведе напред и този път сам положи ръка върху нейната.

— Мили, много е важно. Макар че аутопсията на съпруга ти не даде категорични резултати, има някои признаци, че може да е отровен с метанол. Разбираш ли, такова отравяне би било прикрито от балсамирането. Цялата история почна с неговата смърт и изпращането на тялото в погребалното бюро. Похитителят на Бруно не би оставил това на случайността. Твоят съпруг е трябвало да попадне там в точно определено време, тоест да умре на конкретна дата.

— Така разправят и онези от ФБР, но аз ти казвам, че никой не може да е отровил Бил. Аз щях да разбера. Всеки ден бях при него.

— Само ти? Той е бил много болен, преди да умре. Не ти ли помагаха? Не идваше ли някой? Може да е било от лекарствата.

— ФБР взе всички лекарства за анализ и не откриха нищо. Аз се хранех със същото, пиех същата вода. И съм много добре.

Кинг се облегна назад и въздъхна.

— Някой се е представил за теб в погребалното бюро.

— Чух. Е, аз харесвам черното, отива ми на косата. — Тя погледна полупразната чаша на Кинг. — Ще искаш ли още едно? — Той поклати глава. — Бил не се отказа от уискито до самия край. Това бе едно от малкото удоволствия, които му оставаха. Държеше си специални запаси от двацет и пет годишно „Макалан“. — Тя се изкиска. — Всяка вечер си пийваше по малко. Беше на изкуствено хранене, но аз му сипвах в маркуча със спринцовка. За яденето пет

пари не даваше, но на уискито си държеше и пак доживя до осемдесет. Не е зле.

— Бас държа, че и ти имаш добри запаси.

Тя се усмихна.

— Какво друго ми остава на тая възраст?

Кинг сведе очи към чашата си.

— А ти пиеш ли уиски?

— Не близвам. Нали ти казах, падам си по джина. Уискито е като разредител за боя. Ако искаш да си прочистиш синусите — моля, пий го колкото щеш.

— Е, благодаря още веднъж. Пак ще се чуем. Приятна вечер.

Кинг стана и понечи да се обърне. Зърна Джоун с цигара и чаша в ръцете и изведнъж застина.

Разредител за боя?

Той рязко се завъртя.

— Мили, ще ми покажеш ли специалните запаси на Бил?

Ето какво бе пропуснала да каже на полицията и ФБР Милдред — за уискито, или поне за специалните запаси на Бил Мартин.

Кинг и Джоун изчакаха в полицията, докато следователите я разпитваха най-подробно.

Джоун погледна Кинг.

— Имаш късмет, че ти наля от обикновеното.

Кинг поклати глава.

— Как е попаднало в къщата подправеното уиски?

В този момент към тях пристъпи мъж с кафяв костюм.

— Мисля, че открихме.

Той беше един от специалните агенти на ФБР, натоварени със случая. Джоун го познаваше добре.

— Здравсти, Дон — каза тя. — Запознай се с Шон Кинг. Шон, това е Дон Ренълдс.

Двамата се ръкуваха.

— Задължени сме ви — каза Ренълдс. — Никога нямаше да се сетим за уискито, а и тя не ни каза за тайните запаси. Всичко друго беше анализирано.

— Всъщност заслугата е на Шон. Колкото и да не ми се иска да го призная — усмихна се Джоун. — Значи казваш, че сте наясно как е попаднало там фалшивото уиски?

— Преди два месеца са наели жена да помага в къщата. Най-вече да помага на Бил Мартин, който едва се движел.

— Милдред не беше ли споменавала за това? — смая се Кинг.

— Каза, че го сметнала за маловажно. Жената не давала лекарства на Бил, макар да твърдяла, че е квалифицирана медицинска сестра. Милдред държала да върши лично това. А жената напуснала много преди смъртта на Мартин, тъй че Милдред не смятала това за важно.

— Откъде е дошла жената?

— Тук става най-интересно. Просто се появила един ден. Уж случайно научила, че може да им трябва помощ поради състоянието на Бил. Твърдяла, че е професионална болногледачка и нямало да им вземе скъпо, защото се нуждаела от работа. Имала необходимите документи.

— И къде е сега тази услужлива дама?

— Казала, че си е намерила постоянна работа в друг град, и с това се приключило. Повече не я видели.

— Но очевидно се е върнала още веднъж — каза Джоун.

Ренълдс кимна.

— Според нашата хипотеза жената се е върнала в къщата един ден преди смъртта на Мартин с подправеното шише, за да е сигурна, че следващото му питие ще бъде последно. Бутилката, която открихме, беше пълна със смес от уиски и метанол. Метанолът бавно достига смъртоносно ниво при обмяната на веществата. Срокът е от дванайсет до двайсет и четири часа. Ако Мартин беше млад и здрав и ако бяха разбрали веднага, можеше да го спасят в болницата. Но той не е бил нито здрав, нито млад, а отгоре на всичко страдал от смъртоносна болест. Освен това съпрузите са имали отделни спални. След като Милдред наляла последното питие на съпруга си през маркуча, навярно всичко се е развило много бързо. Той тежал само около петдесет килограма. Обикновено сто-двеста милилитра метанол убиват възрастен мъж. На Мартин едва ли му е трябвало и толкова. — Ренълдс поклати глава и се усмихна уморено. — По ирония на съдбата са използвали уиски. Уискито съдържа етилов спирт, който е антидот на метанола, защото атакува същия ензим. Но в бутилката имаше толкова метанол, че етиловият спирт не е можел да му противодейства. Мартин може да е викал от болка, но Милдред не е чула нищо, поне така твърди. Може да се е мъчил цяла нощ, преди да умре. Не е имал сили да стане и да потърси помощ. По онова време вече е бил пълен инвалид.

— А Милдред навярно е заспала от джина — каза Кинг. — И тя обича да си пийва.

Джоун добави:

— Онази болногледачка очевидно е знаела, че двамата пият и не спят заедно. След като е разбрала какво пие Мартин и къде си държи запасите, към които Милдред никога не посяга, вече е разполагала с

метода за убийство. Имала време да избяга много преди момента на престъплението.

Ренълдс кимна.

— Можели са да го убият по разни начини, но са държали да избягнат аутопсията, която би провалила графика им. Мартин е трябвало да умре в леглото си. Точно така станало, Милдред го открила там и решили, че е умрял от естествена смърт, макар лекарите да казват, че смъртта от метанол съвсем не е спокойна. А при обмяната на веществата метанолът се превръща във формалдехид, който също е отровен, но после се окислява до мравчена киселина. Тя пък е шест пъти по-смъртоносна от метанола.

— Значи на практика Мартин е бил балсамиран още преди да попадне в погребалното бюро — каза Кинг.

— Правилно. Според сътрудниците на Бруно по план било предвидено през онзи и следващия ден кандидат-президентът да присъства на няколко срещи. В погребалното бюро било прието телата на покойниците да остават по два дни за поклонение. Мартин умира в понеделник и същата вечер го откарват в бюрото. Тялото е изложено в сряда и четвъртък, а погребението е предвидено за петък. Бруно пристига в четвъртък.

— И все пак времето ги е пришпорвало здравата — отбеляза Джоун.

Ренълдс сви рамене.

— Вероятно нищо повече не са могли да направят. Как иначе да го вкарат в погребалното бюро? Едва ли биха го поканили в дома на Мартин. Трябвало е да избират: или бюрото, или нищо. Рискували са, не ще и дума, но успяха.

— И нито едно от сведенията за жената не е вярно, нали? — каза Джоун.

Ренълдс кимна.

— Както гласи шаблонният израз, просто е потънала в земята.

— Описание?

— Жена на възраст, някъде над петдесет, среден ръст, леко набита фигура. Прошарена кестенява коса, но може и да е боядисана. И сега обърнете внимание. Казала на Милдред, че името ѝ е Елизабет Бордън.

— Елизабет Бордън! — възкликна Кинг. — Като Лизи Бордън от детската песничка, която накълцала майка си на четирийсет парчета.

— А като видяла какво е сторила, накълцала баща си на четирийсет и едно — добави Джоун.

— Значи си имаме работа с хора, надарени с извратено и много зловещо чувство за хумор — каза Ренълдс.

Джоун го погледна втренчено.

— Добре, значи са интелигентни и начетени убийци. Но все пак си остават престъпници.

— Е, още веднъж благодаря за помощта. Не знам докъде ще стигнем, но поне разполагаме с повече, отколкото преди.

— Какво ще стане с Милдред? — попита Кинг.

Ренълдс сви рамене.

— За глупост не се полага арест, иначе би трябвало да приберем поне половината население. Ако не изровим нещо подсъдно, няма от какво да се бои. Но ако участваше в престъплението, сигурно щеше да се отърве от бутилката.

— А сега, Дон — каза Джоун с предразполагаща усмивка, — не че искам да ми се отплащаш, но...

Ренълдс се усмихна.

— Чух, че разследваш изчезването на Бруно по поръчение на близките. Чудесно. Знам, че няма да извършиш някоя глупост, а и вече откри нещо, което бяхме пропуснали, тъй че ако ти трябва помощ, само кажи.

— Колко странно, че го споменавах. Тъкмо съм си подготвила списък.

Докато Джоун и Ренълдс водеха професионален разговор, Кинг гледаше как Милдред Мартин излиза от залата за разпити. Вече не беше същата. При първата среща му се стори словоохотлива, енергична и закачлива, а сега сякаш се готвеше да последва покойния си съпруг.

След като Ренълдс си тръгна, Кинг погледна Джоун.

— А сега накъде?

— Отиваме в погребалното бюро.

— Федералните вече са го претърсили милиметър по милиметър.

— Да, със същия успех както при Милдред Мартин. Освен това обичам погребалните бюра. Най-пикантните клюки за покойниците

обикновено идват от техните *приятели*.

— Джоун, наистина си много цинична.

— И това е една от най-привлекателните ми черти. Признай го.

Полицайте откараха Милдред Мартин до дома ѝ, после си тръгнаха. На съседния ъгъл в мрака се спотайваше черен автомобил с двама бдителни агенти от ФБР.

Старата жена влезе, залитайки, в къщата и заключи вратата. Отчаяно се нуждаеше от едно питие. Защо бе сторила всичко това? Нещата вървяха идеално, а тя обърка цялата работа, но после се поправи. Да, поправи се. Всичко беше наред. Тя посегна към джина и си наля пълна чаша със съвсем малко тоник.

Изпи половината чаша; нервите ѝ започнаха да се отпускат. Щеше да се оправи, всичко беше наред. Всъщност какво можеха да ѝ сторят онези от ФБР на нейната възраст? Не разполагаха с нищо; щеше да ѝ се размине.

— Как си, Милдред?

Тя изпищя, изпусна чашата и притисна гръб към бюфета.

— Кой е?

Мъжът леко пристъпи напред, но остана в сянката.

— Твоят стар приятел.

Тя присви очи.

— Не те познавам.

— Естествено, че ме познаваш. Аз съм човекът, който ти помогна да убиеш съпруга си.

Тя вирна глава.

— *Не съм убивала Бил.*

— Е, Милдред, вместо теб го стори метанолът, който наля в тялото му. А ти се обади на Бруно точно както те бях помолил.

Тя се вгледа по-внимателно.

— Това... ти ли беше?

Той направи още крачка напред.

— Оставих те да си отмъстиш на Бруно и да забогатееш от застраховката, като в същото време отървеш от страданията клетия си

съпруг. Само за едно те помолих — да играеш по правилата. Нищо друго не исках, а ти ме разочарова.

— Не знам за какво говориш — избъбри тя с треперещ глас.

— Правилата, Милдред. *Моите* правила. А тези правила не предвиждаха повторно посещение на полицейския участък и още един разпит от ФБР.

— Виновни са онези хора, дето дойдоха да разпитват.

— Да, знам, Кинг и Дилинджър — каза любезно човекът. — Продължавай.

— Аз... аз просто си поговорих с тях. Казах каквото ти ми заръча. За Бруно, имам предвид. Точно каквото ми каза.

— Очевидно си била по-общителна, отколкото трябва. Хайде, Милдред, кажи ми всичко.

Жената се тресеше от страх.

— Успокой се — каза кротко човекът. — Налей си още едно питие.

Тя се подчини и изпразни чашата на един дъх.

— Аз... ние разговаряхме за уискито. Казах им, че Бил го харесваше. Само толкова, кълна се.

— И си сипала метанола в бутилката с уиски?

— Да, в специалното уиски на Бил. „Макалан“.

— Защо го направи, Милдред? Дадохме ти метанола. Ти трябваше просто да го инжектираш със спринцовка в маркуча за хранене. Просто и ефикасно. Трябваше само да изпълняваш инструкциите.

— Знам, но... Просто не можех да го направя така. Исках да изглежда, че му давам уиски както всеки друг път. Разбираш ли? Затова сипах метанола в бутилката и после го напоих.

— Добре, защо после не изля уискито в мивката? Защо не изхвърли шишето?

— Канех се, но ме беше страх, че някой ще види. Проклетите съседни са ужасно любопитни, може да ровят и из боклука ми. Реших, че ще е по-добре да оставя шишето където си беше. А после просто не исках да припаря до него. Аз... аз се чувствах виновна заради Бил.

Тя тихо заплака.

— Но ти спомена за него, а Кинг и Дилинджър сами се досетиха за останалото. Защо просто не им показаш уискито от бюфета?

— То не беше „Макалан“. Казах на онзи младеж, че Бил пиеше само „Макалан“. Аз... уплаших се. Мислех, че ще заподозрат нещо, ако не им покажа бутилката.

— Несъмнено щяха да заподозрат. Божичко, колко усърдно си изпяла всичко на съвсем непознати хора.

— Той беше истински джентълмен — възрази Милдред.

— Не се съмнявам. Значи взеха бутилката, анализираха съдържанието и откриха, че е отровно. Какво каза на полицаите?

Сега Милдред изглеждаше доволна от себе си.

— Казах им, че у нас е дошла една жена, болногледачка, и съм я наела да се грижи за Бил. И че тя е сложила отровата в питието. Дори име им казах. — Милдред помълча и добави с театрален тон: — Елизабет Бордън. Схващаш ли? Лизи Бордън. — Тя се изкиска. — Хитро, нали?

— Изумително. И сама ли го измисли? На път към участъка?

Тя отпи глътка джин, запали цигара и духна дима.

— Винаги съм била съобразителна. Мисля, че бих станала по-добър юрист от мъжа ми.

— А как каза, че си заплащала за услугите на тази жена?

— Заплащала?

— Да, как си плащала? Нали не им каза, че е работила без пари?

В истинския живот рядко се срещат безкористни души.

— Ами, плащането... ох... казах им... нали разбираш, отговорих малко уклончиво.

— Нима? И те не настояха?

Тя тръсна пепелта на пода и сви рамене.

— Да, не настояха. Повярвах ми. Аз съм стара, скърбяща вдовица. Тъй че всичко е наред.

— Милдред, позволи ми да ти кажа какво правят със сигурност в този момент. Проверяват банковите ти сметки, за да разберат как си платила на „Лизи“. В документите няма да открият данни за подобни плащания. После ще разпитат „любопитните“ ти съседни за тази жена и те ще кажат, че никога не са я виждали, защото не съществува. Накрая ФБР ще се върне тук и гарантирам, че посещението ще бъде много неприятно.

По лицето ѝ се изписа тревога.

— Наистина ли мислиш, че ще проверят?

— Това е ФБР, Милдред. Там не работят глупаци. Като теб.

Човекът пристъпи по-близо. Сега тя видя какво носи — метален прът.

Милдред понечи да изпищи, но той се хвърли напред, натъпка в гърлото ѝ парче плат, после омота с лепенки устата и ръцете ѝ. Сграбчи я за косата, помъкна я по коридора и отвори една врата.

— Позволих си да ти приготвя вана, Милдред. Искам да бъдеш чистичка, когато те намерят.

Той я хвърли във ваната и през ръба плисна вода. Милдред се опита да изпълзи, но прътът я притисна надолу. Със залепена уста и задръстени от никотина дробове, тя не издържа дори и наполовина колкото Лорета Болдуин. Мъжът донесе от бюфета бутилка уиски, изля съдържанието във ваната и разби стъклото в главата на Милдред. Накрая дръпна лепенката от устата ѝ, отвори я и натъпка вътре шепа банкноти, които бе извадил от чантата ѝ.

*Откъде да намери човек свестни помощници в днешно време?
Откъде?*

Той сведе очи към нея и каза:

— Радвай се, че си мъртва, Милдред. Радвай се, че не трябва да изпиташ цялата ми ярост, защото е безгранична.

Докато подготвяше плановете си, той бе помислил дали да не убие и Милдред, но после реши, че това може да породи подозрения. Сега тази грешка не му даваше покой. За щастие нямаше начин прегрешението на Милдред да ги отведе до него. Щеше да стане ясно обаче, че една и съща ръка е убила Лорета Болдуин и Милдред Мартин. Това вероятно щеше по-скоро да обърка властите, отколкото да им помогне. Положението не му харесваше, но вече нямаше как да го поправи. Той гневно изгледа мъртвата старица във ваната. *Идиотка!*

Мъжът излезе през задната врата и погледна към края на улицата, където се спотайваха агентите от ФБР.

— Вървете да я приберете, момчета — промърмори той. — Сега е изцяло на ваше разположение.

Няколко минути по-късно старият буик избуча и се отдалечи по пътя.

Частният самолет, който бе наела Джоун, приличаше на изискан клуб с криле и реактивни двигатели. Имаше махагонова ламперия, кожени кресла, истинска кухня, бар, стюард и дори малка спалня, в която Джоун бе отишла да поспи, докато Кинг дремеше на едно от креслата. Самолетът ги носеше към Вашингтон. Джоун искаше да провери нещо във фирмата си, преди да продължи разследването.

Когато самолетът се насочи за кацане, Джоун изскочи от спалнята. Стюардът подвижна:

— Мис Дилинджър, трябва веднага да сед...

Тя му хвърли изпепеляващ поглед и продължи да тича между седалките. Стигна до спящия Кинг и го разтърси.

— Шон, събуди се! Веднага!

Той не помръдна. Тя възседна коленете му и няколко пъти го удари по лицето.

— Събуди се, по дяволите!

Най-сетне той замаяно отвори очи. Когато погледът му се избистри и видя, че Джоун го е яхнала боса, разкрачена и с вдигната пола, той възкликна:

— Божичко, Джоун, махни се от мен. Не си падам по секс във въздуха.

— Млъквай, глупако. Става дума за Милдред Мартин.

Кинг рязко се надигна. Джоун се дръпна от него, седна в съседното кресло и затегна колана.

— Хайде, говори! — настоя той.

— Нали Милдред ти каза, че Бруно се е обаждал наскоро да съобщи на Бил Мартин за президентската си кандидатура?

— Да, и какво от това?

— Нали я чу какъв глас има. Като корабна сирена. Да не би да твърдиш, че ако Бруно е чул този глас наскоро, някой може да го имитира по телефона, без той да усети измамата?

Кинг удари с длан по подлакътника на креслото.

— Вярно! Кой може да има подобен глас, ако не е пушил и пил поне петдесет години?

— Да не говорим за сливиците колкото топки за голф.

— Значи ни излъга. Тя се е обадила на Бруно с молба да се срещнат в погребалното бюро.

Джоун кимна.

— И това не е всичко. Говорих с агент Ренълдс от ФБР. Той охотно сподели каквото знаеше. От самото начало са подозирали, че нейната история е измислена. Сега Ренълдс проверява нещо, което окончателно ще докаже дали е замесена, или не. Бил и Милдред Мартин не са имали много пари. Как тогава са си позволили да наемат болногледачка?

— Е, знам ли, намерили са пари отнякъде.

— И така да е било, на тяхната възраст имат право на частична финансова компенсация от социални грижи.

— Което означава, че в социални грижи трябва да има документ. А ако Милдред не е подала молба за помощ, ако твърди, че е плащала от собствения си джоб...

— Тогава ще проличи по банковите й сметки — довърши Джоун. — Точно това проверява Ренълдс. Когато попитал как е плащала на жената, за да се опитат да я открият, Милдред взела да мънка. Той премълчал, защото не искал да събужда подозрения. Изпратил е агенти да наблюдават улицата — отдалече, за да не я подплашат. Не иска Милдред да се опита да бяга.

— Значи ако всичко това е вярно, тя може да знае кой държи Бруно.

Самолетът вече се приземяваше, когато телефонът на Джоун иззвъня.

— Да. — Тя изслуша съобщението, благодари, изключи телефона и се обърна с усмивка към Кинг. — Господи, понякога ФБР върши истински чудеса. Няма молба до социални грижи, няма чекове на името на болногледачката, няма и теглене на пари в брой. И най-интересното: Бил Мартин е имал застраховка за половин милион долара в полза на Милдред. ФБР го знаеше и преди, но смятаха, че не е имала интерес да го убие, тъй като той бездруго щял да почине скоро, а застраховката била направена преди години. Сега смятат да арестуват Милдред. Тя се е обадила на Бруно, навярно от телефонна кабина.

— Не мога да повярвам, че би убила съпруга си за пари. Изглеждаше толкова предана.

— Шон, скъпи, при целия ти опит и ум трябва да знаеш едно: нищичко не разбираш от жени.

Когато се яви във вашингтонската централа на тайните служби, Мишел узна, че поне шест месеца ѝ предстои да бъде прикована към бюрото си.

— Имам две седмици неизползван отпуск. Бих искала да ги взема сега — каза тя на началника си. Той поклати глава. — Защо? Едва ли ще имам някакви сериозни задачи.

— Съжалявам, Мик, заповедите идват отгоре.

— От Уолтър Бишоп?

— Не мога да ти кажа. Извинявай.

Тя тръгна право към кабинета на Бишоп. Какво можеше да загуби?

Първите му думи не бяха окуражаващи.

— Вън! — кресна той.

— Две седмици отпуск, Уолтър. Полагат ми се и държа да си ги взема.

— Сигурно се шегуваш. Искам те тук, да си ми под око.

— Не съм дете. Мога и без твоя надзор.

— Смятай, че ти е провървяло. И приеми един съвет от мен: стой настрана от Шон Кинг.

— Какво, сега и приятелите ли ще ми подбираш?

— Приятели? Около него непрестанно умират хора. Ти самата едва не загина.

— Той също!

— Нима? Аз пък чух друго. Той се е отървал с цицина. На теб едва не ти откъснаха главата.

— Коригирай си мерника, Уолтър.

— Знаеш ли, когато убиха Ритър, плъзнаха слухове, че Кинг е взел подкуп, за да си затвори очите.

— И после да застреля убиеца. Логично ли ти се струва?

— Кой знае? Но я погледни как живее сега. Има голяма къща, печели солидно.

— Е, да. Колко гениален план е измислил да съсипе живота си.

— Тъй че може да е очистил някого. Някой, с когото е сключил сделка преди осем години и който сега изисква да му се плати.

— Това е лудост.

— Нима? Мисля, че преценката ти е сериозно разклатена от мисълта за един симпатичен мъж, с когото вечно се случват беди. Опитай се да разсъждаваш професионално и може зрението ти да се избистри. Междувременно от теб не се иска нищо друго, освен да седиш пред осигуреното с държавни пари бюро.

Телефонът извънтя и Бишоп грабна слушалката.

— Да? Какво? Кой... — Лицето му стана червено като домати. Той затръшна телефона и без да поглежда Мишел, тихо каза: — Взимай си отпуска.

— Какво? Не разбирам.

— Не си единствената. Пътем можеш да си вземеш пистолета и служебната карта. А сега се пръждосвай от кабинета ми!

Мишел побърза да се измъкне, преди гръмовержецът да е размислил.

В същата сграда, от която в момента излизаше с пистолет и значка озадачената Мишел, неколцина мрачни мъже се бяха събрали в една заседателна зала. Те представляваха тайните служби, ФБР и Федералната шерифска служба. Мъжът начело на масата тъкмо приключваше телефонен разговор.

— Добре, Максвел официално се води в отпуск.

— Отпускате й въжето, та да се обеси сама? — попита представителят на ФБР.

— Може би да, може би не. — Първият мъж погледна към другия край на масата. — Вие как смятате?

Джефърсън Паркс остави чашата с газирана вода и се замисли над въпроса.

— Е, добре, нека погледнем с какво разполагаме. Лорета Болдуин може да е била свързана с убийството на Ритър. Според твърденията на Кинг пред полицията пистолетът, който намерил в нейната градина, може да е бил скрит от някого в килера във

„Феърмаунт“. Лорета видяла кой е човекът, изнудвала го и накрая била убита от него.

Мъжът начело на масата бе директор на тайните служби и не изглеждаше твърде доволен от тази теория.

— Това може да означава, че Арнолд Рамзи не е действал сам при убийството на Ритър.

Агентът от ФБР каза:

— Защо не допуснем, че Шон Кинг е убил Лорета? Тя може да го е изнудвала. После той узнава за нея от Максвел и я убива. Изравя пистолета, а след това го загубва по най-удобния начин.

Паркс поклати глава.

— Кинг има алиби за времето, когато е убита Лорета. А и защо му е да крие пистолет в килера на хотела? Той уби Арнолд Рамзи. И когато отнеха пистолета от него, той бе ранен, а Максвел едва не загина. Освен това онази история жестоко обърка живота на Кинг.

— Значи смятате, че е невинен?

Паркс изпъна рамене. Беше загубил ленивото си провинциално поведение и гласът му звучеше рязко и енергично:

— Не, не смятам непременно, че е невинен. Отдавна съм в този занаят и усещам, когато някой не е искрен с мен. Той крие нещо. Просто не знам какво е. Имам една теория. Може някак да е бил замесен в атентата срещу Ритър и да е прикрил следите си, убивайки Рамзи.

Този път директорът поклати глава.

— Как точно си го представяте? Какво би могъл да му плати Рамзи? Той беше преподавател във второразреден колеж. А не ми се вярва Кинг да е станал предател безплатно или заради някакъв политически принцип.

— Е, не познаваме политическите принципи на Кинг, нали? А вие всички сте видели онзи запис от хотела. Той дори не гледа Ритър.

— Твърди, че се разсеял.

Паркс не изглеждаше убеден.

— Той *твърди*. Ами ако е бил разсеян нарочно?

— Ако е бил, щеше да ни го каже.

— Не и ако прикрива някого, или ако е замесен в заговор. И ако искате да си приказваме за заплащане, добре. Колко врагове имаше според вас Клайд Ритър? Колко могъщи фигури от другите партии си

мечтаеха да го видят извън надпреварата? Не смятате ли, че биха платили някой и друг милион, за да накарат Кинг да си затвори очите? Той поема за известно време вината, че е бил „разсеян“, а после отива с милионите да си живее живота.

— Добре, но къде са тия милиони?

— Живее в голяма къща, кара хубава кола, води приятно, удобно съществуване — отвърна Паркс.

— Кинг спечели дело за клевета — каза директорът. — И получи солидно обезщетение. Лично аз не го упреквам, толкова помия изляха по негов адрес. А човекът не беше никакъв неудачник. Беше спечелил почти всички възможни награди в тайните служби. И на два пъти бе ранен при изпълнение на служебните задължения.

— Чудесно, бил е добър агент. Но добрите агенти понякога стават лоши. Колкото до милионите — стига му само да ги смеси с парите от обезщетението и никой няма да усети. Направихте ли му финансова ревизия?

Директорът се облегна назад. Вече не изглеждаше толкова самоуверен.

— А какво общо има всичко това с отвличането на Бруно? — попита агентът от ФБР. — Нали казвате, че са свързани?

— Е, ако почваме да задаваме такива въпроси — отвърна Паркс, — каква е връзката с моя човек, Хауард Дженингс?

— Хайде да не усложняваме нещата, може да няма никаква връзка — каза агентът от ФБР. — Може би имаме работа с три отделни случая: Ритър, Бруно и убийството на вашия свидетел от Програмата за защита на свидетели.

— Знам само едно, че Кинг и Максвел непрестанно изникват в центъра на събитията — заяви директорът. — Погледнете от този ъгъл: преди осем години Кинг се проваля или става предател и губим кандидат-президент. Сега Максвел се проваля с точно същия резултат.

— Не съвсем — изтъкна Паркс. — Ритър бе застрелян на място, а Бруно — отвлечен.

Директорът се приведе напред.

— Е, целта на тази набързо формирана група е да измислим как час по-скоро да се измъкнем от кашата и да се молим да не се стигне до грандиозен скандал. Вие, Паркс, вече сте вътре в играта, тъй че продължавайте в същия дух.

— Другата неизвестна величина е Джоун Дилинджър — каза Паркс. — Изобщо не мога да я разбера.

Директорът се усмихна.

— Не сте първият.

— Не, има и друго. Наскоро разговарях с нея и тя каза странни неща. Например, че е задължена на Шон Кинг. Не пожела да уточни за какво. Но положи големи усилия да ме убеди, че той е невинен.

— Е, нормално, били са колеги.

— Да, а може би и нещо повече. Плюс това и двамата са били в охраната на Клайд Ритър, нали? — попита Паркс, оставяйки въпроса да увисне във въздуха.

Дълбоки бръчки прорязваха челото на директора.

— Джоун Дилинджър беше сред най-добрите агенти, които сме имали някога.

— Да, а сега работи за голяма частна фирма. Разследва отвличането на Джон Бруно и ако го открие, бас държа, че ще получи баснословно възнаграждение. Открих, че е помолила Кинг да ѝ помага в разследването, а не ми се вярва той да работи безплатно. — Паркс помълча, после добави: — Естествено, много е лесно да откриеш някого, ако вече знаеш къде е.

— И какво намеквате? — строго запита директорът. — Че двама бивши агенти от тайните служби са отвлекли кандидат-президент и сега искат да натрупат пари, като го открият?

— Да, точно това намеквам — отсече безцеремонно Паркс. — Мисля, че не съм дошъл тук да подслаждам горчивия хап и да ви казвам каквото искате да чуете. Не ме бива в тия неща. Ако държите, мога да ви пратя един колега, който наистина ги умее.

— И смятате, че Хауард Дженингс е бил убит от Кинг? — попита гневно директорът.

— Честно казано, не знам. Знам само, че балистичната експертиза посочи неговото оръжие, а той е бил наблизо и няма сериозно алиби.

— Доста глупаво за човек, който планира убийство.

— Или доста хитро, защото съдията и съдебните заседатели могат по същия начин да допуснат, че всичко е инсценировка.

— А мотивът му да убие Дженингс?

— Е, ако Кинг и Дилинджър са организирали отвличането на Бруно, а Дженингс случайно се е натъкнал на истината, това ми прилича на основателен мотив за убийство.

Няколко минути всички мълчаха. Накрая директорът наруши тишината с дълга въздишка.

— Добре, вече ги държим под око. Кинг, Максвел и Дилинджър... крайно невероятна тройка, ако се замисли човек. Продължавайте работата и ни дръжте в течение.

Паркс огледа всички около масата.

— Добре, но не очаквайте резултати от днес за утре. И не очаквайте само онова, което бихте желали.

— В момента — каза директорът — мисля, че просто чакаме бурята да се развихри. — Докато Паркс се обръщаше към вратата, директорът добави: — Шерифе, когато това стане, гледайте да се подслоните на завет.

* * *

В подземния паркинг Паркс видя една жена да се качва в колата си.

— Агент Максвел — каза той. Мишел спря до джипа. — Чух, че си взимате дългоочакван отпуск.

Тя го изгледа смаяно, после по лицето ѝ се изписа разбиране.

— Имате ли нещо общо с това?

— Накъде тръгвате? Към Райтсбърг?

— Защо питате?

— Как е вратът?

— Добре. Скоро ще мога и да крещя. Но вие не отговорихте на въпроса. Имате ли нещо общо с това, че ме пуснаха?

— Може би, макар че се чувствам по-скоро пионка, отколкото пълноправен играч. Ако отивате към Райтсбърг, бих ви помолил да ме откарате.

— Защо?

— Вие сте умна. Мисля, че знаете отговора.

Докато се качваха в джипа, Паркс каза:

— Чух, че с Шон Кинг сте станали много добри приятели.

- Аз го харесвам и уважавам.
- Но заради него едва не загинахте.
- Вината едва ли е негова.
- Да, вероятно.

Тонът на Паркс накара Мишел да му хвърли яростен поглед, но той вече зяпаше през стъклото.

Джоун и Кинг бяха отседнали в един вашингтонски хотел, когато Джоун получи новината за убийството на Милдред Мартин. Тя веднага се свърза със стаята на Кинг да му съобщи.

— Дявол да го вземе! — възкликна той. — Загубихме още един възможен свидетел.

— И ти знаеш какво означава това, Кинг.

— Да, убиецът на Лорета Болдуин е убил и Милдред Мартин. — Той добави подигравателно: — Освен ако допускаш, че двама различни убийци могат да убият своите жертви по абсолютно еднакъв начин.

— Значи догадките ни се потвърждават. Тя наистина лъжеше. Обадила се е на Бруно. Отровила е съпруга си, а историята за Лизи Бордън е измислица. В такъв случай защо са я убили?

Не знаеха отговора.

Беше късно утро, когато двамата потеглиха обратно към Райтсбърг. По предварителна уговорка Паркс и Мишел дойдоха у Кинг на обяд.

Мишел и Паркс бяха донесли китайска храна. Настаниха се на задната веранда да хапнат и да обсъдят случая.

— Предположих, че вие двамата ще сте изгладнели от детективските усилия — каза Паркс, похапвайки с апетит от кисело-сладкото пиле. — Чух от ФБР, че покрай историята с Бруно сте навъртели доста километри по авиолиниите.

— Много километри и малко резултати — отговори Кинг.

Джоун отдели няколко минути, за да разкаже за най-новите резултати от разследването и разговорите с Милдред Мартин и Катрин Бруно, както и за *липсата* на разговор със Сидни Морс.

— Изглежда, че Питър Морс е ударил голямата печалба — каза Мишел. — Интересно, къде ли е той?

— Бих заложил на Охайо — обади се Кинг. — Някое уютно слънчево местенце.

— Звучи чудесно — заяви Джоун. — И аз бих искала да опитам. Паркс прегледа бележките си:

— Добре, Мишел ме осведоми за разговорите ви с онзи приятел на Рамзи от колежа „Атикъс“... Хорст ли се казваше?

— Джорст — поправи го Мишел.

— Точно така. И доколкото разбирам, той не е хвърлил светлина по неясните въпроси.

— Очевидно Рамзи е ненавиждал Клайд Ритър — каза Кинг.

— Само на политическа основа ли? — попита Паркс. — Или има и още нещо?

Кинг сви рамене.

— Рамзи е бил активен участник в протестите срещу Виетнамската война, свръхактивен радикал от Бъркли, поне на млади години. Ритър беше бивш телевизионен проповедник, дотолкова консервативен, колкото Рамзи е бил либерален. По дяволите, ако Ритър имаше пистолет, сигурно пръв щеше да застреля Рамзи.

— Вярвам, че си струва отново да проверим Торнтън Джорст — каза Мишел. — Всичко, което ни каза, звучеше логично, дори прекалено логично, сякаш сам попълваше празнините и ни казваше точно каквото сме отишли да чуем. А и в държането му имаше нещо не съвсем обичайно.

— Интересна теория — отбеляза Джоун и отпи от чая си.

— След това продължаваме с Кейт Рамзи веднага щом се прибере в Ричмънд — добави Мишел.

— Какво стана с връщането ти на служба? — попита Кинг.

— Разрешиха ми отпуск.

— Виж ти — сепна се Джоун, — не помня тайните служби да са били толкова отстъпчиви.

— Мисля, че нашият приятел от шерифската служба има нещо общо.

Всички се вгледаха в сконфузения Паркс. Той остави клечките и отпи глътка вино.

— Хубаво е.

— Няма начин да не е — отвърна Кинг.

— Скъпо ли е?

— Цената често няма нищо общо с качеството на виното. Тази бутилка струва някъде около двайсет и пет долара, но трудно ще

намерите по-добро бордо дори и на тройна цена.

— Наистина трябва да ме просветиш в тази област, Шон — каза Джоун, преди отново да насочи поглед към Паркс. — И тъй, Джефърсън, да поговорим за ненадейното измъкване на агент Максвел, което си организирал. На какво дължим този великодушен жест?

Паркс се покашля.

— Добре, ще говоря направо. Съгласна ли си? Не си падам много по тайните работи.

— Звучи превъзходно — каза тя. — Цялата съм в слух.

— Джоун, остави човека на мира — прекъсна я Кинг и се обърна към Паркс. — Говорете.

— Беше оформена работна група с участието на ФБР, тайните служби и федералните шерифи. Целта е да разберем що за каша се е забъркала с изчезването на Бруно и убийствата на Хауард Дженингс, Сюзан Уайтхед, Лорета Болдуин и съвсем неотдавна — на Милдред Мартин. За Болдуин и Мартин знаем категорично, че са убити от един и същ човек или група от хора.

— Оттук нататък — намеси се Мишел — всичко тръгва по логична верига. Болдуин е свързана с Ритър, а Мартин — с Бруно. Следователно ако убийствата на Болдуин и Мартин са свързани, значи трябва да има връзка между Ритър и Бруно.

— Може би — отбеляза предпазливо Паркс. — Засега не искам да прибързвам с изводите.

Кинг излезе за малко. Когато се върна, подаде на Паркс лист хартия с копие от бележката, която бе намерил върху трупа на Сюзан Уайтхед. Сетне хвърли поглед към Джоун, която трепна, но веднага стана и зачете през рамото на Паркс.

Паркс привърши текста и вдигна глава.

— Чух от федералните за тази бележка. Какви са вашите изводи?

— Че може би по някакъв начин съм се озовал в центъра на събитията.

— Стърчене на пост и полагане на жалони? — изрече въпросително Паркс.

— Всичко е от жаргона на тайните служби — поясни Мишел.

— Звучи ми като изпълнено с желание за мъст — заключи Паркс.

— И е свързано с убийството на Ритър — добави Джоун.

— Арнолд Рамзи улучи целта си — каза Паркс. — А Шон уби него. Тогава кой е останал, за да търси отмъщение? — завърши той подозрително.

— Не забравяйте в градината на Лорета — напомни Кинг. — Може през онзи ден да е имало двама убийци. Аз застрелях единия, а другият се е измъкнал, за да се озове в мрежата на Лорета. Ако догадките ми са правилни, сега онзи тип е отново на сцената, а Лорета си плати за изнудването. Както и Милдред Мартин, когато обърка конците около Бруно.

Паркс поклати глава.

— Значи този тип преследва теб? Защо чак сега? Защо замесва Бруно и семейство Мартин? Прекалено си усложнява живота. Не се засягай, но ако онзи смахнат искаше да ти отмъсти, щеше да те убие още онази вечер, когато едва не откъснаха врата на Мишел.

— Не вярвам да са искали Шон да умре онази вечер — каза Джоун. Тя погледна Мишел. — Очевидно същото се отнася и до теб.

Мишел неволно докосна гърлото си.

— Това ме успокоява.

— Нямам навика да успокоявам хората — каза Джоун. — Обикновено е чиста загуба на време.

Паркс се облегна назад.

— Добре, да предположим, че Бруно и Ритър са били свързани по някакъв начин. Това обяснява убийствата на семейство Мартин и Лорета Болдуин. Убийството на Сюзан Уайтхед може да е своеобразен удивителен знак върху бележката, която убиецът е оставил за теб, Шон. Но как се връзва с всичко това Хауард Дженингс?

— Той работеше за мен — каза Кинг, отлагайки за по-късно обсъждане предчувствието си, че Паркс има много по-важна цел, отколкото само да открие убиеца на Дженингс. — Може това да е достатъчно. Мисля, че Сюзан Уайтхед бе убита просто защото убиецът я е видял с мен, може би онази сутрин, когато открих трупа на Дженингс. Искал е да ми остави бележка и е решил да добави труп, за да подчертае значението ѝ по свой, извратен начин.

— Бих приел това, ако Дженингс ти беше обикновен съсед. Но той беше в Програмата за защита на свидетели.

— Добре, тогава как ти се струва друг вариант? Късно вечерта Дженингс отива в кабинета ми, може би за да довърши някаква

служебна задача, и заварва онзи луд да претърсва кантората. Заради което си спечелва куршума.

Паркс разтърка брадата си. Не изглеждаше убеден, но Джоун кимна замислено.

— Правдоподобно звучи — каза тя. — Но да се върнем към отмъщението. Отмъщение за какво? Че Шон е оставил Ритър да умре?

— Може би нашият убиец е някой смахнат от политическата партия на Ритър? — подхвърли Мишел.

— Тогава трябва да е адски злопамятен — каза Кинг.

— Мисли, Шон! — подкани го Джоун. — Трябва да има някой.

— Всъщност не познавах почти никого от хората на Ритър. Само Сидни Морс, Дъг Денби... и може би още двама-трима.

— Морс е в психиатрията — каза Джоун. — Видяхме го с очите си. Може да лови топки за тенис, но не е в състояние да измисли подобен план.

— И освен това — каза Кинг, — ако човекът, когото издирваме, е същият, който е скрил пистолет в килера, а след това е бил изнудван от Лорета и я е убил, няма начин да е подкрепял кандидатурата на Ритър.

— Искаш да кажеш, че не би убил кокошката, която му снася златни яйца? — обади се Паркс.

— Именно. Затова можем да отпишем Сидни Морс, дори да не беше в това състояние, както и Дъг Денби. Те не са имали мотив.

Мишел изведнъж трепна от вълнение.

— Ами шефът на охраната Боб Скот?

— Но това също е пълна безсмислица — възрази Кинг. — Боб Скот не би имал причина да крие пистолет. Никой нямаше да го претърси. А и да го претърсеха, би било нормално да е въоръжен.

Мишел поклати глава.

— Не, имах предвид друго. Неговата кариера бе съсипана от смъртта на Ритър, също като твоята. Това е добър мотив за отмъщение. Знае ли някой къде е той?

— Можем да разберем — каза Джоун.

Кинг се навъси.

— Но това не обяснява пистолета, който намерих, както и причината за смъртта на Лорета. Убиха я, защото е изнудвала някого. И този човек не може да е Боби Скот, защото той не е имал причина да крие оръжие.

— Добре — намеси се Паркс. — Скот вероятно отпада. Но да се върнем на онзи Денби. Кой беше той?

— Шеф на щаба на Ритър — отговори Джоун.

— Имаш ли представа къде е сега?

— Не. — Джоун се озърна към Кинг. — А ти?

— Не съм виждал Денби, откакто загина Ритър. Сякаш потъна вдън земя. Нямах шанс да се прилепи към някоя от големите партии. Мисля, че общуването му с Ритър го беше превърнало в парий.

— Знам, че изглежда крайно невероятно с оглед на политическите им убеждения, но възможно ли е Денби и Арнолд Рамзи да са се познавали? — промърмори замислено Мишел.

— Е, струва си да проверим — заяви Паркс.

— Списъкът на заподозрените расте в геометрична прогресия — отбеляза Джоун. — А дори не сме сигурни дали има някаква връзка между отделните линии на разследване.

Кинг кимна.

— Има много възможности. Ако искаме да разплетем кълбото, трябва да работим заедно. Мисля, че мога да говоря от името на шерифа и Мишел, но какво да кажем за теб? — обърна се той към Джоун.

Тя се усмихна кротко.

— Разбира се. Стига всички да са наясно, че моето участие има определена финансова цел.

Те разпънаха проводници с точно определена дължина и ги свързаха с експлозивите, разположени в носещите точки на конструкцията. Работеха бавно и методично, защото в този момент на операцията нямаше място за грешки.

— С безжични детонатори се работи много по-лесно — каза „пазачът“ Симънс на съучастника си. — И нямаше да се наложи да мъкнем тия проклети кабели.

Човекът с буика прекрати работата и се обърна към него. Двата носеха пластмасови каски с вградени прожектори, защото наоколо беше непрогледен мрак. Сякаш се намираха дълбоко в земните недра, където не прониква и лъч светлина.

— И също като мобилните телефони в сравнение с кабелната мрежа, са ненадеждни, особено когато трябва да проникнат през хиляди тонове бетон. Мълчи и прави каквото ти е казано.

— Просто изказвам мнение — промърмори Симънс.

— Не ми трябва мнения, особено от теб. Вече ми докара предостатъчно неприятности. Мислех, че си професионалист.

— *Наистина* съм професионалист.

— Тогава го докажи! Писна ми от любители, дето само се мотаят и не изпълняват инструкциите.

— Е, Милдред Мартин вече няма да се мотае. Ти се погрижи за това.

— Дано да ти е за урок.

В ъгъла имаше мощен преносим генератор и човекът с буика се зае да проверява таблото, проводниците и резервоарите.

— Сигурен ли си — отново се обади Симънс, — че ще ни даде необходимата мощност? За всичко, което си планирал, искам да кажа. Доста ток ще трябва.

Човекът с буика дори не си направи труда да го погледне.

— Дори в излишък. За разлика от теб, аз знам точно какво върша. — Той посочи с гаечния ключ към голяма намотка проводници.

— Само имай грижата кабелите да бъдат свързани както трябва. С всяка от точките, които ти посочих.

— А ти, разбира се, ще провериш какво съм направил.

— Разбира се — отвърна грубо човекът с буика.

Симънс погледна сложното контролно табло, монтирано в отсрещния ъгъл.

— Хубава работа. По-добра не съм виждал.

— Млъквай и го свържи както ти наредих — отсече човекът с буика.

— Няма забава без светлини и озвучаване, нали?

Двамата се заеха да внасят с ръчни колички тежките сандъци, като вадеха съдържанието и грижливо го подреждаха в друг ъгъл на огромното помещение. По-младият мъж огледа един от предметите.

— Добре си ги направил.

— Трябваше да бъдат колкото се може по-точни. Не обичам мърлявата работа.

— На мен ли го казваш?

Докато вдигаше един тежък сандък, Симънс внезапно направи гримаса и се хвана за ребрата. Човекът с буика го изгледа свирепо:

— Така ти се пада, задето си науми да удушиш Максвел, вместо просто да я застреляш. Не ти ли е хрумвало, че агентите от тайните служби често са въоръжени?

— Обичам жертвите да усетят присъствието ми. Просто така работя.

— Докато работиш за мен, ще се съобразяваш с моя стил. Имаш късмет, че куршумът само те одраска.

— Ако беше нещо сериозно, вероятно щеше да ме оставиш да умра.

— Не, аз съм състрадателен. Щях веднага да те застрелям.

За момент Симънс се втренчи в съучастника си.

— Бас държа, че щеше да го направиш.

— Не се и съмнявай.

— Е, нали прибрахме пистолета, това е най-важното.

Човекът с буика спря работата и го изгледа втренчено.

— Максвел те плаши, нали?

— Не се боя от мъже, камо ли от жена.

— Тя едва не те очисти. Всъщност беше чист късмет, че успя да избягаш.

— Следващия път няма да я изпусна.

— Имай грижата. Защото ако пак я изпуснеш, аз няма да изпусна теб.

На следващата сутрин групата се раздели. Джоун потегли към филаделфийската фирма „Добсън, Тайлър и Рийд“, където бе работил Бруно. Освен това трябваше да разпита политическите му сътрудници. Паркс също замина, макар да премълча, че ще докладва пред работната група във Вашингтон. Преди да се разделят, Мишел дръпна Джоун настрани.

— Ти си била в охраната на Ритър. Какво си спомняш за Скот?

— Не е много. Бях съвсем отскоро в групата. Не го познавах добре. А след убийството почти незабавно ни разхвърляха по други екипи.

— Незабавно? — Мишел я изгледа многозначително. — Ти ли помоли да те прехвърлят?

— Хубавите неща в тоя живот рядко идват на тепсия. Трябва да ги преследваш. — Джоун се усмихна, като видя как Мишел неволно хвърли поглед към Кинг, който разговаряше с Паркс. — Виждам, че схващаш мисълта ми. Един съвет от мен, докато тичаш по следите заедно с Шон: той има страхотен нюх в детективската работа, но понякога става безразсъден. Следвай интуицията му, но и го дръж под око.

— Не се бой — каза Мишел и понечи да се обърне.

— И още нещо, Мишел. Бях напълно сериозна, когато намекнах, че онези хора, които търсим, не дават пет пари дали си жива или мъртва. Тъй че докато прикриваш Шон, не забравяй да пазиш и себе си. Не бих искала да те сполети нещо. Виждам, че на Шон му е приятно да се навърташ наоколо.

Мишел отново се завъртя към нея.

— Е, на някои хора им върви, нали?

След като потегли с колата, Джоун се обади в кабинета си.

— Трябват ми сведения за миналото и местонахождението на Робърт Скот, бивш агент от тайните служби и шеф на охраната на

Клайд Ритър през 1996 година, а също така за човек на име Дъг Денби, който е ръководел предизборния щаб на Ритър. Спешно.

* * *

Кинг и Максвел потеглиха към Ричмънд, за да посетят Кейт Рамзи, която се бе завърнала във Вирджинския университет и се съгласи да ги приеме. Факултет „Публична администрация“ се намирал в умело реставрирана каменна сграда на Франклин Стрийт, в самия център на университетското градче. По улицата имаше още много подобни сгради — спомен за богатствата в една отминала епоха от живота на столицата на Вирджиния.

Кейт Рамзи ги посрещна в приемната и заедно тръгнаха към кабинет, препълнен с книги и периодични издания, плакати за разни протестни митинги и концерти. Не липсваше и разнообразна спортна екипировка, както се полага на една млада и атлетична аспирантка.

Гледайки безпорядъка, Кинг прошепна на Мишел, че навярно се чувства у дома си, за което бе възнаграден с лакът в ребрата.

Кейт Рамзи беше средна на ръст и имаше телосложение на лекоатлетка със стегнати, но изящни мускули. Четири чифта маратонки в ъгъла на кабинета потвърждаваха това предположение. Русата ѝ коса бе стегната отзад на тила. Носеше стандартно колежанско облекло: избелели джинси, маратонки и риза с къси ръкави „Абъркромби и Фич“. Изглеждаше учудващо уравновесена за възрастта си, а докато седеше срещу тях зад бюрото, изражението ѝ бе спокойно и откровено.

— Добре, Торнтън вече ми се обади, тъй че спокойно можете да прескочите историята за документалния филм.

— И бездруго не бяхме особено убедителни — отвърна невъзмутимо Мишел. — А истината е много по-удобна, нали?

Кейт завъртя очи към Кинг, който я гледаше нервно. В края на краищата някога бе убил бащата на тази жена. Какво можеше да каже? *Извинявайте?*

— Възрастта не ви се е отразила зле — обърна се към него младата жена. — Изглежда, че годините са били милостиви към вас.

— Не и напоследък. Затова сме тук, Кейт. Нали може да ви наричам Кейт?

Младата жена се облегна назад.

— Това ми е името, *Шон*.

— Знам, че е много неловко...

— Баща ми направи своя избор — прекъсна го тя. — Той уби човек под твоя закрила. Истината е, че *ти* нямаше избор. — Тя помълча и въздъхна дълбоко. — Минаха осем години. Няма да лъжа, че тогава не съм те мразила. Бях четиринайсетгодишно момиче, а ти ми отне бащата.

— Но сега... — подхвърли Мишел.

Кейт не откъсна поглед от Кинг.

— Сега съм зряла жена и нещата са много по-ясни. Ти изпълни дълга си. Аз също.

— Струва ми се, че и ти не си имала кой знае какъв избор — отбеляза Кинг.

Тя се приведе напред и взе да размества нещата по бюрото си. Кинг забеляза, че след като приключи с предметите — молив, линейка и други дреболии, — отново започна да ги подрежда под прав ъгъл спрямо предишното положение. Ръцете ѝ се движеха неуморно, а погледът оставаше прикован към Кинг и Мишел.

— Торнтън спомена за нови доказателства, че баща ми не е действал сам. Какви доказателства?

— Не можем да ги разкрием — каза Мишел.

— Страхотно! Не можете да ги разкриете, но очаквате да разговарям с вас.

— Ако в онзи ден е имало още някого, Кейт, трябва на всяка цена да узнаем кой е той — каза Кинг. — Вярвам, че и ти би желала същото.

— Защо? Това не може да промени фактите. Баща ми застреля Клайд Ритър. Пред стотици свидетели.

— Вярно — каза Мишел, — но сега смятаме, че това не е цялата истина.

Кейт се облегна назад.

— И какво точно искате от мен?

— Всичко, което можеш да ни разкажеш за събитията, тласнали баща ти да убие Клайд Ритър — каза Мишел.

— Не е дотичал внезапно, за да обяви, че ще става убиец, ако това си мислите. По онова време бях още хлапе, но все пак щях да се обадя на някого.

— Щеше ли? — попита Кинг.

— Това какво би трябвало да означава?

Кинг сви рамене.

— Той е бил твой баща. Доктор Джорст каза, че си го обичала. Може би нямаше да се обадиш на никого.

— Може би — отвърна спокойно Кейт, после пак се зае да размества молива и линийката.

— Добре, да допуснем, че не е обявил намеренията си. А не е ли имало нещо друго? Не е ли казал нещо подозрително или необичайно?

— Баща ми се славеше като блестящ преподавател, но по сърце си оставаше непоклатим радикал, който още живееше в шейсетте години.

— В какъв смисъл?

— Че бе склонен да прави скандални изказвания, които можеха да се приемат и като подозрителни.

— Добре, да се насочим към нещо по-конкретно. Имаш ли представа откъде е взел пистолет, за да застреля Ритър? Властите така и не успяха да изяснят.

— Още преди години ме питаха за всичко това. Тогава не знаех, не знам и сега.

— Добре — каза Мишел. — А не помниш ли някой да е идвал през седмиците преди стрелбата по Ритър? Човек, когото не си познавала?

— Арнолд нямаше много приятели.

Кинг рязко вдигна глава.

— Значи вече е *Арнолд*?

— Мисля, че имам право да го наричам както си искам.

— Добре, не е имал много приятели. А евентуални убийци между тях? — попита Мишел.

— Трудно е да се каже, след като не подозирах какво се спотайва у Арнолд. Убийците нямат навика да разгласяват своите намерения, нали?

— Понякога го правят — отвърна Кинг. — Доктор Джорст каза, че баща ти беснеел срещу Клайд Ритър и неговите намерения да съсипе страната. Случвало ли се е нещо подобно в твое присъствие?

Вместо отговор Кейт стана и отиде до прозореца с изглед към Франклин Стрийт. Навън сновяха коли и велосипеди, по стъпалата на

сградата седяха студенти.

— Какво значение има сега? Един убиец, двама, трима, сто! На кого му пука?

Тя се завъртя и ги изгледа, скръстила упорито ръце на гърдите си.

— Може и да си права — каза Кинг. — Но от друга страна то би могло да обясни защо баща ти е направил това.

— Направи го, защото мразеше Клайд Ритър и всичко, което той олицетворяваше — отвърна разпалено Кейт. — Така и не бе загубил желанието си да разклати системата.

Мишел се загледа в политическите плакати по стените.

— Професор Джорст ни каза, че вървиш по стъпките на баща си, включително и в опитите „да разклатиш системата“.

— Много от делата на баща ми бяха добри и достойни. А кой разумен човек не би мразил твар като Клайд Ритър?

— За жалост един обективен отговор би те изненадал — поклати глава Кинг.

— Изчетох всички статии и коментари, които излязоха след това. Изненадана съм, че никой не направи телевизионен филм за случая. Сигурно са го сметнали за маловажен.

— Човек може да мрази някого, без непременно да го убива. По всичко личи, че баща ти е бил пламенен мъж, твърдо вярващ в своята кауза, но дотогава нито веднъж не се е замесвал в насилие. — При тези думи Кейт Рамзи сякаш трепна леко. Кинг забеляза това, но продължи: — Дори по време на Виетнамската война, когато е бил сърдит млад мъж и би могъл да застреля някого, Арнолд Рамзи е предпочел да се въздържа. При подобно минало би било логично твоят баща, уважаван професор на средна възраст с любима дъщеря, да отхвърли мисълта за насилствени действия, свързани с омразата му към Ритър. Но може и да е променил решението си под влиянието на някакъв друг фактор.

— Какъв например? — рязко попита Кейт.

— Например ако някой друг уважаван от него човек го е помолил да се включи в заговор за убийството на Ритър.

— Това е невъзможно. Само баща ми стреля по него.

— А ако другият се е изплашил и не е стрелял?

Кейт седна зад бюрото и пъргавите ѝ пръсти отново подхванаха геометричната игра с молива и линейката.

— Имате ли доказателства? — попита тя, без да вдига очи.

— Ами ако имаме? Това ще разбуди ли паметта ти? Сецаш ли се за някого?

Кейт понечи да каже нещо, но веднага млъкна и поклати глава.

Кинг погледна снимката върху лавицата, после стана и я взе. Оказа се фотография на Реджина Рамзи и Кейт. Трябва да бе правена по-наскоро от онази в кабинета на Джорст, защото Кейт изглеждаше на деветнайсет-двайсет години. Реджина беше все тъй красива, но в очите ѝ имаше нещо ново, някаква боязливост, породена навярно от трагичните обстоятелства в нейния живот.

— Предполагам, че тя ти липсва.

— Естествено, че ми липсва. Що за въпрос?

Кейт посегна, взе снимката от ръката му и я върна на място.

— Ако не греша, били са разделени в момента на смъртта му.

— Да, и какво? Много бракове се разпадат.

— Имаш ли представа защо е станало това с родителите ти? — попита Мишел.

— Може просто да са се разминали. Татко беше социалист с крайни убеждения. Майка ми — републиканка. Може там да се крие причината.

— Но в това нямаше нищо ново, нали? — попита Кинг.

— Кой може да знае със сигурност? Те рядко говореха на тази тема. Изглежда, на младини майка ми е била великолепна актриса с блестящо бъдеще. Отказала се от тази мечта, за да тръгне с баща ми и да подкрепя кариерата му. Може би е почнала да съжالياва за онова решение. Може би е сметнала живота си за пропилян. Не знам, а вече не ме и интересува.

— Е, предполагам, че е била потисната от смъртта на Арнолд. Може би затова е сложила край на живота си.

— Ако това е била причината, изчака немалко години, за да се накани.

— Смяташ ли, че е имало друга причина? — попита Кинг.

— Всъщност не съм мислила много за това, ако не възразяваш!

— Не вярвам. Обзалагам се, че непрекъснато мислиш, Кейт.

Тя вдигна длан пред очите си.

— Край на разговора. Махайте се!

Докато вървяха по Франклин Стрийт към джипа на Мишел, Кинг каза:

— Тя знае нещо.

— Да, знае — съгласи се Мишел. — Въпросът е как да го изкопчим.

— Твърде е зряла за възрастта си. Но на главата ѝ се е стоварило какво ли не.

— Чудя се колко близки са Торнтън Джорст и Кейт. Прекалено бързо я е осведомил за нас.

— И аз си задавах този въпрос. Не вярвам да имат романтична връзка.

— Може би по-скоро е заменил баща ѝ? — подхвърли Мишел.

— Може би. А татковците са готови на всичко, за да защитят дъщерите си.

— Е, какво ще правим сега?

— Явно разтърсихме Кейт Рамзи. Нека да видим накъде ще ни отведе.

От персонала на адвокатската фирма във Филаделфия Джоун научи интересни неща за Джон Бруно. Колкото до Катрин Бруно, никой от бившите му колеги не каза топла дума за нея.

— Толкова си вири носа, че при пороен дъжд, току-виж, се удавила — подметна една секретарка за благородната мисис Бруно.

Джоун откри още една жена, която също бе работила с Бруно по време на кариерата му като прокурор във Вашингтон. Жената си спомняше съпрузите Мартин и бе прочела за тяхната смърт.

— Кой би си помислил, че ще убият тъкмо него? — каза тя с нескрита тревога. — Бил беше толкова кротък и доверчив.

Джоун веднага се възползва от случая.

— Да, много доверчив. А може би не е трябвало да бъде.

— Е, аз не обичам да вадя на показ служебни неразбории.

— И двете сме пълнолетни, тъй че можем да говорим за каквото и когато си искаме — възрази Джоун. — Особено ако това може да помогне на правосъдието.

Жената продължаваше да мълчи.

— Значи наистина сте работили с Бил Мартин и Бруно във Вашингтон?

— Да, така беше.

— И какви впечатления имате от тях?

— Бил беше твърде добродушен за своя пост. Всички го казвахме, не пред него, разбира се. Колкото до Бруно, той си стоеше идеално на мястото, ако питате мен.

— Корав, безмилостен. И склонен да прекрачи отвъд чертата, за да постигне резултати, нали?

Жената поклати глава.

— Не, не бих казала. Беше корав, но не съм чувала да прекрачва границата.

— И все пак четох, че по онова време в прокуратурата е имало много проблеми.

— Имаше. Както казах, понякога Бил Мартин бе твърде добродушен. Някои прокурори правеха нарушения. Но от мен да го знаете, по онова време същото вършеха и мнозина полицейски служители. Издънки ставаха непрекъснато. Спомням си как по време на протестите в края на шейсетте и началото на седемдесетте години имаше десетки случаи, когато полицейски служители скалпваха доказателства, арестуваха за несъществуващи престъпления, сплашваха хората, изнудваха ги. Беше зле, много зле. Истински позор.

— И все пак казвате, че Бруно не е участвал?

— Ако е участвал, аз определено не знам за това.

— Познавахте ли съпругата на Бил Мартин, Милдред?

— Как да не съм я познавала! Вечно се изхвърляше и харчеше неразумно. И никак не обичаше Бруно, уверявам ви.

— И аз така чух. Значи не би ви изненадало, ако чуете, че е клеветила Бруно, че е разпространявала лъжливи слухове за него?

— Ни най-малко. Тя си беше такава. Искаше мъжът ѝ да бъде суров блюстител на закона, като се надяваше тайничко това да го отведе, а също и нея, разбира се, до светлия бряг, тоест до големите пари. Само че Бил не беше такъв. За разлика от Бруно. Мисля, че тя просто завиждаше.

Джоун се облегна назад и бавно осмисли новата информация. После проницателно огледа жената. Изглежда, говореше истината. А това променяше всичко.

— Би ли ви изненадало, ако Милдред се окажеше замесена някак в смъртта на съпруга си или в изчезването на Бруно?

— За Бил — да. Мисля, че наистина го обичаше. Но за Бруно? — Жената сви рамене. — Милдред беше адски отмъстителна.

— И какво точно означава това?

— Че при удобен случай би го застреляла, без да ѝ мигне окото.

Джоун отлетя обратно към Вирджиния и взе колата си. Докато потегляше от аерогарата, телефонът ѝ иззвъня. Обаждаха се от фирмата ѝ с отговор на въпроса за местонахождението на Боб Скот и Дъг Денби. Докладът я смая. Великолепната Агенция с всичките ѝ огромни възможности и връзки на най-високо ниво не бе успяла да открие Боб Скот. Преди около година бившият агент от тайните

служби сякаш изчезнал от лицето на земята. Бяха го проследили до Монтана, където по всяка вероятност се издържал със земеделски труд. Сетне нямало никакви сведения за него. Бил разведен от години, нямал деца, а бившата му съпруга се омъжила повторно и не знаела нищо за местонахождението му. Агенцията използвала връзките си в тайните служби, но дори и те не помогнали. През последната година пенсионните чекове, пращани на неговия адрес в Монтана, се връщали обратно.

С Дъг Денби се оказа по-лесно. След като получил голямо наследство в пари и недвижима собственост, той се завърнал в родния си щат Мисисипи и водел приятен живот на едър земевладелец далеч от кръвожадните политически схватки. Явно нямал никакво намерение да хукне да убива хора.

Джоун затвори телефона и тъкмо се канеше да потегли, когато той иззвъня отново. Обаждаше се Джефърсън Паркс.

— Позволи ми да ти съобщя — каза федералният шериф, — че все още имаш много почитатели в тайните служби. Само това слушах — колко си велика. Направо се отвратих.

Джоун се разсмя.

— Често оказвам подобно влияние върху мъжете.

— Провървя ли ти?

— Засега не. С адвокатската кантора и политическия екип на Бруно пак попаднах в задънена улица.

— Какво ще правиш сега?

— Още не знам. Не успях да открия Боб Скот. Вече около година няма следа от него.

— Добре, виж какво. Знам, че ние тук сме стара и бедна федерална служба, която не разполага с разни модни машинарии като вас в частния сектор, но какво ще кажеш, ако се опитам да открия този приятел по наша линия?

— Каквото и да постигнеш, ще бъде посрещнато с искрена благодарност — отвърна любезно Джоун.

— Но Кинг май не смяташе, че Боб Скот е замесен. Вярно, може да има зъб на Кинг за станалото. Но нали трябва да е имал и причина да убие Ритър, съсипвайки кариерата си. А и онази история с пистолета...

— Размишлявах над това. Шон ми каза, че оръжието, което намерил в градината на Лорета, било пистолет трийсет и осми калибър с къса цев.

— И какво?

— Този модел не е стандартен за тайните служби. Значи дори да не е било необичайно Скот да е въоръжен, би изглеждало подозрително, че носи две отделни оръжия. Особено ако едното е пистолет с къса цев.

Паркс продължаваше да се съмнява.

— Но защо са му две оръжия? Ако е искал да застреля Ритър, би могъл да използва собствения си пистолет.

— Ами ако вторият убиец, съучастникът на Рамзи, се е изплашил и е прехвърлил пистолета на третия заговорник, Боб Скот, предполагайки, че никой няма да го заподозре? Сетне Скот се изплашва, защото вече има два пистолета. Скрива оръжието в килера и точно тогава го вижда Лорета.

— И Лорета започва да го изнудва — довърши Паркс. — Добре, това би дало на Скот мотив да я убие. Но смъртта на Ритър съсипа кариерата му. Защо Скот се е съгласил на това?

Джоун въздъхна.

— Защо хората вършат едно или друго? За пари! А фактът, че е изчезнал, не говори в полза на неговата невинност.

— Какво още знаеш за него?

— Ветеран от Виетнам, след войната постъпил в службите. Може да му се е отразило. Падал си по стрелбата. Може би е прекрачил в тъмната половина. Но нали разбираш, всичко това не е проучвано както трябва. Официално се води, че Рамзи е действал сам. Ние сме първите, които разглеждат случая под друг ъгъл.

— Е, крайно време беше, по дяволите. Ще ти се обадя, ако науча нещо. При Кинг ли се връщаш?

— Да, по-точно в мотела, в който съм отседнала, „Кедрите“.

— И аз ще дойда по някое време — каза Паркс.

Унесена в мисли, Джоун бавно потегли.

Бе тъй унесена, че не забеляза нито следващата я кола, нито втренчения поглед на шофьора.

Облечена с тренировъчен костюм, в късния следобед Кейт Рамзи най-сетне напусна кабинета си, качи се във Фолксваген „бръмбар“ и потегли. Мишел и Кинг я последваха на дискретна дистанция към Брайън Парк в покрайнините на Ричмънд. Там Кейт слезе от колата, свали тренировъчния костюм и остана по шорти и фланела с дълъг ръкав. Направи няколко загряващи упражнения, после побягна.

— Страхотно — каза Кинг. — Може да се срещне с някого, а ние нищо няма да видим.

— Ще видим — отсече Мишел и се прехвърли на задната седалка.

Кинг се озърна към нея.

— Какво правиш?

Мишел сграбчи рамото му и го завъртя.

— Гледай си напред, мистър. — Тя започна да се съблича. — Държа си екип за бягане в чанта под седалката. Не се знае кога ще ми хрумне да потренирам.

Кинг неволно насочи поглед към огледалото и видя как панталоните се изхлузват, появи се дълъг гол крак, после още един и шортите плъзнаха нагоре по мускулести прасци и изваяни бедра.

— Да — каза той и извърна глава, когато тя почна да разкопчава блузата си, — човек никога не знае какво ще му хрумне.

Погледна навън, където Кейт Рамзи се отдалечаваше с бърза и енергична крачка. Вече почти бе изчезнала от погледите им.

— Мишел, побързай, иначе няма да я догониш...

Той млъкна, когато задната врата на джипа се отвори и затвори.

Преоблечена в къса тясна фланелка, шорти и маратонки, Мишел се стрелна по тревата, размахвайки вихрено крака и ръце. Пред смаяния му поглед тя без усилие взе да топи преднината на Кейт.

— Пустите му олимпийци — промърмори Кинг.

Отначало Мишел се държеше на разстояние от Кейт, докато не стана ясно, че е излязла просто да потренира. Тогава смени тактиката.

Вместо да следи Кейт, тя реши да опита още веднъж да поговори с нея. Когато я настигна, Кейт хвърли поглед настрани, навъси се и веднага ускори крачка. Мишел бързо влезе в същия ритъм. Дъщерята на Рамзи се опита да спринтира, но Мишел без усилие изравни темпото и тя постепенно забави.

— Какво искаш? — попита със задавен глас Кейт.

— Да поговорим.

— Къде е приятелят ти?

— Той не си пада много по бягането.

— Казах ви всичко, което знам.

— Наистина ли, Кейт? Слушай, аз само се опитвам да те разбера.

Искам да помогна.

— Недей да се правиш на моя приятелка, става ли? Това тук не е някакъв тъп полицейски филм, в който най-неочаквано ще се обединим.

— Права си, това е истинският живот и много хора загинаха или бяха отвлечени. Мъчим се да разберем какво става, по дяволите, защото искаме да спрем престъпника и смятам, че ти можеш да ни помогнеш.

— Не мога да помогна нито на вас, нито на когото и да било.

— Не вярвам изобщо да си се опитвала.

Кейт спря задъхана, с ръце на бедрата, и гневно изгледа Мишел.

— Ти пък какво разбираш, по дяволите! Нищо не знаеш за мен.

— Затова съм тук. Искам да узная. Искам да чуя всичко, което си готова да споделиш.

— Ти просто не схващаш, нали? Загърбила съм всичко. Не искам да преживея отново тази част от живота си. — Двете отново затичаха. — И освен това нищо не знам.

— Откъде си толкова сигурна? Разнищила ли си всяка най-дребна подробност, задала ли си си всеки възможен въпрос, анализираща ли си всяка евентуална линия на разследване?

— Слушай, мъча се да не мисля за миналото, разбра ли?

— Значи да го приема за отказ?

— А ти щеше ли да се ровиш в миналото, ако ставаше дума за твоя баща?

— Едно не бих правила, Кейт. Не бих се опитвала да се скрия от истината. Разговаряла ли си откровено с някого за това? Ако не, аз

съм тук, за да те изслушам. Наистина.

Когато по лицето на младата жена бликнаха сълзи, Мишел я прегърна през рамото. Двете спряха да тичат и седнаха на една пейка.

Кейт избърса очи и упорито се загледа в далечината. Мишел седеше и чакаше търпеливо.

Кейт започна с колеблив, изтънял глас:

— Дойдоха да ме вземат от час по алгебра. Както си решавах задачи с хикс и игрек, изведнъж баща ми се превърна в новина номер едно. Можеш ли да си представиш какво е това?

— Сякаш целият ти свят рухва?

— Да — тихо каза Кейт.

— Успя ли да поговориш с майка си?

Кейт небрежно махна с ръка.

— Какво можехме да си говорим? Тя вече бе изоставила баща ми. Това беше нейният избор.

— Така ли го разбираше ти?

— Как другояче да го разбирам?

— Трябва да имаш някаква представа защо са се разделили. Нещо повече от онова, което ни каза.

— Не беше по вина на баща ми. Сигурна съм.

— Значи майка ти е взела решението и казваш, че не знаеш защо... освен може би заради чувството, че е пропиляла живота си с твоя баща?

— Знам, че когато майка ми си отиде, за него животът на практика свърши. Той я обожаваше. Нямахме да се изненадам, ако се беше самоубил.

— На практика това е направил.

Кейт я изгледа втренчено.

— И какво? Повлякъл е Клайд Ритър в гроба?

— С един куршум два заека.

Кейт се загледа в ръцете си.

— Всичко започва като приказка. Баща ми бил активист в колежа. Походи за граждански права, антивоенни протести, седящи стачки и тъй нататък. Майка ми била красива актриса, изгряваща звезда. Но се влюбиха. Баща ми бил висок, хубав, по-умен от всички други и искал да върши само добро. Беше благороден човек, наистина благороден. Създаден за велики дела. Майка ми познавала само

артисти — хора от сцената, фалшиви до мозъка на костите. Баща ми бил нещо съвсем различно. Той не просто играел роля, а при всяка възможност рискувал живота си, за да направи света по-добър.

— Трудно е да устоиш на такъв мъж — тихо каза Мишел.

— Знам, че мама го обичаше. Онова, което ти казах току-що, го знам от нея и някои нейни приятелки. Освен това открих дневниците ѝ от колежа. Наистина са се обичали. Тъй че не знам защо не им провървя. Може да е траяло по-дълго, отколкото трябваше, като се има предвид колко различни бяха. Но може би ако тя не го бе изоставила, той нямаше да постъпи така.

— А може би не го е направил сам, Кейт. Това се опитваме да открием.

— Пак онези нови доказателства, които пазите в тайна от мен — промърмори презрително Кейт.

— Пистолет — твърдо изрече Мишел. Кейт се сепна, но не каза нищо. — Пистолет, който намерихме и смятаме, че е бил скрит в хотел „Феърмаунт“ през онзи ден, когато убиха Ритър. Според нас в сградата е имало втори убиец, но той не е стрелял.

— Защо?

— Не знаем. Може да се е изплашил. Може двамата с баща ти да са се споразумели да го извършат заедно, а после онзи се е отдръпнал, оставяйки татко ти да поеме цялата отговорност. — Мишел помълча, после тихо добави: — И може би същият човек е уговорил баща ти да направи това. Ако е така, може да си видяла или чула нещо, което ще ни бъде от полза.

Кейт гледаше надолу и нервно чоплеше ноктите си.

— Баща ми имаше малко приятели и рядко го посещаваха хора.

— Значи ако някой е дошъл да се срещне с него, ти щеше да забележиш? — вметна Мишел.

Кейт мълча толкова дълго, че Мишел стана да си върви.

— Беше около месец преди смъртта на Ритър.

Мишел застина.

— Кое?

— Трябва да е било към два през нощта. Нали разбираш, някакъв ненормален час. Бях се унесла, но някакъв шум ме събуди. Когато оставах при татко, спях на горния етаж. Той работеше по всяко време, затова отначало не се учудих, но гласът беше различен. Промъкнах се

до площадката на стълбището. Видях светлина в кабинета на татко. Чух го да разговаря с някого, или по-точно говореше онзи, а татко предимно слушаше.

— Какво казваше онзи, другият? Чакай, мъж ли беше?

— Да.

— Какво каза?

— Не чувах добре. Стана дума за майка ми. Какво щяла да каже Реджина, или нещо подобно. После баща ми отговори, че времената са други. Че хората се променят. Тогава другият каза нещо, което не чух ясно.

— Успя ли да го видиш?

— Не. Кабинетът на баща ми имаше друга врата, от която се излизаше навън. Сигурно си е тръгнал оттам.

— Какво друго чу?

— Нищо. Те заговориха по-тихо. Сигурно са се сетили, че може да ме събудят. Помислих си дали да не сляза да видя кой е, но не посмях.

— Баща ти споменавал ли е някога за този посетител? Каквото и да било.

— Не. Боях се да не разбере, че съм подслушвала, затова не го попитах.

— Може ли да е бил някой преподавател от колежа?

— Не. Мисля, че бих разпознала гласа.

В държането ѝ се прокрадна нещо странно, което не се хареса на Мишел, но тя реши да се престори, че не е забелязала.

— Чу ли човека да споменава името на Ритър? Или нещо свързано с него?

— НЕ! Затова не казах на полицаите. Аз... аз се страхувах. Баща ми беше мъртъв, не знаех дали някой друг е замесен и просто исках всичко да свърши час по-скоро.

— А човекът е споменал майка ти и те е било страх, че тя може да пострада по някакъв начин?

Кейт я погледна с измъчени, подпухнали очи.

— Хората говорят и пишат каквото си искат. Могат да съсипят всекиго.

Мишел я хвана за ръката.

— Ще направя всичко по силите си, за да разкрия истината, без да пострадат още хора. Имаш думата ми.

Кейт стисна ръката ѝ.

— Не знам защо, но ти вярвам. Наистина ли смяташ, че можеш да разкриеш истината след толкова много години?

— Ще направя всичко възможно.

Когато Мишел стана да си върви, Кейт каза:

— Обичах баща си. *Все още* го обичам. Той беше *добър* човек. Животът му не биваше да свършва така. Онова, което го сполетя, ме изпълва с чувството, че за нас, другите, вече няма надежда.

Мишел усещаше, че Кейт е готова едва ли не да се самоубие. Тя отново седна и я прегърна.

— Чуй ме. Никой не е попречил на баща ти да прави с живота си каквото пожелае. Същото важи и за теб. Понесла си толкова много, постигнала си толкова много и би трябвало да имаш надежда повече от когото и да било. Това не са празни приказки, Кейт, говоря ти искрено.

Най-сетне Кейт се усмихна измъчено.

— Благодаря.

Мишел изтича обратно и се качи в джипа. Докато Кинг караше, тя му разказа за разговора си с Кейт. Кинг удари с длан по волана.

— По дяволите, значи *наистина* е имало друг човек. Онзи, който е разговарял с баща ѝ, може да се окаже човекът с пистолета в килера.

— Добре, дай да го обмислим. Имало е двама убийци, но само единият изпълнява плана докрай. Преднамерено или не? Някой се е изплашил или от самото начало планът е предвиждал Рамзи да бъде натопен.

Кинг поклати глава.

— Ако е умишлено и нямаш намерение да стреляш, тогава защо ти е да носиш пистолет в хотела?

— Може би с Рамзи са имали среща преди това и другият е трябвало поне да се преструва, че смята да изпълни общия замисъл. Иначе Рамзи би почнал да го подозира.

— Да, възможно е. Добре, сега трябва да се разровим много старателно из миналото на Рамзи, още в студентските му години. Ако

човекът е познавал Реджина Рамзи, а Арнолд Рамзи му е казал, че времената се менят, отговорът навярно се крие в онзи период.

— Това би могло да обясни и защо един блестящ ум от Бъркли е отишъл да преподава в малък провинциален колеж.

Мишел отново се преметна на задната седалка.

— Карай, докато аз се преоблека.

Кинг се съсредоточи върху пътя, докато отзад шумоляха дрехи.

— Между другото, често ли се показваш в евино облекло пред непознати мъже?

— Не си чак толкова непознат. И, Шон... много съм поласкана.

— Поласкана? От какво?

— Надничаш.

Късно следобед четиримата отново се срещнаха в дома на Кинг. Паркс сложи върху кухненската маса голяма кутия за документи.

— Това е резултатът от нашето проучване за Боб Скот — каза той на Джоун.

— Бързо пипате — отбеляза тя.

— Хей, а ти да не мислеше, че сме от компанията на Мики Маус? Джоун го изгледа втрещено.

— Обичам лично да проверявам сведенията. Никой не е безгрешен.

— За жалост — отвърна Паркс, като я гледаше малко смутено. — Причината да получим пратката толкова бързо е, че онези диванета са натъпкали вътре всичко, свързано с хора на име Боб Скот. Повечето документи навярно са безполезни. Така или иначе, ето ви ги. — Той стана и си сложи шапката. — Аз потеглям обратно. Ако изскочи нещо ново, ще се обадя и очаквам от вас същото.

След като Паркс излезе, тримата набързо вечеряха на задната веранда. Джоун им разказа какво е научила за Дъг Денби.

— Значи той е извън подозрение — каза Мишел.

— Така излиза.

Кинг изглеждаше озадачен.

— Тогава според жената, с която си разговаряла в адвокатската фирма, Бруно не е хитрувал по време на работата си във Вашингтон?

— Ако може да й се вярва. Склонна съм обаче да смятам, че казваше истината.

— Значи не е изключено Милдред да ни е надрънкала куп лъжи за Бруно?

— Виж, в *това* мога да повярвам — отвърна Джоун. Тя се озърна към кутията на Паркс върху кухненската маса. — Ще трябва да прегледаме онези досиета.

— Аз мога да започна — предложи Мишел. — Тъй като не съм го познавала, няма опасност да прескоча някоя подробност, която би ви

се сторила прекалено банална.

Тя стана и влезе в къщата. Джоун се загледа към езерото.

— Тук наистина е красиво, Шон. Избрал си чудесно място, за да започнеш отначало.

Кинг допи бирата си и се облегна назад.

— Е, мога да избира и друго място.

Джоун се озърна към него.

— Дано не ти се налага. Човек не бива да почва живота си отначало повече от веднъж.

— Ами ти? Нали каза, че искаш да се оттеглиш.

— На някой остров с милионите? — Тя се усмихна примирено.

— Мечтите рядко се сбъдват. Особено на моята възраст.

— Но ако намериш Бруно, ще получиш голямата печалба.

— Парите бяха само част от мечтата.

Когато Кинг я стрелна с поглед, Джоун бързо извърна глава.

— Често ли излизаш с платноходката? — попита тя.

— Наесен, когато моторниците ги няма и ветровете са подходящи.

— Сега е есен. Тъкмо време за излет по езерото.

Кинг погледна ясното небе и усети по кожата си лекия полъх на вятъра. До залеза имаше още два-три часа. Той се втренчи в Джоун.

— Да, тъкмо време за разходка по езерото.

Потеглиха и Кинг показа на Джоун как да използва кормилото. Беше монтирал на кърмата мотор с мощност пет конски сили в случай, че вятърът стихне. Насочиха се към средата на езерото, после оставиха платноходката да се носи по вятъра.

Джоун гледаше с възхищение планините около езерото, все още покрити със зеленина, макар че вече из въздуха се усещаше дъхът на есен.

— Мислил ли си някога, че ще попаднеш на такова място след всички онези хотели, самолети и безкрайното стърчене на пост до разсъмване? — попита тя.

Кинг сви рамене.

— Откровено казано, не. Никога не си правех далечни планове. Винаги съм бил човек на настоящия момент. — Той побърза да добави:

— Сега вече свикнах с дългосрочното мислене.

— И накъде те водят дългосрочните мисли?

— Наникъде, докато не изясним тази загадка. Проблемът е, че дори да се справим, злото бе сторено. Може наистина да ми се наложи да напусна.

— Да бягаш? Не е в твой стил, Шон.

— Понякога е най-добре просто да вдигнеш лагера и да продължиш. Човек се уморява от битки, Джоун. — Той седна до нея и пое кормилото. — Вятърът се променя. Мисля да сменя курса. Утлегарът ще мине над палубата. Бъди готова да се наведеш, когато ти кажа.

След като изпълни маневрата, той отново ѝ предаде кормилото, но остана близо до нея. Тя беше облечена с блуза и панталон, но бе свалила обувките и запретнала крачолите до коленете си. Ходилата ѝ бяха малки, с лакирани в червено нокти.

— Преди осем години предпочиташе ярък лилав лак, нали?

Тя се разсмя.

— Червеното продължава да бъде актуално, но лилавото може пак да излезе на мода. Поласкана съм, че си спомняш.

— Лилави нокти и пистолет на кръста.

— Хайде, признай си, ефектът беше порочен и неустоим.

Той се облегна назад и зарея поглед над езерото. Няколко минути мълчаха. От време на време Джоун се озърташе нервно към него и Кинг правеше всичко възможно, за да не я погледне в очите.

— Хрумвало ли ти е някога да ми предложиш брак? — попита тя.

Той я изгледа смаяно.

— Тогава бях женен, Джоун.

— Знам. Но живеехте разделено и бракът на практика беше приключил.

Той наведе очи.

— Добре де, може и да съм бил наясно, че бракът ми е приключил, но не бях сигурен дали искам да опитам още веднъж. А и май никога не съм вярвал, че двама агенти от тайните служби могат да създадат нормално семейство. Онзи живот беше просто безумен.

— А аз се канех да ти предложа.

— Какво?

— Брак.

— Ти наистина си невероятна. Значи щеше да ми предложиш ръката си?

— Има ли правило, което да казва, че само мъжете предлагат брак?

— И да имаше, сигурен съм, че щеше да го прегaziш без затруднения.

— Говоря сериозно, Шон. Аз бях влюбена в теб. Дотолкова, че посред нощ се събуждах разтреперана от ужас да не би всичко да отлети и отново да се събереш с жена си.

— Не знаех — тихо каза той.

— А ти какво изпитваше към мен? Какви бяха истинските ти чувства?

Той се смути.

— Откровено ли? Бях изумен, че ме допусна до себе си. Ти стоеше на толкова висок пиедестал, и като личност, и в професията.

— И какво? Значи бях трофей, който да закачиш на стената?

— Мисля, че това по-скоро се отнася до мен.

— Аз не спях с когото ми падне, Шон. Нямах такава репутация.

— Да, нямаше. Имаше репутация на желязна дама. Не познавах нито един агент, който да не е впечатлен от теб. Ти плашеше до смърт мнозина от най-коравите.

Джоун наведе глава.

— Не знаеш ли, че преуспелите жени са много самотни създания? Когато постъпих в службите, жените там все още бяха аномалия. За да успея, трябваше да бъда по-мъжествена от мъжете. Трябваше да създавам правилата в движение. Сега е малко по-различно, но тогава просто нямаше друг избор.

Той я докосна по бузата и завъртя лицето ѝ към себе си.

— Защо не го направи?

— Кое?

— Защо не ме помоли да се ожения за теб?

— Канех се, но после се случи нещо.

— Какво?

— Убиха Клайд Ритър.

Сега Кинг извърна лице на свой ред.

— И не ти се искаше да вземеш повредена стока?

Тя докосна ръката му.

— Ти наистина не ме познаваш добре. Беше много по-сериозно.

Той отново я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Не помнеше да е виждал Джоун толкова нервна. Освен в 10:32 часа през онова утро, когато загина Ритър. Тя бавно бръкна в джоба си и извади късче хартия.

Кинг разгъна листчето и прочете изписаните думи.

*Снощи беше великолепна. А сега ме изненадай,
порочна красавице. В асансьора. С обич, Шон.*

Бележката бе написана върху лист за писма от хотел „Феърмаунт“.

Той вдигна очи и срещна втренчения ѝ поглед.

— Откъде изникна това?

— Беше пъхнато под вратата на моята стая във „Феърмаунт“ в девет часа онази сутрин.

Той я изгледа с недоумение.

— Сутринта, когато убиха Ритър? — Тя кимна. — И ти си помисли, че аз съм написал това? — Тя пак кимна. — През всичките тези години ти си смятала, че може би имам пръст в смъртта на Ритър?

— Шон, трябва да разбереш. Не знаех какво да мисля.

— И не си казала никому?

Джоун поклати глава.

— Също както ти не каза, че съм била в онзи асансьор. — Тя тихо добави: — Ти също си смятал, че имам нещо общо със смъртта на Ритър, нали?

Той облиза устни, извърна глава и по лицето му се изписа гняв.

— Подвели са и двама ни, нали?

— Видях бележката, намерена върху трупа в твоята къща. Щом я прочетох, веднага разбрах, че и двамата сме били използвани. Авторът на онази бележка ни е изправил един срещу друг така, че да гарантира нашето мълчание. Но имаше разлика. Аз не можех да разкрия истината, защото тогава би трябвало да кажа какво съм привила в асансьора. А кажех ли, с кариерата ми бе свършено. Моят мотив беше

егоистичен. Ти обаче мълча по съвсем друга причина. — Тя докосна ръкава му. — Кажи ми, Шон, защо премълча? Сигурно си подозирал, че са ме подкупили, за да те разсея. И все пак пое цялата вина. Защо? — Тя въздъхна измъчено и тревожно. — Наистина трябва да знам.

Пронизителният сигнал на мобилния телефон стресна и двамата. Кинг отговори. Обаждаше се Мишел от къщата.

— Преди малко позвъни Кейт Рамзи. Има да съобщи нещо важно. Но иска да ни го каже лично. Предлага да се срещнем на половината път, в Шарлотсвил.

— Добре, идваме веднага.

Кинг изключи телефона, хвана кормилото и мълчаливо насочи платноходката към брега. Не погледна Джоун, която за пръв път в живота си нямаше какво да каже.

За срещата с Кейт избраха кафене „Грийнбъри“ в търговския център на Баракс Роуд в Шарлотсвил. Тримата си поръчаха големи чаши кафе и заеха масичка в дъното на заведението, което бе почти празно в този нощен час.

Очите на Кейт бяха подпухнали, изглеждаше потисната, дори гузна. Седеше с наведена глава и нервно опипваше чашата си. Тя изненадано вдигна глава, когато Кинг побутна към нея две сламки.

— Хайде, подреждай ги под прав ъгъл, това ще те успокои — каза той е добродушна усмивка.

Лицето на Кейт малко се разведри и тя пое сламките.

— Правя го още откакто бях малка. Мисля, че е за предпочитане пред цигарите.

— Значи имаш да ни съобщиш нещо важно — каза Мишел.

Кейт се огледа. Най-близкият клиент четеше дебела книга и си водеше записки, явно бе студент в навечерието на изпит.

— Свързано е със срещата на баща ми през онази нощ. Вече разказах на Мишел — обясни тя, като се озърна към Кинг.

— Да, в течение съм — кимна той. — Продължавай.

— Ами... тогава чух още нещо. Сигурно трябваше да ви кажа по-рано, но искрено вярвах, че ми се е сторило. Може обаче наистина да съм го чула.

— Какво? — попита нетърпеливо Кинг.

— Име. Име, което познавах.

Кинг и Мишел се спогледаха.

— Защо не ни каза по-рано? — попита Мишел.

— Нали вече обясних, защото не можех да повярвам, че съм чула правилно.

— Но вече не мислиш така — настоя Кинг. — Защо?

— След като ме посетихте, почнах да размишлявам за много неща — неща от миналото. Но все още не мога да повярвам, че той е бил замесен по някакъв начин.

— Той? — повтори Кинг. — Добре, как му е името?

Кейт въздъхна дълбоко. Кинг забеляза, че сега омотава сламките на възли.

— Името, което чух да споменава онзи човек, беше Торнтън Джорст.

Мишел и Кинг отново се спогледаха многозначително.

— Сигурна ли си? — попита Мишел. — Чула си го да казва „Торнтън Джорст“?

— Не съм сто процента сигурна, но какво друго би могло да бъде? Не е някакво просто име като Джон Смит например. Определено звучеше като Торнтън Джорст.

— Как реагира баща ти, като чу това име?

— Не чух добре. Но каза нещо в смисъл, че било рисковано, много рисковано. И за двамата.

Кинг се замисли.

— Значи другият мъж не е бил Торнтън Джорст, това изглежда ясно, но са говорили за него. — Той докосна Кейт по рамото. — Разкажи ни за отношенията между Джорст и баща ти.

— Бяха приятели и колеги.

— Дали са се познавали, преди да постъпят в „Атикъс“? — попита Мишел.

Кейт поклати глава.

— Не ми се вярва. Във всеки случай никога не са споменавали. Но и двамата са били студенти през шейсетте години. Тогава хората обикаляли цялата страна и вършели ненормални неща. И все пак странно...

— Кое е странно? — попита Кинг.

— Понякога ми се струва, че Торнтън познаваше майка ми по-добре, отколкото баща ми. Сякаш са се срещали и преди.

— Майка ти споменавала ли е нещо подобно?

— Не. Торнтън постъпи в „Атикъс“ след родителите ми. Той е ерген, никога не съм го виждала да се среща по-сериозно с жени. С родителите ми бяха големи приятели. Мисля, че майка ми го съжеляваше. Често печеше сладкиши и му ги носеше. Добри приятели бяха.

— Кейт, смяташ ли, че майка ти... — бавно изрече Мишел.

Кейт я прекъсна.

— Не, нямаха връзка. Знам, че тогава бях много малка, но все пак щях да усетя.

Кинг не изглеждаше убеден.

— Значи мъжът, който се е срещнал с баща ти, е споменал името на майка ти, Реджина?

— Да, предполагам, че е познавал нея, а може би и двамата. Но вижте, аз наистина не мога да повярвам, че Торнтън е замесен в това. Просто не си го представям да тича насам-натам въоръжен и да планира убийства. Не притежаваше нито гения на баща ми, нито академичното му образование. Но е добър преподавател.

Кинг кимна.

— Да, не е имал нито мозъка на баща ти, нито диплома от Бъркли, но въпреки всичко и двамата са попаднали в един и същ колеж. Имаш ли представа защо?

Кейт веднага премина в отбрана.

— В какъв смисъл?

— Защо баща ти не е преподавал, да речем, в Харвард или Йейл? — поясни Мишел. — Освен академичната си кариера в Бъркли, той е написал четири книги, за които ми казаха, че са сред най-добрите в своята област. Бил е сериозен учен, от тежката категория.

— Може би просто е решил да постъпи в малък колеж — каза Кейт.

— Или пък е имал в миналото си нещо, което му е попречило да се издигне във висшите академични кръгове — отбеляза Кинг.

— Не вярвам — каза Кейт. — Иначе всички щяха да знаят.

— Не е задължително. Не и ако е било заличено от официалните документи, но някои хора в затворения академичен свят са знаели. И може да са използвали това срещу него. Така е попаднал в „Атикъс“, където са го приели с радост, независимо от черните петна в миналото му.

— Някакви идеи какви може да са били тези петна? — попита Мишел.

Кейт мълчеше.

Кинг каза:

— Слушай, последното, което целим, е да хвърлим още кал върху баща ти. Нека почива в мир, казвам аз. Но ако човекът, който е разговарял с него, носи вина за стрелбата по Ритър, не виждам

причина да не си получи заслуженото. А ако разберем миналото на твоя баща, може би по-лесно ще открием онзи човек. Защото може и да греша, но ми се струва, че той е познавал баща ти от старите времена. И ако е тъй, вероятно е знаел какъв инцидент го е опетнил дотолкова, че да се откъсне от Харвард и от целия свят.

— Кейт, ти си единствената ни надежда — отново се намеси Мишел. — Ако не ни кажеш каквото знаеш, ще бъде много трудно да разберем истината. А аз мисля, че ти искаш да стигнеш до истината, иначе нямаше да ни се обадиш.

Най-сетне Кейт въздъхна и каза:

— Добре, добре. Малко преди да се самоубие, майка ми сподели с мен някои неща.

— Какви, Кейт? — тихичко я подкани Мишел.

— Че баща ми бил арестуван по време на демонстрация. Срещу Виетнамската война, струва ми се.

— За нарушаване на обществения ред или за какво? — попита Кинг.

— Не. За това, че убил някого.

Кинг се приведе към нея.

— Кого и как, Кейт? Разкажи всичко, което си спомняш.

— Знам го само от думите на майка си, а тя не говореше много ясно. Към края на живота си пиеше почти непрекъснато.

Кейт извади хартиена кърпичка и избърса очите си.

— Знам, че е тежко, Кейт, но може би ще ти олекне, като престанеш да го криеш — каза Кинг.

— Доколкото разбрах, ставаше дума за полицай или някакъв друг служител на реда. Бил убит по време на онази антивоенна демонстрация, която излязла извън контрол. В Лос Анджелис, мисля, че така каза. Баща ми бил арестуван. Положението му изглеждало много тежко, после изведнъж всичко се променило. Майка ми каза, че някакви адвокати се намесили в полза на татко и обвиненията отпаднали. Каза още, че полицията и без това била скалпвала доказателствата. Че търсели изкупителна жертва и баща ми попаднал под удара. Сигурна беше, че татко не е сторил нищо.

— Но трябва да е имало шум, статии във вестниците — отбеляза Мишел.

— Не знам дали е стигнало до вестниците, но предполагам, че случаят е останал документиран някъде, защото очевидно е провалил кариерата на баща ми. Проверих разказа на мама. Открих, че в Бъркли разрешили на татко да защити докторат, но крайно неохотно. Навярно не са имали избор: той вече бил приключил с изследователската работа и дисертацията. Но доколкото разбрах, из академичните кръгове плъзнала мътва и когато потърсил преподавателско място, навсякъде му затваряли вратите. Мама каза, че татко скитал от място на място и едва свързвал двата края, докато най-сетне му предложили работа в „Атикъс“. Разбира се, през онези години написал книгите, които били приети много добре в академичната общност. Като поглеждам назад, струва ми се, че татко е бил толкова огорчен от отношението на елитните университети, че дори и да го поканеше някой от тях, сигурно щеше да остане в „Атикъс“. Той беше много почтен човек, а „Атикъс“ му даде шанс в труден миг.

Кинг попита:

— Имаш ли представа как са оцелели родителите ти през онези трудни години? Работила ли е майка ти?

— Да, тук-там, но нищо постоянно. Помагала на татко да пише книгите, събирала му материали и тъй нататък. Честно казано, не знам точно как са се справили. — Тя избърса очи. — Защо, какво намекваш?

— Просто се чудя — отвърна Кинг. — Кои са били онези адвокати, дошли да защитават баща ти? Богати ли бяха родителите му?

Кейт леко се обърка.

— Не, татко ми е израснал в кравеферма в Уисконсин, майка ми е родена във Флорида. И двамата са били доста бедни.

— Значи става още по-странно. Защо адвокатите са се втурнали на помощ? Питам се дали през трудните години родителите ти не са получавали средства от неизвестен източник.

— Сигурно е възможно — каза Кейт, — но нямам представа откъде.

Мишел погледна Кинг.

— Мислиш ли, че човекът, който е разговарял с Рамзи в кабинета му, може да има връзка с инцидента в Лос Анджелис?

— Погледни от такъв ъгъл: убийството става в Лос Анджелис и ченгетата арестуват Арнолд Рамзи. Ами ако не е бил сам? Ако е имало

още един виновник — човек с дебели връзки? Това би обяснило нашествието на адвокатите. Знам що за стока са, не работят без пари.

Мишел кимна.

— Това би обяснило и защо човекът е споменал Реджина Рамзи. Може би е напомнил за миналите сблъсъци с властите, за да накара Рамзи да вземе пистолет и да се включи отново в борбата.

— Господи, това е прекалено — каза Кейт. Изглеждаше готова да заплаче всеки момент. — Баща ми беше блестящ учен. Можеше да преподава в Харвард, Йейл или Бъркли. А после полицията му лепва лъжливо обвинение и животът му се проваля. Нищо чудно, че се бунтуваше срещу властите. Къде е справедливостта във всичко това?

— Няма я — отговори Кинг.

— Ясно си спомням как научих новината.

— Ти каза, че е било в час по алгебра — напомни Мишел.

Кейт кимна.

— Излязох в коридора, а там стояха Торнтън и майка ми. Веднага разбрах, че се е случило нещо лошо.

Кинг трепна.

— Торнтън Джорст е бил там с майка ти? Защо?

— Той й съобщил. Не ви ли каза това?

— Не, не ни го каза — отсече твърдо Мишел.

— Как е узнал преди майка ти? — промърмори замислено Кинг.

Кейт го изгледа с недоумение.

— Не знам. Предполагах, че е чул по телевизията.

— По кое време дойдоха да те вземат от училище? — попита Кинг.

— По кое време? Аз... не знам. Беше преди години.

— Помисли, Кейт. Много е важно.

Тя помълча около минута, после каза:

— Беше сутринта, доста преди обяд. Да речем, около единайсет.

— Ритър бе убит в 10:32. Няма начин след по-малко от трийсет минути телевизионните станции да са пуснали новината с пълни подробности, включително името на атентатора.

— И Джорст е имал време да мине да вземе майка ти? — попита Мишел.

— Е, по онова време тя не живееше много далече от училището. Трябва да разберете, „Атикъс“ е сравнително близо до Боулингтън,

само на трийсет минути с кола. А мама живееше край пътя.

Мишел и Кинг си размениха тревожни погледи.

— Не е възможно, нали? — каза Мишел.

— Какво? — трепна Кейт. — За какво говорите?

Кинг се изправи, без да отговори.

— Къде отивате? — попита Кейт.

— Да посетим доктор Джорст — каза той. — Мисля, че е пропуснал да ни каже много неща.

— Ако не ви е казал как дойдоха да ме вземат от училище, може би е премълчал и за него и мама.

Кинг я изгледа втренчено.

— Какво?

— Преди тя да умре, двамата с Торнтън се срещаха.

— Срещаха се? — повтори Кинг. — Но нали каза, че тя обичала баща ти?

— По онова време Арнолд беше мъртъв почти от седем години. Дружбата на Торнтън и майка ми издържа изпитанията и се превърна в нещо друго.

— Нещо друго? — попита Кинг. — Например?

— Например, че смятаха да се женят.

Когато се обади Кейт, Мишел бе стигнала само до половината от досиетата за Боб Скот. Тъй като тя явно нямаше да се върне скоро, Джоун взе кутията в мотела, където бе отседнала, и продължи да преглежда. След разговора с Кинг се нуждаеше от нещо, което да я разсее от спомена за онази мъчителна среща.

Когато отвори кутията и започна да прехвърля съдържанието ѝ, осъзна, че Паркс не се е шегувал — бъркотията беше пълна. Тя обаче усърдно прелистваше всяка страница, изчиташе всеки документ, докато не станеше ясно, че се отнася до друг Боб Скот. След два часа поръча по телефона да ѝ донесат вечеря и кана кафе. Щеше да остане тук още доста време, а нямаше представа кога ще се върнат Кинг и Максвел. Понечи да телефонира на Кинг, но в последния момент се отказа.

С приближаването на дъното работата потръгна. Джоун извади няколко листа и ги подреди върху леглото. Между тях имаше заповед за арест на някой си Робърт К. Скот. Адресът беше някъде в Тенеси, а що се отнася до града, Джоун изобщо не го бе чувала досега. Доколкото успя да разбере, ставаше дума за незаконно притежание на оръжие. Този Боб Скот имал няколко пушки, каквито не се полагат на частни лица. Все още нямаше начин да разбере дали е същият Боб Скот, когото търсеха. Но онзи, когото познаваше, си падаше по оръжията.

Нататък четивото стана още по-интригуващо. Както често се случва, Федералната шерифска служба била ангажирана да извърши ареста от името на Бюрото за алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия. Навярно затова Паркс бе успял да се добере до този документ. Боб Скот можеше и да е свързан с настоящия случай, но връзката трябваше да е по линия на Ритър. И все пак всички те предполагаха, че Бруно и Ритър може да са свързани по някакъв начин. Убийствата на Лорета Болдуин и Милдред Мартин потвърждаваха тази връзка. Но как можеше два съвсем различни случая да имат едни и същи участници?

Какъв бе общият знаменател? Какъв? Подлудяваше я мисълта, че отговорът може да е пред очите им, а те да не го виждат.

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Обаждаше се Паркс.

— Къде си сега? — попита той.

— В „Кедрите“. Преглеждам онази кутия, която ни остави. И мисля, че открих нещо.

Тя му разказа за заповедта за арест.

— По дяволите, изпълнена ли е?

— Не знам. Вероятно не, защото ако го бяха арестували, щеше да има някакви документи.

— Ако човекът има заповед за арест заради нарушения на законите за притежание на оръжие, може да се окаже, че точно той е онзи смахнат, който стои зад всичко това.

— Но как да го свържем с престъпленията? Няма логика.

— Права си — уморено каза Паркс. — Къде са Кинг и Максвел?

— Отидоха да поговорят с Кейт Рамзи. Тя се обади, че имала още сведения за тях. Уредиха си среща в Шарлотсвил.

— Ако баща ѝ не е действал сам, другият тип, когото е чула, може да се окаже Боб Скот. Той би бил идеалният вътрешен съучастник за подготовка на удара. Типичен троянски кон.

— Как искаш да продължим с онова, което открих?

— Предлагам да поръчаме на няколко души да проверят. Добра находка, Джоун. Може наистина да те бива толкова, колкото разправят хората.

— Всъщност повече, мистър Паркс.

Щом прекъсна връзката, Джоун изведнъж подскочи като ужилен.

— О, боже! — възкликна тя, гледайки телефона си. — Не може да бъде!

На вратата се почука. Тя отвори и на прага се появи сервитьор с масичка на колелца.

— Там ли да я оставя, госпожо?

— Да — отвърна разсеяно Джоун. Умът ѝ работеше трескаво. — Там е добре.

— Да ви наля ли кафе?

— Засега не. — Тя подписа чека и се обърна. — Благодаря.

Джоун се канеше да телефонира, когато усети нечие присъствие зад гърба си. Обърна се, но преди дори да извика, пред очите ѝ притъмня.

Младата жена постоя над проснатата на пода Джоун. После Таша се наведе и пристъпи към работата си.

Наближаваше девет вечерта, когато Кинг и Мишел пристигнаха в колежа „Атикъс“. Сградата, където се намираще кабинетът на Торнтън Джорст, беше заключена. В административната сграда Мишел уговори дежурното момиче да ѝ каже къде живее Джорст. Адресът се оказа на около километър и половина от университетското градче, на сенчеста улица с тухлени къщи, където живееха мнозина от преподавателите. Когато Кинг спря лексуса пред дома на Джорст, отвън нямаше кола и прозорците бяха тъмни. Тръгнаха по алеята и почукаха на предната врата, но никой не отговори. Огледаха малкия заден двор. И там нямаше никого.

— Не мога да повярвам, но Джорст трябва да е бил в хотел „Феърмаунт“, когато са убили Ритър — каза Мишел. — Няма друго обяснение, освен ако някой е позвънил от хотела да му съобщи за станалото. Но кой би могъл да му се обади?

— Ако е бил там, трябва да се е измъкнал, преди да блокират цялата сграда. Няма друг начин да пристигне с новината толкова бързо при Реджина и Кейт.

— Според теб ще признае ли, че е бил в хотела?

— Скоро ще разберем, защото възнамерявам да го попитам. А искам да науча повече и за Реджина Рамзи.

— Би било нормално още при първия разговор да ни спомене, че са искали да се оженят.

— Не и ако е предпочитал да не узнаем. Което засилва още повече подозренията ми. — Кинг погледна Мишел. — Въръжена ли си?

— Пистолет и служебна карта, пълен комплект. Защо?

— Просто проверявам. Чудя се дали по тия места хората си заключват вратите.

— Да не би да се каниш да влезеш? Това е нощно нахлуване с взлом.

— Ще бъде взлом само ако строшиш нещо — поправи я той.

— Тъй ли? Къде си завършил право? Може би в Тъпсън Сити?

— Казвам само, че не би било зле да надникнем, докато Джорст го няма.

— Но може да е някъде наблизко. Или да спи вътре. Или да дойде внезапно и да се сблъска с нас.

— Не с нас, само с мен. Ти си официален служител на закона.

— А ти си член на адвокатската колегия. Формално погледнато, това също те прави служител на закона.

— Да, но ние адвокатите умеем да заобикаляме формалностите. В това ни бива най-много, не си ли гледала по телевизията?

Кинг изтича до колата за фенерче. Когато се върна, Мишел го сграбчи за ръката.

— Шон, това е лудост. Ами ако някой съсед ни види и повика ченгетата?

— Тогава ще кажем, че са ни се причули викове за помощ.

— По-мизерна лъжа не бях чувала.

Кинг вече бе пристъпил до задната врата и натискаше дръжката.

— По дяволите!

Мишел въздъхна от облекчение.

— Заключено ли е? Слава богу!

Кинг отвори вратата с лукава усмивка.

— Само се шегувам. Ще свърша за минутка. А ти си отваряй очите на четири.

— Шон, недей...

Преди тя да довърши, Кинг се вмъкна вътре. Мишел закричи напред-назад с ръце в джобовете, опитвайки се да изглежда съвършено безгрижна, макар че стомахът ѝ изгаряше от тревога. Дори се опита да подсвирква, но откри, че не може — устните ѝ бяха пресъхнали.

— Проклет да си, Шон Кинг — промърмори тя.

Щом влезе, Кинг се отправи към кухнята. В лъча на фенерчето тя изглеждаше малка и рядко използвана. Явно Джорст предпочиташе да се храни навън. Кинг мина във всекидневната, обзаведена скромно, но спретнато. По стените имаше библиотечни лавици, чието съдържание не го изненада — томове на Гьоте, Франсис Бейкън, Джон Лок и неизменно популярния Макиавели.

Домашният кабинет на Джорст до всекидневната много по-ясно отразяваше характера на собственика. Бюрото бе отрупано с книги и вестници, по пода и малкия кожен диван също имаше купища всевъзможни предмети. Носеше се силна миризма на дим от цигари и пури — Кинг забеляза на пода пепелник, препълнен с угарки. Стените бяха покрити с евтини рафтове, провиснали под тежестта на книгите. Кинг огледа бюрото, отвори чекмеджетата и потърси скривалища, но не откри нищо подобно. Не му се вярваше, че ако дръпне някоя книга, отзад ще изникне таен проход, но за всеки случай извади от лавиците няколко тома. Никакъв резултат.

Джорст бе казал, че работи над книга и състоянието на кабинета му сякаш потвърждаваше това, тъй като навсякъде се трупаха записки, чернови и бележки. Човекът явно не си падаше по подреждането и Кинг огледа с погнуса бъркотията. Не би могъл да живее тук и десет минути, макар че на младини апартаментът му изглеждала още по-зле. Той поне бе преодолял младежката си склонност към безпорядък; Джорст явно бе останал в онази възраст. Кинг се замисли за миг дали да не викне Мишел да хвърли едно око. От това навярно щеше да й стане по-добре.

Като се разрови из купчините по масата, той откри бележник за срещи, но в него нямаше нищо интересно. Тогава се отправи към горния етаж. Откри две спални, едната от тях очевидно неизползвана. Тук имаше малко повече ред. Дрехите бяха грижливо закачени в малък гардероб, а обувките подредени на кедрова поставка. Кинг надникна под леглото, но там го посрещнаха само прашни валма. В съседната баня не забеляза друго освен влажна кърпа на пода и тоалетни принадлежности върху мивката. Той мина в другата спалня, явно предвидена за гости. Към нея също имаше баня, но без кърпи и тоалетни принадлежности. На едната стена в стаята имаше вградена етажерка — без книги, но с няколко снимки. Кинг ги освети една по една. Снимките бяха на Джорст и други хора — все непознати за Кинг, докато не погледна последното лице.

Викът отдолу го стресна.

— Шон, слизай веднага. Джорст се върна.

Той надникна през прозореца тъкмо навреме, за да види как масивната стара кола на Джорст завива по алеята. Изключи фенерчето, отправи се надолу бързо, но предпазливо и тръгна към кухнята, където

го чакаше Мишел. Двамата излязоха през задната врата, заобиколиха къщата, изчакаха Джорст да влезе и тогава почукаха.

Професорът дойде да отвори, сепна се, като ги видя, и хвърли подозрителен поглед през раменете им.

— Ваш ли е онзи лексус отпред? — Кинг кимна. — Не видях вътре никого. А не видях и вас на тротоара.

— О, аз бях полегнал на задната седалка, докато чакахме да се приберете — каза Кинг. — А Мишел отиде до една от съседните къщи да попита дали знаят кога ще си дойдете.

Джорст не изглеждаше убеден от тази история, но ги покани да влязат във всекидневната.

— Значи сте разговаряли с Кейт? — попита той.

— Да, тя каза, че сте ѝ съобщили за нас.

— Нима очаквахте нещо друго?

— Сигурен съм, че двамата сте много близки.

Джорст погледна втренчено Кинг.

— Тя беше дъщеря на колега, после моя студентка. Ако намекувате за нещо друго, грешите.

— Е, като се има предвид, че с майка ѝ сте обмисляли брак, щяхте да ѝ бъдете доведен баща — каза Кинг. — А ние дори не знаехме, че сте се срещали с Реджина.

Джорст се сконфузи.

— И защо да знаете, след като не е ваша работа? А сега ще ме извините, но съм доста зает.

— Да, пишете книга. На каква тема, между другото?

— Интересувате ли се от политология, мистър Кинг?

— Интересувам се от много неща.

— Ясно. Е, ако държите да знаете, работя върху изследване на нагласите сред гласоподавателите в южните щати от Втората световна война до днес и тяхното отражение върху националните избори. Според моята теория днешният юг вече не е „старият юг“. Всъщност това е една от най-пъстрите и динамични емигрантски общности в страната от края на миналия век. Не твърдя, че югът вече е бастион на либерализма, нито дори че е радикално настроен, но отдавна не е онзи юг, описан в „Отнесени от вихъра“ или дори „Да убиеш присмехулник“. Всъщност днес най-бързо растящата общност в Джорджия е тази на емигрантите от Близкия изток.

— Представям си колко е вълнуващо индуси и мюсюлмани да живеят заедно с безбожници и баптисти — подхвърли Кинг.

— Добре казано — кимна Джорст. — Безбожници и баптисти. Ще разрешите ли да го ползвам за название на някоя от главите?

— Моля. Не сте познавали семейство Рамзи преди „Атикъс“, нали?

— Не, не ги познавах. Когато пристигнах, Арнолд Рамзи преподаваше вече от две години. Аз работих в друг колеж в Кентъки около десет години, преди да се прехвърля тук.

— Като казах семейство Рамзи, имах предвид Арнолд и Реджина.

— Отговорът е същият. Не ги познавах, преди да дойда тук. Защо, да не би Кейт да твърди нещо друго?

— Не — бързо се намеси Мишел. — Тя ни каза, че с майка ѝ сте били много добри приятели.

— И двамата ми бяха добри приятели. Мисля, че Реджина ме смяташе за безнадежден ерген и се стараеше винаги да се чувствам добре дошъл. Тя наистина беше забележителна жена. Ръководеше театралната група в колежа и дори участваше в някои постановки. Беше изумителна актриса, уверявам ви. Бях чувал Арнолд да говори за нейния талант, особено на младини, и си мислех, че преувеличава. Но когато я видях тук на сцената, бях като омагьосан. А добрината ѝ не отстъпваше на таланта. Много хора я обичаха.

— Не се съмнявам — каза Кинг. — А след смъртта на Арнолд между вас двамата...

— Не беше така — прекъсна го Джорст. — Мина много време след смъртта на Арнолд, преди да започнем да се срещаме и да станем нещо повече от приятели.

— И се стигна дотам, че заговорихте за брак.

— Аз ѝ предложих, тя прие — отвърна студено Джорст.

— А после умря, така ли?

По лицето на Джорст се изписа болка.

— Да.

— Всъщност тя се самоуби, нали?

— Така казват.

— Но вие не вярвате? — побърза да се намеси Мишел.

— Тя беше щастлива. Прие предложението ми да се оженим. Едва ли ще прозвучи прекалено самонадеяно, ако кажа, че не ми се

вярва мисълта за брак с мен да я е тласнала към самоубийство.

— Значи смятате, че е била убита?

— Вие ми кажете! — повиши глас Джорст. — Нали вие обикаляте наоколо и разследвате. Поблъскайте си главите. Въпросът не е от моята компетентност.

— Как прие Кейт новината за предстоящата сватба?

— Добре. Тя обичаше баща си. Харесваше мен. Знаеше, че не се опитвам да го заместя. Искрено вярвам, че Кейт искаше майка ѝ да бъде щастлива.

— Участвахте ли навремето в протестите срещу Виетнамската война?

Джорст сякаш прие спокойно внезапната смяна на темата.

— Да, заедно с милиони други.

— И в Калифорния ли?

— Накъде биете?

— Какво ще кажете — попита Кинг, — ако ви съобщим, че един мъж е посетил Арнолд Рамзи, за да потърси от него помощ за убийството на Клайд Ритър, и този човек е споменал вашето име?

Джорст го изглежда хладно.

— Ще кажа, че който го твърди, допуска сериозна грешка. Но дори да е вярно, не мога да забраня на хората да говорят за мен, нали?

— Така е. Вярвате ли, че Арнолд Рамзи е действал сам?

— Да, докато не ми представите солидни доказателства за обратното.

— По всичко личи, че не е бил склонен към насилие, но въпреки това е стигнал до най-жестокото деяние — убийство.

Джорст сви рамене.

— Знае ли някой какви чудовища се спотайват в човешките души?

— Вярно. А на младини Арнолд Рамзи е взел участие в бурни протести. Може би при някоя от тези демонстрации е загинал човек.

Джорст рязко вдигна очи към него.

— За какво говорите?

Кинг бе разкрил това сведение само за да види как ще реагира Джорст.

— И още нещо. Заедно с Рамзи ли пътувахте до хотел „Феърмаунт“ онази сутрин, когато той уби Ритър?

Джорст изобщо не реагира. Лицето му си остана безизразно.

— Твърдите, че онази сутрин съм бил във „Феърмаунт“?

Кинг го фиксира с поглед.

— А вие твърдите ли, че не сте били?

За момент Джорст се замисли.

— Добре, бях там. Заедно със стотици други. И какво от това?

— Какво ли? Премълчахте за срещите си с Реджина Рамзи, а сега откриваме, че пропускаете и друга важна подробност.

— Защо да го споменавам? Не съм направил нищо лошо. Колкото до въпроса ви — не, пътувах сам.

— И навярно сте изскочили оттам още в секундата на изстрела, иначе не бихте имали време да вземете Реджина и да съобщите на Кейт в часа по алгебра.

Джорст ги гледаше с каменно лице. Но по широкото му чело бяха избили капчици пот.

— Хората хукнаха да бягат. Аз бях изплашен като всички останали. Видях какво стана. А не исках Реджина и Кейт да научат от новините. Затова карах като луд, да им съобщя лично. Мислех, че постъпвам както е редно. И никак не ми е приятно да правите тежки изводи въз основа на една постъпка, която смятам за безкористна.

Кинг се приближи към него.

— Защо отидохте в хотела онази сутрин? И вие ли имахте зъб на Ритър?

— Не, разбира се.

— Тогава защо? — настоя Кинг.

— Той беше кандидат-президент, подобни личности рядко се мяркат по тия места. Исках да го видя с очите си. В края на краищата нали съм политолог.

— Ами ако кажа, че всичко това са празни приказки? — попита Кинг.

— Не ви дължа обяснения — сопна се Джорст.

Кинг сви рамене.

— Прав сте. Ще пратим ФБР и тайните служби да обясните на тях. Може ли да използваме телефона?

— Момент, чакайте малко. — Кинг и Мишел го изгледаха въпросително. — Добре, добре — бързо добави Джорст. Преглътна нервно, прехвърляйки поглед от лице на лице. — Вижте, тревожех се

за Арнолд. Толкова беснееше срещу Ритър. Боях се да не извърши някоя глупост. Моля ви, повярвайте, нито за секунда не съм допускар, че има намерение да го убие. Дори не знаех, че има пистолет, докато не го извади. Кълна се.

— Продължавайте — нареди Кинг.

— Той не знаеше, че съм там. Проследих го. Предната вечер ми беше казал, че ще присъства на срещата. Останах малко по-назад. Тълпата беше толкова гъста, че Арнолд изобщо не ме забеляза. Стоеше далече от Ритър и взех да си мисля, че напразно съм се тревожил. Реших да си вървя. Тръгнах към вратата. Точно в този момент, докато не го гледах, той е започнал да напредва към Ритър. Озърнах се само веднъж, когато бях до самата врата. Тъкмо навреме, за да видя как Арнолд извади пистолета и стреля. Видях Ритър да пада, после вие застреляхте Арнолд. И след това цялата зала избухна. А аз побягнах през глава. Успях да се измъкна толкова бързо, защото вече бях до вратата. Спомням си как едва не налетях на една от камериерките, която стоеше на прага.

Мишел и Кинг се спогледаха — Лорета Болдуин. Лицето на Джорст бе станало пепеляво.

— Не можех да повярвам на очите си — продължи той. — Всичко беше като в кошмар. Изтичах до колата си и подкарах с пълна скорост. Не бях само аз, много хора бягаха от хотела.

— Не казахте ли на полицията?

— Какво има за казване? Бях там, видях какво стана и избягах като стотици други. А и властите не се нуждаеха от моите показания.

— После отидохте да кажете на Реджина. Защо?

— Защо! За бога, мъжът й току-що бе застрелял кандидат-президент. И след това бе убит. Трябваше да й кажа. Не разбирате ли?

Кинг извади от джоба си снимката, която бе взел от спалнята на горния етаж, и му я подаде. Джорст я пое с треперещи ръце и сведе очи към усмихнатото лице на Реджина Рамзи.

— Мисля, че разбирам, особено ако още тогава сте били влюбен в нея — каза тихо Кинг.

— Е, какво мислиш? — попита Мишел, когато потеглиха.

— Може да казва истината. Сигурно е решил да пристигне пръв, за да утеши клетата вдовица. С един куршум два заека — печели от смъртта на приятеля си и в същото време се прави на добрия самарянин.

— Добре де, мръсник е. Но това не значи, че е и убиец.

— Не знам. Явно си струва да го държим под око. Не ми харесва, че толкова години е крил за присъствието си в хотел „Феърмаунт“ и че е искал да се ожени за Реджина. Това стига, за да го сложа на едно от първите места в списъка на заподозрените.

Мишел подскочи като ужилена.

— Чакай малко. Шон, може да ти прозвучи налудничаво, но ме изслушай. — Той я изгледа въпросително. — Джорст признава, че е бил във „Феърмаунт“. Влюбен е в Реджина Рамзи. Ами ако точно той е уговорил Рамзи да убие Ритър? Знаел е за омразата му. Бил е негов приятел и колега. Рамзи би го послушал.

— Кейт каза, че човекът, когото чула, не е Джорст.

— Но не може да бъде сигурна. Джорст може да е преправил леко гласа си, защото е знаел, че Кейт е в къщата. Добре, да си го представим. Джорст се споразумява с Рамзи. Отиват в хотела, и двамата са въоръжени.

Кинг веднага подхвана нишката.

— После Рамзи стреля, а Джорст не. Измъква се, скрива пистолета в килера, където го вижда Лорета, и след това хуква да каже на Реджина и Кейт.

— С намерението по някое време да се ожени за вдовицата.

— Доста дълго е чакал, за да ѝ предложи — отбеляза Кинг.

— Не, може да ѝ е предлагал и друг път, а тя да е отказвала. Или пък е изчакал, за да не събуди подозрения. Или му е било нужно по-дълго време, за да накара Реджина да се влюби в него. — Мишел го изгледа тревожно. — Е, какво мислиш?

— Логично звучи, Мишел, наистина. Но после Реджина умира. Джорст остава с празни ръце.

— Наистина ли смяташ, че Реджина Рамзи е била убита?

— Ако вярваме на Джорст, защо да се самоубива, след като е приела неговото предложение? — Кинг помълча, после бавно каза: — Кейт е знаела, че мислят за брак. И Джорст твърди, че не възразявала.

— Ами ако не е била съгласна? — попита Мишел.

— Как така?

— Кейт обича баща си. Каза ми, че ако майка ѝ не го била напуснала, той може би нямало да убие Ритър. Но нещата се развиват по този начин и той загива. А после майка ѝ решава да се омъжи за негов колега. Тогава умира и тя.

— Значи казваш, че Кейт е убила майка си?

Мишел вдигна ръце.

— Казвам само, че не е изключено. Не искам да го вярвам. Кейт ми харесва.

Кинг въздъхна.

— Цялата история е като балон. Натиснеш ли го от едната страна, издува се от другата. — Той се озърна към нея. — Състави ли онзи списък по дати, за който те помолих?

Мишел кимна и извади от чантата си бележник.

— Арнолд Рамзи е роден през 1949 година. Завършва гимназия през 1967 и постъпва в Бъркли, където защитава докторат през 1974. Между другото, през същата година се оженва за Реджина. После двамата обикалят насам-натам, докато Арнолд получава място в „Атикъс“ през 1982. По това време Кейт е на около година. — Тя млькна и погледна Кинг. По лицето му бе изписано недоумение. — Какво те смущава?

— Според разказа на Кейт би трябвало Рамзи да е замесен в антивоенен протест, при който са убили полицейски служител. Оттам започват всичките му проблеми. Тя не ни каза, че в Бъркли неохотно му разрешили да защити доктората си, защото вече бил приключил цялата предварителна работа, включително и дисертацията. Значи инцидентът трябва да е станал по време на завършването.

— Да, и какво?

— Ако е защитил докторат през 1974 година, не би могъл да протестира срещу Виетнамската война. Никсън писмено разпореди

прекратяване на бойните действия в началото на 1973 година и макар че двете страни се обвиняваха една друга в нарушение на споразумението, атаките бяха подновени едва през 1975 година. Ако инцидентът с полицая беше станал, преди Рамзи да защити дисертацията си, бас държа, че щяха да го изхвърлят от Бъркли.

Мишел се облегна назад.

— Навярно си прав.

— А ако през 1974 година Рамзи и жена му не са протестирали срещу войната, когато е бил убит полицаят, за какво е била демонстрацията?

Изведнъж Мишел щракна с пръсти.

— Седемдесет и четвърта? Ти спомена Никсън. Точно тогава е аферата „Уотъргейт“. Нали?

Кинг кимна замислено.

— И изглежда логично хора като Рамзи и жена му да протестират срещу тип като Никсън, да настояват за оставката му, което стана факт през август същата година.

— Но Кейт каза, че протестът бил в Лос Анджелис.

— Не, каза, че това е чула от майка си. А по това време Реджина пиела здравата. Лесно би могла да обърка датата, събитието и дори мястото.

— Значи убийството на полицая може да е станало във Вашингтон, а не в Лос Анджелис? И протестът е бил срещу Никсън, а не срещу войната във Виетнам?

— Ако е тъй, вероятно ще можем да открием подробности.

— Ами адвокатската фирма, която се намесила в полза на Рамзи? Смяташ ли, че и тя е във Вашингтон?

— Надявам се да разберем. — Кинг извади телефона си и набра номер. — Ще се обадя на Джоун, тя умее да открива информация.

Но Джоун не отговори и Кинг ѝ остави съобщение. След това продължи:

— Ако някой го с измъкнал с помощта на адвокатска фирма, това е следа, която бихме могли да използваме.

— Не бъди толкова сигурен. Няма как да проследим кой къде е бил по онова време. По дяволите, Джорст може да е мятал камъни по кметството в Лос Анджелис, без да остави каквато и да било следа. А

да открием човек, готов да говори, изглежда направо невъзможно. И ако няма сведения в официалните архиви — край, дотук сме.

Кинг кимна.

— Това, което казваш, е напълно логично. Но все пак трябва да проверим. Нямаме какво да губим освен време.

— Да — каза Мишел. — Но имам лошото чувство, че времето ни бързо се изчерпва.

Кинг и Мишел пренощуваха в един мотел близо до „Атикъс“ и на другата сутрин се върнаха в Райтсбърг. В къщата на Кинг ги чакаше Паркс.

— Чувал ли си се с Джоун? — попита Кинг. — Снощи се опитах да ѝ позвъня, но не отговори.

— Вчера вечерта разговаряхме по телефона. Беше открила нещо за Боб Скот от материалите в кутията, която донесох.

И Паркс им разказа за заповедта за арест в Тенеси.

— Ако е същият Боб Скот, може да ни насочи нанякъде и да получим отговори на част от въпросите — каза Кинг.

— Обади се пак на Джоун и ще обмислим как да действаме.

Кинг набра номера на Джоун, но отново нямаше отговор. Тогава потърси централата на мотела, където беше отседнала. Докато слушаше дежурния от рецепцията, лицето му пребледня и усети, че коленете му треперят. Той приключи разговора и изкрещя:

— По дяволите!

Паркс и Мишел се вторачиха в него.

— Шон, какво има? — тихо попита Мишел.

Кинг смаяно поклати глава.

— Джоун — каза той. — Отвлекли са я.

Джоун беше отседнала в едно от бунгалата зад мотел „Кедрите“. Чантата и телефонът ѝ лежаха на пода на стаята. Подносът с храна стоеше недокоснат. Обувките, които бе носила предния ден, се въргаляха на земята; токчето на едната беше счупено. Бунгалото имаше задна врата, водеща към място, където похитителите спокойно биха могли да паркират и да отвлечат Джоун, без никой да забележи. Когато Кинг, Мишел и Паркс пристигнаха, полицейският началник Уилямс вече бе там заедно с неколцина помощници, заети да взимат показания и да събират оскъдните налични улики.

Вече бяха разпитали най-подробно сервитьора, който трябвало да изпълни поръчката на Джоун. Младежът работеше в мотела от две-три години и личеше, че е потресен от станалото. Той обясни, че докато носел храната към бунгалото на Джоун, към него се приближила млада жена. След като потвърдил, че поръчката е за Джоун, тя се представила за нейна сестра, дошла на посещение, и казала, че иска да я изненада, като лично ѝ сервира вечерята. Всичко изглеждало съвсем невинно. Жената била много красива и му дала двайсет долара бакшиш. Той ѝ връчил подноса и се върнал в мотела. Друго не знаеше.

Уилямс се приближи към тях.

— Дявол да го вземе, вече непрестанно търча насам-натам да разследвам убийства и отвличания. До неотдавна това беше тихо, спокойно местенце.

С разрешение на полицейския началник взеха кутията с материали за Боб Скот, които бе преглеждала Джоун, после проведеха кратко съвещание на паркинга. Паркс повтори дума по дума разговора си с Джоун.

— Трябва да са я отвлекли съвсем скоро след като приключихме. Тя ми съобщи какво е открила за Боб Скот. Аз казах, че е напълно възможно Скот да се окаже предател, а той би бил идеален вътрешен съучастник за заговор срещу Ритър, макар да знам, че вие не сте убедени в това. Решихме да изчакаме, докато се върнете от срещата с Кейт Рамзи, преди да планираме следващите си стъпки.

Кинг отиде да огледа колата на Джоун, а Паркс влезе в бунгалото да поговори с Уилямс. Полицаяте вече бяха претърсили колата, без да открият нищо.

Мишел се приближи до Кинг и сложи ръка на рамото му.

— Добре ли си?

— Трябваше да предвидя това — отвърна той.

— Как? Не си ясновидец.

— Разговаряхме с много хора. Милдред Мартин беше убита веднага след като я посетихме. Не бе трудно да предположа, че ще нападнат Джоун.

— Или *теб*! И какво се очакваше да направиш? Да я пазиш като малко дете? Не я познавам чак толкова добре, но не ми се вярва, че щеше да приеме.

— Аз дори не се опитах, Мишел. Не бях загрижен за нейната безопасност. А сега...

— Все още имаме шанс да я намерим. Жива.

— Извинявай, но засега резултатите ни от издирването на живи хора не са много добри.

— Съжалявам — каза Мишел.

— Аз също.

Паркс се завърна.

— Вижте, ще наредя да проверят онзи Боб Скот от Тенеси и ако е същият, отиваме там с голяма компания да побъбрим. Поканени сте и вие, стига да искате.

— Искаме — отговори Мишел от името на двамата.

Паркс тръгна да разследва Боб Скот, а двамата се върнаха в дома на Кинг. Мишел приготви обяд, но след това не можа да го открие. Най-сетне го зърна да седи на кея и тръгна натам.

— Приготвих супа и сандвичи. Не съм кой знае каква домакиня, но стават за ядене.

— Благодаря — отвърна разсеяно той. — След минутка ще дойда.

Мишел седна до него.

— Още ли мислиш за Джоун?

Той вдигна глава към нея, после сви рамене.

— Мислех, че вече не сте приятели.

— Не сме! — възкликна Кинг, после добави малко по-спокойно: — Не сме. Но преди много време бяхме нещо повече от приятели.

— Знам, че не ти е лесно, Шон.

Поседяха мълчаливо, докато накрая Кинг каза:

— Тя ме заслепи.

— Какво? — трепна Мишел.

— Заслепи ме. В асансьора.

— Как?

— Беше по шлифер и нямаше почти нищо отдолу. Хайде, признай, вероятно си помислила, че е нещо подобно, след като узна за бикините на полилея.

— Добре, може и да съм си помислила. Но защо го е направила? Ти си бил на пост.

— Защото получила бележка, уж от мен, с молба да ме изненада в проклетия асансьор. А след нощта, която прекарахме заедно, вероятно е предвиждала и достойно продължение на изненадата.

— Според теб кой е написал бележката? Ако са искали да те разсеят чрез Джоун, как биха могли да знаят кога точно ще слезе?

— Срещата беше от 10:00 до 10:35. Тя знаеше това. Онези също са знаели с какъв интервал разполагат. Но дори тя да не го беше

направила, сигурен съм, че пак щяха да се опитат да убият Ритър.

— Било е много рисковано за Джоун. Сама е направила своя избор.

— Е, понякога любовта те кара да вършиш щури неща.

— Значи мислиш, че това е било?

— Така ми каза тя. През всичките тези години подозирала, че съм замесен в убийството на Ритър. Смятала, че някак съм замесил и нея. Но не можела да проговори, защото щяла да съсипе кариерата си. Когато видяла бележката върху трупа на Сюзан Уайтхед, разбрала, че може би и двамата сме били измамени. — Той помълча. — Попита ме защо не съм казал на никого, след като съм бил чист и съм я подозирал.

— А ти какво отговори?

— Не отговорих. Може би и аз не знам.

— Според мен никога не си вярвал истински, че тя е виновна в нещо друго освен една безразсъдна постъпка.

— Помня изражението в очите ѝ, когато Рамзи стреля. Никога не съм виждал по-смаян човек. Не, тя не беше замесена. — Кинг сви рамене. — Но какво значение има сега?

— Както сам казваш, любовта те кара да вършиш странни неща. Човекът в дъното на замисъла трябва да е знаел за чувствата ти към Джоун. Наясно е бил, че няма да я издадеш. И двамата сте били с вързани ръце. — Мишел го погледна въпросително. — Не е престъпление да обичаш някого, Шон.

— Понякога прилича на престъпление. Доста шокиращо е да видиш как в живота ти се завръща някой, когото си смятал за изчезнал завинаги.

— Особено ако подозренията ти отпреди осем години се окажат безпочвени.

— Не съм влюбен в Джоун — каза Кинг. — Но се тревожа за нея. Искам да я намерим жива и здрава.

— Ще направим всичко възможно.

— Може да не е достатъчно — мрачно отвърна той, после стана и тръгна към къщата.

Вече привършваха обяда, когато телефонът на Кинг иззвъня. Той отговори, изслуша озадачено човека отсреща и се обърна към Мишел:

— Теб търси. Казва, че е баща ти.

— Благодаря. Дадох му твоя номер. Надявам се, че нямаш нищо против. По тия места мобилните телефони невинаги дават връзка.

— Няма проблеми — отвърна Кинг и ѝ подаде слушалката.

Мишел и баща ѝ разговаряха около пет минути. Тя записа нещо на листче, благодари и затвори.

Кинг изплакваше чиниите от обяда и ги зареждаше в миялната машина.

— Е, за какво те търсеше?

— Казах ти, че повечето мъже в рода ни са полицейски служители. Баща ми е шеф на полицията в Нашвил, членува във всички национални полицейски дружества и заема ръководни постове в доста от тях. Помолих го да се поразрови за онзи инцидент във Вашингтон. Да види дали няма да излезе някое убийство на полицай по време на протест около 1974 година.

Кинг избърса ръцете си с кърпа и се приближи до нея.

— И какво е изровил?

— Име. Само едно име, но нищо чудно да се окаже следа. — Тя погледна записките си. — По онова време Пол Съмърс работел във вашингтонската полиция. Сега е пенсионер и живее в Манасас, Вирджиния. Баща ми го познава и той се съгласил да разговаря с нас. Татко казва, че Съмърс може да има някаква информация.

Кинг грабна сакото си.

— Да тръгваме.

Докато излизаха, Мишел каза:

— Шон, не одобрявам това, че толкова години си пазил в тайна постъпката на Джоун, но ти се възхищавам. Верността е прекрасно нещо.

— Тъй ли? Аз пък не съм сигурен. Понякога верността е много гадна работа.

Пол Съмърс живееше в трийсетгодишна двуетажна къща в Манасас, Вирджиния, обкръжена отвсякъде с нови жилищни строежи. Отвори им, облечен в джинси и виненочервена тениска с емблемата на „Редскинс“. Настаниха се в малката всекидневна. Съмърс искаше да им предложи нещо за пиене, но те отказаха. Домакинът изглеждаше на около шейсет и пет години, с буйна бяла коса, широка усмивка, луничаво лице, едри ръце и още по-едър корем.

— Дявол да го вземе, значи ти си била момичето на Франк Максвел — каза той на Мишел. — Ако знаеш колко се хвалеше с теб татко ти по националните конференции, сигурно ще се изчервиш като тая тениска, дето я нося.

Мишел се усмихна.

— Татковото момиченце. Понякога наистина се притеснявам.

— Да, ама колко бащи имат дъщери като теб? На негово място и аз щях да се хваля.

— Около нея човек изпитва чувство за малоценност — каза Кинг, като хвърли лукав поглед към Мишел. — Но опознаеш ли я, разбираш, че все пак спада към човешкия род.

Усмивката на Съмърс изчезна.

— Следя онази история около Бруно. Има нещо гадно, надушвам го. Неведнъж съм работил с тайните служби. Какви ли истории не съм чувал за охраняваните — как вършат всевъзможни щуротии и докарват беля на момчетата. Чисто и просто са те прецакали, Мишел.

— Благодаря, че го казваш. Татко спомена, че може да имаш информация, която да ни помогне.

— Точно така. Докато още работех, бях нещо като неофициален историк на полицията и ще ти кажа, че бяха вълнуващи времена. Кой разправя, че днес Америка отивала по дяволите? Да прочетат какво беше през шейсетте и седемдесетте. — Без да спира да говори, Съмърс извади дебела папка. — Тук има много неща, които могат да ви помогнат. — Той си сложи очила за четене. — През 1974 година

аферата „Уотъргейт“ разтърси цялата страна. Всички се бяха настървили срещу Никсън.

— Предполагам, че някои събития са излезли извън контрол — каза Кинг.

— О, да. Вашингтонската полиция вече беше привикнала с големите демонстрации, но знае ли човек как ще се обърнат нещата? — Съмърс намести очилата си и се приведе над папката. — Проникването в комплекса „Уотъргейт“ беше през лятото на седемдесет и втора. Година по-късно цялата страна узна за записите на Никсън. Той твърдеше, че са държавна тайна, и отказваше да ги предаде. След като през октомври 1973 уволни специалния прокурор, скандалът тръгна като лавина и хората взеха да му искат оставката. През юли 1974 Върховният съд му нареди да предаде записите и през август той подаде оставка. Но преди да излезе решението на съда — някъде през май 1974, — във Вашингтон стана много напечено. Беше планирано огромно протестно шествие по Пенсилвания Авеню с хиляди демонстранти. Ние подготвихме службата за борба с масовите безредици, десетки конни полицаи, Националната гвардия, стотици агенти от тайните служби, антитерористични отряди, дори танк, по дяволите. Нали знаете, както си му е редът. Аз работех в полицията вече десет години, бях се нагледал на бунтове, но помня много добре, че все пак се уплаших. Имах чувството, че това не са Съединените щати, а някаква държава от Третия свят.

— И тогава загина полицейски служител? — попита Мишел.

— Не, войник от Националната гвардия — поправи я Съмърс. — Откриха го на една странична уличка с разбита глава.

— И някой е бил арестуван — каза Кинг. — Но откъде са могли да знаят кой го е извършил? Доколкото разбирам, там е било пълен хаос.

— Е, арестуваха заподозрян и щяха да го съдят, но после всичко утихна. Не знам защо. Нали разбирате, момчето от Националната гвардия беше мъртво и нямаше съмнение, че някой го е убил. Историята стигна до вестниците, но точно тогава Върховният съд взе решение против президента, Никсън подаде оставка през август 1974 и това засенчи всичко останало. Хората сякаш просто забравиха за смъртта на войника. И полека-лека цялата история заглъхна. Мисля, че

след Робърт Кенеди и Мартин Лутър Кинг, след Виетнам и „Уотъргейт“ страната просто бе уморена от всичко това.

Кинг се приведе напред.

— Знаете ли имената на обвинените, следователите, прокурорите?

— Не, съжалявам, не ги знам. Беше преди трийсет години. А аз нямах нищо общо със случая. Просто чух за него по-късно. Тъй че и да ми кажете някакви имена, не мога да ви помогна.

— Ами вестниците? Нали казахте, че са писали за случая?

— Да, но доколкото помня, по някаква неизвестна причина не споменавах имена. Определено имаше нещо сбъркано. Право да ви кажа, тогава медиите не вярваха на правителството. Ставах разни неморални истории. И колкото и да ми е неприятно да го кажа, тъй като по онова време бях в полицията, някои от хората в униформи вършеха нередни неща. Понякога прекрочваха границата, особено с дългокосите хипита, дошли от провинцията. Повечето от колегите изобщо не ги понасяха. Сякаш властваше девизът „ние или те“.

— Може би и около онова убийство се е случило нещо подобно — намеси се Мишел. — Ти каза, че обвиненията просто отпаднаха. А дали не са били скалъпени?

— Може би. Но не знам със сигурност.

— Добре — каза Кинг. — Благодарим ви за помощта.

Съмърс се усмихна.

— Има защо. — Той вдигна от масата лист хартия. — Подготвил съм ви едно име. Доналд Холмгрен.

— Кой е той? — попита Мишел.

— По онова време беше служебен защитник. Мнозина от протестиращите този ден бяха съвсем млади, половината — дрогирани. Сякаш всички борци срещу войната, хипитата и тям подобни изведнъж се вторачиха в Никсън. Затова смятам, че най-вероятно обвиненият е бил един от тях. Когато нямаха пари за адвокат, на първо време полицията им назначаваше служебен защитник. Холмгрен сигурно знае повече. Сега и той е пенсионер, живее в Мериленд. Не съм разговарял с него, но ако го подхванете както трябва, може и да се разприказва.

— Благодаря, Пол — каза Мишел. — Задължени сме ти.

Тя го прегърна.

— Хей, и да кажеш на твоя старец, че всичко, дето го разправяше за теб, е чистата истина. Де и моите дечурлига да бяха поне наполовина като теб.

Доналд Холмгрен живееше в покрайнините на Роквил, Мериленд. Къщата му бе пълна с книги, списания и котки. Беше вдовец на около седемдесет години с буйна прошарена коса и облечен с лек пуловер и памучен панталон. Той разчисти дивана в хола от котки и книги, за да настани Кинг и Мишел.

— Благодарим ви, че веднага се съгласихте да ни приемете — каза Кинг.

— Няма проблеми, дните ми вече отдавна не са много заети.

— Сигурно са били по-заети, когато работехте в полицията — подхвърли Мишел.

— И още как! Интересни времена бяха.

— Както споменах по телефона — започна Кинг, — инцидентът, който разследваме, е свързан със смъртта на войник от Националната гвардия някъде през май седемдесет и четвърта.

— Да, помня случая много добре. Слава богу, не всеки ден убиват войници от Националната гвардия. Но онзи ден беше паметен. Имах дело във Федералния съд, когато започна демонстрацията. Прекратиха заседанието и всички се втурнаха да гледат телевизия. Никога не бях виждал подобно нещо и се надявам повече да не видя. Имах чувството, че гледам щурма на Бастилията.

— Разбрахме, че първоначално е имало обвинен за престъплението.

— Така е. Започнаха с обвинението в предумишлено убийство, но когато взеха да се събират подробности, то просто се сгромоляса.

— Значи знаете кой водеше защитата?

— Аз — гласеше изненадващият отговор. Мишел и Кинг се спогледаха. Холмгрен обясни: — Работех в служба „Обществени защитници“ от близо шестнайсет години, започнах още когато беше Агенция за правна помощ. Водил съм някои нашумели дела. Но да ви кажа право, мисля, че никой не искаше да се заеме с онзи случай.

— Искате да кажете, че е имало безспорни доказателства срещу обвиняемия? — попита Мишел.

— Не, доказателствата в никакъв случай не бяха убедителни. Ако си спомням добре, той бе арестуван, защото излизал от уличката, където станало престъплението. Труп, и то в униформа, а около него тайфа хипита с камъни в ръцете — е, това си беше направо рецепта за катастрофа. Мисля, че са арестували първия, който им е попаднал. Трябва да разберете, че градът беше във военно положение и нервите на всички бяха обтегнати до скъсване. Ако не греша, обвиниха някакъв студент. Изобщо не бях сигурен, че той го е извършил, а още по-малко — че е било предумишлено. Може при сблъсъка войникът да е паднал и да си е ударил главата. Разбира се, по онова време се носеха слухове, че прокуратурата скалпвала обвиненията. Дявол да го вземе, случваше се полицейски служители да лъжат под клетва, да съчиняват скалпени обвинения, да подхвърлят улики и тъй нататък.

— Помните ли името на обвиняемия?

— Откакто ми позвънихте, все се мъча да си го спомня, но не успявам. Беше млад и много умен, това помня. Съжалявам, но оттогава съм работил по хиляди дела, а онзи случай мина съвсем набързо. Помня добре обвиненията и аргументите на защитата, но имената ми се губят. Трийсет години минаха.

Кинг реши да си опита късмета.

— Не се ли казваше Арнолд Рамзи?

Холмгрен леко разтвори устни.

— Не бих се заклел, но мисля, че беше така. Откъде знаете?

— Дълго е за обясняване. Преди осем години същият Арнолд Рамзи застреля Клайд Ритър.

Холмгрен зяпна.

— Същият ли беше?

— Да.

— Е, сега може би съжалявам, че му се размина.

— Но тогава не съжалявахте?

— Не, не съжалявах. Както споменах, по онова време някои хора не се интересуваха каква е истината, стига да можеха да осигурят присъда.

— Но в случая с Рамзи не успяха?

— Да. Макар че не смятах случая за много сериозен, все пак трябваше да работя с фактите, а те не бяха приятни. А и правителството ни натискаше здравата. Целта бе да го превърнат в пример за назидание, не че ги упреквам. И после ме отстраниха от случая.

— Защо?

— Обвиняемият си намери нови защитници. Някаква адвокатска фирма от западните щати, струва ми се. Мисля, че Рамзи беше оттам, ако наистина е бил той. Предположих, че близките му са научили и идват на помощ.

— Помните ли името на фирмата? — попита Мишел.

Холмгрен се замисли.

— Не, твърде много дела съм имал след онзи случай.

— И тази фирма някак успя да свали обвиненията?

— Не само това. Чух, че успели да заличат всички сведения за ареста, до най-малката подробност. Явно много ги е бивало. В моите отношения с правителството по ония времена това се случваше рядко.

— Е, вие казахте, че някои от държавните прокурори не са били в час с морала — подхвърли Кинг. — Може да са ги подкупили. Прокурорите и ченгетата.

— Може и тъй да е станало — каза Холмгрен. — Нали разбирате, щом си готов да скалъпваш делата, то защо да не вземеш подкуп, за да потулиш цялата работа? Прокурорът по делото беше млад, много амбициозен и имах чувството, че е изпечен въжеиграч. Но не мога да отрека, умееше да играе играта, всяко препятствие превръщаше в трамплин, за да се издига все по-нависоко. Не съм го виждал да прекрочва границата, макар че други от неговата служба не се колебаеха. Жал ми беше за шефа му. Той си изпати жестоко, когато няколко години по-късно цялата мръсотия в службата изскочи на бял сняг. Били Мартин беше добър човек. Не заслужаваше да пострада така.

Кинг и Мишел го гледаха като зашеметени. Най-сетне Кинг си възвърна дар слово.

— А името на прокурора, който водеше обвинението срещу Арнолд Рамзи?

— О, него никога няма да го забравя. Той е онзи, дето се кандидатира за президент и го отвлякоха. Джон Бруно.

Кинг и Мишел потеглиха от дома на Холмгрен направо към Вирджинския университет в Ричмънд. Кейт Рамзи не беше във факултет „Публична администрация“. След кратко уговаряне дежурната се съгласи да им даде домашния ѝ телефонен номер. Позвъниха, но отсреща се обади съквартирантката на Кейт. Тя каза, че не я е виждала от сутринта и няма представа къде е. Когато Мишел попита дали могат да я посетят, жената неохотно се съгласи.

По пътя Мишел подхвърли:

— Смяташ ли, че Кейт знае за Бруно и баща си? Моля те, не ми казвай, че знае. Невъзможно е.

— Имам лошото чувство, че грешиш.

Пристигнаха в апартамента на Кейт и се срещнаха със съквартирантката на име Шарън. Отначало Шарън отговаряше с половин уста, но стана много по-словоохотлива, след като Мишел ѝ показа значката си. С нейно разрешение огледаха малката спалня на Кейт, но не откриха нищо полезно. Личеше, че Кейт чете много: стаята ѝ беше претърпана с томове, които биха затруднили дори мнозина професори. После Кинг забеляза кутията върху горния рафт в гардероба. В нея имаше комплект за почистване на пистолет и празна кутия от деветмилиметрови патрони. Той хвърли мрачен поглед към Мишел, която печално поклати глава.

— Знаете ли защо Кейт носи пистолет? — обърна се Кинг към Шарън.

— Защото веднъж я нападнали на улицата, поне така ми каза. Купи го преди седем-осем месеца. Ужасно ми е неприятно из къщата да се подмята оръжие, но тя си има разрешително. И ходи на стрелбището да тренира. Много е точна.

— Успокоителна мисъл. Тя взе ли пистолета, когато излезе тази сутрин? — порита Кинг.

— Не знам.

— Идвал ли е да я посети някой освен колегите? Мъж например?

— Доколкото знам, тя дори няма приятел. Все ходи по митинги, демонстрации или протестни събрания. Толкова много неща ѝ се въртят из главата, че понякога ми се завива свят. Аз едва успявам да съчетая учението и приятеля си, какво остава да се тревожа за съдбините на света, нали ме разбирате.

— Да, разбирам. Но имах предвид по-възрастен мъж, може би някъде над петдесет.

Кинг описа Торнтън Джорст, но Шарън поклати глава.

— Не помня да съм го виждала. На два-три пъти обаче я видях да слиза от нечия кола. Не видях кой кара, но ми се струва, че беше мъж. Когато я попитах, взе да увърта.

— Можете ли да опишете колата?

— Мерцедес, от големите.

— Значи богат мъж — каза Мишел. — Кога видяхте колата за пръв път?

— Преди около девет-десет месеца. Помня, защото Кейт наскоро бе започнала аспирантурата си. Тя няма много познати. Ако се е срещала с някого, не е било тук. Но тя всъщност почти не си стои у дома.

Докато разговаряха, Мишел вдигна комплекта за почистване до ухото си и го разтръска. Чу тихо дрънчене. Тя пъкна нокти под меката подложка и я извади. Пръстите ѝ напипаха малък ключ. Показа го на Шарън.

— Имате ли представа откъде е? Прилича на ключ за касетка в хранилище.

— В мазето има касетки — отговори Шарън. — Не знаех, че Кейт ги ползва.

Мишел и Кинг бързо слязоха в мазето, откриха касетките, намериха търсената по номера на ключа и я отвориха. Кинг щракна лампата и двамата огледаха подредените вътре кутии.

Кинг въздъхна дълбоко и каза:

— Е, добре, или ще е пълен провал, или сме напипали златна жила.

На петата кутия получиха отговора — бележници с хронологично подредени изрезки за две отделни събития. Едното беше убийството на Ритър. Кинг и Мишел прегледаха десетки вестникарски статии и снимки от събитието, включително няколко фотографии на

Кинг, две на малката Кейт Рамзи, която изглеждаше самотна и тъжна, и дори една на Реджина Рамзи. Отделни пасажи в печатните текстове бяха дебело подчертани с маркер.

— Не е чак толкова странно да събира тия неща — каза Мишел. — В края на краищата става дума за баща ѝ.

Другата изследвана тема обаче ги накара да изтръпнат. Всичко бе свързано с Джон Бруно — от ранните му дни като прокурор до кандидатурата за президент. Кинг забеляза две пожълтели вестникарски изрезки, описващи разследване на корупция във вашингтонската прокуратура. Името на Бил Мартин се повтаряше често, но Бруно не бе споменат нито веднъж. Кейт обаче бе изписала върху всяка страница: „Джон Бруно“.

— Ах, мамка му! — изруга Кинг. — Нашата малка политическа активистка се е замесила в нещо далеч по-сериозно. И независимо дали Бруно го заслужава, или не, тя му е лепнала етикета на корумпиран прокурор, който е съсипал живота на баща ѝ.

— Едно не схващам — каза Мишел. — Тези статии са отпечатани в края на седемдесетте години, още преди раждането на Кейт. Откъде ги е взела?

— Човекът с мерцедеса. Онзи, който подклажда омразата ѝ към Бруно заради онова, което е сторил на баща ѝ. Или не е сторил — добави Кинг. — А може би тя обвинява Бруно и за смъртта на баща си, разсъждавайки, че ако беше в Харвард или Станфорд, Рамзи щеше да бъде щастлив, жена му нямаше да го напусне и той никога нямаше да тръгне да убива човек като Ритър.

— Но каква е целта на всичко това?

— Отмъщение? За Кейт или за някой друг.

— Как да го свържем с Ритър, Лорета Болдуин и всичко останало?

Кинг безпомощно разпери ръце.

— По дяволите, и аз бих искал да знам. В едно обаче съм сигурен: Кейт е само върхът на айсберга. Сега вече си обяснявам и още нещо. — Мишел го изгледа въпросително. — Кейт изведнъж поиска да се срещнем, за да направи нови разкрития за Торнтън Джорст.

— Мислиш, че се е вслушала в нечий съвет? За да ни отклони от следата?

— Може би. Или пък сама го е решила, по съвсем друга причина.

— А може и да е казала истината — предположи Мишел.

— Шегуваш ли се? Досега никой не ни каза истината. От къде на къде правилата ще се променят изведнъж?

— Е, трябва да призная, че Кейт Рамзи е превъзходна актриса. Нито веднъж не ми хрумна, че може да е замесена.

— Нали разправят, че майка ѝ била суперзвезда. Може да е наследила актьорската ѝ дарба. — Кинг се позамисли, после каза: — Свържи се с Паркс и виж докъде е стигнал с Боб Скот. Бившият ми началник внезапно ме заинтригува.

Оказа се, че Паркс бе свършил доста работа през последните няколко часа. Беше открил къде живее Боб Скот в Тенеси и смяташе, че мястото представлява интерес в много отношения. Теренът от сто и двайсет декара се намирал в слабо заселената планинска източна част на щата. По време на Втората световна война там имало армейски лагер, който съществувал още двайсетина години, преди да бъде продаден на частно лице. По-късно имотът многократно преминавал от ръка на ръка.

Паркс се обърна към Мишел:

— Когато открих, че теренът някога е бил собственост на американската армия, взех да се питам защо му е на Скот такова нещо. Преди това той е живял известно време в Монтана — включил се в тамошните доброволни въоръжени отряди, доколкото разбрах, — тъй че защо да се преселва? Е, разрових се из карти, чертежи и схеми, и открих, че онзи проклет имот притежава грамаден бункер, издълбан под един хълм. По време на Студената война правителството и военните ги изграждаха с хиляди — от малки укрития до същински подземни комплекси като онзи под курорта Грийнбрайър в Западна Вирджиния, който трябваше да приюти Конгреса при ядрена война. Бункерът на Скот е доста голям, със спални помещения, кухня, бани, стрелбище, течаща вода и инсталация за пречистване на въздуха. И нещо интересно: има килии за военнопленници, вероятно в случай на чуждо нашествие.

— Затвор — каза Мишел. — Много удобно място за отвлечени кандидат-президенти.

— Същото си помислих и аз. А отгоре на всичко онзи имот в Тенеси е само на два часа път с кола от местата, където убиха Ритър и отвлякоха Бруно. Ако ги съединим на картата, ще се получи почти равностранен триъгълник.

— И си сигурен, че става дума за същия Боб Скот? — попита Мишел.

— Абсолютно сигурен. Ако не беше онази стара заповед за арест, трудно щяхме да го издирим; буквално е потънал вдън земя.

— Все още ли възнамеряваш да идеш там? — попита Мишел.

— Намерихме благосклонен съдия от Тенеси, който ни издаде заповед за обиск. Ще посетим онова място, но под измислен предлог, защото не искам някой да бъде застрелян. А влезем ли веднъж, ще действваме според обстоятелствата. Малко е рисковано от правна гледна точка, но предполагам, че рискът е оправдан, ако успеем да арестуваме Скот и да спасим Бруно, преди да го сполети нещо. Ще оставим юристите да разплитат възела след това.

— Кога потегляш?

— Ще ни трябва известно време за подготовка, а е желателно да пристигнем там през деня. Не искам онзи смахнат тип да ни сметне за крадци и да открие огън. Пътят е четири-пет часа, тъй че потегляме утре рано. Още ли държите да дойдете?

— Да — каза Мишел, като се озърна към Кинг. — А може да открием там и още някого.

— Кого? — попита Паркс.

— Бивша студентка с натрупана стара омраза.

Мишел приключи разговора и разказа на Кинг за последния развой на събитията. После извади лист хартия и започна да отбелязва точка по точка.

— Добре, ето я гениалната ми теория номер две, която допуска, че Джорст не е замесен. Да я разгледаме стъпка по стъпка. Скот организира убийството на Ритър от Рамзи; той е вътрешният човек. Не знам с каква цел, може би за пари, може да е имал някаква тайна ненавист към Ритър. — Тя щракна с пръсти. — Чакай малко. Знам, че звучи безумно, но може би родителите на Скот са дали парите си на Ритър, докато е бил проповедник. Помниш ли какво каза Джорст за това? А когато проучвах миналото на Ритър, установих, че е бил много

богат, най-вече заради „даренията“ за неговата църква — църква, представлявана във финансово отношение еднолично от него.

— И аз си мислех за това. Но за жалост фактите не потвърждават теорията. Работил съм със Скот години наред и знам миналото му. Родителите му починали, когато бил още малък. И не са имали пари, които да наследят.

Мишел се облегна назад с разочарована гримаса.

— Жалко, щеше да е чудесен мотив. Хей, а как ти се струва Сидни Морс? Неговите родители са били богати. Може да са си дали парите на Ритър. В такъв случай Морс би имал причини да се замеси в убийството.

— Не. Майката на Морс му е завещала парите си. Спомням си, че чух за това, когато той се включи в кампанията, защото тя почина приблизително по същото време. Така или иначе, вече знаем, че случаите с Ритър и Бруно са свързани по някакъв начин. Дори ако Сидни е имал нещо общо със смъртта на Ритър, не би могъл да участва в отвличането на Бруно. Освен ако го е зашеметил е топка за тенис.

— Добре, прав си. Да предположим все пак, че зад всичко стои Боб Скот. Това е първата част. Нека кажем, че са му платили, за да помогне при подготовката на убийството. Струвало му е кариерата — какво пък, тъй да бъде. Той напуска, отива да живее из пущинаците на Монтана и може би се побърква.

— Ами Бруно? Каква връзка може да има Скот с него?

— Представи си, че е организиран заговора срещу Ритър, защото някога двамата с Рамзи са били приятели. Знаем, че звучи смахнато. Скот е воювал във Виетнам, а Рамзи протестираше срещу войната, но и по-странни неща са се случвали. Може да са се срещнали на някоя демонстрация. Нали разбираш, по онова време Скот е отвратен от войната и спонтанно възприема идеите на Рамзи. Ако заедно с Арнолд Рамзи е организиран убийството на Ритър, може би познава и Кейт Рамзи. В такъв случай знае също, че Бруно е провалил кариерата на баща си със скалъпени обвинения, и по-късно разказва на Кейт за това. Кейт израства с омраза към Бруно, а сетне Скот отново се появява в картинката и двамата се обединяват, за да го отвлекат и да го накарат да си плати за стореното. Това би обяснило всичко.

— А човекът, който посетил Рамзи и когото Кейт чула да споменава името на Торнтън Джорст... ти твърдиш, че е бил Скот?

— Ако Кейт наистина е замесена — вече си говорихме за това, — може да е излъгала за името просто за да ни отклони от истината. Е, какво мислиш?

— Доста добра хипотеза.

— Смятам, че от нас ще излезе добър екип.

Кинг въздъхна дълбоко.

— А сега май остава само да чакаме какво ще ни донесе утрешният ден.

На следващата сутрин потеглиха призори с три автомобила. Паркс пътуваше с Кинг и Мишел, а в двата джипа зад тях се возеха мрачни федерални агенти с бронирани жилетки.

Кинг и Мишел бяха осведомили Паркс за новите си открития около Кейт Рамзи и за теорията на Мишел, че между отделните събития може да има връзка, макар и не много сигурна засега.

Паркс не изглеждаше убеден.

— Както е тръгнало, няма да се учудя, ако всичко пак се преобърне с главата надолу.

Докато закусваха в движение с кафе и бисквити, Паркс им изложи плана за атака.

— Ще маскираме единия от джиповете като кола на екип земемери и го пращаме към къщата. Един от нашите отива до вратата с папка документи, а другият в това време разтоварва жалони и прибори. Първият чука на вратата и щом му отворят, всички изскачат, въоръжени до зъби, и нахълтваме вътре. Ако не заварим никого, разбиваме вратата и изпълняваме заповедта за обиск. С малко повече късмет ще се разминем без пукотевица и си тръгваме живи и здрави.

От задната седалка Кинг се пресегна и потупа Паркс по рамото.

— Знаеш, че Боб Скот е маниак на тема оръжия, но освен това е и експерт по ръкопашен бой. Благодарение на това избягал от Виетконг. Разправят, че шест месеца точил металната си катарамата, докато станала остра като бръснач, а после прерязал с нея гърлата на двамата си пазачи. С такъв човек трябва да си отваряме очите на четири.

— Разбрано. Ще използваме изненада и силово надмощие. Като по учебник. По-добър начин не знам. — Паркс помълча, после попита: — Наистина ли смяташ, че ще намерим там Бруно, а може би и Джоун?

— Може би — каза Кинг, — но не знам дали ще са живи.

Човекът с буика и Симънс привършваха подготовката. Генераторите бяха на място, в пълна изправност. Проводниците бяха положени, експлозивите заредени, детонаторите готови за взрив. Нещата, които човекът с буика бе създал тъй усърдно, също бяха по местата си и чакаха големия миг. Цялата апаратура бе многократно проверена. Трябваше само да се задейства съвършено и победата щеше да бъде тяхна.

Докато оглеждаше своето творение, погълнало толкова подготовка и труд, човекът с буика не си позволи дори за момент да изрази задоволство. Симънс забеляза това и остави настрана кутията, която проверяваше.

— Е, времето за шоу приближава. Май наистина ще успеем. Би трябвало да се радваш.

— Върви да ги провериш — нареди отсечено човекът с буика, после седна на един стол и мислено провери още веднъж всяка подробност.

Симънс отиде при затворниците и надникна през процепите във вратите на килиите им. Засега те лежаха в безсъзнание — в храната им имаше приспивателно, — но скоро щяха да се събудят. И ако всичко минеше по план, скоро той щеше да напусне страната с толкова пари, че да му стигнат за няколко живота. Върна се при човека с буика, който все още седеше с наведена глава и затворени очи.

— Как мислиш, колко време остава, преди да дотичат насам? — наруши Симънс тишината след кратко колебание, защото знаеше, че шефът му жадува за спокойствие.

— Скоро ще е — отвърна човекът с буика. — Би трябвало всеки момент да нападнат бункера в Тенеси.

— Чака ги изненада.

Човекът с буика го изгледа презрително.

— Такава беше идеята. Можеш ли изобщо да разбереш колко мисъл и старание е вложено във всичко това? Нима смяташ, че е само за забавление?

Симънс нервно сведе очи.

— А тя кога ще се върне?

— Навреме. Не би желала да изтърве следващото действие. Аз самият го чакам с нетърпение. — Човекът с буика погледна своя

съучастник. — *А ти* готов ли си?

Симънс се изпъчи и направи самоуверена физиономия.

— По рождение съм готов за тия неща.

Човекът с буика го погледа втренчено една-две секунди, после наведе глава и отново затвори очи.

От колата, спряла на безопасно разстояние, Мишел и Кинг наблюдаваха с бинокли как един събърбан се приближава по черния път към къщата, или по-точно хижата. Кинг се завъртя в полукръг, за да огледа местността. Намираха се върху един от ниските хребети на Грейт Смоуки Маунтинс и сложният терен бе наложил да използват докрай цялата мощ на двойното предаване. От всички страни като плътна стена ги обкръжаваха борове, ясени и дъбове, под чиито корони щеше да настане пълен мрак поне два часа преди залез-слънце. Дори и сега, в единайсет часа сутринта, сякаш падаше здрач и влажният хлад из въздуха ги пронизваше дори в колата.

Кинг и Мишел видяха как събърбът спря пред хижата и шофьорът излезе. Наоколо не се виждаха други коли; над комина не се вдигаше дим и из пращия двор не се мяркаше нито пиле, нито куче или котка. В джипа имаше петима въоръжени до зъби федерални агенти, невидими зад огледалните стъкла. Е, помисли си Кинг, тактиката на троянския кон действа успешно от хиляди години, дано и сега да е тъй. Докато си представяше как агентите чакат сигнал за действие, в главата му се надигна друга, не съвсем ясна мисъл, но той временно я прогони и изцяло се съсредоточи върху предстоящата акция.

Хижата беше обградена от останалите агенти, които лежаха укрита в тревата или зад скални издатини от всички страни и насочваха пушките си към предварително набеязани цели: вратите, прозорците и други опасни зони. Кинг си помисли, че човекът в хижата трябва да е магьосник, за да се измъкне от подобна мрежа. И все пак подземният бункер щеше да създаде проблеми. Дватама с Паркс бяха обсъдили това. В чертежите, с които разполагаше федералният шериф, липсваше един ключов елемент: разположението на изходите от бункера и вентилационните шахти, каквито трябваше непременно да има. За да предотврати евентуално бягство през тях,

Паркс бе разположил свои хора в точките, където изглеждаше логично да се намират изходите.

Един от агентите тръгна към предната врата, докато друг излезе от джипа и извади топографски триножник. Върху страничните врати бяха изрисувани емблеми на областната земемерска служба. Под широките си якета двамата носеха бронирани жилетки и кобури с пистолети, готови да изскочат навън всеки момент. Останалите мъже в джипа разполагаха с огнева мощ за цял армейски полк.

Кинг и Мишел затаиха дъх, когато агентът почука на вратата. Изминаха трийсет секунди, после минута. Той почука още веднъж, подвижна. Мина още минута. Агентът заобиколи хижата и след малко се появи от другата страна. Докато се връщаше към събърбана, той сякаш си говореше сам. Кинг знаеше, че всъщност човекът иска от Паркс разрешение да атакуват обекта. Навярно го получи, защото вратите на събърбана се разтвориха изведнъж, хората изхвъркнаха отвътре и се втурнаха към вратата, която първият от тях разби с един изстрел на едрокалибрената си пушка. Седем мъже нахълтаха през отвора и изчезнаха вътре. Кинг и Мишел видяха как от всички страни на хижата изникват хора и тръгват напред между дърветата, готови за стрелба.

Всички чакаха напрегнато трясъкът на престрелка да даде знак, че врагът е там и няма да се даде без съпротива. Ала чуваха само шумоленето на вятъра из листата и птичи песни от време на време. Трийсет минути по-късно бе обявен отбой и Мишел и Кинг подкараха надолу, за да се присъединят към Паркс и останалите агенти.

Хижата беше малка и вътре имаше само оскъдна мебелировка, празно огнище, застояла храна в шкафовете и почти празен хладилник. Долу в мазето бяха открили входа към бункера.

Бункерът се оказа многократно по-голям от хижата. Беше добре осветен, чист и личеше, че е използван съвсем наскоро. Имаше складове с празни рафтове, но следите в праха подсказваха, че неотдавна там е имало някакви вещи. Имаше и стрелбище, където все още се носеше мирис на барут. Когато стигнаха до малкия затвор, Паркс кимна на Кинг и Мишел и двамата го последваха по коридора към откритата врата на една от килиите. Паркс я побутна с крак да се отвори докрай. Килията беше пуста.

— Всичко е празно — изръмжа Паркс. — Пълен провал. Но съвсем наскоро тук наистина е имало хора и ще претърсим това място милиметър по милиметър.

Той отиде да разпредели екипи за обиска. Кинг огледа вътрешността на килията, после започна да осветява с фенерчето всяка пукнатина и изведнъж трепна, когато зърна нещо лъскаво. Той влезе, надникна под тясната кушетка, после попита Мишел:

— Имаш ли кърпичка?

Тя му подаде кърпичката си и той я използва, за да извади лъскавия предмет. Беше обица. Мишел разгледа находката.

— На Джоун е.

Кинг я погледна скептично.

— Откъде знаеш? Обица като обица.

— За мъжко око — да. Жените забелязват дрехите, косата, бижутата, ноктите и обувките, тоест почти всичко по тялото на друга жена. Мъжете обръщат внимание само на бюста и дупето, най-често именно в този ред, а понякога и на косата. Обицата е на Джоун; носеше я последния път, когато се видяхме.

— Значи е била тук.

— А сега я няма, което означава, че има голям шанс да е още жива — отбеляза Мишел.

— Може нарочно да я е изтървала — каза Кинг.

— Точно така. За да ни подсказе, че е била тук.

Докато Мишел отиваше да предаде обицата на Паркс, Кинг мина в съседната килия и зашари по стените с лъча на фенерчето. Претърси тясното помещение бавно и систематично, но не откри нищо съществено. Надникна под леглото и на ставане си удари главата. Надигна се, разтривайки удареното място, и забеляза, че е разместил тънкия дюшек. Наведе се да го оправи, преди да са му се скарали, че разбърква уликите.

И тогава го видя. Надписът беше отстрани на стената, точно където я закриваше ръбът на дюшека. Той се наведе и насочи лъча натам. Вероятно бе струвало много време и усилия да се издълбаят буквите в бетона без друг инструмент, освен може би нокът.

Докато четеше, нещо прещрака в главата му и той отново си спомни как джипът слизаше към хижата. Нещо казано от Кейт най-

сетне почваше да придобива смисъл. Ако бе истина, всички те се заблуждаваха безнадеждно.

— Какво правиш?

Кинг се завъртя стреснато и видя Мишел да го наблюдава от прага.

— Правя се на Шерлок Холмс, но засега без успех — каза виновно той. Надникна през рамото ѝ. — Как върви отгътък?

— Криминалистите летят насам с пълна скорост. Не вярвам нашето присъствие да им хареса.

— Разбрах намека. Защо не отидеш да кажеш на Паркс, че смятаме да се върнем в Райтсбърг? Ще го чакаме у дома.

Мишел хвърли поглед наоколо.

— Наистина се надявах днес да получим отговор на всичките си въпроси. Но вместо това открихме нови.

След като Мишел излезе, Кинг пак се обърна към стената, прочете надписа още веднъж и го запомни дума по дума. Поколеба се дали да не каже на другите, но накрая реши да ги остави да го открият сами. Ако не грешеше, този надпис променяше всичко.

На връщане към Райтсбърг Кинг бе мрачен и мълчалив — дотолкова, че накрая Мишел заряза опитите да го изтръгне от това настроение. Спряха пред къщата му.

— Отивам за малко до мотела да проверя някои неща — каза тя. — А сигурно трябва и да позвъня в службите. В края на краищата все още работят там.

— Добра идея — отвърна разсеяно Кинг, без да я поглежда.

— Ако се скъпиш да споделяш мислите си безплатно, готова съм да предложи двайсет цента. — Тя се усмихна и леко докосна ръката му. — Хайде, Шон, изплюй камъчето.

— Не съм сигурен дали мислите ми в момента струват и двайсет цента.

— Видя нещо там, нали?

— Сега не ми се говори, Мишел. Първо трябва да го обмисля.

— Добре, ти командваш парада — тросна се тя, явно засегната, че нейната помощ не го интересува.

— Чакай малко — каза Кинг. — Можеш да направиш нещо за мен. Имаш ли все още достъп до базата данни на службите?

— Мисля, че да. Помолих един приятел да потули документите за отстраняването ми. Всъщност, след като получих разрешение за отпуск, нямам представа в какво положение съм. Но мога да разбера веднага. Портативният ми компютър е в мотела; щом се включи, ще стане ясно. Какво искаш да знаеш? — Когато Кинг ѝ каза, тя не скри изненадата си. — Какво общо има това?

— Може би нищо, а може и да обяснява всичко.

— Е, не ми се вярва да го има в базата данни на службите.

— Тогав потърси другаде. Ти си добър детектив.

— Не знам дали наистина мислиш така — каза Мишел. — Дотук грандиозните ми теории не донесоха резултат.

— Ако откриеш отговора на този въпрос, вече няма да се съмнявам.

Тя се качи в джипа.

— Между другото, имаш ли пистолет?

Кинг поклати глава.

— Така и не ми го върнаха.

Тя извади пистолета си от кобура и му го подаде.

— Дръж. Ако бях на твое място, щях да спя с него.

— Ами ти?

— Агентите от тайните служби винаги имат резервно оръжие.

Знаеш го.

Двайсет минути след като Мишел си тръгна, Кинг се качи в лексуса и потегли към адвокатската си кантора. От години ходеше там по пет дни седмично, докато не откриха мъртвия Хауард Дженингс върху килима. Сега мястото му се струваше като чуждо, все едно влиза за пръв път. Беше студено и тъмно. Той включи лампите и отоплението, после огледа познатата обстановка. Тя бе реалното доказателство, че е успял да се измъкне от бездната след убийството на Ритър. И все пак, докато гледаше изящната картина на стената, плъзгаше длан по фината махагонова ламперия, съзерцаваше реда и покоя в кантората, които не отстъпваха на онези в хубавата му къща, той не изпита обичайното чувство на безметежност и успех в живота. По-скоро усещаше някаква пустота. Какво бе казала Мишел? Че домът му е студен и безжизнен? Че може би някога не е било така. Толкова ли се бе променил? Е, каза си той, бях принуден. Навлезеш ли в коварните завои на живота, или се приспособяваш, или сядаш край пътя и потъваш в самосъжаление.

Той се отправи към стаичката на долния етаж, където беше правната му библиотека. Макар че в днешно време повечето информационни материали бяха достъпни на компактдиск, Кинг все още обичаше да гледа истински книги по лавиците. Пристъпи до справочника „Мартиндейл-Хъбъл“, в който имаше данни за всички лицензирани юристи в страната, подредени по щати. Извади тома на Калифорния, щата, който за беда имаше най-многобройната адвокатска колегия. Макар да работеше бързо, той не успя да открие каквото търсеше и изведнъж разбра защо. Разполагаше с най-новата редакция на справочника. Може би щеше да срещне търсеното име в някое от

по-старите издания. Имаше предвид определена дата, но къде да намери тогавашните данни? Само след миг сам си отговори. Трийсет и пет минути по-късно той спря на паркинга за посетители пред внушителния юридически факултет на Вирджинския университет, разположен в северната част на университетското градче. Отправи се към правната библиотека и завари там библиотекарката, с която бе работил и друг път, когато му трябваха материали, излизащи извън практическите или финансови възможности на една малка адвокатска кантора. Когато ѝ каза какво търси, тя кимна.

— О, да, всичко е на диск, но сега използваме услугите им направо от мрежата. Чакай да те запиша. Ще включа услугата в сметката ти, ако нямаш нищо против, Шон.

— Чудесно. Благодаря.

Тя го поведе към малко помещение встрани от главната читалня. Минаха покрай студенти, насядали на масички пред компютрите и усърдно заети да усвояват истината, че законът може да бъде колкото интересен, толкова и объркващ.

— Понякога ми се иска отново да съм студент тук — каза Кинг.

— Не си първият, който го казва. Но ако имаше полза да си студент, хората изобщо нямаше да напускат.

Библиотекарката го включи към системата и се оттегли. Кинг седна пред терминала и се захвана за работа. Скоростта на компютъра и удобството на услугите в мрежата направиха търсенето много полесно, отколкото ровенето из книгите в кантората и не след дълго той откри каквото търсеше — името на един адвокат от Калифорния. След няколко погрешни находки бе почти сигурен, че това е каквото му трябва. Адвокатът беше починал. Затова го нямаше в новия справочник на Кинг. Но в изданието от 1974 година човекът фигурираше.

Единственият проблем сега бе да провери дали наистина става дума за онзи, когото търсеше, а тези факти не се откриваха в тази база данни. За щастие смяташе, че знае как да получи потвърждение. Свърза се по телефона с Доналд Холмгрен, пенсионирания обществен защитник, който първоначално бе представлявал Арнолд Рамзи. Когато спомена името на фирмата и адвоката, а отсреща долетя смаяно възклицание, на Кинг му се прииска да нададе победоносен вик.

— Сигурен съм, че не греша — каза Холмгрен. — Това е човекът, който пое защитата на Арнолд Рамзи. Именно той сключи онова невероятно споразумение.

Докато Кинг изключваше мобилния си телефон, много неща започнаха да придобиват смисъл. И все пак оставаха още доста неясноти. Питаше се например за мотивите. Лични ли бяха?

Ех, ако можеше Мишел да се обади с отговора на неговия въпрос. Отговор, който да съвпада с надписа върху стената на килията. Ако очакванията му се сбъднеха, най-сетне щеше да стигне до истината. И тогава какво? При тази мисъл по гърба му пробягаха тръпки, защото логичният извод беше, че в даден момент сам той ще попадне на прицел.

Когато стигна до мотела, където беше отседнала, Мишел хвърли поглед към кутията зад седалката в джипа. Вътре лежаха досиетата за Боб Скот, които бяха взели от бунгалото на Джоун в „Кедрите“. Пренесе я в стаята си с намерение да прегледа всичко още веднъж в случай, че Джоун е пропуснала нещо. Докато прехвърляше материалите, тя откри, че в кутията са и записките на Джоун.

Отново бе застудяло, затова тя наслага в камината дърва и подпалки, добави смачкан вестник и драсна клечка кибрит. Поръча по телефона да ѝ донесат от кухнята горещ чай и храна. След онова, което бе сполетяло Джоун при доставката на вечерята, Мишел внимателно наблюдаваше кой идва в стаята и държеше ръка на пистолета си, докато човекът излезе. Стаята беше голяма и обзаведена красиво, но доста пишно, което би предизвикало усмивката на Томас Джефърсън. Пращящият огън носеше спокойствие и комфорт; общо взето, мястото беше уютно. Но въпреки удобствата високата цена на стаята би я накарала да се изнесе още сега, ако службите не бяха предложили да поемат разходите ѝ поне за няколко дни. Мишел не се съмняваше, че в замяна очакват солидна отплата, или по-точно решение на тази опасна и влудяващо сложна загадка. И явно знаеха, че досега тя — заедно с Кинг — е помогнала за откриването на повечето многообещаващи линии на разследване. Но не бе толкова наивна, та да не осъзнава, че като плащат сметките ѝ, службите си осигуряват удобен начин да я държат под око.

Тя седна на пода с кръстосани крака, включи компютъра към свръхмодерния на вид телефонен извод в стената зад писалището, несполучлива имитация на някакъв старинен стил, и се зае с твърде необичайното запитване на Кинг. Както бе предсказала, отговорът не се намери в базата данни на тайните служби. Тя започна да звъни на колеги от службите. От петия опит откри един, който можеше да помогне. Мишел му съобщи сведението, което бе получила от Кинг.

— Да, по дяволите — каза агентът. — Знам, защото братовчед ми беше в същия проклет лагер за военнопленници и се върна жив скелет.

Мишел му благодари и затвори. Веднага след това набра номера на Кинг, който този път си беше у дома.

— Е, добре — каза тя, като едва удържаше смеха си, — първо искам да ме признаеш за най-великия детектив след Джейн Марпъл.

— Мис Марпъл? — отвърна той. — Очаквах да кажеш Холмс или Еркюл Поаро.

— За мъже и тях си ги бива, но Джейн е несравнима.

— Добре, смятай се за провъзгласена, хитруша такава. С какво разполагаш?

— Ти беше прав. Името, което ми даде, е на селото, където са го държали в плен и от което е избягал. Сега ще ми кажеш ли какво става? Откъде взе това име?

Кинг се поколеба, но после каза:

— Беше надраскано върху стената на килията в онзи бункер в Тенеси.

— Боже мой, Шон, дали това означава каквото си мисля?

— Имаше и римско две, надраскано след името. Изглежда логично. Там е бил вторият му военнопленнически лагер; предполагам, че така е виждал нещата. Първо Виетнам, после Тенеси.

— Значи Боб Скот е бил затворник в онази килия и е оставил надписа, за да подсказе това?

— Може би. Не забравяй, Мишел, може и да се окаже заблуда — следа, към която ни насочват нарочно.

— Прекалено е мъглява.

— Вярно. А има и още нещо.

— Какво? — бързо попита Мишел.

— Бележката до „сър Кингман“, закачена върху трупа на Сюзан Уайтхед.

— Не вярваш, че Скот може да я е написал? Защо?

— По много причини, но все още не съм съвсем сигурен.

— Но ако допуснем, че Скот не е замесен, кой друг може да бъде, по дяволите?

— Работя по въпроса.

— С какво си се заел?

— Направих някои юридически справки в библиотеката на Вирджинския университет.

— Намери ли каквото търсеше?

— Да.

— А ще осведомиш ли и мен?

— Засега не. Трябва да го обмисля още малко. Но благодаря, че провери онази информация. Скоро пак ще си поговорим... мис Марпъл.

Той прекъсна разговора и Мишел остави телефона, не твърде доволна от поредния му отказ да ѝ се довери.

— Помагаш му да се измъкне и се надяваш на малко доверие, ама нее — оплака се тя на празната стая.

Хвърли още дърва в огъня и продължи да се рови из досиетата и записките на Джоун.

Беше малко смущаващо да четете личните ѝ коментари по случая, като се има предвид, че можеше да е мъртва. Но Мишел трябваше да признае, че Джоун е водила безупречни записки за разследването. Докато ги преглеждаше, тя оцени още по-високо детективските умения и професионализма на Джоун Дилинджър. Спомни си какво ѝ бе казал Кинг за бележката, която Джоун получила сутринта, когато бяха убили Ритър. Колко ли виновна се бе чувствала през всички тези години, виждайки как мъжът, когото обича, унищожава собствената си кариера, докато нейната лети стремглаво нагоре? И все пак докъде стигаше обичта ѝ, щом бе решила да премълчи, избирайки кариерата пред чувствата си към Шон Кинг? И как ли се бе чувствал самият Кинг?

И изобщо какво им беше на мъжете? Дали притежаваха някакъв доминантен ген, който караше всеки от тях да действа благородно, но и безкрайно глупаво, приемайки всяко страдание, щом някоя жена му завърти главата? Разбира се, и жените можеха да хлътват също тъй безнадеждно. Твърде често си падаха по лоши момчета, които разбиваха сърцата, а понякога дори и главите им. Но жената просто признава загубата и продължава напред. Не и мъжете обаче. Те упорито продължават да си блъскат коравите глави във всяко срещнато препятствие и не искат да разберат колко студено сърце може да се спотайва под красивите гърди. Господи, тъй отчайващо беше, че мъж като Кинг може да се увлече по жена като Джоун.

Сетне тя се опомни и се зачуди защо това я вълнува толкова силно. Двата работеха заедно по случая, нищо повече. А и изобщо не можеше да се каже, че Кинг е идеален. Да, беше умен, способен, симпатичен и духовит. Но беше с десет години по-възрастен от нея. Имаше немалко отрицателни качества — беше неуравновесен, саможив, понякога груб и високомерен. И такъв чистник, по дяволите! Като си помислеше само, че бе изблизала джипа, за да се харесана...

Изведнъж тя се изчерви от това откровено самопризнание и побърза отново да насочи вниманието си към документите. Прегледа откритата от Джоун заповед за арест на Боб Скот, благодарение на която бяха стигнали до хижата и празния бункер. Но след разговора с Кинг предположението, че Скот стои зад всичко това, започваше да става все по-несигурно.

И все пак хижата беше *негова*, заповедта за арест бе издадена заради нарушение на законите за притежание на оръжие. Тя се вгледа по-внимателно в документа. За какво точно нарушение ставаше дума? И защо арестът не бе извършен? За жалост отговорите не се намираха в досието.

Разочарована, тя най-сетне прекрати търсенето и продължи с бележките на Джоун. Срещна ново име, което я накара да трепне. За нея далеч не бе убедителен фактът, че Джоун е теглила черта през името на човека и явно го изключва от списъка на заподозрените. Защото макар че навярно не би го признала пред никого, тя вярваше в детективските си способности също тъй твърдо, както Кинг в своите.

Бавно изрече името, проточвайки двете срички на фамилията.

— Дъг Денби.

Шефът на предизборния екип на Ритър. Записките на Джоун отбелязваха, че след убийството животът на Денби се е променил към добро благодарение на наследените земи и пари в Мисисипи. По тази причина Джоун бе решила, че той не може да бъде онзи, когото търсеха. Но Мишел се съмняваше. Нима стигаха само няколко телефонни разговора и две-три най-общии проверки, извършени от хората на Джоун? Джоун не бе отишла в Мисисипи да провери лично. Изобщо не бе виждала Дъг Денби. Дали той наистина си живееше там като едър земевладелец? Дали всъщност не се спотайваше нейде наоколо, изчаквайки да убие или отвлече следващата си жертва? Според Кинг Денби бил изместен безцеремонно от Сидни Морс в

кампанията на Ритър и го намразил жестоко. Може би мразеше и самия Клайд Ритър. Но каква връзка би могъл да има с Арнолд Рамзи? Или с Кейт Рамзи? Дали бе използвал богатството си, за да организира някаква кампания на отмъщението? Дотук проучването на Джоун не отговаряше на тези въпроси.

Мишел взе писалка и отново записа името на Денби под задрасканото от Джоун. Поколеба се дали да не позвъни на Кинг и да го попита какво знае за този човек. Може би трябваше направо да отиде там със записките и да го принуди да седнат на работа заедно. Тя въздъхна. А може би просто искаше да е близо до него. Тъкмо си наливаше още една чаша чай и гледаше през прозореца навън, където прииждаха дъждовни облаци, когато телефонът иззвъня.

Обаждаше се Паркс.

— Все още съм в Тенеси — каза той. Не изглеждаше много доволен.

— Нещо ново?

— Разговаряхме с хората, които имат къщи наблизо, но не можах да ни помогнат. Не познават Боб Скот, не са го и виждали. Дявол да го вземе, имам чувството, че половината от тях също се крият от правосъдието. Имотът принадлежи на Боб Скот. Купил го от някакъв старец, който живял там около пет години, но според роднините му дори не знаел за бункера. А самият бункер беше изчистен старателно и не открихме други улики освен обичаята, която намерихте вие двамата.

— Шон я намери, не аз. — Мишел се поколеба, после каза: — Слушай, той откри и още нещо.

И тя му разказа за името на вьетнамското село, надраскано върху стената на другата килия. Паркс побесня.

— Дявол да го вземе, защо не ми е казал още тогава?

— Не знам — отговори тя, после си спомни как Кинг се отдръпна от нея. — Може би в момента не е готов да се довери на никого.

— Значи ти провери, че Скот е бил военнопленник в това село по време на Виетнамската война?

— Да, разговарях с агент, който знаеше цялата история.

— Да не би да твърдиш, че някой е пристигнал там и го е затворил в собствения му дом?

— Шон каза, че може и да е трик, за да се отклоним по погрешна следа.

— Къде е сега гениалният детектив?

— В дома си. Разработва други линии на разследването. В момента не е от най-приказливите. Явно иска да остане сам.

— Не ми пука какво иска! — изрева Паркс. — Може вече да е разгадал целия случай, а не обелва и дума!

— Виж, Джефърсън, той прави всичко възможно, за да разкрие истината. Просто го върши по свой начин.

— Е, започна сериозно да ми писва от начина му.

— Ще поговоря с него. Може да се срещнем по-късно.

— Не знам още колко ще остана тук. Вероятно няма да свърша по-рано от утре. Поговори с Кинг и го накарай да разбере колко греша, като крие сведения от нас. Не искам да разбере, че разполага с още някакво доказателство, за което не зная. Инак ще го натъпча в килия досущ като онези, дето ги видях днес. Разбра ли?

— Напълно.

Мишел изключи компютъра си от телефонния извод, нави кабела и го прибра в калъфа. Стана и тръгна към другия край на стаята да вземе нещо от раницата си. Толкова бе унесена в мисли, че не забеляза заплахата до последния миг. Препъна се и падна. След като стана, тя гневно огледа веслото. То стърчеше наполовина изпод леглото заедно с разни други вещи от джипа. Отдолу бе тъй претъпкано, че разни неща непрестанно се изтърколваха и превръщаха стаята в писта за бягане с препятствия. Вече за трети път се спъваше. Мишел реши, че трябва да предприеме нещо.

Докато се бореше с багажа си, тя дори не подозираше, че разговорът ѝ с Джефърсън Паркс е прихванат чрез миниатюрна плетеница от проводници и интегрални схеми. В извода на телефонните линии се спотайваше друго устройство, добавено съвсем неотдавна без знанието на собствениците. То бе тъй чувствително, че хващаше не само всички разговори в стаята или по телефона, но и репликите на човека отсреща.

На около осемстотин метра от мотела край пътя бе спрял един ван. Вътре човекът с буика прослуша разговора за трети път, после изключи записа. Взе телефона, набра номер, поговори няколко минути и приключи с думите:

— Просто не мога да ти кажа колко съм разочарован.
От тия думи по гърба на онзи отсреща пробягаха тръпки.
— Направи го — каза той. — Още тази нощ.

После затвори и се загледа към мотела. Мишел Максвел найсетне се бе добрала до върха на списъка. Той безмълвно я поздрави.

При всичките си други задачи Кинг бе намерил време и да си уговори среща с една охранителна компания от Линчбърг. Той видя през предния прозорец как до къщата спря микробус с емблема на фирмата „А-1 Секюрити“.

Кинг посрещна представителя на входа и му обясни какво иска. Човекът огледа къщата, после се обърна към Кинг.

— Виждате ми се познат. Не бяхте ли онзи, дето намери убит човек?

— Точно така. Навярно ще се съгласите, че охранителната система ми трябва повече, отколкото на мнозина други.

— Добре, но да бъдем наясно, гаранцията ни не покрива такива случаи. Нали разбирате, ако откриете още един труп, няма да ви платим неустойка. Това да ви е ясно като закон Божи, разбрахме ли се?

— Добре.

Уговориха какво точно трябва да се направи.

— Кога можете да започнете? — попита Кинг.

— Ами... в момента сме доста натоварени. Ако някой отмени поръчка, можем да ви прехвърлим по-напред в списъка. Ще ви се обадя.

Кинг подписа документите, ръкуваха се и човекът си тръгна.

Когато падна нощ, Кинг се поколеба дали да не повика Мишел по телефона. Твърде дълго я бе държал в неведение, а тя все пак беше негов партньор. Но той просто нямаше навика да работи така. Винаги бе гледал да прикрие картите си, особено ако не знаеше точния отговор. Е, сега вече се чувстваше по-сигурен.

Свърза се с жилището на Кейт в Ричмънд. Отговори съквартирантката Шарън; Кейт все още не се бе появила.

— Не излизайте — заръча ѝ той, — ако узная нещо ново, ще ви позвъня. И от вас очаквам същото.

Остави слушалката и се загледа през големия прозорец към езерото. Обикновено, когато изпаднеше в лошо настроение, излизаше с лодката да размишлява на спокойствие, но в момента бе твърде студено и ветровито. Той запали газовата камина, седна пред нея и хапна колкото да залъже глада си. Когато най-сетне се накани да позвъни на Мишел, часът бе твърде напреднал.

Замисли се за отвличането на Джон Бруно. Вече не се съмняваше, че мотивът се крие в предполагаемия опит някогашният прокурор да съсипе живота на Арнолд Рамзи със скалъпени обвинения. Те бяха отпаднали едва след намесата на адвокат, чието име Кинг все още не знаеше. Много му се искаше да сподели с Мишел тази информация и той дори се озърна към телефона, като си мислеше, че все пак може да позвъни, макар и да е късно. Но после реши да изчака. След това си спомни какво им бе разказала Кейт за подслушания разговор. Или по-точно за онова, което ѝ се е сторило, че чува. Името на Торнтън Джорст, уж изречено от тайнствения мъж пред баща ѝ. Но Кинг бе убеден, че човекът всъщност е казал не Торнтън Джорст, а „Троянски кон“.

Смущаваше го и още нещо, споменато от Кейт. Според нея Реджина Рамзи разправяла как по време на антивоенна демонстрация бил убит полицейски служител и намеквала, че този инцидент съсипал академичната кариера на Арнолд Рамзи. Но тя твърдеше също така, че в Бъркли разрешили на баща ѝ да защити докторат, защото вече го бил заслужил. Кейт би трябвало да знае, че могат лесно да установят през коя година е станало това, а оттам без затруднение да стигнат до извода, че протестът не е бил срещу войната. Защо бе излъгала? Не му хрумваше никакъв отговор на този въпрос.

Кинг погледна часовника си и с изненада откри, че минава полунощ. След като провери дали всички врати и прозорци са добре затворени, той взе пистолета, който му бе дала Мишел, и се качи горе. Заклучи вратата на спалнята, после за по-сигурно изтика бюрото и я подпря. Провери дали пистолетът е зареден и дали има патрон в цевта. Съблече се, сложи оръжието на нощното шкафче и се пъкна под завивките. Скоро заспа.

Часът бе два след полунощ. Човекът до прозореца вдигна пистолета, прицели се в неясната фигура върху леглото и стреля през стъклото. Парчетата се посипаха със звън, куршумите пронизаха леглото, вдигайки облак перушина от пухената завивка.

Събудена от изстрелите, Мишел се търкулна от дивана на пода. Беше задрямала, докато преглеждаше записките на Джоун, но сега мигновено се събуди. Осъзнавайки, че току-що някой се е опитал да я убие, тя извади пистолета и стреля към прозореца. Чу да се отдалечават бягащи стъпки и пропълзя към прозореца, като се ослушваше напрегнато. Достигна стената и предпазливо надникна над перваза. Все още чуваше стъпките на бягащия човек, стори й се, че долавя задавено дишане. За нейния трениран слух стъпките бяха странни, сякаш нападателят беше ранен или контузен. Във всеки случай не изглеждаха нормални. По-скоро напомняха мъчителни подскоци и през главата и мина мисъл, че или е улучила убиеца, или той вече е бил ранен, преди тази вечер да дойде насам. Дали пък не беше човекът, когото простреля в джипа — онзи, който без малко не я удуши? Може би същият, който се представяше с името Симънс?

Чу как заработи автомобилен двигател и дори не си направи труда да изтича до джипа си, за да започне преследване. Не знаеше дали някой не дебне отвън. Тъкмо по този начин двамата с Кинг бяха попаднали на засада. Нямаше желание да повтаря грешката.

Тя отиде до леглото и огледа бъркотията. Привечер бе подремнала и завивките лежаха отметнати една върху друга. Нападателят навярно бе сметнал неясните очертания за човешка фигура.

Но защо се опитваха да я убият точно сега? Дали защото напредваха твърде успешно? Тя не бе свършила чак толкова много. Разбира се, Шон откри повече, отколкото...

Тя застина. Кинг! Грабна телефона и набра номера му. Отсреща долитаха сигнал след сигнал, но никой не отговаряше. Дали да позвъни

на полицията? На Паркс? Може би Кинг просто спеше дълбоко. Но интуицията и подсказваше, че не е така. Тя се втурна към джипа.

Алармата събуди Кинг. Отначало замаян, той се опомни бързо и седна. Отвсякъде го обгръщаше дим. Скочи и веднага падна на пода, повален от задух. Добра се до банята, намокри кърпа и я омота около лицето си. Пролази обратно навън, опря гръб в стената и като напъна с крака, избута бюрото от вратата. Докосна я, за да се увери, че не е нагорещена, после предпазливо отвори.

Коридорът бе пълен с дим и противопожарната сигнализация продължаваше да пищи. За нещастие тя нямаше връзка с централна станция за контрол, а единственият доброволен пожарен отряд в района бе на много километри от тук. Отгоре на всичко къщата му беше тъй уединена, че едва ли някой щеше да забележи пламъците. Кинг пролази обратно в спалнята с намерението да стигне до телефона, но вътре бе тъй задимено, че напълно загуби ориентация и не посмя да продължи. Върна се в коридора и запълзя покрай вътрешния парапет. Зърна под себе си искри и червени пламъци и мислено се помоли стълбите все още да са здрави. Иначе щеше да се наложи да скача, може би право в огнения ад, а идеята не изглеждаше особено привлекателна.

Отдолу долетяха звуци. Кинг кашляше от дима и отчаяно искаше да се измъкне от къщата, но все пак осъзна, че това може да е капан. Стисна пистолета и изкрещя:

— Кой е там? Въръжен съм и ще стрелям.

Не чу отговор, което засили още повече подозренията му, докато не погледна навън през големия преден прозорец, както лежеше на площадката. Видя в предния двор мигащи червени лампи и чу сирените на още няколко приближаващи пожарни коли. Добре, значи все пак помощта бе дошла. Той стигна до стълбата и погледна надолу. През дима различи пожарникари с дебели защитни костюми, шлемове, кислородни бутилки на гръб и маски, закриващи лицата им.

— Тук съм! — извика той. — Тук, горе!

— Можете ли да слезете? — подвижна един от пожарникарите.

— Не вярвам, тук всичко е обгърнато в дим.

— Добре, стойте горе. Ще дойдем да ви вземем. Само стойте там и се наведете ниско. В момента вкарваме маркучите. Цялата къща гори.

Докато спасителите се втурваха нагоре по стъпалата, той чу фученето на пяна от пожарогасителите. Призляваше му и не виждаше почти нищо от пушека. Усети как го вдигат и бързо го носят надолу по стълбището. След още минута се озова навън и смътно различи как над него се надвесват хора.

— Добре ли сте? — попита един от тях.

— Дайте му кислород, по дяволите — викна друг. — Нагълтал се е с цял тон въглероден окис.

Кинг усети как слагат на лицето му кислородна маска и после му се стори, че го пренасят в линейка. За момент имаше чувството, че чува Мишел да го вика. Сетне настана мрак.

Сирените, мигащите лампи, забързаните разговори по радиостанциите и другите „звукови ефекти“ мигновено престанаха, когато пожарникарят натисна централния ключ върху контролното табло с едната ръка, а с другата взе пистолета на Кинг. Отново настана тишина. Пожарникарят се обърна и бързо влезе в къщата, където пушекът вече почваше да се разсейва. Целият „пожар“ представляваше грижливо контролирано представление с изкуствено създадени ефекти. Човекът слезе в мазето, завъртя запалващия ключ на малкото устройство до газопроводите и бързо напусна къщата. Качи се през задната врата на вана и веднага потегли. Стигна до шосето, увеличи скоростта и продължи на юг. Две минути по-късно малкото експлозивно устройство в мазето на Кинг избухна, като подпали газопроводите и последвалият взрив наистина разруши красивата къща на Шон Кинг.

Пожарникарят свали шлема и маската и избърса лицето си.

Човекът с буика сведе поглед към неподвижния Кинг. „Кислородът“, който му бе дал, съдържаше и солидна доза упойващ газ.

— Радвам се най-сетне да ви видя, агент Кинг. Дълго чаках този момент.

Ванът летеше в нощта с пълна скорост.

Мишел тъкмо завиваше по дългата алея към дома на Кинг, когато експлозията разтърси нощта. Тя натисна газта и полетя нагоре, пръскайки зад джипа фонтани от пръст и чакъл. След миг закова на място, защото дъски, стъкла и други останки от разрушената къща преградиха пътя ѝ. Тя изскочи навън, набирайки в движение 911 по телефона, изкрещя на диспечерката какво е станало и заръча да пратят всички налични коли.

Мишел се втурна през отломките, като заобикаляше пламъците и пушека, викайки с всичка сила:

— Шон! ШОН!

Върна се при джипа, грабна одеяло, наметна се с него и нахълта през задната врата, или по-скоро през мястото, където доскоро се намираще задната врата. Посрещна я плътна стена от задушлив дим. Кашляйки задавено, тя залитна назад и падна на колене. Глътна свеж въздух и този път влезе през зеещата дупка в останките на една от стените. Вътре запълзя напред, като през няколко секунди викаше името му. Насочи се към стълбата, предполагайки, че може да е в спалнята, но стъпалата вече не съществуваха. С пламнали дробове тя се измъкна навън, за да си поеме дъх.

Нова експлозия разтърси сградата и тя скочи от предната веранда броени секунди преди всичко да рухне. Ударната вълна на втория взрив я подметна във въздуха и тежкото падане я остави без дъх. Чуваше как наоколо се сипят всевъзможни останки като минохвъргачен огън. Остана да лежи на земята с наранена глава, изгорени от отровния пушек дробове, контузени и насинени ръце и крака. Когато се опомни, навсякъде виеха сирени. Един мъж със защитно облекло приклекна до нея, даде и кислород и я попита дали е добре.

Тя нямаше сили да отговори. Нови коли и камиони се задаваха по алеята и доброволни пожарни екипи атакуваха огнения ад. Пред очите ѝ последните останки от къщата на Шон Кинг се сгромолясаха

навътре. Остана да стърчи само каменният комин. С този последен образ Мишел потъна в забрава.

* * *

Когато се свести, трябваша й няколко минути, за да осъзнае, че лежи в болнично легло. До нея стоеше мъж с чаша в ръка и лицето му изразяваше безкрайно облекчение.

— Дявол да го вземе, едва не те изтървахме — възкликна Джефърсън Паркс. — Пожарникарите казаха, че само на половин педя от главата ти лежала стоманена греда от къщата, тежка към петстотин килограма.

Тя се опита да седне, но той сложи ръка върху рамото ѝ и я бутна назад.

— По-кратко, ако обичаш. Направо си смазана. След такова нещо не можеш веднага да хукнеш на танци.

Тя се огледа трескаво.

— Шон, къде е Шон? — Паркс не отговори веднага и Мишел усети как в очите ѝ напират сълзи. — Моля те, Джефърсън, моля те, не ми казвай...

Гласът ѝ секна.

— Нищо не мога да ти кажа, защото не знам. Никой не знае. Не откриха тела, Мишел. Никаква следа, че Шон изобщо е бил там. Но все още не са приключили с претърсването. Пожарът... ами пожарът е бил жесток, имало е и газова експлозия. Всъщност се опитвам да ти кажа, че може да няма кой знае какво за намиране.

— Снощи му позвъних, но той не отговори. Може да не си е бил у дома.

— Или вече всичко е било разрушено.

— Не, чух експлозията, докато карах към къщата.

Паркс придърпа стол до леглото и седна.

— Добре, кажи ми точно как стана.

Тя разказа с всички подробности, които успя да изрови от паметта си. После си спомни какво стана преди това — събитието, което досега бе тънало в сянката на последвалата катастрофа.

— Снощи някой се опита да ме убие в мотела, точно преди да потегля към Шон. Стреляха по леглото ми през прозореца. За щастие аз бях заспала на дивана.

Лицето на Паркс пламна.

— По дяволите, защо не ми позвъни снощи? Не, вместо това хукваш към сграда, която ще гръмне. Толкова ли ти се умира?

Мишел се облегна назад и взе да опипва ръба на чаршафа. Главата я болеше и за пръв път забеляза, че ръцете ѝ са бинтовани.

— Имам ли изгаряния? — попита тя с немощен глас.

— Не, само порязвания и синини, но всичко ще се оправи. Виж, за главата ти не гарантирам. Сигурно ще продължиш да вършиш глупости, докато някой ден късметът ти изневери и я загубиш.

— Просто исках да се уверя, че Шон е добре. Мислех си, че щом са нападнали мен, значи ще се насочат и към него. И бях права. Онази експлозия не е случайна, нали?

— Не. Намериха използваното устройство. Било е много добре изпитано. И монтирано точно до газовите тръби в мазето. Цялата къща хвъркнала във въздуха.

— Но защо? Особено ако Шон не е бил там?

— Бих искал да ти отговоря, но не мога.

— Пратил ли си хора да го търсят?

— Всички, за които се сетихме. ФБР, федералните шерифи, тайните служби, щатската полиция на Вирджиния, местните полицаи; засега никакъв резултат.

— Нещо друго? Някакви вести за Джоун? Не открихте ли следи?

— Не — унило призна Паркс. — Нищо.

— Е, тогава излизам оттук и се хващам на работа.

Тя отново понечи да стане.

— Не, ще лежиш тук и ще си почиваш.

— Искаш от мен невъзможното! — гневно възкликна тя.

— Не, искам разумното. Изскочиш ли оттук бинтована и замаяна, току-виж, си припаднала в колата. Най-много да претрепеш и себе си, и още някой нещастник. Не виждам с какво ще ни помогне това. И не забравяй, попадаш за втори път в болница само за няколко дни. Третия път може да идеш направо в моргата.

Мишел изглеждаше готова да избухне отново, но сетне покорно се отпусна в леглото.

— Добре, засега печелиш. Но стане ли нещо, обади ми се на минутата. Ако не, ще те открия и лошо ти се пише.

Паркс шеговито вдигна ръце.

— Добре, добре, не ми трябва повече врагове. Имам си предостатъчно. — Той тръгна към вратата, но спря, преди да излезе. — Не искам да ти създавам безпочвени надежди. Шансовете да видим отново Шон Кинг са почти нищожни. Но докато има надежда, няма да спя.

Тя намери сили да се усмихне.

— Добре. Благодаря ти.

Пет минути след като Паркс си тръгна, Мишел набързо се облече, промъкна се покрай дежурните сестри и напусна болницата през задния изход.

Кинг се събуди в пълен мрак. Беше студено и влажно; нямаше представа къде се намира, макар че започваше да подозира какво е това място. Той въздъхна дълбоко и се опита да седне. Както очакваше, не успя. Беше вързан. С кожени ремъци, доколкото можеше да прецени. Завъртя глава и изчака очите му да привикнат към мрака, но тук нямаше и лъч светлина; не различи нищо. Със същия успех можеше да се рее нейде на сред океана. Той настръхна, когато отнякъде долетя шепот; звуците бяха толкова тихи, че не успя да разбере дали ги издава човек. После чу приближаващи стъпки. Няколко секунди по-късно усети до себе си нечие присъствие. Човекът го докосна по рамото лекичко, без заплаха. Сетне пръстите се впиха като клещи. Докато натискът се засилваше, Кинг прехапа устни, твърдо решен да не извика от болка.

Накрая събра сили, за да изрече съвършено спокойно:

— Виж какво, както и да се мъчиш, няма да ме смажеш с ръце, тъй че просто върви по дяволите.

Натискът незабавно престана и стъпките се отдалечиха. Кинг усети избилата по челото му пот. После го разтърсиха студени тръпки и му призля. Предположи, че сигурно са го инжектирали с нещо. Извъртя глава настрани и повърна.

Поолекна му малко.

— Съжалявам за килима — промърмори той. После затвори очи и постепенно заспа.

Първата спирка на Мишел бе разрушената къща на Кинг. Докато обикаляше из развалините, наоколо пожарникари, полицаи и доброволци проверяваха щетите и гасяха последните пламъци. Тя поговори с неколцина от тях и те потвърдиха, че не са открити човешки останки. Докато погледът ѝ блуждаеше из руините на някогашния „съвършен“ дом на Шон Кинг, Мишел усети как я обзема

все по-тежко униние. Тук нямаше какво да научи. Тя слезе към кея и поседя в платноходката на Кинг, гледайки към спокойното езеро. Мъчеше се да събере поне малко енергия и вдъхновение от близостта с вещите, които той толкова много обичаше.

Две неща не ѝ даваха мира: заповедта за арест на Боб Скот и необходимостта да открие къде се намира Дъг Денби. Тя реши да предприеме нещо и по двата въпроса. Потегли обратно към мотела и по пътя позвъни на баща си. Като уважаван полицейски началник, Теди Максвел познаваше всички, с които си струваше да се познава в Тенеси. Тя каза на баща си какво ѝ трябва.

— Наред ли е всичко? Гласът ти не звучи много добре.

— Сигурно не си чул, татко. Снощи взривиха къщата на Шон Кинг, а той е изчезнал.

— Боже мой, а ти добре ли си?

— Нищо ми няма.

Тя премълча за покушението в мотела. Преди години бе решила да не споделя с баща си някои подробности от своя професионален живот. Синовете му можеха да се сблъскват с опасности и той го приемаше като част от професията. Не тъй спокойно обаче би приел новината, че единствената му дъщеря едва не е загинала.

— Татко, информацията ми трябва веднага щом я откриеш.

— Разбрано, няма да се забави — отвърна той и затвори.

Тя пристигна в мотела, грабна от стаята си бележките на Джоун и проведе няколко разговора във връзка с Денби — последния от тях с дома му в Джаксън, Мисисипи. Но жената, която ѝ отговори, не пожела да даде никакви сведения за Денби и дори отказа да потвърди, че той живее там. Това не изглеждаше чак толкова странно, защото Мишел бе непозната. И все пак, щом Денби разполагаше с пари и не трябваше всеки ден да ходи на работа, можеше да бъде навсякъде. А никой от хората, с които разговаря по телефона, не успя да потвърди, че Денби е имал алиби за който и да било от критичните моменти на престъпленията. Позицията му в кампанията на Ритър определено го поставяше под подозрение, но какъв мотив би могъл да има?

Телефонният звън я стресна. Мишел грабна слушалката. Обаждаше се баща ѝ. Докато той говореше бързо и отчетливо, тя записа информацията.

— Татко, ти си върхът. Обичам те.

— Е, не би било зле да отскачаш по-често насам. *Майка ти* пита за теб — бързо добави той.

— Дадено. Приключача ли с тази история, незабавно потеглям към къщи.

Тя набра номера, който бе получила от баща си. Беше телефонът на адвокатската фирма, уредила продажбата на имота в Тенеси. Баща ѝ вече бе разговарял с адвоката, за да го предупреди, че Мишел ще се обади.

— Не познавам баща ви, но съм чувал от общи познати чудесни неща за него — каза адвокатът. — И тъй, доколкото разбрах, става дума за продажба на терен.

— Точно така. Ако не греша, вие сте уредили някой си Робърт Скот да закупи този имот от наследниците на собственика.

— Да, баща ви спомена за това. Извадих папката с документите. Купувачът е Робърт Скот. Плати в брой; всъщност сумата не беше чак толкова голяма. Имотът представлява просто една стара хижа и макар че прилежащият терен е доста голям, наоколо няма нищо друго освен гори и възвишения.

— Доколкото чух, предишният собственик не е знаел, че в имота му има бункер.

— Баща ви ми каза за бункера. Признавам, че и аз не знаех. Не се споменава никъде. А и нямах повод да подозирам за съществуването му. Иначе сигурно щях да се обърна към армията. Наистина не знам. Нали разбирате — какво да прави човек с един бункер?

— Правили ли сте оглед на имота?

— Не.

— Аз бях там. В бункера се влиза през врата в мазето.

— Невъзможно!

— Защо?

— Няма мазе. Ето, пред мен са плановете на хижата.

— Е, по времето на предишния ви клиент може и да не е имало, но сега има. Може би онзи Боб Скот е разбрал за бункера и е изкопал мазе, за да си осигури достъп до него.

— Предполагам, че е възможно. Прегледах по-старите документи и открих, че след армията са се сменили множество собственици. Всъщност когато теренът е бил армейски, нямало никаква хижа. Построил я един от собствениците.

— Случайно да имате снимки на Боб Скот? Много е важно —
добави тя.

— Е, обикновено правим копие от шофьорската книжка на клиента, когато приключваме сделката. Нали разбирате, за да проверим самоличността, тъй като се подписват официални документи.

Мишел едва не подскочи от вълнение.

— Може ли да ми изпратите снимката по факса още сега?

— Не, не мога.

— Но това не е секретна информация.

— Не е там работата. — Адвокатът въздъхна. — Вижте, когато тази сутрин разгърнах папката, беше ми за пръв път, откакто приключихме сделката. И... не открих копието от шофьорската книжка на мистър Скот.

— Може би сте пропуснали да направите копие.

— Секретарката ми работи с мен от трийсет години и досега не е пропуснала нито веднъж.

— Значи може би някой е извадил копието от папката.

— Не знам какво да мисля. Просто го няма.

— Помните ли как изглеждаше Боб Скот?

— Честно казано, видях го само веднъж, и то за няколко минути, когато приключвахме сделката. А през мен всяка година минават стотици подобни сделки.

— Все пак бихте ли се опитали да си припомните и да ми го опишете?

Адвокатът се постара, но не успя да помогне много. Мишел му благодари и затвори.

Описанието, с което разполагаше, бе твърде неясно, за да разбере дали човекът е Боб Скот. Пък и за осем години хората могат да се променят много, особено изпадналите в немилост като Скот. А Мишел нямаше представа как изглежда Денби. Господи, обикаляше в кръг. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. С паника нямаше да помогне на Шон.

След като не успя да напредне по нито една от линиите на разследването, тя се замисли за нишката на Кинг. Той казваше, че работи над нещо — нещо, изискващо допълнително проучване. Какво

точно каза? Че е ходил някъде. Тя отчаяно напрегна уморения си ум, опитвайки се да открие спомена.

И внезапно се сети. Грабна ключовете и се втурна към джипа.

Мишел влезе в правната библиотека на Вирджинския университет и се приближи до бюрото на библиотекарката. Оказа се, че жената не е същата, която бе помогнала на Кинг, но след като разбра за какво става дума, насочи Мишел към друга библиотекарка.

Мишел показва значката от тайните служби и каза на жената, че трябва да види какво е проучвал Шон Кинг.

— Чух по новините, че къщата му изгоряла. Той добре ли е? Нищо не казаха за него.

— Засега все още не знаем. Точно затова ми трябва вашата помощ.

Жената обясни на Мишел за какво е помолил Кинг, после я въведе в същата стая и включи системата.

— Интересуваше го справочникът „Мартиндейл-Хъбъл“.

— Извинявайте, не съм юрист. Какво представлява „Мартиндейл-Хъбъл“?

— Справочник за всички лицензирани адвокати в Съединените щати. Шон има пълен комплект в кантората си, само че е съвсем нов. Трябваше му по-старо издание.

— Спомена ли от кое време?

— От началото на седемдесетте.

— Каза ли нещо друго, което би уточнило годината?

Мишел не знаеше колко адвокати има в САЩ, но подозираше, че едва ли разполага с време да провери всичките. Жената поклати глава.

— Съжалявам, друго не знам.

Тя си тръгна, а Мишел се вгледа в екрана с унило изражение, когато видя, че директорията съдържа над милион имена. *В Съединените щати има над един милион адвокати? Нищо чудно, че всичко върви от зле по-зле.*

Без да знае откъде да започне, тя плъзна очи по началната страница и зърна една команда, която я накара да подскочи. Наричаше

се „Скорошно търсене“. Списъкът съдържа последните няколко документа, върху които е работил потребителят от този терминал.

Мишел щракна първото заглавие. Когато видя името на адвокатата и откъде е, тя скочи и тичешком прекоси библиотеката, привличайки учудените погледи на мнозина бъдещи юристи.

Измъкна телефона още преди да стигне до джипа. Умът ѝ работеше толкова трескаво, попълваше празнотите с тъй бясна скорост, че човекът отсреща каза „ало“ три пъти, преди тя да осъзнае.

— Паркс — изкрещя тя, — обажда се Мишел Максвел. Мисля, че знам къде е Шон. И знам кой стои зад всичко, по дяволите.

— Хей, по-спокойно, намали темпото. За какво говориш?

— Ела пред кафене „Грийнбъри“ в търговския център на Баракс Роуд колкото може по-скоро. И вдигни кавалерията по тревога. Ще трябва да действваме бързо.

— Да те чакам на Баракс Роуд? Не си ли в болницата?

Мишел изключи, без да отговори.

Докато потегляше, тя се молеше да не е закъсняла.

Паркс я чакаше пред кафенето. Беше сам и не изглеждаше доволен.

— За какъв дявол си се измъкнала от болницата?

— Къде са ти хората? — попита тя.

Федералният шериф изглеждаше в отвратително настроение.

— Да не мислиш, че кавалерията само седи край лагерния огън и чака да надуеш тръбата? Обаждаш се, крещиш ми, без да обясниш нищо, и очакваш да събера цяла армия, а аз дори не знам накъде трябва да тръгнем, по дяволите. Все пак работя за федералното правителство, мис Максвел, също като теб, с ограничен бюджет и недостатъчен персонал. Не съм Джеймс Бонд.

— Добре, добре, извинявай. Просто бях страшно развълнувана. А не разполагаме с много време.

— Искам сега да си поемеш дълбоко дъх, да се съсредоточиш и да ми кажеш какво става. Ако наистина си разгадала тази история и ни трябва подкрепления, ще ги получим. Само с един телефонен разговор. Разбра ли?

Той я погледна със смесено чувство на надежда и скептицизъм.

Тя си пое дъх и направи усилие да се успокои.

— Шон е ходил в правната библиотека да провери сведенията за един адвокат, който вероятно е защитавал Арнолд Рамзи, когато са го арестували през седемдесетте.

— Рамзи е бил арестуван? Това пък откъде изскочи?

— Двамата с Шон случайно разбрахме.

Паркс я изглежда с любопитство.

— Как е името на адвоката?

— Роланд Морс от Калифорния. Сигурна съм, че е бащата на Сидни Морс. Сидни Морс трябва да е познавал Арнолд Рамзи още тогава, може би от колежа. Но това не е важно. Не е бил Сидни, а Питър Морс, по-малкият брат. Той стои зад всичко това. Знам, че звучи неправдоподобно, но съм почти напълно уверена. Шон се разсейва за миг, убиват Ритър и животът на брат му рухва. Той има и парите, и престъпното минало, за да организира всичко това. Отмъщава за брат си, който лежи в лудницата. А ние изобщо не го включихме в списъка на заподозрените. Той държи Шон, Джоун и Бруно, И аз знам къде.

Когато назова мястото, Паркс се развика:

— Тогава какво чакаме, по дяволите? Да тръгваме!

Скочиха в джипа и тя подкара от паркинга с бясна скорост. В това време Паркс вече бе измъкнал телефона и викаше помощ. Мишел се молеше да не е твърде късно.

Кинг се събуди ужасно замаян и първата му мисъл бе, че са го упоили. Постепенно главата му се избистри и тогава осъзна, че може да движи ръцете и краката си. Той предпазливо опипа наоколо. Нямаше ремъци. Надигна се съвсем бавно, готов за нападение. Плъзна крак надолу, докато докосна пода. После стана. В ухото му имаше нещо, нещо се търкаше по врата му, усещаше и издатина на колана си.

Внезапно лампите светнаха и той зърна собственото си отражение в голямо огледало на отсрещната стена. Беше облечен с тъмен костюм и вратовръзка, а на краката си имаше черни обувки с каучукови подметки. А опипващата му ръка току-що бе измъкнала пистолет от кобура под мишницата. Дори и прическата му беше различна. Така се сресваше още когато... По дяволите! Опита се да провери пълнителя на пистолета, но той бе запечатан и не можеше да се отвори. По тежестта на оръжието усети, че е заредено. Но беше готов да се обзаложи, че патроните са халосни. Точно същия модел пистолет бе носил през 1996 година, същия костюм и същата прическа. Той бавно върна пистолета в кобура и отново погледна образа отсреща, който изглеждаше точно с осем години по-млад. Когато се приближи до огледалото, забеляза предмета на ревера си. Това бе значката на тайните служби — червена, каквато носеше в утрото на 26 септември 1996 година. Дори тъмните очила стърчаха от нагръдното джобче на самото му.

Завъртя глава и забеляза навития къс кабел на слушалката в лявото си ухо. Нямаше съмнение: отново бе агентът от тайните служби Шон Игнейшъс Кинг. Изумително, но всичко това бе започнало с убийството на Хауард Дженингс в кантората му. Най-необяснимото в целия случай. Той се втренчи в смаяното си отражение. Фалшивите обвинения срещу Рамзи изобщо не бяха дело на Бруно. Най-сетне последното късче от мозайката попадна на мястото си. А той беше безсилен. Всъщност едва ли някога щеше да има шанс да промени каквото и да било.

Изведнъж чу далечен, неясен звук като приглушено мърморене на стотици, ако не и хиляди гласове. Вратата в другия край на помещението се отвори. Кинг се поколеба, после мина през нея. Докато вървеше по коридора, той се чувстваше като плъх в лабиринт. Нещо повече, чувството се засилваше с всяка следваща крачка. Не бе утешаваща мисъл, но какъв избор имаше? Вратата в края на коридора се плъзна встрани и през отвора нахлу ярка светлина заедно с гласовете, които бе чул преди малко. Той изправи рамене и прекрачи отгатък.

Залата „Джаксън Стената“ на хотел „Феърмаунт“ съвсем не изглеждаше както последния път, когато я бе посетил Кинг. И все пак му се стори позната до болка. Всъщност той очакваше нещо подобно. Залата бе ярко осветена; кадифеното въже и колчетата се намираха точно по местата си отпреди осем години. Тълпата — представена чрез стотици грижливо оцветени картонени силуети, закрепени на метални стойки и размахващи знаменца с надпис „Изберете Клайд Ритър“ — стоеше зад загражденията. Шумът на смесените им гласове долиташе от скрити високоговорители. Постановката бе изумителна.

Кинг се огледа и спомените нахлуха като лавина. Видя изрисуваните картонени лица на колеги от тайните служби, разположени точно по местата си отпреди толкова много години — зле разположени, както се оказа. Имаше и други познати лица. Някои от изрисуваните отвъд заграждението повдигаха бебета за целувка, други протягаха бележници и писалки за автограф, трети не предлагаха нищо освен широки усмивки. На стената в дъното отново висеше големият часовник. Стрелките сочеха десет и петнайсет. Ако нещата стояха както си мислеше Кинг, оставаха му около седемнайсет минути.

Той хвърли поглед към асансьорите и се навъси с недоумение. Как точно щяха да разиграят сцената? Не можеше да е по същия начин, защото изненадата вече не съществуваше. И все пак неслучайно бяха отвлекли Джоун. Той усети как пулсът му се ускори и ръцете му затрепераха леко. Отдавна бе напуснал тайните служби. Междувременно не бе имал кой знае какво натоварване, освен да се бори с тежките формулировки из хиляди полезни, но скучни правни документи. А предчувстваше, че само след шестнайсет минути ще трябва да действа като опитен агент, какъвто бе някога. Гледайки

безжизнените фигури, подредени зад червеното въже, той се запита къде ли ще изникне между тях истинският, пълнокръвен убиец.

Светлините помръкнаха, шумът на тълпата стихна, сетне чу звук на приближаващи стъпки. Мъжът изглеждаше тъй променен, че ако не очакваше да го види, Кинг навярно нямаше да го познае.

— Добро утро, агент Кинг — каза човекът с буика. — Надявам се да сте готов за своя голям ден.

Когато пристигнаха, Паркс и Мишел говориха с ръководителя на местния полицейски отряд, вдигнат по тревога. Бяха повикани федерални шерифи и други полицейски подкрепления от Северна Каролина.

— Ще стигнат в хотела преди нас — още в колата бе казал Паркс.

— Нека да обкръжат сградата — посъветва го Мишел. — Отвсякъде има гора. Лесно могат да се прикрият.

Мишел и Паркс вече коленичеха между дърветата зад хотел „Феърмаунт“. Скрита зад завоя полицейска кола преграждаше пътя към хотела. Мишел забеляза на едно дърво снайперист с оптически мерник, насочил пушката си към хотела.

— Сигурен ли си, че разполагаш с достатъчно хора? — обърна се тя към Паркс.

Той посочи няколко места в мрака, където бяха заели позиции други полицаи. Мишел не ги виждаше, но усещаше успокояващото им присъствие.

— Имаме предостатъчно хора, за да свършим работата. Въпросът е дали ще открием Шон и останалите живи. — Паркс остави пушката си и извади малка радиостанция. — Ти си била в хотела и познаваш разположението. Какъв е най-добрият начин да атакуваме?

— Последния път, когато бяхме тук и заловихме бегълците, двамата с Шон успяхме да пробием дупка в оградата, преди да си тръгнем. Беше по-лесно, отколкото да прескачаме. Предната врата е заключена с верига и катинар, но на десетина метра встрани има счупен прозорец. Можем да влезем оттам и след секунди ще сме във фойето.

— Сградата е голяма. Имаш ли представа къде точно могат да бъдат?

— Имам предположение. В залата „Джаксън Стената“. Това е вътрешна зала, непосредствено до фойето. Има една врата и няколко асансьора.

— Защо си толкова сигурна, че са в нея?

— Хотелът е стар, има плъхове и всевъзможни твари, всичко скърца и пука. Но при затворена врата в онази зала не чувах нищо. Беше тихо, прекалено тихо. При отворена врата се чуваха всички обичайни звуци.

— Не схващам.

— Мисля, че залата е звукоизолирана, Джефърсън.

Той я изгледа втренчено.

— Почвам да разбирам накъде биеш.

— На позиция ли са хората ти? — Той кимна. Мишел погледна часовника си. — Наближава полунощ, но има пълнолуние. Ще трябва да преодолеем откритото пространство, за да стигнем до хотела. Ако можем да ръководим атаката отвътре, навярно имаме по-добри шансове да не загубим никого.

— Планът звучи добре. Но ти водиш. Аз не познавам терена.

Паркс вдигна радиостанцията и нареди на хората си да стеснят обръча.

Мишел понечи да се втурне напред, но той я хвана за ръката.

— Мишел, на младини имах добри постижения като атлет, но не бях олимпийец. А сега коленете ми са скапани, тъй че би ли намалила малко темпото, за да не те изпусна от поглед?

Тя се усмихна.

— Нямай грижа, в добри ръце си.

Те изтичаха през дърветата, докато наближиха откритата ивица, която трябваше да прекосят, за да стигнат до оградата. Там спряха и Мишел погледна задъхания Паркс.

— Готов ли си?

Той кимна и вдигна палец.

Тя скочи и побягна към оградата. Зад нея Паркс стори същото. Докато тичаше приведена, Мишел се съсредоточи отначало върху сградата. После вниманието ѝ се насочи назад. И от онова, което откри, я побиха студени тръпки.

Това не бяха нормални крачки; чуваше същите неравни подскоци, които бе доловила пред прозореца на стаята си в мотела — подскоците на човека, който се опита да я убие. Тогава бе сбъркала. Не бяха мъчителни крачки на ранен враг, а ревматично куцукане на човек с болни колене. А след миг чу и хъхрещото му дишане.

Тя се хвърли зад един дънер само миг преди пушката да се вдигне и да стреля право към мястото, откъдето бе скочила. Претърколи се, извади пистолета и стреля на свой ред, разпращайки куршумите в широка смъртоносна дъга.

Паркс изруга от яд и се просна по очи, за да избегне огъня. После стреля отново.

— Дявол да те вземе, момиче — извика, той. — Прекалено си бърза.

— Мръсник! — изкрещя Мишел, търсейки с поглед из гората наоколо както път за бягство, така и евентуални съучастници на Паркс.

Тя изстреля по врага два куршума, които избиха ситни парченца от скалата, зад която се бе прикрил. Той отвърна на огъня.

— Съжалявам, но нямах избор.

Тя огледа гъстата гора зад себе си и се запита как да стигне дотам, без да загине.

— О, благодаря. Сега ми олекна. Какво, зле ли ти плащат във федералната служба?

— Между нас казано, да. Но не е там работата. Преди много години, когато бях полицай във Вашингтон, допуснах голяма грешка и след време тя се върна като бумеранг да трови живота ми.

— Би ли пояснил, преди да ме убиеш?

Накарай го да говори, каза си Мишел. Може би щеше да измисли начин да се измъкне. Паркс се поколеба, после каза:

— Нещо да ти напомня 1974 година?

— Протестите срещу Никсън? — Мишел напрегна паметта си и изведнъж разбра. — Ти си арестувал Арнолд Рамзи. — Паркс мълчеше. — Но той е бил невинен. Не е убил онзи войник от Националната гвардия... — Истината избухна в главата ѝ като ослепителна светлина. — Ти си убил войника, а след това си прехвърлил вината на Рамзи. Подкупили са те.

— Луди времена бяха. Май и аз бях съвсем различен. И не биваше да става така. Изглежда, че ударих момчето твърде силно. Да, добре ми платиха, но се оказа, че съвсем не е било достатъчно.

— И човекът, за когото си работил тогава, те изнудва да вършиш всичко това?

— Както казах, онази история ми струваше скъпо. За убийство няма давност, Мишел.

Тя вече не го слушаше. Беше ѝ хрумнало, че той използва същата стратегия. Да протака разговора, докато я заобиколят. Сега тя се опитваше да си спомни какъв модел пушка носеше Паркс. Да, сети се! „Ремингтън“ с пет патрона. Поне така се надяваше. Той бе стрелял четири пъти, а наоколо цареше такава тишина, че Мишел непременно щеше да чуе, ако бе презаредил.

— Хей, Мишел, там ли си още?

Вместо отговор тя изстреля три куршума по скалата и получи в отговор изстрел от пушката. Щом сачмите профучаха над нея, Мишел скочи и побягна към гората.

Паркс бързо зареди нови патрони, като ругаеше през цялото време. Но докато се прицели, тя вече бе твърде далеч и тичаше все по-бързо. Той изрева нещо в радиостанцията.

Мишел забеляза врага тъкмо навреме. Свърна наляво, прескочи един дънер и падна с разперени ръце на земята миг преди куршумът да се забие в кората.

Мъжът на дървото, когото бе сметнала за полицейски снайперист, сега също стреляше по нея. Тя изпрати към него няколко куршума, после пролази десетина метра и пак скочи.

Как можеше да е тъй сляпа, по дяволите? Още един изстрел изплющя в дървото над нея и тя отново се просна по очи. Докато жадно си поемаше въздух, прецени отчайващите си шансове. На практика не се очертаваше нищо освен смърт. Можеха да я издирват квадрат по квадрат и тя нямаше как да им попречи. Момент, телефонът! Посегна към него и откри, че е изпаднал от калъфа. Сега нямаше ни най-малка надежда за помощ, а поне двама убийци я дебнеха в мрачната гора. Е, това вече надхвърляше и най-страшните ѝ детски кошмари.

Тя прати още няколко куршума в посоката, откъдето предполагаше, че се задават противниците, после скочи и побягна с все сила. Луната бе едновременно приятел и враг. Позволяваше ѝ да вижда накъде тича, но в същото време позволяваше на враговете да я забележат.

Тя изскочи от дърветата и едва успя да спре на място.

Стоеше на ръба на малката клисура, която бе видяла при първото си идване тук. Направеше ли още една крачка, очакваше я дълъг полет надолу. Проблемът бе, че Паркс и съучастникът му се задаваха подир

нея. Тя провери пистолета си; оставаха ѝ пет патрона и един резервен пълнител. След секунди онези щяха да изскочат от гората и безпрепятствено да стрелят по нея, освен ако намереше къде да се скрие и първа да стреля по тях. Но дори да намереше укритие, изстрелите щяха да я издадат и снайперистът навярно щеше да я улучи. Тя се огледа, търсейки вариант с по-високи шансове за оцеляване. После отново наведе очи към пропастта и буйната река долу. Планът се зароди за секунди. Някои биха го нарекли лудост, други — самоубийство. Но какво толкова, по дяволите, винаги бе обичала предизвикателствата. Тя прибра пистолета в кобура, дълбоко пое дъх и зачака.

Щом ги чу да излизат на открито, Мишел изкрещя и скочи. Беше избрала грижливо мястото. На около шест метра по-долу имаше малка скална площадка. Тя се стовари на нея и падна по очи, шарейки трескаво с ръце за опора. Въпреки всичко тялото ѝ неумолимо се хлъзна надолу и само двата пръста, впити отчаяно в някаква пукнатина, я удържаха от падане.

Погледна нагоре и видя как Паркс и другият мъж надничат през ръба. Една скална издатина отляво им пречеше да я видят. А луната отзад отчетливо очертаваше силуетите им. Можеше да ги застреля без затруднение и наистина се изкуши. Но сега мислеше в по-широки мащаби и имаше друг план. Тя побутна с обувка един малък дънер, закачен на площадката. Именно заради него и заради прикритието бе избрала точно това място. Натисна дънера и го изтъркаля до самия ръб. После погледна нагоре към Паркс. Двамата въртяха фенерчетата си, търсеха я и сочеха с ръце. Щом се загледаха настрани, Мишел блъсна с всички сила и дънерът полетя надолу. В същия момент тя нададе най-пронизителния писък, на който бе способна.

Видя как дънерът цопна в реката, след това бързо погледна към двамата мъже, които насочваха фенерчетата си към шума. Мишел затаи дъх, като се молеше да повярват, че е загинала при падането в реката. Секундите минаваха една след друга, а те още стояха там и Мишел взе да си мисли, че наистина ще се наложи да ги застреля. След малко обаче те явно повярваха, че е мъртва, обърнаха се и тръгнаха назад към гората.

Мишел изчака около десет минути, за да е сигурна, че наистина са си отишли. После се вкопчи в една стърчаща скала и започна да се

катери нагоре. Ако Паркс и другият мъж можеха да видят изражението върху лицето на жената, изплуваща от небитието, щяха да изпитат истински страх въпреки своите оръжия и числено превъзходство.

— Много си се променил, *Сидни* — каза Кинг. — Отслабнал си. Едва те познах, толкова си променен. Но изглеждаш добре. Възрастта не е била тъй благосклонна към брат ти.

Сидни Морс, блестящият организатор на кампанията на Клайд Ритър, който би трябвало да лежи в психиатричната клиника в Охайо, огледа развеселено Кинг. Държеше пистолет, насочен към гърдите му. Облечен в скъп костюм, гладко избръснат, с оредяла, но отлично сресана бяла коса, Морс изглеждаше строен и изискан джентълмен.

— Впечатлен съм. Какво те накара да мислиш, че зад всичко това стои още някой освен клетия мистър Скот?

— Онази бележка, която остави в банята ми. Един истински агент от тайните служби никога не би използвал израза „стърчене на пост“, щеше да напише само „стърчене“. А Боб беше бивш военен и не би се поколебал как да отбележи точното време. В армията десет часа и трийсет и две минути означава безусловно и единствено сутринта. А после се замислих: защо точно Боулингтън? Защо точно хотел „Феърмаунт“? Защото е на двайсет минути път от Арнолд Рамзи, ето защо. Като ръководител на кампанията не ти е било трудно да го нагласиш.

— Но такава възможност имаха и неколцина други, включително Дъг Денби и самият Ритър. А за света аз съм само един луд нещастник в Охайо.

— Не и за един агент от тайните служби. Признавам, трябваше ми известно време, но накрая разбрах. — Кинг кимна към пистолета на Сидни. — Сетих се, че си левичар. „Лудият нещастник“ в Охайо обаче лови топки за тенис с дясната си ръка. А и на снимката в лудницата Питър Морс държеше бейзболната бухалка с дясна ръка, тъй че имах потвърждение.

— Скъпият ми брат. Винаги си е бил некадърник.

— Да, но е бил основна част от плана ти — насърчи го Кинг. Морс се усмихна.

— Виждам, че не ти стига мозък да съобразиш докрай и искаш да ти го обясня. Е, добре, наистина не ми се вярва някога да дадеш показания по случая. Брат ми осигури пистолети със заличени номера за мен и за Арнолд.

— И след убийството на Ритър ти скри своя в килера.

— А онази камериерка ме видяла и ме изнудва цели седем години. Спря едва когато я убедих, че съм влязъл в лудница. Без да подозира, твоята приятелка Максвел ме насочи към нея. И аз ѝ платих. С лихвите.

— Както и на Милдред Мартин.

— Тя не можеше да изпълнява указания. Аз не търпя глупаци.

— Вероятно имаш предвид и брат си.

— Сигурно беше грешка да го замесвам, но в края на краищата с него сме една кръв и той охотно се съгласи да помага. Но мина време, клетият ми брат продължи с наркотиците и взех да се боя, че ще проговори. Освен това вече разполагах с цялото семейно състояние и не беше изключено да ме шантажира. Най-добре е да криеш тайните си на явно място, тъй че аз се грижех за него и го издържах. Когато дойде моментът, размених самоличностите и го вкарах в лудница.

— Но защо изобщо ти трябваше да ги сменяш?

— Така целият свят бе убеден, че съм някъде другаде, докато всъщност разработвах плановете си. Иначе някои хора можеха да се разровят. — Морс разпери ръце. — Представи си само, няколко от участниците в драмата с Ритър събрани отново на тъй старателно подготвена сцена. Хората неминуемо щяха да се сетят за мен. Да съм в лудница беше по-добре, отколкото да умра. Смъртта може да се подправи. Сигурен бях, че никой няма да се досети, че аз съм вкарал Питър в психиатрията, а не той мен. — Морс се усмихна. — А щом ще се прави нещо, поне да е със замах.

Кинг поклати глава. Надяваше се да спечели време, като кара Морс да говори. Човекът очевидно искаше да се похвали с грандиозния си план, а Кинг можеше да използва това време, за да разработи стратегия.

— Аз бих постъпил другояче. Щях да го вкарам в психиатрия, а после да го убия. Така всички щяха да смятат, че си мъртъв.

— Но убийството щеше да доведе до аутопсия, а тя би могла да докаже, че не съм аз, ако направеха сравнение с медицинските и

зъболекарски картони. Ако умре от естествена смърт, всичко е наред. Освен това ние доста си приличахме, а дребните допълнителни щрихи, които измислих, стигаха, за да заблудят когото и да било. Моят гений се крие в подробностите. Ето например тази зала е звукоизолирана. Защо да си правя този труд в един изоставен хотел? Защото със звука никога не се знае — той се разнася по странни, непредсказуеми пътища, а аз наистина не мога да си позволя външна намеса. Тя би провалила цялото представление, а аз никога не съм разочаровал публиката. Пък и обичам да върша нещата със замах. Като бележката, за която спомена. Можех просто да я пусна в пощенската кутия. Но трупът, закачен на вратата, е класика. Също и експлозията в къщата ти. Просто такъв ми е стилът.

— Но защо си замесил и Боб Скот? Сам каза, никой не би те заподозрял.

— Размишлявай, агент Кинг, размишлявай. Всяка драма се нуждае от злодей. Освен това докато бях с Ритър, агент Скот никога не ми отдаваше дължимото уважение. И сега съжалява.

— Добре, значи съсипа разсъдъка на брат си, обезобрази му лицето, за да не го разпознаят, погрижи се да надебелее, а ти свали килограми, прехвърли се в Охайо, където никой не ви познава, и извърши смяната на самоличностите. Изключителна постановка. Точно като кампанията на Ритър.

— Клайд Ритър бе само средство за постигане на целта.

— Именно. Цялата работа няма нищо общо с Клайд Ритър, а е насочена към Арнолд Рамзи. Той притежавал нещо, което трябвало да бъде твое. Желанието ти е било тъй отчаяно, че си тласнал Рамзи към гибел, за да му го отнемеш.

— Направих му услуга. Знаех, че Арнолд мрази Ритър. Любимата му съпруга го беше напуснала. Той бе стигнал до дъното и така бе напълно готов за моето предложение. Позволих му отново да преживее отминалата слава на борец срещу властта. Да влезе в историята като убиец на един отвратителен, неморален човек, навеки да се превърне в мъченик. Какво по-добро?

— Например твоето положение — да се измъкнеш с истинската награда. Наградата, която си се опитал да спечелиш преди трийсет години, когато си организирал срещу Рамзи скалъпено обвинение в убийство на войник от Националната гвардия. Но онзи опит се

провалил, както и планът с Ритър. Пречката в лицето на Арнолд е била отстранена, но ти не си постигнал победа.

Морс го изгледа развеселено.

— Продължавай, добре се справяш. Какво не съм спечелил?

— Обичаната от теб жена — Реджина Рамзи, актрисата с велико бъдеще. Обзалагам се, че преди години е играла в някоя от твоите постановки. И не е било само бизнес, ти си я обичал. Само че тя се влюбила в Арнолд Рамзи.

— Най-смешното е, че аз ги запознах. Срецнах Арнолд, когато режисирах една пиеса за гражданските протести и трябваше да проуча нещата. Никога не съм виждал две тъй коренно различни личности... Е, разбира се, той не я заслужаваше. Ние с Реджина бяхме екип, велик екип и целият свят чакаше да падне в краката ни. Вече протягахме ръце към славата. С нейното потресаващо сценично присъствие щеше да стане една от най-великите звезди на Бродуей.

— А покрай нея щеше да изгрееш и ти.

— Всеки велик импресарио се нуждае от муза. И не се заблуждавай, аз събудих най-доброто у нея. Щяхме да бъдем неудържими. А вместо това творческата ми сила изчезна, когато тя се омъжи. Тъй рухна моята кариера, докато Арнолд съсипваше живота ѝ в своя жалък академичен свят в един треторазреден колеж.

— Е, това е било твое дело. Ти си съсипал неговата кариера.

— Много въпроси задаваш, позволи и на мен един. Кое точно привлече вниманието ти към мен?

— Нещо, което чух, ме насочи към теб. И започнах да ровя около семейството ти. Открих, че баща ти е адвокатът, спасил Рамзи от обвинението в убийство. Сигурно планът ти е предвиждал Рамзи да изглежда виновен, тъй че Реджина да престане да го обича. После ти пристигаш като рицар на бял кон, спасяваш Арнолд и за награда получаваш красавицата. Направо като във филмов сценарий.

— Само че сценарият не свърши работа.

— Именно. След това чакаш да се появи нов удобен случай.

Морс кимна и се усмихна.

— Аз съм много търпелив човек. Когато Ритър обяви кандидатурата си за президент, разбрах, че случаят се е появил.

— Защо просто не уби съперника си в любовта?

— А къде ще остане забавлението? Къде е драмата? Казах ти, просто такъв ми е стилът. Освен това ако беше убит, тя щеше да го заобича още повече. Да, трябваше да убия Арнолд Рамзи, но не исках тя да скърби за него. Исках да го ненавижда. Тогава щяхме отново да бъдем екип. Разбира се, по онова време Реджина беше по-стара, но талант като нейния не се губи. Все още можехме да си възвърнем магията. Просто го знаех.

— И убийството на Ритър беше следващата ти постановка.

— Всъщност оказа се много лесно да убедя Арнолд. Двамата с Реджина най-сетне се бяха разделили, но знаех, че тя все още го обича. Дошъл бе моментът да го покажа като неуравновесен убиец, а не като онзи благороден и талантлив активист, за когото се беше омъжила. Проведох множество тайни срещи с Арнолд. Помагах им да оцелеят в трудните времена. Той ме смяташе за приятел. Напомних му как на младини искаше да промени света. Предизвиках го отново да бъде герой. И после, когато му казах, че и аз ще участвам, че Реджина ще се гордее, разбрах, че е паднал в капана. И планът успя безпогрешно.

— С изключение на това, че опечалената вдовица пак те отхвърли. Този път ударът беше още по-жесток, защото причината бе, че тя не те обичаше.

— Всъщност историята не свършва дотам и именно затова днес сме тук.

Кинг го погледна изпитателно.

— А по-късно тя посегна на живота си. Или може би някой друг го направи?

— Тя възнамеряваше да се омъжи. За човек, който приличаше удивително на Арнолд Рамзи.

— Торнтън Джорст.

— Сигурно имаше някакъв дефектен ген, та да се увеличи по подобни хора. Почнах да виждам, че моята „звезда“ не е чак толкова съвършена. Щом след всички онези години не можех да я притежавам, нямаше да я дам на никого.

— Значи уби и нея.

— Нека го кажем по друг начин. Позволих ѝ да иде при жалкия си съпруг.

— И сега стигаме до Бруно.

— Виждаш ли, агент Кинг, всяка велика пиеса има поне три действия. Първото беше свързано с войника от Националната гвардия, второто с Ритър.

— А сега се разиграва последното действие. Бруно и аз. Но защо? Реджина е мъртва. Какво печелиш от всичко това?

— Агент Кинг, липсва ти широта на погледа, за да видиш какво съм сътворил.

— Съжалявам, Сид, аз съм земен човек. И вече не съм в тайните служби, тъй че престани да ме наричаш „агент“.

— Не, днес си агент от тайните служби — заяви твърдо Морс.

— Да, бе. А ти си психопат. И когато всичко приключи, ще имам грижата да се събереш с брат си. Може да му хвърляш топката за тенис.

Сидни Морс насочи пистолета си към главата на Кинг.

— Нека сега да ти кажа точно какво ще направиш. Когато часовникът покаже 10:30, заемаш позиция зад въжетото. Всичко друго е уредено. Имаш много важна роля в тази пиеса. Сигурен съм, че знаеш каква е. Желая ти успех в изпълнението. Всъщност в провала, разбира се.

— Значи ще бъде точно повторение на 1996-а година?

— Е, не съвсем точно. Не искам да се отегчаваш.

— Хей, може и аз да поднеса някоя изненада.

Морс се изкиска.

— Ти си далеч под нивото ми, агент Кинг. А сега запомни, това не е генерална репетиция. Премиера е, тъй че стреляй право в целта. И за твоё сведение, пиесата ще има само едно представление.

После той изчезна в сенките и Кинг въздъхна дълбоко. Морс беше все тъй способен и страховит както някога. Нервите на Кинг бяха изпънати до краен предел. Предстоеше му да се изправи сам срещу кой знае колко противници. Имаше само един пистолет и изобщо не се съмняваше, че е зареден с нещо друго, освен халосни патрони. Той погледна часовника. Десет минути до началото. Сведе очи към ръчния си часовник. Стрелките приближаваха дванайсет и половина. Не знаеше дали е пладне или полунощ. Разбира се, Морс можеше да е нагласил часовника му както си иска.

Огледа се наоколо, опитвайки се да открие нещо, което би му помогнало да оцелее. Видя само повторение на ужасното събитие, за

което не искаше дори да мисли, камо ли да го преживее отново.

И тогава го порази една мисъл: кой щеше да играе ролята на Арнолд Рамзи? Отговорът дойде светкавично. Крушата не пада далеч от корена! Ах, негодникът! Наистина щеше да го направи отново.

Мишел притичваше между дърветата, като се взираше напрегнато да види дали около хотела не дебне някой. Видя как Джефърсън Паркс се качи в джип и потегли с бясна скорост. Добре, един противник по-малко, помисли си тя. След като се увери, че засега няма опасност, се приведе ниско и изтича към оградата. Понечи да се изкатери, но изведнъж спря и отстъпи назад. Отначало глухото бръмчене я озадачи, после тя видя проводника, свързан с оградата. Отдръпна се, взе от земята вейка и я хвърли към мрежата. Сухото дърво мигновено пламна. Страхотно, по оградата течеше ток. Не можеше да използва отвора, защото бе казала на Паркс за него и ако все още не вярваха, че е мъртва, щяха да я чакат там. А и дупката беше толкова малка, че нямаше как да се провере, без да докосне мрежата.

Тя се върна в гората и обмисли дилемата. Накрая си спомни какво бе видяла при първото идване тук и осъзна, че това навярно е единственият начин да влезе. Изтича зад сградата, където нагорницето стигаше до мрежата и оформяше нещо като идеална стартова площадка. В гимназията Мишел беше шампионка на дълъг и висок скок, но оттогава бяха минали много години. Тя отмери разстоянието, потича за загряване и прецени на око височината на мрежата спрямо мястото, откъдето щеше да скочи. Събу си обувките, метна ги зад оградата, изрече безмълвна молитва, пое си дълбоко дъх и се втурна напред. Броеше крачките, както я бе учил треньорът. Едва не се отказа, виждайки как смъртоносната ограда идва все по-близо и по-близо. Ако се провалеше, поражението нямаше да ѝ струва само няколко сълзи на разочарование. Щеше да заплати с живота си.

Тя излетя. Ръцете, краката и гърбът ѝ действаха в пълен синхрон, а мускулната памет се включи тъкмо навреме. Мишел извъртя тяло, огъна гръбнак и мина на петнайсет сантиметра над върха на мрежата. Долу нямаше дунапен, който да смекчи падането, и тя се изправи бавно, усещайки болки в цялото тяло. Обу се, тръгна към сградата, откри друг счупен прозорец и влезе през него.

Когато стрелките на часовника посочиха 10:26, един човек се появи на същата врата, през която бе влязъл Кинг. Джон Бруно изглеждаше объркан, уплашен и готов да повърне. Кинг го съжали; и неговият стомах се бунтуваше. Двамата с Бруно бяха като християни, чакащи лъвовете, докато кръвожадната публика алчно предвкусва кръвопролитие. Когато Кинг пристъпи към него, Бруно мигновено се сви.

— Моля ви, моля ви, не ме удряйте.

— Няма да ви ударя. Дошъл съм да помогна.

Бруно слисано го погледна.

— Кой сте вие?

Кинг понечи да каже нещо, но млъкна. Как можеше да обясни?

— Аз съм вашият агент от тайните служби — каза накрая той.

За негова изненада Бруно веднага прие думите му за чиста монета.

— Какво става? — попита той. — Къде сме.

— В хотел. И ще се случи нещо, но не знам точно какво.

— Къде са останалите ви хора?

Кинг го погледна безизразно.

— И аз бих искал да знам... сър.

Положението бе повече от безумно, но какво друго можеше да направи? А трябваше да признае, че навиците му на агент се завърнаха по-лесно, отколкото предполагаше.

Бруно видя изхода от залата.

— Не може ли просто да си тръгнем?

— Ммм... не, не би било добра идея.

Кинг видя как стрелката на часовника прескочи на 10:29. Преди осем години Ритър стоеше пред него, за да общува с тълпата. Сега Кинг нямаше да допусне същата грешка. Той поведе Бруно към въжето.

— Искам да стоите зад мен. Каквото и да се случи, стойте зад мен.

— Да, непременно.

Всъщност Кинг не искаше нищо друго, освен да се отдръпне назад. След толкова години ето че пак се връщаше към същата проклета роля на жив щит.

Той извади пистолета от джоба си. Ако патроните не бяха истински, нямаше никакъв шанс. Огледа кадифеното въже. Направи крачка напред. Вече беше само на няколко сантиметра от него — по ирония на съдбата се намираше точно там, където стоеше Ритър, когато Рамзи го застреля. Когато стрелката прескочи на десет и половина, Кинг зареди патрон в цевта.

— Хайде, давайте бебетата за целувки — промърмори той. — Доведете ги всичките.

Мишел надникна иззад ъгъла и видя човека, застанал пред входа на залата „Джаксън Стената“. Беше въоръжен с пушка и пистолет и изглеждаше същият, който се преструваше на полицейски снайперист върху дървото, преди да се присъедини към Паркс в опита да я убият. Тя не виждаше лицето му ясно, но предположи, че е Симънс. В такъв случай Мишел имаше известно предимство. Дали да изскочи и да му заповяда да вдигне ръце? Той би могъл да стреля и с малко късмет да я улучи. А тя не знаеше къде е Паркс. Можеше да се спотайва някъде наблизо. Сетне видя как часовият погледна часовника си и се усмихна. Това можеше да означава само едно.

Тя се хвърли напред, насочила пистолета към гърдите на противника. Заповяда му да вдигне ръце, но леко промени подхода, като стреля още в момента на вика. Куршумите го улучиха право в гърдите; той изкрещя и се строполи. Мишел продължи да тича, стигна до падналия мъж, ритна оръжието му настрани, коленичи и опипа за пулс. В този момент тежкия му ботуш излетя нагоре, улучи я в рамото и Мишел отлетя назад, изпускайки пистолета.

Човекът с усилие се изправи, притискайки длан към гърдите си. Как бе възможно това? Нали го беше простреляла? Тя веднага си отговори сама, докато се мъчеше да стане. Бронирана жилетка. Хвърли

се към пистолета, но противникът стори същото. Двамата се блъснаха един в друг и той преметна лакът около шията ѝ.

— Този път ще умреш, кучко — изсъска гласът му в ухото ѝ.

Беше същият, който се опита да я убие в джипа.

Мишел не можеше да се мери с него по сила, затова реши да използва предимството си. Заби лакът отляво в ребрата му, където предполагаше, че го е улучила онази нощ. Човекът изстена, разхлаби хватката и падна на колене. Ритайки с крака, тя отскочи от него, плъзна се по пода и затърси пипнешком пистолета. Докато пръстите ѝ се стягаха около дръжката, Мишел завъртя глава и видя как Симънс се изправя и вади нож от колана си.

Тя се прицели, стреля и куршумът го улучи право в челото. Пропълзля към него. Докато гледаше мъртвото тяло, изведнъж ѝ хрумна идея. Беше невероятно рискована, но можеше и да успее.

Точно в 10:31 Кинг осъзна, че има сериозен проблем, или по-точно още един сериозен проблем наред с досегашните. Озърна се към асансьора. Ако настоящето бе обвързано с миналото, нещо трябваше да се случи с този асансьор. Проблемът бе, че ако вратата изведнъж се отвореше, а Кинг не извърнеше глава да види какво става, двамата с Бруно можеха да бъдат нападнати от онази посока. Представи си как Сидни Морс го гледа да се мъчи над тази дилема и се превива от смях.

Докато стрелките пълзяха към съдбоносната минута, Кинг посегна назад и сграбчи Бруно.

— Когато ви кажа да легнете — прошепна напрегнато той, — лягайте незабавно!

Кинг сякаш виждаше всяко потръпване на часовника, докато стрелката приближаваше 10:32. Пригответи се за стрелба. Помисли си дали да не стреля, за да види какви са патроните, но Морс можеше да е заредил един истински патрон и така щеше да го изхаби. Морс несъмнено бе помислил и за това.

Ръката му с пистолета описваше широка дъга, а другата стисна още по-здраво сакото на Бруно. Човекът дишаше толкова ускорено, че Кинг се изплаши да не припадне. Стори му се, че чува как бие сърцето на Бруно, после осъзна, че това е собственият му пулс. Добре, по-готов от сега нямаше как да бъде.

Часовникът посочи 10:32 и ръката на Кинг продължи да описва дъга все по-бързо, опитвайки да покрие всеки сантиметър от залата. Лампите изгаснаха и настана пълен мрак. После в тъмнината избухнаха калейдоскопи светлини, с които би се гордяла всяка дискотека. Те плъзнаха из стаята като вихрен пожар, а гласовете изведнъж зазвучаха с удвоена сила. Почти оглушал и ослепял, Кинг неволно закри очи. После се сети, бръкна в джоба си и извади тъмните очила. Един на нула за охраната.

В този момент чу звънчето на асансьора.

— Проклет да си, Морс! — извика Кинг.

Вратата се плъзна настрани, но дали не беше измама? Кинг се разкъсваше от колебания. Да погледне ли, или не?

— Залегни! — нареди той на Бруно и човекът незабавно рухна на пода.

Кинг завъртя глава с твърдото намерение да погледне само за част от секундата. Не му потрябва дори и толкова.

Джоун Дилинджър беше точно пред него, на по-малко от три метра. Висеше във въздуха, навярно закачена за тавана. Изглеждаше като разпъната на кръст, с разтворени ръце и крака, пребледняло лице и затворени очи. Кинг не знаеше дали е истинска, или не. Направи две крачки напред, посегна и ръката му мина през нея. Замаян, той завъртя глава към асансьора. Джоун беше там, вързана и висеща на някаква жица. Образът ѝ бе проектиран с някакъв апарат. Изглеждаше мъртва.

Шон бе обзет от безумна ярост. И вероятно Морс разчиташе именно на това. Тази мисъл помогна на Кинг да се успокои.

Обърна се и застина. Право пред него, между две от картонените фигури, стоеше Кейт Рамзи, насочила пистолет към гърдите му.

— Пусни оръжието — нареди тя.

Кинг се поколеба, сетне остави пистолета си на пода. Светлините отново станаха нормални и звуковите ефекти замлъкнаха.

— Ставай! — нареди Кейт на Бруно, след това изкрещя: — Ставай, негоднико!

Бруно се изправи с треперещи крака, но Кинг продължаваше да стои между кандидатата и жената, която искаше да го убие.

— Чуй ме, Кейт, не бива да правиш това.

Отнякъде прогърмя мощен глас. Морс играеше ролята на режисьор и командваше следващия си епизод.

— Давай, Кейт. Доставих ти ги и двамата, както бях обещал. Човекът, който съсипа кариерата на баща ти, и онзи, който отне живота му. Куршумите ти са със стоманена обвивка. С един изстрел можеш да убиеш и двамата. Направи го заради клетия си баща. Тези хора го унищожиха.

Пръстът на Кейт се напрегна върху спусъка.

— Не го слушай, Кейт — каза Кинг. — Той е онзи, който вкара баща ти в клопката. Той го накара да убие Ритър. Бруно няма нищо общо с това.

— Лъжеш — каза тя.

— Човекът, когото си чула да разговаря с баща ти онази нощ, е бил Сидни Морс.

— Грещиш. Единственото име, което чух, бе Торнтън Джорст.

— Не е било неговото име, Кейт, само така ти се струва. Не си чула Торнтън Джорст, а *троянски кон*.

Кейт вече не изглеждаше толкова уверена.

Кинг побърза да използва това дребно предимство.

— Сигурен съм, че Морс ти е продиктувал какво да ни кажеш. Но тази част беше истина, само че ти не разбираше значението ѝ.

По лицето на Кейт се изписа объркване и пръстът ѝ върху спусъка се отпусна съвсем леко. Кинг продължи да говори бързо:

— Морс е бил троянският кон, вътрешният човек в кампанията на Ритър. Така го обяснил на баща ти. Знаел, че Арнолд ненавижда онова, което Ритър върши със страната. Но Морс не давал пет пари за политиката на Ритър. Тогава защо се е включил в кампанията му? Защото Морс обичал майка ти. Тя била неговата бъдеща бродуейска звезда. Щом успеел да отстрани баща ти, тя щяла да бъде негова. Когато и това не помогнало, той я убил. А сега използва теб също както някога е използвал баща ти.

— Това е лудост. Ако говориш истината, защо го прави точно сега?

— Не знам. Той е луд. Кой друг би организиран подобно нещо?

— Лъже те, Кейт — прогърмя гласът на Морс. — Върша всичко това заради теб. В името на справедливостта. А сега ги застреляй!

Кинг гледаше Кейт право в очите.

— Баща ти уби човек, но смяташе, че го върши в името на благородна кауза. Този там — Кинг посочи към гласа, — този там е хладнокръвен убиец, тласкан единствено от ревност.

— Ти уби баща ми — глухо изрече тя.

— Изпълнявах дълга си. Нямах избор. Ти не си видяла лицето на баща си през онзи ден. Но аз го видях. Искаш ли да знаеш как изглеждаше? Наистина ли искаш да знаеш?

Тя го погледна с просълзени очи и кимна.

— Изглеждаше изненадан, Кейт. Изненадан. Отначало си помислих, че това е шокът от осъзнаването, че наистина е убил някого. Но после разбрах. Беше изненадан, защото Морс не стреля. Морс

стоеше точно до мен. Бяха се споразумели. Баща ти гледаше право в него. И тогава разбра, че е измамен.

— Последен шанс, Кейт — извика Морс. — Или стреляй, или аз ще го сторя.

Кинг я погледна умоляващо.

— Кейт, не можеш да го направиш. Не можеш. Казвам ти истината. *Знаеш*, че е така. Каквито и лъжи да ти е наговорил, ти не си убийца и той не може да те превърне в такава.

— ВЕДНАГА! — изкрещя Морс.

Но вместо това Кейт отпусна пистолета. Изведнъж вратата на залата се разтвори с трясък. Това разсея Кейт за момент. Кинг грабна кадифеното въже, замахна и изби с него пистолета от ръката ѝ. Тя изпищя и падна по гръб.

Кинг извика на Бруно:

— Бягай! През вратата!

Бруно се завъртя и хукна към изхода, на който се бе появила Мишел.

Светлините се включиха с пълна мощност и ги заслепиха за миг. Мишел видя първа. Тя изкрещя и се хвърли напред.

— Бруно, залегни!

Пистолетът гръмна. Мишел изскочи пред кандидата и куршумът я улучи в гърдите.

Кинг изкрещя, насочи пистолета в посоката, откъдето бе дошъл куршумът, и стреля. В този момент разбра, че Морс изобщо не е имал намерение да му даде шанс. Патроните бяха халосни.

— Мишел! — извика Кинг.

Тя не помръдваше. Бруно изскочи тичешком в коридора. Сетне лампите изгаснаха и всичко потъна в мрак.

Ниско приведен, Кинг трескаво търсеше нещо по пода в тъмното. После лампите пак светнаха, но по-слабо. Той усети нещо зад себе си и се завъртя. Сидни Морс се целеше в него.

— Знаех си, че не ѝ стиска — каза Морс, сочейки с пистолета си младата жена, която продължаваше да лежи на пода. — Не можеш да се мериш с *баща си*! — Той размаха ръка наоколо. — Дадох ти грандиозна сцена, на която да играеш, Кейт. Написах ти идеална роля; това е тържественият финал. Майка ти би го изиграла зашеметяващо. А твоето беше най-жалък провал.

Кинг помогна на Кейт да се изправи, после застана между нея и Морс.

— Пак се правиш на жив щит, а, Шон? — усмихна се Морс. — Изглежда, това е основното в жалкия ти живот.

— Бруно се измъкна и Господ да ми прости, но ще те убия задето застреля Мишел.

Морс го изгледа самоуверено.

— Бруно няма да излезе жив от хотела. Колкото до Максвел, просто късметът ѝ се изчерпа. Поне загина на поста си. Какво повече може да иска един агент от тайните служби? — Той насочи вниманието си към Кейт. — Ти зададе един въпрос. Защо точно сега? Ще ти кажа. Въпросът не опира до Джон Бруно, нито пък до Клайд Ритър. — Той насочи пистолета към Кейт. — Преди осем години най-важен беше баща ти. Днес на преден план стоиш ти, скъпа Кейт.

Задъхана и разплакана, тя запита:

— Аз?

Морс се разсмя.

— Ти наистина се оказа глупачка като баща си. — Той погледна Кинг. — Казваш, че Реджина ме отхвърлила, защото не ме обичала, защото не искала магията. Вярно е само отчасти. Вярвам, че ме обичаше, но не можеше да се върне на сцената след смъртта на Арнолд, не можеше отново да стане моя звезда, защото някой друг се

нуждаеше повече от нея. — Той пак се обърна към Кейт. — Това беше ти. Тя не можеше да се откъсне *от теб*. Била ти потребна, така ми каза. Ти си била целият ѝ живот. Каква ужасна грешка. Какво представлява някакво си жалко хлапе пред една легендарна кариера на Бродуей, пред живота с *мен*?

— Човек като теб не разбира истинската обич — каза Кинг. — И как можеш да упрекваш Кейт за това? Тя не е знаела.

— Мога да я упреквам за каквото си искам! — изкрещя Морс. — И отгоре на всичко, когато Реджина поиска да се омъжи за онзи идиот Джорст, Кейт изцяло я подкрепи. О, да, имах си осведомители. Тя искаше мъж като баща ти. Дори само това стига, за да оправдае нейната смърт. Но има и още. Аз следях кариерата ти, Кейт. Ти израсна също като жалкия си баща с онези глупави протести, демонстрации и благородни каузи. Всичко се повтаряше. Бях убил Арнолд, но ето че той отново се съживяваше като Хидра. — Морс изгледа младата жена с присвити очи. После добави малко по-спокойно: — Баща ти съсипа живота ми, като открадна жената, от която се нуждаех, която *заслужавах*. А след смъртта му ти пое същото знаме. Ако не беше ти, Реджина щеше да бъде моя.

— Не мога да повярвам, че майка ми би обичала човек като теб — отвърна предизвикателно Кейт. — Чудя се как съм ти вярвала.

— Е, и аз съм доста добър артист, скъпа Кейт. А ти беше тъй лековерна. Когато Бруно обяви кандидатурата си, веднага се сетих за теб. Какъв късмет. Точно той бе обвинил баща ти в престъплението, което организирах аз, а сега се кандидатираше за същия пост като човека, когото баща ти застреля. Всичко се подреждаше идеално. Веднага ми хрумна идеята за цялостна възстановка. Тогава дойдох при теб, разказах ти печалната история и ти се хвана на въдицата.

Кейт понечи да тръгне към него, но Кинг я удържа.

Тя извика:

— Ти каза, че те са били твои приятели. Че си помогнал на баща ми, когато го арестували за убийство, а Джон Бруно съсипал кариерата му. — Тя погледна Кинг. — Той ми донесе всички онези изрезки. Каза, че познавал родителите ми и им помагал още преди да се родя. Но те нито веднъж не бяха споменавали за него. Той обаче каза, че през онзи ден бил във „Феърмаунт“ и че ти не си бил длъжен да убиеш баща ми;

той прибирав оръжието, когато си стрелял. Каза, че ти си истинският убиец. — Тя отново се обърна към Морс. — Всичко е било лъжа.

Морс поклати глава.

— Естествено. Беше част от пиесата.

— Опасно е да вярваш на безумец, Кейт — каза Кинг.

— Не безумец, агент Кинг. Гений. Но признавам, границата между двете е съвсем тънка. А сега — Морс театрално размаха ръка — идва третото и последно действие. Трагичната смърт на Кейт Рамзи, докато с помощта и съучастието на един клет безумец, бившият агент от тайните служби Боб Скот, тя отмъщава за любимия си баща, повличайки в гроба Джон Бруно и Шон Кинг — разбира се, всички необходими доказателства ще бъдат открити благодарение на мен. Като си помислиш, симетрията наистина е зашеметяваща: баща и дъщеря, убийци на двама кандидат-президенти, загиват на едно и също място. Това наистина е една от най-добрите пиеси, които съм писал някога.

— И ти наистина си луд — каза Кинг.

— Посредствеността винаги хвърля камъни по гения — отвърна самодоволно Морс. — А сега последната издънка на семейство Рамзи — милото, любещо семейство Рамзи — най-сетне ще изчезне от лицето на земята. Сигурен съм, че ще умреш красиво, Кейт. А сетне ще мога да продължа живота си. Моята артистична мощ вече е напълно възстановена. Още една смяна на самоличността и Европа ме зове. Възможностите са безгранични, дори и без *майка ти*.

Той насочи пистолета към Кейт. Кинг също вдигна оръжието.

— Всъщност, Сид, съкратих вариантите ти за избор до един-единствен.

— Патроните са халосни — каза Морс. — Ти го откри преди няколко минути.

— Затова избих пистолета на Кейт и го взех, когато изгаснаха лампите.

— Блъфираш.

— Тъй ли? Пистолетът ми е на пода. Но ако се опиташ да провериш, ще те застрелям. Същият трик като онзи, който ти използва в асансьора. А двата пистолета изглеждат съвсем еднакво. Няма начин да ги различиш. Но иди да погледнеш. Когато моят куршум се заби в главата ти, ще разбереш, че си сбъркал. Издъни се, Сид. Никога не

бива да изпускаш от внимание колко пистолета има на сцената. *Гений* като теб би трябвало да го знае.

Физиономията на Морс вече не беше толкова самоуверена.

Кинг използва момента.

— Какво ти става, Сид? Малко си нервен, а? Не е нужна смелост, за да стреляш по невъоръжени хора или да давиш старици във ваните им. Но сега ще видим колко си храбър наистина, защото вече не стоиш на сигурно място зад кулисите. Ти си звездата на представлението, излизаш на преден план и цялата публика чака.

— Ти си калпав актьор. Дързостта ти е крайно неубедителна — отговори Морс, но гласът му звучеше напрегнато.

— Прав си. Не съм актьор, но и не ми трябва, защото това не е измислена сцена. Куршумите са истински. Поне един от двамата ни ще умре и няма да излезе на бис. Най-вълнуващото в театъра е двубоят, тъй че дай да започнем двубой, Сид. Само ти и аз. — Кинг положи пръст върху спусъка. — Ще броя до три.

Погледът му се впи в очите на Морс, който бе преbledнял и дишаше тежко.

— Хайде, недей да се плашиш. Аз съм само един бивш агент от тайните служби. Вярно, убил съм няколко души в престрелка, но чак пък толкова ли ме бива? Както сам каза, не съм на твоето ниво. — Кинг помълча, сетне започна да брой. — Едно...

Ръката на Морс затрепери и той направи крачка назад. Кинг стисна пистолета.

— Не съм стрелял от осем години. Помниш кога беше последният път, нали? Ръждясал съм. При това слабо осветление дори и от толкова близо най-много да те улуча в дроба или в корема. Но все пак ще умреш.

Морс дишаше все по-тежко. Направи още крачка назад.

— Две. — Кинг не изпускаше от поглед лицето на Морс. — Стреляй право в целта, Сид, и не забравяй да се поклониш, докато падаш на пода с грамадна дупка в гърдите. Не се бой, смъртта ще е мигновена.

Преди Кинг да изрече „три“, Морс изкрещя. Лампите изгаснаха и Кинг светкавично се приведе. Над главата му профуча куршум. Той въздъхна от облекчение. Хитрината му бе успяла.

Минута по-късно жената, която бе застреляла Мишел, крачеше в мрака към Кинг покрай картонените фигури. Щом лампите изгаснаха, Таша си бе сложила очила за нощно виждане и сега се ориентираше безпогрешно, докато Кинг беше като слепец. Тя отмина падналата Мишел, после се промъкна между две от дървените поставки. Кинг бе отстъпил в ъгъла заедно с Кейт, но от мястото си Таша го държеше на прицел. Заповедите бяха ясни. Каквото и да се случи, Шон Кинг и Кейт Рамзи трябва да умрат.

Таша се прицели с усмивка. Убийствата бяха неин занаят. И сега щеше да прибави още две имена към списъка си.

Тих шум зад нея я накара да се завърти. Ярък лъч на фенерче нахлу в очите ѝ, заслепи я, а след него връхлетя нещо много по-твърдо. Куршумът, който се заби в главата на Таша, прекъсна веднъж завинаги престъпната ѝ кариера.

Мишел се изправи с треперещи крака. Разтърка гърдите си, където куршумът бе улучил бронираната жилетка, която взе от Симънс. Силата на удара я бе повалила почти в безсъзнание. Болеше ужасно, но беше жива. За щастие успя да се намеси тъкмо навреме.

Използвайки фенерчето си, тя откри Кинг и Кейт.

— Извинявайте, имах малко проблеми, иначе щях да ви подкрепя по-рано. Добре ли сте?

Кинг кимна.

— Видя ли Сидни Морс?

— Сидни ли стои зад всичко това? — смая се Мишел. Кинг кимна. — Мислех, че е Питър Морс.

— И аз самият го проумях съвсем наскоро. Имаш ли нож?

Тя му подаде ножа си.

— Взех го от Симънс заедно с фенерчето. Какво ще правиш?

— Чакай ме в коридора. И вземи Кейт със себе си.

Мишел и Кейт тръгнаха към вратата. Кинг бавно се отправи към асансьора, където все още висеше Джоун. Провери пулса ѝ. Беше жива. Той отрязва въжетата, метна я на рамо и изтича при Мишел и Кейт.

Изведнъж Кинг отпусна Джоун на пода, надвеси се над нея и задиша тежко. Ефектът от рискования сблъсък с Морс най-сетне си казваше думата.

— Какво ти е? — попита Мишел.

— Нищо — отвърна раздразнено той. — Мисля, че ще ми призлее.

— Ти блъфираше за пистолета, нали? — обади се Кейт. — Не беше моят.

— Да, блъфирах за пистолета — процеди той през зъби.

Мишел сложи ръка на рамото му.

— Ще ти мине.

— Твърде съм стар за тия мъжкарски изпълнения. — Кинг дълбоко си пое дъх и се изправи. Сетне внезапно запита: — Усецаш ли мирис на дим?

Втурнаха се към изхода и там се натъкнаха на ужасения Бруно. Той посочи напред по коридора, където пламъците вече бяха непроходими. Друга огнена стена преграждаше пътя към горните етажи.

Мишел забеляза черен кабел на пода. Посочи го на Кинг.

— Дали е каквото си мисля?

Кинг се вгледа и лицето му пребледня.

— Заредил е сградата с експлозиви. — Той бързо се огледа. — Добре, не можем да излезем и не можем да отидем нагоре. — Погледна към другия край на коридора. — Ако си спомням добре, оттам се отива в мазето. А то няма изход.

— Един момент — прекъсна го Мишел. — Можем да се измъкнем през мазето.

Втурнаха се към сутерена, гонени от дима на пожара. Долу лампите светеха, тъй че можеха да виждат сравнително добре.

— Е, какво сега? — попита Кинг, оглеждайки дългия коридор, преграден от купища отломки. — Казах ти, че няма изход. — Проверихме го още навремето, когато дойдохме с Ритър.

— Не, насам — каза Мишел. Тя отвори вратата на големия служебен асансьор. — Ще се изкачим с това нещо на третия етаж.

— На третия етаж! — гневно възкликна Бруно. — А после какво, ще скачаме ли? Гениално, агент Максуел, направо гениално!

Мишел застана пред него с ръце на бедрата.

— Този път ще правите точно каквото ви наредя, тъй че млъквайте и се качвайте... *сър*.

Тя изблъска Бруно в асансьора и се обърна към Кейт.

Кинг пристъпи напред.

— Качвай се с Бруно и върни асансьора обратно. Аз ще те последвам с Джоун и Кейт.

Мишел кимна и му подаде пистолета си.

— Истински куршуми. Само внимавай.

Тя влезе в асансьора и двамата с Бруно задърпаха въжетата, за да се издигнат нагоре.

Докато Кинг се мъчеше да съживи Джоун, Кейт се отпусна безсилно на пода.

— Можеш да ме оставиш — каза тя. — Не искам да живея.

Той коленичи до нея.

— Морс си е играл с ума и сърцето ти, а на това трудно се устоява. И все пак ти не можа да натиснеш спусъка.

— Чувствам се толкова глупава. Искам да умра.

— Не, не искаш. Чака те дълъг живот.

— И къде точно? В затвора?

— Сторила ли си нещо лошо? Никого не си убила. А доколкото познавам Морс, сигурно те е отвлякъл, за да те доведе тук.

Тя го погледна.

— Защо правиш за мен всичко това?

Той се поколеба, после каза:

— Защото те лиших от баща. Изпълнявах дълги си, но когато отнемеш нечий живот, нищо не те оправдана.

Чуха асансьора да слиза надолу.

— Хайде да се махаме — каза Кинг.

Писькът на Кейт го накара да се завърти.

От пушека към тях се задаваше Сидни Морс. Той замахна с металния прът към Кинг; Кинг обаче се хвърли на пода и Морс не улучи.

Легнал по гръб, Кинг извади пистолета на Мишел и се прицели в Морс.

— Вече не се хващам на въдицата — ухили се презрително Морс.

— Не е въдица — отвърна Кинг.

Куршумът улучи Морс в гърдите. Със смаяно изражение той падна на колене и изгърва металния прът. Погледна надолу, докосна шуртящата кръв, после тъпо се втрени в Кинг.

Кинг бавно стана и се прицели право в сърцето му.

— Първият изстрел беше заради мен. Този е за Арнолд Рамзи.

Раздаде се гръм и Морс рухна мъртъв по гръб.

— И наистина би трябвало малко повече да уважаваш тайните служби — тихо добави Кинг, докато се изправяше над трупа.

Когато видя кръвта по края на металния прът, Кинг застина за миг, после бавно се завъртя и очите му се разшириха от смайване. Кейт лежеше до стената с разбит череп. Неточният удар на Морс бе улучил нея. Безжизнените ѝ очи гледаха изцъклено към Кинг. Морс бе убил бащата и дъщерята. Кинг коленичи и нежно затвори очите ѝ.

Чу как Мишел го вика откъм асансьорната шахта.

Той погледа мъртвата още малко.

— Толкова съжалявам, Кейт. Толкова съжалявам, по дяволите.

Кинг вдигна Джоун, пренесе я в асансьора, после влезе и задърпа въжето с всички сила.

В една стаичка до коридора на мазето таймерът на детонаторите, който Морс бе включил преди последното си нападение, отброяваше оставащите трийсет секунди до взрива.

На третия етаж Кинг изнесе Джоун от асансьора и обясни на Мишел какво е станало с Кейт и Морс.

— Губим си времето — каза Бруно, който явно не даваше пет пари за смъртта на младата жена. — Как да се измъкнем оттук?

— Насам — отвърна Мишел и затича по коридора. Стигнаха до края и тя посочи улея за отпадъци, прикрепен към прозореца. — Долу има кофа за боклук.

— Няма да скачам в боклука — заяви възмутено Бруно.

— Ще скачаш и още как — отсече Мишел.

Бруно изглеждаше готов да избухне, но зърна убийствения ѝ поглед. Изкачи се в улея, Мишел го тласна и той полетя с писък надолу.

— Сега ти, Мишел — каза Кинг.

Тя скочи в улея и изчезна.

Когато Кинг се покатери в улея заедно с Джоун, таймерът щракна на пет секунди.

Експлозията събори хотел „Феърмаунт“ точно в мига, когато Кинг и Джоун се приземиха в контейнера за отпадъци. Силата на взрива прекатури контейнера и навярно така бе по-добре, защото металното дъно ги защити от ударната вълна, дима и отломките. Тежкият контейнер измина цели три метра, преди да спре само на две-три крачки от оградата, по която течеше ток.

След като пращните облаци се разсеяха, те излязоха навън и огледаха купчината бетон, останала от някогашния хотел „Феърмаунт“. Изчезнали бяха призраците на Арнолд Рамзи и Клайд Ритър, както и призракът на вината, която бе преследвала Кинг през всичките тези години.

Кинг се озърна, когато Джоун изпъшка, после бавно се надигна, хвърли поглед наоколо и очите ѝ най-сетне се избистриха. Тя видя Джон Бруно и трепна. А когато се завъртя и видя Кинг, изумлението ѝ нямаше граници. Той сви рамене и каза:

— Почвай да взимаш уроци по управление на катамаран.

Озърна се към Мишел. Тя се усмихна измъчено и каза:

— Всичко свърши, Шон.

Той отново погледна развалините и каза:

— Да, може би най-сетне свърши.

ЕПИЛОГ

Няколко дни по-късно Шон Кинг седеше върху парче обгорено дърво, останало от някогашната му красива кухня, и оглеждаше мястото, където доскоро беше къщата му. Чу шум от кола, обърна се и видя приближаващо беемве.

Джоун слезе от колата.

— Изглеждаш напълно възстановена — каза той.

— Не знам дали някога ще се възстановя напълно. — Тя седна до него. — Слушай, Шон, защо не взе парите? Уговорката си е уговорка. Заслужаваше ги.

— След всичко, което преживя, ти ги заслужаваш повече от мен.

— Аз ли съм преживяла? Боже мой, та аз бях упоена. Ти мина през целия кошмар в пълно съзнание.

— Вземи парите и си живея живота, Джоун.

Тя хвана ръката му.

— Е, ще дойдеш ли с мен? Та поне аз да ти поддържам стандарта, на който си свикнал?

И Джоун направи усилие да се усмихне.

— Благодаря, но мисля да остана тук.

Тя огледа опустошението.

— Тук? Какво има тук, Шон?

— Ако не друго, животът ми — каза той и бавно отдръпна ръка.

Тя се изправи смутено.

— За момент си помислих, че приказката наистина ще свърши добре.

— Бихме се карали през цялото време.

— Лошо ли е?

— Обаждай се как я караш — тихо каза той. — Наистина ме интересува.

Тя въздъхна дълбоко, избърса очи и се загледа към планините.

— Май пропуснах да ти благодаря, че ме спаси.

— Не пропусна. И ти би направила същото за мен.

— Да, бих — отговори сериозно тя.

Обърна се и изглеждаше тъй нещастна, че Кинг стана и я прегърна. Тя го целуна по бузата.

— Пази се, Шон. И бъди колкото се може по-щастлив.

Тя тръгна към колата.

— Джоун! — Тя се обърна. — Не казах, че беше в онзи асансьор, защото те обичах. Много те обичах.

За известно време Кинг остана сам. После пристигна нова кола и от нея слезе Мишел.

— Бих те попитала как я караш, но май знам отговора. — Тя вдигна буца мазилка. — Можеш отново да я построиш, Шон. Похубава от преди.

— Да, само че ще е по-малка. Навлизам във фазата на свиването. Чисти, простишки очертания, може и с малко безпорядък тук-там.

— Хей, да не вземеш да се побъркаш сега! А къде ще спиш междуременно?

— Мисля да наема корабче с удобна каюта и да го закотвя тук. Ще изкарам така зимата и пролетта, докато възстановя къщата.

— Добре звучи. — Тя го погледна нервно. — А как е Джоун?

— Тръгна към новия си живот.

— И новите милиони. Ти защо не поиска дял?

— Не ми трябва златни окови. — Кинг сви рамене. — Всъщност тя е добра душа, ако надникнеш под бронираната външност. И мисля, че наистина ме обича. При други обстоятелства можеше и да излезе нещо.

Мишел сякаш искаше да попита какви обстоятелства са предотвратили подобен резултат, но реши да си премълчи.

— А ти откъде идваш? — попита Кинг. — От Вашингтон ли?

— Да, имах работи за приключване. За щастие на Америка Бруно се оттегли от изборите. Между другото, на канадската граница са хванали Джефърсън Паркс. Значи ти го подозираше?

— Чак към края. Цялата история е започнала, когато прехвърлиха Хауард Дженингс в Райтсбърг и той постъпи при мен. За това отговаряше Паркс. Само той би могъл да го нагласи.

— Виж ти! Било ми под носа, а аз не го забелязах! — Мишел поклати глава и продължи: — Паркс наема Симънс и Таша — жената, която застрелях в хотела; по-рано и двамата са били в Програмата за защита на свидетели. Морс плаща и на тримата. Заповедта за арест на Боб Скот е фалшива. Паркс я слага в кутията с документи, за да ни насочи към бункера, който Морс е купил от името на Скот. В развалините откриха трупа на Скот.

— И всичко това в името на любовта — каза уморено Кинг.

— Да, или по-точно заради уродливата, безумна любов на Сидни Морс. — Мишел седна до него. — Какви са ти планове сега?

— Какви ли? Връщам се към адвокатския занаят.

— Да не би да твърдиш, че след всички тези вълнения искаш пак да пишеш пълномощни и завещания?

— С това си изкарвам хляба.

— Да, но само с хляб не се живее, нали?

— Ами ти? Сигурно ще те възстановят в службите.

— Всъщност тази сутрин подадох оставка. Затова бях във Вашингтон.

— Мишел, ти си луда. Изхвърляш години от живота си на боклука.

— Не, отказвам се да върша нещо, което всъщност не желая. — Тя разтърка гърдите си, където я бе улучил куршумът, предназначен за Бруно. — Бях жив щит. Не е най-здравословният начин на живот. Мисля, че имам контузия на белия дроб.

— Тогава какво ще правиш?

— Имам едно предложение за теб.

— Поредното предложение от красива дама. С какво съм го заслужил?

Преди Мишел да отговори, по алеята се зададе служебен микробус на „А-1 Секюрити“. Отвътре излязоха двама мъже с работни дрехи и сандъчета за инструменти.

— Пресвета Богородице! — възкликна по-старият, оглеждайки мястото, където доскоро се издигаше къщата. — Какво е станало тук?

— Така е, като не си поръчах вашата система навреме — каза Кинг.

— И аз тъй мисля. Май днес няма да ви трябваме.

— Не, но когато построя нова къща, най-напред ще се обадя на вас.

— Пожар в кухнята ли е имало?

— Не, бомба в мазето.

Техникът се вторачи в Кинг, после нервно направи знак на помощника си да сядат в колата. Оттеглиха се панически.

Кинг кимна на Мишел.

— Хайде, казвай си предложението.

— Добре, слушай. — Тя помълча, после тържествено обяви: —
Основаваме частна детективска фирма.

Кинг я гледаше като втрещен.

— Нещо не схванах. Ще повториш ли още веднъж?

— Основаваме собствена детективска фирма, Шон.

— Ние не сме детективи.

— Как да не сме? Току-що се справихме с огромна и заплетена загадка.

— Нямаме клиенти.

— Ще имаме. Телефонът ми вече прегря от предложения. Обадиха се дори от бившата фирма на Джоун; искат аз да заема нейното място. Но аз казвам: майната им, нека да работим за себе си.

— Сериозно ли говориш?

— Толкова сериозно, че вече платих депозит за малка къщичка на около километър и половина оттук. Има изглед към езерото. Ще мога да гребам, а мисля да си взема и платноходка. Може някой път да те покана на състезание.

Той я погледна и смаяно поклати глава.

— Винаги ли се движиш със скоростта на светлината?

— Смятам, че ако обмисляш твърде дълго, животът просто си отминава. Най-добрите ми решения винаги са взимани на секундата. Е, какво ще кажеш? — Тя протегна ръка. — Споразумяхме ли се?

— Веднага ли искаш отговор?

— Моментът е подходящ за решение.

— Щом искаш отговор незабавно, ще трябва да кажа...

Той погледна усмихнатото ѝ лице и искриците, които винаги трептяха в очите ѝ, после си представи как през следващите трийсет години от живота си ще трябва да се рови до затъпяване из скучни документи. Сви рамене и каза:

— Май ще трябва да се съглася.

Стиснаха си ръцете.

— Добре — каза развълнувано тя. — Чакай, трябва да го направим както му е редът.

Тя изтича до джипа, отвори вратата и отвътре изпаднаха чифт щеки и сноуборд.

— Дано кабинетът ти да е по-спретнат от колата — каза Кинг.

— О, ще бъде, Шон. В професионалния си живот съм отлично организирана.

— Аха... — промърмори недоверчиво той.

Тя натъпка нещата обратно в купето и се върна при него с бутилка шампанско и две чаши.

— Преотстъпвам честта на теб — каза тя и му подаде бутилката.

Той погледна етикета, после изстреля тапата.

— Добър избор.

— Как няма да е добър при тази цена.

— И как ще наречем славната агенция? — попита Кинг, докато наливаше шампанското.

— Мислех си... „Кинг и Максвел“.

Кинг се усмихна.

— Първо възрастта, после красотата?

— Нещо такова — отвърна тя.

Той ѝ подаде чаша шампанско.

— За Кинг и Максвел — каза Мишел. И двамата тържествено се чукнаха с пълните чаши.

БЛАГОДАРНОСТИ

На Мишел, моя първа почитателка, най-близка приятелка и любима за цял живот. Без теб нямаше да стигна дотук.

На Рик Хорган, който за пореден път чудесно се справи с редакторската работа. Струва ми се, всеки от нас има за какво да почерпи.

На Морийн, Джейми и Лари — за помощта и подкрепата.

На Тина, Марта, Боб, Том, Конан, Джуди, Джаки, Еми, Джери, Карин, Катрин, Мишел, Кандис, на всички от семейството на „Уорнър Букс“ — за неизменната готовност да направят още едно допълнително усилие за моя успех.

На Арън Прийст, моя пътеводна светлина по много и различни пътища.

На Мария Рейт — за задълбочените коментари.

На Луси Чайлдс и Лиса Ербах Ванс — за това, че дискретно дърпахте конците в правилната посока.

На Дона, Робърт, Айк, Боб и Рик — за помощта и ценния ви принос.

На Нийл Шиф — за твоята мъдра намеса.

На доктор Моника Смиди — за всички твои забележки и професионална задълбоченост. Високо ценя твоя вдъхновяващ ентузиазъм.

На доктор Марина Стейджич — за помощта ти във всяко едно отношение. Разговорите с теб бяха възхитителни.

На Дженифър Стайнбърг — задето за пореден път разнищи множество въпроси.

На моята приятелка, прекрасната доктор Катрин Брум — за търпението да отговори на всичките ми въпроси.

На Боб Шуле — за неговото приятелство, професионална помощ, за търпението да прочете началните варианти и да предложи безброй добри съвети.

На Линет и Дебора — за това, че не допуснаха „начинанието“ да се отклони от набелязаната цел.

И накрая моите благодарности на всички пътници от влака „Асела“ на „Амтрак“, които навярно са дочули как обсъждам с различни експерти зловещите обрати в сюжетната линия и са се ужасили от моите на пръв поглед сатанински цели.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.